

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MELISSA LANDERS

Yabancı

UZAYLILAR İNSANLARLA İKİ YIL ÖNCE BAĞLANTI KURDU. Şimdi de Dünyalı Cara Sweeney, aile- siyle onlardan birini misafir etmeye hazırlanıyor.

Gezegenler arası öğrenci değişim programı kapsamında evinde L'eihrlri bir lise son sınıf öğrencisini ağırlamaya hazırlanan Cara, bu sayede hem hayallerindeki üniversiteye ücretsiz gidebilecek hem de o gizemli L'eihrliler hakkında gazetecilerin uğruna öleceği bilgiler edinecektir. L'eihrlri öğrenci Aelyx'in, ayakları yerden kesen yakışıklılığı da cabası.

Ama işler hiç de düşünüldüğü gibi yolunda gitmeyecektir, çünkü Aelyx'i okulda istemeyenler de vardır ve sayıları hiç de az değildir. Tehdit mektupları almaya başlayan Cara bir süre sonra Aelyx ile okula polis eşliğinde gitmek zorunda kalacaktır.

Okuldaki herkes tarafından dışlanan Cara'nın artık tek arkadaşı Aelyx'tir. Üstüne üstlük Cara ona sıırıslıkam âşık olmuştur. Öte yandan Aelyx'in de ölümcül sonuçlar doğurabilecek sırları vardır. Büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olan Cara hem kendisinin ve sevdiği çocuğun hayatı hem de gezegeninin geleceği için bir ölüm kalım savaşı vermek zorundadır.

₺17.00

ISBN 978-975-999-767-0

9 789759 997670

BİRİNCİ BÖLÜM

Kazanmak. Cara Sweeney, bunu kendine iş edinmişti ve işleri yolundaydı. Şeref Öğrencileri Topluluğu başkanı olmuş muydu? Evet. Genç Liderler Ödülü'nü almış mıydı? Evet. İki yıl üst üste eyalet münazara şampiyonu olmuş muydu? İki kere evet. Okul birinciliğini elinden kaçırınca, bu unvanı da söke söke almanın bir yolunu bulmuştu.

Yaz boyunca öyle ustaca bir akademik tuzak kurmuştu ki Midtown Lisesi'nin belli başlı inekleri, girdikleri şoktan hâlâ kurtulamamış halde kalemlerini kemiriyorlardı. Tıpkı bir senatör gibi sinsice, AP Kalkülüs dersini tekrar alarak, notunu 92'den 100'e çıkarmış ve Marcus Johnson'ın okul birinciliğine el koymuştu. Gizli saldırısı Marcus'u hazırlıksız yakalamıştı ve bu yıl Cara'nın notları aniden düşmediği sürece, ki bu *kesinlikle* olmayacaktı, zavallı eziğin birin-

ciliği geri kazanma şansı yoktu. Ama Marcus şimdi onu şu haliyle görse, lakros* sopalarını sallaya sallaya gülerdi mutlaka. Çünkü kız, müdür Ferguson'ın berjer koltuğuna çökmüş, ağzı bir karış açık halde, müdürün pimi çekilmiş el bombası gibi kucağına bırakıverdiği 'muhteşem habere' verecek bir cevap bulmaya çalışıyordu.

"Sanırım bunun ne kadar önemli olduğunu anlamıyorsun. Sadece senin için değil, bütün okul için önemli," diyen Müdür Ferguson'ın kalm, kahverengi kaşları, geriye çekilmiş saç çizgisine yaklaşarak havaya kalktı. "L'eihrliler, ülkedeki bütün okul birincileri arasından seni seçti. Otuz bin son sınıf öğrencisinin arasından!"

"Hı-hı," diyen Cara, buna anlam vermeye çalışarak dalgın dalgın başını salladı. Belki de bu işte bir yanlışlık vardı. Birkaç yıl önce annesi hastalandığında Amerikan futbolunu, atletizmi, gönüllü ders vermeyi ve satranç kulübünü bırakmıştı ve bu günlerde burs komitesini etkilemek için akademik başarıdan çok daha fazlası gerekiyordu. Öyleyse neden daha başarılı birini seçmemişlerdi?

"Biliyorum bu, birkaç sorumluluğu da beraberinde getiriyor ama eline kırk yılda bir geçecek bir fırsat," diyen Bay Ferguson elindeki mermer dolma kalem mini bir tabanca gibi kıza doğrultup ateşler gibi yaptı. "Özellikle de umut vadeden, genç bir gazeteci için. Bunun hakkında bir blog yazsan ne kadar popüler olur, bir düşünsene."

* Kuzey Amerika ve Kanada'da yaygın olarak oynanan bir takım sporu. (Ç.N.)

Birkaç sorumluluk mu? Yok artık! Bu ne kadar da yetersiz bir ifadeydi böyle! Cara, koltuğunda kıpırdandı, bacaklarının arkası sıcak deriye yapışıyor. “Ah, doğru, evet, tabii ki mutluyum. Çok şaşırdım sadece. Başvuru bile yapmamıştım,” dedi.

“Başvuru yok. Her lise, kendi adayını bildirdi ve gerisini L’eihrliiler halletti. Neden seni seçtiklerini asla tahmin edemezsin,” dedi Müdür Ferguson. Kıza tahminde bulunma fırsatı vermeden, “Geçen yılki eyalet münazara yarışmasının finallerinin kayıtlarını izlemişler,” diye açıkladı ve iki parmağını kaldırıp havada tırnak işareti yaparak, “‘tutkuna’ hayran kalmışlar,” diye bitirdi.

“Ne?” dedi Cara kaşlarını çatarak. Tutku mu? Rakip takıma; sözcüleri ağlayarak sahneyi terk edene kadar acımasızca yüklenmişti. Olsa olsa bir ağaç kabuğu kadar duygusal olabilen L’eihrliiler, onun her an patlamaya hazır ruh halini mi sevmişlerdi yani?

“Bu muhteşem bir şey!” diyen Bay Ferguson, bir an duraksadıktan sonra, işaret parmağını kapalı bir karton dosyaya sokarak dudağını büktü. “Ama sen hiç heyecanlı görünmüyorsun. Oysa geçen yıl, değişim programlarıyla ilgilendiğini söylemiştin.”

Eh, evet. Ama yabancı vardı, *yabancı* vardı.

Bay Ferguson, kollarını üzeri cilalı maun masasına dayayarak öne doğru eğildi. Kalın camlı gözlüklerinin ardındaki bakışları yumuşadı ve sesi fısıltı halini aldı. “L’eihrliilerden korkmuyorsun, değil mi?” diye sordu.

Cara, terli avuçlarını eteğine silerek “Hayır!” dedi küçümsercesine. “Tabii ki korkmuyorum.”

Tamam, belki birazcık korkuyordu. Uzaklıklar, iki yıl önce insanlarla ilk kez temasa geçtiklerinde, herkes gibi o da büyülenmişti. Ancak onların gizemli doğası, bir oturuşta on iki çift katlı Meksika dürümü yemişçesine ağırlık yaratıyordu midesinde. Ve her ne kadar seyahat etmek istese de planları arasında dünyadan ayrılmak yoktu.

“Güzel. İçine sinmeyecek bir şey yapmanı istemem. Genç adam; yani genç... şey demek istiyorum... teknik olarak DNA’larımız aynı, bu yüzden sanırım ona...”

Keskin bir ses “Öğrenci elçisi,” deyince Cara, koltuğunda sıçradı. Sesin sahibi, odanın köşesinde duran yaşlı albay, yeşil perdelerin arasında öyle mükemmel kamufle olmuştu ki Cara adamın orada olduğunu neredeyse unutmuştu.

Bay Ferguson başıyla onayladı. “Evet. Ailenle kalacak olan elçi, sana çok benziyor; L’eihir standartlarına göre bile çok başarılı bir öğrenci, bu da çok şey anlatıyor,” diyerek eline küçük bir fotoğraf aldı ve masanın üzerinden kıza uzattı. “On sekizinci yaşma yeni girdi. İsmi Aelyx.”

Müdür, çocuğun ismini *Ey-likes* olarak telaffuz etmişti. Cara fotoğrafa şöyle bir bakıp ona geri verdi. Her neyse. Zaten ona hepsi aynı görünüyordu.

“Bu burs, başvurduğum diğer burslardan çok daha...” Doğru kelime neydi? Yüksek? Aşırı? “...cömert; ancak anemle babam ne düşünür, bilemiyorum.”

Bu, tam bir kuyruklu yalandı; Cara’nın neredeyse burnu

uzayacaktı. Annesi ve babası, bir L'eihir ile yaşamak şöyle dursun, sadece tanışmak için bile Şampiyonluk Müsabakası'nın devre arası şovuna çıplak çıkabilirlerdi.

“Sorun yok. Bu sabah aradım aileni, tamamen destekliyorlar.”

Tüh! Tabii ki destekliyorlardı. Annesi muhtemelen onlar konuşurken, Troy'un eski odasını boşaltıyor, nihayet onun buram buram testosteron kokan, heavy metal ve motosikletçi döküntülerinden oluşan ‘tapınağını’ temizliyordu.

Bay Ferguson, ayağa kalkıp dosyadan bazı evraklar çıkardı. “Ve albayın söylediğine göre ağabeyin mutluluktan uçuyor,” deyip içten bir kahkaha atarak ekledi, “kendisi L'eihir gezegenine giden ilk insan olacak çünkü.”

“Bir dakika,” diyen Cara, koltuğunun kollarını kavrayarak öne atıldı. “Troy *oraya* mı gidiyor?”

“Sana söylemedi mi?”

Cara, başını iki yana salladı.

“Senin seçildiğini duyar duymaz, o da L'eihir gezegenine giden ilk insan olabilmek için gönüllü oldu. Şimdi, L'eihir kültürüne alışacak; böylece gelecek yıl gitme sırası sana geldiğinde, senin ve diğer iki değişim öğrencisinin uyum sağlamanıza yardımcı olabilecek.

“Galaksiler arası bir danışman gibi düşün onu,” diyerek sırtıttı Bay Ferguson. “Yani, kelime oyunu bir yana, bir ağabey gibi.”

Bay Ferguson'ın “yalnızca birkaç sorumluluk”tan anladığı buysa, “ağır sorumluluk” deyince aklına ne geliyordu

acaba? Albay tekrar canlandı ve ileriye doğru bir adım atıp başını sertçe sallayarak “Ağabeyin çok iyi bir bahriyeli. Ülkesine hizmet etmek için hiçbir fırsatı geri çevirmedi,” dedi.

Aynen. Bu nedenle Cara, o dangalağı yaklaşık iki yıldır görmemişti. Belli ki Orta Doğu, Troy için yeterince uzak değildi; artık başka bir gezegene gitmesi gerekiyordu. Sırada ne vardı acaba, zamanda yolculuk mu?

Müdür Ferguson, mutluluktan havalara uçarak canlı adımlarla kapıya yürüdü. “Albay Rutter sana detayları açıklarken ben de değişim sözleşmesinin fotokopilerini alacağım,” dedi.

Cara, başını çevirince münazara grubunun ödüllерinin bulunduğu dolabın aynasında allak bullak olmuş yansımasıyla göz göze geldi. Yamuk camda farklı şekiller alan görüntüde kendisine bakan kızın mavi gözleri, bilim laboratuvarındaki doldurulmuş baykuşlar gibi uğursuz görünüyordu. Ayrıca uzun, ateş kırmızısı saç tutamları, yanaklarının daha da solgun görünmesine yol açıyordu.

Kendine gel, diye azarladı kendisini. Belki de o kadar kötü olmaz.

Tabii ki, yılın geri kalanında bir L'eihр ile yaşamak berbat olacaktı ama bu anlaşma sayesinde, onu istediğı her üniversiteye, hatta Dartmouth'a sokacak bursu kazanacaktı! Annesinin tedavi masrafları, aileyi altı basamaklı sayılardan oluşan derin bir borç kuyusuna ittiğinden, Big Green'e* girmeyi uzun zamandır hayal bile edemiyordu.

* Hanover, New Hampshire'da bulunan Dartmouth Üniversitesi'nin, birçok spor dalını bünyesinde barındıran spor kulübü. (Ç.N.)

Ve Bay Ferguson, blog potansiyeli konusunda haklıydı. İnsanlar, L'eihrliler hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu ve Cara bir L'eihrlle banyosunu paylaşacaktı. Bu, onu ülkedeki tüm gazetecilerden daha avantajlı duruma getirecekti.

İlginç, akılda kalıcı bir adı olan, uzay temalı, yepyeni bir internet sitesi tasarlasa nasıl olurdu acaba? *Ey-likes* ona içini döker, memleketi hakkındaki bazı dedikoduları anlatırdı; Cara da ilgilenenler için özel bir yazı dizisi yayınlar ve dünyanın her yanından takipçiler edinirdi. L'eihrlileri ziyaret etme sırası Cara'ya geldiğinde de, toplayacağı bütün fotoğraf ve haberler sayesinde bir kitap anlaşması yapabiliirdi. Hatta onların gezegenine gitmeden önce bu önerisini bir yayıncıya satabilirdi bile.

Cara düşündükçe, buradaki asıl ödülün burs olmadığını fark ediyordu. Bu değişim programı, kariyerini stratosfere kadar yükseltebilirdi. İşlere bu açıdan baktığında, evinde ürkütücü bir misafire tahammül etmek, kesinlikle hepsine değerdı.

"Moralini bozma, Bayan Sweeney," diyen Albay Rutter'in sert sesiyle irkilen Cara, doğrulup bir asker gibi hazır ola geçti. Müdür masasının arkasında dikilen ince, uzun adam konuşurken kurnaz kurnaz bakan, gri gözlerini kıstı: "Dumura uğramış gibisin, uğramalısın da. Bu program zayıf insanlara göre değil. Sana her şeyi olduğu gibi anlatacağım, eğer üstesinden gelemeyeceksen, söyle. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

Adam, göz ucuyla kendi omzuna baktı ve oturmadan önce kıyafetindeki inatçı kırışıklığı düzeltti. Bu adam kimsenin yaptığını yanına koymuyordu, giysilerinin bile. “Dünya Ticaret Örgütü, L’eihr Değişim Elçisi Programı’na (LDEP) başkanlık etmek üzere beni seçti. Amerika, Fransa ve Çin’e birer öğrenci elçisi gidecek. Amaç, insanların ve L’eihrliilerin birbirlerini daha iyi anlamasını sağlamak. Şimdi açık konuşalım. L’eihrliilerle ittifak yapmak istiyoruz,” dedi.

Cara, başıyla onayladı. Sınıf arkadaşlarının birçoğunun aksine o, okulun grafitilerle kaplı duvarlarının ardında olup bitenlerle ilgileniyordu.

“Anketler, Amerikalıların bunu desteklemediğini gösteriyor. Çok fazla şüphe var. Ancak LDEP bu durumu değiştirecek.”

“Gerçekten mi? Nasıl?”

“Aelyx, senin gölgen olacak. Sen nereye gidersen, o da gelecek. Bir işte çalışıyor musun?”

“Hafta sonları garsonluk...”

“İşi bırak.”

Cara boğazını temizleyerek, “Öylece bırakayım mı?” dedi.

“LDEP az da olsa bir maaş ödüyor, yani işin buymuş farz et. Tam zamanlı bir iş. Bütün ülkeyi temsil edeceksin. Bu nedenle her şeyini ortaya koymalısın,” diyen adam öne doğru eğildi ve cevap beklercesine kaşlarını kaldırdı.

“Anlaşıldı,” dedi Cara. Makul görünüyordu. Ödül ne ka-

dar büyük olursa, sorumluluk da o kadar ağır olacaktı. Cara, bu değişim programıyla fırtına gibi esebilirdi. Ayrıca, kafe-
de sandviç götürüp getirmeyi özleyeceği de söylenemezdi.
“Okuldan sonra, iki hafta içinde ayrılacağımı iş yerine bil-
diririm,” dedi.

Albay, “Bir hafta olsun,” dedi ve ekledi, “her çarşamba
evine röportaj yapmak üzere bir çekim ekibi gelecek. Rö-
portajlar cuma günleri saat on dokuzda yayınlanacak.”

“Bir saniye, bir saniye,” diye araya girdi Cara. Televiz-
yonda yayınlanacak röportajlar mı? Cara, kafedeki kariyer
imkânını tekrar gözden geçirerek, yine avuçlarını eteğine
sildi ve “Televizyona mı çıkacağız?” diye sordu.

“Şüpheleri nasıl ortadan kaldıracığınızı sormuştun. İşte
böyle kaldıracız. Zararsız bir L’eihrliyi insanların oturma
odalarına sokarak. İnsanlar anlamadıkları şeylerden korkar-
lar, bu şekilde Aelyx’i tanıma fırsatı bulacaklar. Daha da
önemlisi seni görecekler,” dedi ve eski Sam Amca poster-
lerindeki gibi, işaret parmağını kızın burnuna doğru salladı.
“Aelyx’in yanında rahat olduğunu görecekler ve sen dünya-
ya korkacak bir şey olmadığını göstereceksin.”

“Ama...”

“Şimdi sorumluluklarına dönelim. Aelyx’in su ve toprak
numuneleri toplamasına yardım etmen gerekiyor. L’eihrli
bilim adamları, kirletici maddeleri analiz etmek istiyorlar.
Ayrıca seni üç hafta sonra Manhattan’daki LDEP galasına
bekliyorum.”

Müdür Ferguson, “Yoklamadan muaf olacaksın, me-

rak etme,” diyerek, Cara’nın yüreğinin ağzında attığından habersiz bir şekilde, rüzgâr gibi girdi odaya. Adamın bu kayıtsızlığının sebebi muhtemelen, yaklaşık on bir milyar insanın karşısına çıkacak kişinin kendisi olmayışydı. Cara’ya fotokopiden yeni çıktığı için hâlâ sıcak olan bir tomar kâğıt uzattı. “Sözleşme ve burs detayları burada. Bunu bu akşam ailenle birlikte oku, sonra imzala ve yarın sabah getir,” dedi.

Albay Rutter, kızın göğüs cebine kendi kartvizitini tıktırarak, “Herhangi bir sorun olursa, ara. Üç hafta sonra görüşürüz,” dedi. Ardından ayağa kalktı, topuklarının üzerinde döndü ve Cara röportajları anlaşımadan çıkarıp çıkarmayacaklarını soramadan odadan çıktı.

Her şey çok hızlı oluyordu. Cara, zar zor nefes alıp verebiliyordu. Beş dakika önce, en büyük sorunu cumartesi akşamı erkek arkadaşı Eric ile hangi filme gideceklerine karar vermekte, şimdi ise...

Eyvah! Eric! Onu tamamen unutmuştu. Eric ve arkadaşları L’eihrililerden nefret ediyorlardı. Bunun nedeni yalnızca cehaletleri ya da onlara güvenmemeleri değildi, ciddi ciddi tiksiniyorlardı onlardan. Olanları Eric’e anlattığı zaman çocuk kafayı yiyecekti.

“Şaşkın görünüyorsun,” diyen Müdür Ferguson, masasının kenarına oturarak ona şefkatle gülümseyince kızın kalbi sıkıştı. “Ama harika bir iş çıkaracaksın, biliyorum. Seninle gurur duyuyorum,” dedi müdür.

Bu sözler, kızı neredeyse altüst etti. Saçma sapan bir se-

bepten dolayı, her türlü eleştiriye katlanabiliyordu ama şefkat onu bebek gibi zırlatabiliyordu. Ağlamamak için tırnaklarını bacaklarına geçirerek, “Teşekkürler,” diye fısıldadı.

“Bu sana aynı zamanda L’eihr’lilere yaptıkları her şey için teşekkür etme fırsatı sunuyor,” diyen adam, Cara’yı utandıran anlamlı bir bakış atarak, başını yana eğdi ve “umarım, bu hediyenin kıymetini bilirsin,” diye ekledi.

Yanakları kızaran Cara, başını eğip başparmağını eteğinin yıpranmış uçlarında gezdirdi. Bu fırsatı sorguluyor olması, dünya üzerindeki en nankör aptal olduğunu gösteriyordu. Ailesi, L’eihr’in bilim insanlarına çok şey borçluydu. İki yıl önce, bir iyi niyet göstergesi olarak insanları, kanser hücrelerini izole edip öldürebilen *asheem* ile yani onların gezegenlerinde yetişen kuvvetli bir tıbbi bitki köküyle tanıştırmışlardı. Bu bitki, annesinin imdadına tam zamanında yetişmişti.

Cara, ayağa kalkarken bütün cesaretini toplamaya çalıştı ve elini müdüre doğru uzattı. Güçlü bir kadın gibi davranmanın vakti gelmişti. Dünyanın sonu değildi ya.

Syrine, parmak uçlarını uzakta, karanlıkta parıldayan gezegeni tutmak istercesine yavaşça uzay üssünün camına bastırarak “Gezegen başıma yıkıldı sanki,” dedi.

Aelyx, kızın başının üzerinden gezegenleri L’eihr Ana’ya baktı. Daha önce Leihir’in dışına hiç çıkmamıştı ve yerin sekiz yüz kilometre üstünde durmuş, evini izlerken

göğsünde hissettiği özlemin içini sızlattığını inkâr edemedi. İhtiyarların neden onları Dünya gibi ilkel, kokuşmuş bir gezegene göndermek istediklerini anlayamıyordu. Belki de birçok klonun şüphelendiği gibi, İhtiyarların akli melekele-ri gerçekten zayıflamıştı.

Eron, omzunun üstünden arkasını kontrol edip büyükel-çinin dönmediğinden emin olarak “Keşke bu konuyu tekrar düşünseler,” diye fısıldadı. “Bu ittifak, akıl kârı değil.”

“İşte tam olarak bu yüzden gitmemiz gerek,” dedi Aelyx arkadaşlarına. Yüksek sesle konuşmā riskini daha fazla göze almak istemediğinden, gözlerini Eron’a kilit-leyip *Sh’alear’ı getirdin mi?* diye sordu.

Ot filiziyle tuniğimin astarına diktim, dedi Eron. Aynen söylediğin gibi. Syrine’in de aynısını yapmasına yardım et-tim. Dünya gümrük kontrol noktalarındaki köpekler kokuyu alamayacaklar.

Güzel, diyen Aelyx, masum görünmeye çalışarak soğuk, metal duvara yaslandı. *Sadece gemideyken tuniğini yıkama-maya çalış.*

Eron, *sanki o kadar beyinsizim de. Bir hafta boyunca ya-tağının altında bir tutam l’ına unutan sensin,* dedi gülerek.

Aelyx sırıttı. *Tanrılar aşkına, iğrençti. O iğrenç kokuyu asla unutmuyacağım,* dedi.

Hiçbirimiz unutmuyacağız.

“Stepha geliyor,” diye uyardı onları Syrine. “Düşüncele-rinize hâkim olun.”

İrkilip hızla dönüverme dürtüsüne karşı koyan Aelyx,

çelik koridoru abartılı, yavaş adımlarla geçen büyükelçiye bakmak üzere sakın sakın arkasına döndü.

Stepha onlara gülümsedi ama bu gülümseme, bütün İhtiyarlara salgın gibi sirayet etmiş keyifsizliğin ruhsuzlaştırdığı gözlerine yansımadı. Yaşlı bedeni uyuşukluğun getirdiği yükün altında eğilmişti. “Bavullarınızı ana ulaşım aracına gönderdim. Öğrenci vizelerinizi getirdiniz mi?” diye homurdanan adam, yavaş ve temkinli konuşuyordu.

Aelyx, endişelerini bertaraf etmeye çalışarak başıyla onayladı. Bu, işe yaramadı. Islak ıslak bakan Stepha, Aelyx ile göz göze geldi.

Korkma, dedi ona, başka kimsenin duyamayacağı bir şekilde. *Senin insanın, kendini iyi bir ev sahibesi olmaya adanmış durumda. Daha şimdiden bana birçok mesaj göndererek hoşlandığın şeyler hakkında bir sürü soru sordu.*

Aelyx’i kaygılandıran Cara Sweeney değildi ama yine de Stepha’nın böyle düşünmesine memnun olmuştu. Büyükelçi ihanetini öğrenecek olursa Aelyx idam edilirdi ama o, evine sağ salım dönmek istiyordu.

Yüksek sesle “Ne güzel,” diye cevapladı. Sessiz Konuşma sırasında yalan söylemek imkânsızdı.

“Araca binmeden önce,” dedi Stepha üçüne, “sizi, insanların duygularını alışılmadık yöntemlerle ifade ettiği konusunda uyarmak istiyorum. Onların bu alışkanlıklarından alınmamaya çalışın. Onlara uyum sağlamak güç olacak ama siz bunu başarabilecek kapasitedesiniz. Siz üçünüz, kendi Aegis’inizin en başarılılarısınız. Bunu asla unutmayın ve

ev sahiplerinizle arkadaşlarına karşı sabırlı olun. Hepimiz, hem insanlar hem L'eihrliler, bu ittifaktan büyük fayda göreceğiz. Anlıyor musunuz?"

Bakışlarını birbirlerinden kaçırarak, başlarını salladılar.

"Harika," diyen Stepha, elini biniş platformuna doğru salladı. "O halde hazırız."

Aelyx, uzay üssünün camından bir kez daha baktı. Güneş; L'eihr gezegenini, ellerini gözlerine siper etmesine neden olan parlak bir ışık huzmesiyle kaplamaya başlamıştı. Aegis bu saatlerde canlanmaya başlar, esneyen arkadaşları ortak tuvaletlere hücum ederdi. Evcil hayvanı Vero; boş ranzada uyanır, sahibinin nereye gittiğini merak ederdi. Değişim programı bittiğinde Aelyx'i hatırlar mıydı acaba? Muhtemelen hatırlamazdı.

Syrine, Aelyx'in koluna yavaşça dokunarak, çocuğu kendine getirdi. Aelyx'in rahatsızlığını sezmiş olmalıydı. Kızın birçok yeteneğinden biriydi bu.

Bunu yapabiliriz, dedi Aelyx'e, sonra da başıyla pencereyi işaret ederek ekledi: *Onlar için.*

Biliyorum, dedi Aelyx. Sonuçta *sh'alear* kendisinin fikriydi ve Aegis'tekiler planını öğrendikleri zaman, onu kahrı ile ilan etmişlerdi. Ama bu, Aelyx'in Dünya'daki vahşi uzaylılar arasında sekiz ay geçirmeyi dört gözle beklediği anlamına gelmiyordu. Başını salladı ve Syrine'e telkinde bulunmadan önce evi olan gezegene bir kez daha baktı. *Haklısın. Bunu yapabiliriz.*

İkisi, Eron ve Stepha'yı takip ederek ana gemiye doğ-

ru yürüdüler. İstasyon, sabahın bu erken saatinde biniş kapısının yakınlarında mallarını satmaya çalışan bir seyyar satıcı dışında boştu. Uzay üssünün havalandırma sisteminden gelen ısı, çizmelerinin yankılanan tıkırtısına eşlik ediyordu. Aelyx, temizlenerek geri üflenmiş havanın, çocukken en sevdiği saklanma yeri olan *H'alar* mağarasındaki bayat kokuya benzer, hemen ayırt edilebilen bir kokusunun olduğunu fark etti. Eron ile ikisi, o dar, buz gibi soğuk geçitleri keşfetmek için kaç saat harcamışlardı acaba? En az yüzlerce saat...

Anılar, göğsünde bir endişe dalgasının yükselmesine sebep oldu. İnsanlar, daha önce kendilerine ait birçok doğa harikasını yok ettikleri gibi bu mağarayı da yok ederlerdi. İnsanoğlu, nüfus artışını L'eihrliler gibi kontrol altına almıyordu. Aelyx insanlık tarihi üzerinde çalışmıştı. Eğer bu uzaylılar, Aelyx'in gezegenine yerleşmeye kalkarsa neler olacağını farkındaydı. Amerikalı insanların "Açık Kader" dediği şey olacaktı. İnsanlar, canlarının istediği her şeyi alacaklar ve sayıları otuz-kırk yıl içinde L'eihrlilerinkini geçecekti. Aelyx, buna izin veremezdi.

Satıcı, Aelyx ve Eron'a "Gelin, kardeşlerim!" diye seslendi. "Dünya'ya bunlardan almadan gidemezsiniz."

"Bal gibi de gidebilirim," dedi Eron gülerek.

Aelyx, elinde siyah bir zincir sallayan adama baktı. Parıldayan bir nesne, tepelerindeki ışığı yansıtıyordu. Daha da

* (İngilizce: Manifest Destiny) 19. yüzyılda, Amerika kıtasındaki yerleşimcilerin kıtanın doğu kıyısından batı kıyısına kadar yayılmalarının yazgılarında olduğunu ifade eden ideolojidir.

yakından inceleyince adamın, zincirin ucuna, süs niyetine yontulmuş bir *ahib* iliştiirmiş olduğunu gördü.

“Bu nedir?” diye sordu Aelyx.

“Kolye,” diyen satıcı, zinciri göstermek için boynuna doladı. “Duyduğuma göre, dişi insanlar parlak nesnelere dayanamıyorlarmış. Taşları boyunlarına takıyor, hatta kulak memelerine sokuyorlarmış. Eğer ev sahibene *Sh’ovah* Günü’nde vermek üzere bunu alırsan, insanına güzel bir hediye vermiş ve Kutsal Ana’yı onurlandırmış olursun.”

Aelyx, sırtışını gizlemek için dudaklarını büzdü. Ayaklarının altında çiğnedikleri sıradan bir çakıl taşının herhangi birini etkileyeceğinden şüpheliydi. İnsanlar bile bu kadar aptal olamazdı.

“Söylediği doğru,” dedi Stepha. “Taş mücevherat birçok dışının tercih ettiği bir hediye türü ancak *Sh’ovah* kutlaması yapmıyorlar. Bunun yerine doğdukları günün yıldönümünü kutluyorlar.”

“İlginç,” diye mırıldandı Aelyx. Belki de bir hediye götürmeliydi. İnsanını umursadığı izlenimini yaratabilirdi bu. “Bu kolye için sana on üç kredi veririm,” dedi.

Satıcı, hiç vakit kaybetmeden kolyeyi kumaş bir keseye koydu. Aelyx, kredileri çekebilmesi için bileğini satıcıya uzattı. Derisinin altına yerleştirilmiş verileri hızla tarandıktan sonra “hazinesini” cebine koyarak Eron ve Syrine’e yetişmek için adımlarını hızlandırdı.

“Dünyalı kızlar gerçekten yerdeki taşları takmayı mı seviyormuş?” diye sordu Syrine hayretle. “Benim insa-

mm erkek ama. Bir çanta çamur götürsem hoşuna gider mi acaba?”

“Ya da belki biraz hayvan dışkısı,” dedi Eron muzip muzip bakarak. “Ne tuhaf yaratıklar.”

Stepha, onları duyabilecek kadar yakında olduğu için, Aelyx çabucak konuyu değiştirerek “Senin *l’ihan*’ın da gemide olacak mı?” diye sordu Eron’a.

“Keşke olsaydı,” dedi Eron. “Ama hayır. Tıbbi görevli olarak atandı...” Çocuk konuşurken Syrine aniden koşarak uzaklaşmaya başlayınca, cevabı boğazına dizildi. Onları hızla geride bırakan kızın çizimleri ayaklarının altındaki metal ızgaralarda çınlarken, atkuyruğu da omuzlarının arasında dans ediyordu.

“*Fasha*,” diye küfretti Aelyx, kız geminin kapılarının ardında gözden kaybolurken. Belki de Syrine’in Eron için hissettikleri, Aelyx’in düşündüğünden çok daha derindi. “Hâlâ sen ve Elyx’a konusuna mı üzülüyor?”

Başını eğen Eron, “O ve Elyx’a bir zamanlar arkadaşlardı. Sanırım bu, işleri daha da berbatlaştırıyor,” dedi. Ardından bakışlarını kaldırarak, “Eğer senle ben de aynı dişiye isteseydik ve o da aramızda bir seçim yapsaydı, sanırım biz de düşman olurduk,” diye ekledi.

“O kadar emin olma,” dedi Aelyx. Daha önce hiç kimseye karşı o derece kuvvetli bir bağlılık hissetmemişti. Dirseğiyle yavaşça Eron’u dürterek, “Belki sana acıyıp kızı senin almana izin verirdim,” dedi.

Eron güldü ama hâlâ düşünceli görünüyordu. Aelyx’in tep-

kisini ölçmek istercesine “Syrine seninle ilgileniyor,” dedi. “Belki benimle ilgilendiği gibi değil ama şey yapabilirsin...”

“Dur bir dakika,” diye sözünü kesti Aelyx. “Onu *l’ihan*’ım mı yapayım diyorsun yani?”

“Hayır! Yani, belki. Sadece bir düşün bunu. Er ya da geç, hepimiz bir seçim yapmak zorundayız. Neden o olmasın? Siz ikiniz birbirinize çok yaklaşıyorsunuz,” dedi Eron.

Neden Syrine olmasın? Aelyx, buna net bir yanıt veremiyordu. Sadece kıza hiç o şekilde bakmamıştı. “Öncelikle, Syrine’in senin yedeğin olarak beni kabul edeceğini düşünüyorsun,” dedi.

“Benim yerimi dolduramazsın ama evet, bence kabul eder.”

Aelyx ona delici bir bakış attı.

“Başka?” diye sordu Eron.

“Böyle bir şey çok zorlama olur. Bir insanla beraber olmakla aynı şey,” diye cevapladı Aelyx.

Eron’un tüyleri ürperdi, bir şeyler söylemek üzere ağzını açmıştı ki arkalarından büyükelçi lafa girdi. “Açık fikirli ol, kardeşim. Yazgı, senden çok daha fazlasını isteyebilir.”

Aelyx, iki eliyle birden buz gibi soğuk tırabzanları kavradı, gözlerinin *sh’ad* köfteleri kadar irileştiğini hissediyordu. Arkadaşları haklıydı; İhtiyarlar *gerçekten de* akıllarını kaçırmıştı. Aelyx, daha önce planı hakkında anlık tereddütler yaşamışsa da artık bunlar tamamen yok olmuştu. Gözlerini kapattı ve beynine hücum eden kanı durdurup nabzını düzene sokmaya çalışarak toparlandı. Yanıltıcı, sakın bir sesle “*L’eihr Ana*’yı onurlandırmak için Yazgı ne derse yapacağım,” diye söz verdi Stepha’ya.

İKİNCİ BÖLÜM

3 Eylül Perşembe
Selam, Dünyalılar!

İnek öğrencilerin hayatlarına yakından bakma konusunda yegâne kaynağınız olan YABANCI'ya hoş geldiniz. Ben Cara Sweeney, bu yılki galaksiler arası tur rehberiniz ben olacağım. Ülkenin ilk L'eihrliler değişim öğrencisine ev sahipliği yapacağımdan, L'eihrliler hakkında her zaman bilmek istediğiniz ve sormaya korktuğunuz bütün tatlı dedikoduları servis edebileceğim. Burada her şey mümkün, millet. Eğer amaç bir hikâyeyi gün ışığına çıkarmaksa, daha önce hiçbir kızın yüzmediği sularda yüzeceğim. Her

şey iki hafta sonra başlayacak, bu nedenle kısa bir süre sonra sayfama uğrayın ve sık sık da uğramayı ihmal etmeyin. Güncellemelerimin gelen kutunuza düşmesini mi istiyorsunuz? e-bültenime üye olun! Bu arada, tam da şu sıralarda ozon tabakasını delmekte olan Aelyx'e insanoğlundan kocaman bir hoş geldin demek için bana katılın, lütfen!

Manhattan'da seninle buluşmak için sabırsızlanıyorum, Aelyx! Ve endişelenme; biz dostuz. ☺

Cara, blog güncellemesini ertesi sabah altıda yayınlanmak üzere programladı; bu da ona, erkek arkadaşına haberi vermesi için yeterli süreyi sağlıyordu. Bursu kabul etme kararını verirken Eric'i hesaba katmadığına göre, ona en azından küplere binmesi için zaman tanıyabilirdi. Küplere bineceğinden şüphesi yoktu tabii. Ancak şu anda münazara çalışmalarıyla meşgul olmak varken, Eric'i düşünmek istemiyordu.

Dizüstü bilgisayarını kapattı ve sırasında öne doğru eğilip dikkatini Dünya Çalışmaları sınıfının öbür ucunda sürmekte olan münazara alıştırmasına verdi. Joss Fenske, rakibi saatine bakarken suyun uluslararası pazarda ticareti yapılmak üzere finansal bir kaynak olarak ele alınmasının faydalarını savunuyordu.

"İİ," diye başladı Joss, "su, İİİ, doğada bulunan bir ticari maldır, İİİ, petrol ya da doğal gazdan farkı yoktur..."

Cara, çocuğun ensesine paket lastiği fırlatarak lafını kes-ti. Joss iç çekip, başını, *ciddi misin?* dercesine eğdiğinde

ise, omuzlarını silkip nutuk çekmeye başladı. “Şu ıı’lar insanı mahvediyor. Her kelimenin arkasından ‘falan’ demeniz de öyle.” Kaitlin Ray’i işaret edip “Sana söylüyorum, Kaitie,” dedi.

“Galiba kusacağım,” diye cevap verdi küçük ukala.

Cara, onu duymazdan gelip tekrar Joss’a döndü. “Bu sefer şuna antitez üretmeni istiyorum: Petrol ve doğalgazın aksine su, hayati öneme sahip ve gerekli kontroller yapılmaz, nüfus artışı bu hızla devam ederse savaşlar patlak verebilir.”

Dudaklarını yalayıp başını sallayan Joss, sızlanmaya başladı. Özgüveni, ancak trene bakan bir öküzünki kadardı. Cara sırasına çöküp çenesini ellerine dayadı. O mezun olduktan sonra bu ekibin işi bitecekti. Onları kendini paralayarak çalıştırabilirdi belki ama şampiyonluklar kazandıran o hırsı hiçbirine veremezdi. Mücadele hırsı, içten gelen bir şeydi; insanda ya olurdu ya olmazdı. L’eihrliler bile Cara’da gördükleri tutkuyu takdir etmişlerdi.

Bu düşünce ona, L’eihr büyükelçisine göndermiş olduğu e-postaya nihayet yanıt geldiğini hatırlattı. Cara, ona Aelyx’in kendi evindeki odasının nasıl olduğunu sormuştu. Cevap şu şekildeydi: Duvarlar gri, zemin bej, yatak alçak, kişi başı bir dolap var ve herhangi bir dekoratif süsleme yok. Diğer bir deyişle, hapishane koğuşı gibi. En azından annesi, Troy’un eski odasını düzenlemekte zorlanmayacaktı; birkaç kat boya ve yeni bir halı yeterliydi. Münazara çalışmasından sonra Cara, Lowe’ın yerine uğrayıp birkaç malzeme satın

alabilirdi. Aelyx kendisini rahat ve güvende hissederse belki dili çözülür ve bloga röportaj verirdi.

Cara'nın gözleri, AKILLI Tahtanın üzerindeki saate kaydı.

“Bugün birkaç dakika erken bitirelim,” dedi. “Yarıma yetişmesi gereken bir fizik laboratuvarı çalışmam var.” İleri İngilizce dersi için yazması gereken makaleden, kendisi için hazırlık yapması gereken uzaylı değişim öğrencisinden ve Eric'in kucağına saatli bomba gibi bırakması gereken haberdan bahsetmemişti bile. Bu gece yine çok yoğun geçecek gibiydi.

“Selam, bebek,” diyen Eric, lakros formasındaki çimen ve kurumuş çamur parçalarını silkeleyerek Caraların ön verandasını kırletti. Bir yandan da Cara'nın omzunun üzerinden oturma odalarına göz atıyordu. Kramponlarını bir kenara atıp içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. “Baban nerede?”

Kız, Eric'in terli sarı saçlarından bir tutam aldı ve bununla çocuğun çenesinin altını gıdıklayarak cevapladı. “Mutfakta. Neden?”

“Çünkü bunu görürse beni öldürür,” diyen Eric, parmağıyla Cara'nın tişörtünün yakasını çekip içine baktı. Cara, onun elini tokatlayarak itince Eric abartılı bir inleme koyuverip başını mutfığa doğru salladı. “Bana yiyecek bir şeyler versene. Açlıktan ölüyoruz burada.”

“Göğüsler ve yiyecek?” diyen Cara, dudaklarına yerle-

şen tebessümle birlikte kollarını kavuşturdu. “Benden tek istediğin bu mu?”

Bu söylediği; yarı şaka yarı ciddiye. Okul balosundan sonra Eric’in kankalarından bazılarının şans, cinsel anlamda yaver gitmişti. Eric de seks yapmak bir yarışmış gibi, onları yakalamaya, sonuncu olmamaya çalışıyordu. Cara’nın bitiş çizgisine ulaşmaya hazır olup olmadığını ise hiç umursamıyor gibiydi.

“Bak şimdi, çok alındım. Senden tek istediğimin bu olduğunu nasıl düşünebilirsin?” diyen Eric’in dudakları, yine kurnaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ben çok daha fazlasının peşindeyim.”

Cara, “Pislik,” dedi ve parmaklarını çocuğunkilere dola-
yarak onu mutfağa doğru çekti. “Hadi. Ben de açlıktan ölüyorum.” Cara, mutfaktan yayılan baharatlı makarna sosunun kokusunu alınca karnı, işareti almış gibi guruldadı. Eric’e, üçüncü bir kişinin yılın geri kalanında kuyruk gibi peşlerinde dolaşacağım nasıl söyleyeceğini düşünmekten, öğle yemeğinde tek lokma yiyememişti. En yakın arkadaşı Tori’yi de sayarsa L’eih, dördüncü kişi oluyordu tabii ama en azından Eric, Tori’den L’eihlilerden ettiği kadar nefret etmiyordu. Yani aslında kızıdan da nefret ediyordu ama o kadar değil.

“Annen pizza mı yapıyor?” diye soran Eric diğer elini kızın eteğinin altından yukarı kaydırıp ve Cara, çocuğun artık bunu kesmesini dileyerek, bu eli de tokatladı.

“Hayır...” dedi Cara. Mutfaka girip de annesiyle baba-

sını sarmaş dolaş buzdolabına yaslanmış, ateşli bir şekilde öpüşürken görünce, bütün tutarlı düşünceleri kayboldu ve donakaldı. Kız iki büklüm olarak elleriyle gözlerini kapatırken, Eric de topuklarının üzerinde sakarca dönerek, oda alev almış gibi, hemen sıvıştıverdi.

Cara “İğrenç,” diyerek parmaklarının arasından baktı. “Neden özel hayatınızı gizli yaşayamıyorsunuz ki?” diye sordu. Gerçekten gizli yaşasalardı keşke; mesela kapalı, sürgülü, ses geçirmez kapılar ardında.

Annesi bir *şap!* sesiyle öpüşmeyi kesti ve dalgalı siyah saçından yüzüne düşmüş bir tutamı geriye itti. “Selam,” dedi şişmiş dudaklarıyla. “Sen ne zaman eve geldin?”

Babası ise bakışlarını yerden kaldırma zahmetine girmedi. Burnuyla annesinin boynunu okşarken sadece kızıl saçları görünüyordu.

“Birkaç dakika oldu,” diyerek yüzünü buruşturdu Cara. “Baba, cidden, keser misin?”

Babası, aman sen de dercesine el sallamakla yetindi. Kendisi Midtown itfaiye teşkilatının başkanıydı ve kırk sekiz saatlik vardiyasından ne zaman dönse, Cara’nın annesiyle ikisi çifte kumrular gibi oluyorlardı. Neden onun anne babası da herkesinkiler gibi normal olup birbirlerinden nefret edemiyordu sanki?

Cara’nın iştahı kaçmıştı. Atıştırma bulma görevinden vazgeçti. Ama, ilk olarak, her gün yaptığı gibi annesinin yüzünü inceledi. Cildinde solgunluk ya da eskiden olduğu gibi gri göz altı halkaları var mıydı? Hayır, teni pürüzsüz

ve pembeydi. Bunu gördükten sonra rahatlayarak arkasını döndü.

Aradan bu kadar zaman geçmiş olmasına rağmen, annesinin tamamen iyileştiğine hâlâ inanamıyordu. Her an ünlü bir komedyen gizli kameralarla dolu yayın arabasından atlayarak gelip *Ha-haa! Annenin yumurtalık kanseri hâlâ geçmedi! Kandırdık!* diyecekmiş gibi geliyordu. L'eihir bitkisi *asheem*'e güvenmek istiyordu ama bu, o kadar da kolay değildi. Oradan uzaklaşarak annesiyle babasına açıkça istedikleri mahremiyeti verdi ve oturma odasına döndü.

"Ne, yemek yok mu?" diyen Eric, sahte bir ızdırapla midesini tutup ölü taklidi yaparak *paldır küldür* kanepeye çöktüğünde Cara, eski Eric'i görür gibi oldu. Her zaman, annesi ölümcül hastalığın pençesindeyken bile onu güldürmeyi başaran, o şapşal, bir deri bir kemik birinci sınıf öğrencisiydi bu. Şimdi evlerindeki eski püskü mobilyaların arasında eğreti duruyordu. Ölümlüleri yakıp yıkmak için gelmiş; genç, sarışın bir Zeus'a benziyordu. Cara, fasulye sırtığına benzeyen o çocuğu ve şakalarını özlemişti.

"Senin de iki bacağıın var," diye dalga geçti onunla. "Eğer açsan, onları kullanarak mutfağa geri dön."

Çocuk ançuez yemiş gibi irkilerek, "İhtiyar seksi bana uymuyor," dedi.

Cara kıkırdadı. Eski Eric, hâlâ oralarda bir yerdeydi. "Hadi, Zombi Katliamı oynayalım; ölümüne dövüş. Aynı eski günlerdeki gibi," dedi. Eric başını sallayınca, "Hadi ama. Canını çok yakmam," diye yalvardı.

“Daha iyi bir fikrim var,” diyen Eric, Cara’yı bileğinden çekip kucağına yatırdı. Terinin ve misk losyonunun keskin kokusu Cara’nın burun deliklerini yakarken, ağzını kızın kulağında gezdirdi. Parmakları da Cara’nın bacaklarının iç kısmında bir aşağı bir yukarı dans ediyordu. “Hadi, odana gidelim. Baban bir süre mutfaktan çıkmayacak,” dedi.

Cara, elleriyle Eric’in nemli göğsünü itip ağzından nefes almaya çalıştı. Eric, bütün bu mincıklamaların onu amacından daha da uzaklaştırdığını neden göremiyordu? “Olmaz. Tori gelecek,” dedi Cara.

Eric, Cara’nın boynunu koklarken parmakları bir sonraki aşamaya geçmeden durdu. “Harika. Tam da ihtiyacım olan şey,” dedi. “Şu yapışkan kız neden kendine bir meşguliyet bulamıyor acaba?” Cara’yı iterek kanepenin öbür ucuna geçerken koluna şaplağı yedi.

“Bir meşguliyeti *var* zaten. Benim yüzümden öğrenci konseyine katılmadı,” dedi. Üstelik Tori şu ana kadar tek bir toplantı bile kaçırmamıştı; sebebi de büyük ölçüde, uzun zamandır hoşlandığı Jared Lee’nin konsey başkanı olmasıydı.

“Onu neden çağırdın ki?” diye sordu Eric, kolunu ovuşturarak. “Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?”

“Belki de öyle yapmalıyım,” diyen Cara’nın yanakları yanmaya başlamıştı. Bitmek tükenmek bilmeyen dokunmalar, aşağılamalar... Bu yeni ve “gelişmiş” Eric’e artık tahammül edemiyordu. Gözlerini kapatarak ona kadar saydı ve *Aptallar İçin Öfke Kontrolü* kitabındaki öneri listesini hatırlamaya çalıştı. Derin nefes al... derin nefes ver. Ah, boş

ver gitsin. Eğer şimdi söyleyecekleri ondan kurtulmasını sağlayamayacaksa, hiçbir şey sağlayamazdı. “Sözleşmeyi imzaladım,” dedi.

“Ne sözleşmesi?” diye sordu Eric. Kızın kelimelerinin etkisini göstermesi birkaç saniye sürdü; ardından Eric’in dudakları, sesli bir şekilde aralanıverdi. “Öğle yemeğinde bahsettiğin şu LDEP’yi mi?” diye sordu çocuk.

“Evet.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Hayır,” diyen Cara kararlı bir sesle ekledi: “İki hafta sonra çocuğu eve getiriyoruz.”

“Sen çıldırdın mı? Ciddi ciddi oraya gitmek zorunda kalacaksın! Kaç para verirlerse versinler, buna değmez!” dedi Eric. Arka cebine uzanarak, ıslak, buruşturulmuş bir broşür çıkardı ancak onu kıza uzatmadan önce eli havada donakaldı. “Bir dakika. Çocuk mu dedin? Erkek mi? İmkânı yok!”

Birden kapının üç kez sertçe tıklatıldığı duyuldu ve Tori içeri girdi. Böylece dikkatlerini birkaç saniyeliğine tartışmadan uzaklaştırmış oldu.

Uzun, siyah örgüsünü omzunun üzerine atan Tori, kaleci eldivenlerini rastgele yere fırlattıktan sonra, Midtown Amerikan futbolu tişörtünü kafasına geçirerek, terli yüzünü üzerine sildi. Ardından tişörtünü boynuna asıp elini Wonder Woman gibi beline koyarak spor sutyeni ve şortuyla öylece dikildi.

Eric’e kötü kötü bakarak “Selam, gerzek,” dedi. Orta

parmağını gösterince Eric de ona aynı şekilde karşılık verdi. İkisinin nefret duyguları karşılıklıydı.

Cara ile Tori, birbirlerine taban tabana zıttı. Tori; canlı bir tene, simsiyah gözlere ve onlarca ton nükleer enerji barındıran bir buçuk metrelik minyatür bir bedene sahipti ve okul hayatı bir fiyaskoydu. Ancak ortak bir yönleri vardı: İkisi de gözünü budaktan sakınmazdı.

Eric, alışılmadık bir şekilde “Buna inanamayacaksın,” diyerek doğrudan Tori ile konuştu ve eliyle onu kanepeye davet etti.

“Bir düşüneyim. İnanamayacağım ne olabilir...” diyen Tori bir parmağıyla çenesine hafifçe vurdu. “Marcus Johnson’a yalakalık yapmaktan nihayet vaz mı geçtin?”

“L’arızanın teki senin pijama partilerinin içine ettiğinde de gülebilecek misin bakalım,” dedi Eric ters ters. “Çocuğun saçlarını örerken ya da bilmem ne yaparken eğlenirsiniz artık.”

“Bu, neden bahsediyor?” diyen Tori kanepenin yanına çektiği sandalyeyi ters çevirdi ve Cara, ona kaçırıldığı gelişmeleri anlatırken bacaklarını açarak oturdu.

“Vay canına,” dedi Tori. “Biraz dur bakalım. Kesin bir karar almadan önce bunu mutlaka okumalısın.” Bir elini öne doğru uzatırken, diğer eliyle sutyeninin içinden terli bir kâğıt tomarı çıkardı. Kâğıdı bacağına bastırarak açıp Cara’ya uzatırken “Bunları antrenmandan sonra dağıtıyorlardı,” dedi.

“Bize de dağıttılar,” diye ekledi Eric, kendi broşürünü

kanepedeki minderin üzerine bırakarak. “Marcus’un babası yerel birimin başkanı. Ben katıldım bile.”

Cara, pis broşürü biraz uzağında tutup ön kapağına baktı. LİKİH: L’EİHR İŞGALİNE KARŞI İNSAN HAREKETİ. DÜNYAPERVERLER. “Ciddi misiniz? Ne zamandan beri insanlar LİKİH’i ciddiye alıyor?” diye sordu. Bu çılgın grubun her ülkede binlerce üyesi vardı ancak radikal olarak biliniyorlardı; silahlarını stoklayıp kıyametin gelmesini bekleyen tiplerdi bunlar. “Beyninizi de yıkadılar mı? Umarım buna izin vermemişsinizdir,” dedi Cara, Eric’e.

“Eğer hükümetin dediklerine inanıyorsan asıl beyni yıkanan sensin,” diye cevapladı Eric. El ilanını alıp kutsal kitap gibi havada tuttu.

Tori sandalyesinde öne doğru eğildi ve mor ojeli tırnağıyla ilk paragrafı göstererek, “Bu kısım biraz ürkütücü,” dedi.

Cara, iç çekerek kâğıda göz gezdirdi. “*L’eihrliler, en azından görmemize izin verdikleri birkaç tanesi, yüksek teknoloji, istihbarat, hız imkânlarına sahipler... bla-bla-bla-bla-bla... ve bu da şu soruyu beraberinde getiriyor: Bizden ne istiyor olabilirler? Ürkütücü fiziksel üstünlükleri, kadim bir üreme programının ürünü; L’eihrlilerle insanlar genetik olarak uyuyorlar, bu nedenle, mutant bir ırk yaratmak için kadınlarımızın peşinde olduklarını düşünüyoruz.*”

Nasıl bir çılgınlıktı bu böyle? LİKİH’e ikna edici yazı yazma teknikleri hakkında bir şeyler öğretebilirdi. “Hadi ama,” dedi Cara. “Bu, basbayağı propaganda. Bunu ciddiye alan var mı?”

“Bu, şaka değil,” diyen Eric’in çenesi gerildi ve bakışları, kızın daha önce hiç görmediği bir şekilde sertleşti. Bir zamanlar sevdiği çocuğun, kendisine dik dik bakmakta olan bu öfkeli yabancıya dönüştüğünü görmek, tüylerini diken diken etmişti. “Bize hiçbir şey anlattıkları yok, özellikle de silahlarından hiç bahsetmiyorlar. Yaptıkları telepati olayına gelince...”

“Çok korkunç,” diye cümlesini tamamladı Tori.

“Olan oldu, tamam mı? Sözleşmeyi çoktan imzaladım...” diye başladı Cara.

“Dünyadaki tek burs bu değil, biliyorsun ya,” diyen Eric, öfkesinin gücüyle kanepeyi altından iterek, ayaklarının üstünde doğruldu. “Bu programa sadece okul birincileri katılabiliyor. Eğer hayır dersen, o acayip tip başka bir okula gider. Ama eğer evet dersen, hepimiz sınıfta onunla yan yana oturmak, yemekhanede birlikte olmak, aynı tuvaleti kullanmak zorunda kalacağız. Ya okul takımlarına falan katılmasına da izin verirlerse?” diyerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Bir düşünsene. Onu hayatımıza soktuğun için herkes senden nefret edecek. Tabii buna ortak olduğumuz için –kendisini ve Tori’yi gösterdi– bizden de.”

İkisine de şaşkınlıkla bakakalan Cara, “Benimle birlikte görülmek istemeyecek misiniz?” diye sordu.

Eric’in bakışları ayaklarının altındaki yıpranmış, ahşap zemine kaydı.

“Ben seni ekmeyeceğim ama bunu bir düşün,” diyen Tori sandalyesinde geriye doğru kaykıldı. “Onlar hakkın-

da hiçbir şey bilmiyoruz. Ya gerçekten bir şeylerin peşin-
delerse? Ya sen oraya gittiğinde geri dönmene izin ver-
mezlerse?”

“Annemi iyileştirdiler. Eğer bizi yeryüzünden silmek is-
tiyorlarsa neden bu zahmete girsinler ki?” dedi Cara.

“Ah, büyü biraz, Cara,” diyen Eric, kapıya gidip veran-
dadaki kramponlarını kaptı. “O tedavi karşılığında bir şey-
ler istiyorlar. Hiçbir şey karşılıksız değildir. Senin de elini
taşın altına koyma vaktin geldi. Sözleşmeyi yırt at ya da
onun gibi bir şey yap. Durumu düzelt.”

“Hayır!” diye itiraz etti Cara. Eric ona emirler yağdırma-
ya nasıl cüret ederdi? “Bu şey sayesinde istediğim kariyeri
elde edebilirim,” dedi.

“Hayır mı? Öyle mi? Tanrım, ne kadar bencilsin!” dedi
Eric. Birbirlerini tanıdıkları bunca yıldır Eric ona ilk kez
bağırıyordu: “Kendini ve bütün kasabayı riske atıyorsun,
peki neden? Öğrenci kredisi çekmemek için mi?”

“Bencil olan ben miyim? Seni küstah...”

O sırada Cara’nın babası “Sorun nedir?” diyerek mut-
faktan çıktı. Cara’nın annesi, saçlarını darmadağın etmişti.
Tori’nin omzunu şakacıktan sıktı. Ters ters baktığı Eric’i
ise başıyla şöyle bir selamladıktan sonra “Eminim ödevle-
rin seni bekliyordur,” dedi.

Mesajı alan Eric, “Evet,” dedi ve öpmek üzere Cara’nın
yanağına doğru eğildi. Ancak kızı öpmek yerine kulağına
bir uyarı fısıldadı: “Neyin önemli olduğunu anlasan iyi
edersin.” Daha sonra döndü ve hoşça kalın bile demeden

gitti. Giderken kapıyı arkasından o kadar yavaş kapattı ki ses bile çıkmadı. Kapıyı çarpmış olsaydı daha iyiydi.

Eric'in LİKİH el ilanı yere düşmüştü. Cara onu yerden alıp ilk satırlara göz gezdirdi. *“Uzaylı ırkının insafında korkak gibi yaşamaktansa, mağrur Dünyaperverler olarak ölmeyi yeğleriz. L'eihir düşmanlarımızın farkına varalım. İnsan gibi görünebilirler ama değiller.”*

Titremesini engellemeye çalıştı. Eric'in bu saçmalığa inandığını ve Tori'nin de pek farklı olmadığını düşünmek, onu dehşete düşürüyordu. Peki ya Eric, bütün öğrenci milletin, Aelyx'i okula getirdiği için ondan tiksineceği konusunda haklıysa, ne olacaktı?

Cara, burnundan derin bir nefes alıp tuttu. Hayır, buna inanması mümkün değildi. Makul insanların şüpheleri olabilir di evet, Cara'nın da vardı ama ellerinde yabalar ve meşalelerle kızın peşine düşecek halleri de yoktu. Tori'nin, L'eihrlilerin Cara'yı kendi gezegenlerinde tutsak edip, ondan bebek yapmayı istediklerini düşünmesi ise çılgınlıktı. Eğer amaçları buysa, neden onu şu anda kaçırmıyorlardı? Bunu –kolayca– yapabilecek teknolojileri vardı.

O halde neden avuçları yine terliyordu? Neden kalbi boğazından çıkmak istercesine atıyordu?

Cara sesli bir biçimde ağzından nefes verdi ve kafatasına batan iğneleri önemsememeye çalıştı. Bunlar, münazaranın ortasında kaybetmeye mahkûm olan tezi seçtiğini fark ettiğinde hissettiği iğnelerin aynısıydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aelyx gözlerini kısarak, kristal avizelerden yansıyan renk prizmalarının aydınlatığı gösterişli balo salonunun tavanına baktı. Ne kadar da cafcacıydı. Uzay üssündeki satıcının dediği gibi, insanların parıltılı nesnelere olan takıntısı, deliliğin sınırlarında dolaşıyordu. Ve bu, sadece başlangıçtı.

Havaya sinen tütsülenmiş kırmızı et kokusu keskin ve yabancıydı. Cilalı mermer zemine değen ayakkabıların tıktırtısı, konuşma ve kahkahaların yankıları, şampanya kadehlerinin çınlaması onu boğuyordu. Görünüşe göre aşırılık, insanların yaşam tarzıydı.

Duvara yaslandı –duvardaki abartılı karo mozaikte, at sırtındaki askerler resmedilmişti– ve bulunduğu yerden, ona ev sahipliği yapacak aileyi inceledi. Henüz resmi olarak tanıştırılmamışlardı ama Aelyx şimdiden bu insanlarla be-

raber yaşama fikrinden nefret ediyordu. Baba Bill Sweeney, karısıyla beraber gür kahkahalar atıyor, kimsenin bakmadığından emin olduğunda karısının poposunu çimdikliyordu. Ailenin büyük çocuğu Troy Sweeney, karides kokteyli denen aperatiften ağırlığınca yemeye dalmış gibiydi. Bu yiyecek, kesinlikle iştah açıcı görünmüyordu.

Cara Sweeney'yi fotoğrafından kolayca tanıdı. Ancak kız bu gece gülümsemiyordu. Kollarını göğsünde birleştirmiş, ağabeyine düşmanca bakışlar atarak, korkuluk gibi dikiliyordu. Kızın hobileri hakkında öğrendikleri düşünüldünce –klasik roman okumak, bilgisayar oyunları oynamak ve gazete makaleleri yazmak gibi yalnız yapılan faaliyetler– bu dışarıya kapalı vücut dili onu şaşırtmamıştı. Bu dişi, başkalarıyla vakit geçirmektense izole yaşamayı tercih ediyor gibi görünüyordu; bu da muhtemelen annesinin ölümünden dönmüş olmasından kaynaklanan bir savunma mekanizmasıydı. Böylesi daha iyiydi; sürekli Aelyx'in dibinde dolaşmayacaktı demek ki.

Bu kız gerçekten, insanların programa almak için bulabildikleri en iyi aday mıydı? Cara çekici bir dişi olabilirdi, belki biraz fazla uzundu, ama parlak bakır rengi saçları ve mavi gözleri, Aelyx'in duyularına fazla geliyordu. Canlı renkler L'eihir gezegeninde doğal karşılanmazdı; bu durum ona bu yeni dünyanın ne kadar da yabancı olduğunu hatırlattı. Retinaları buna daha fazla tahammül edemediğinden, bakışlarını çevirdi ve kalabalığın içinde Syrine'i tespit etti.

Kız, onunla aynı üniformayı giyiyordu ancak ev sahibi olan leylek bacaklı, esmer Fransız öğrenciyle konuşurken üniformasının içinde ondan çok daha rahatsız görünüyordu. Çocuk bir elini duvara dayayarak, açık bir çiftleşme ritüeli içinde Syrine'e doğru eğilince, kızın omuzları gözle görülmür bir şekilde gerildi.

Kutsal Ana aşkına, bu ne kadar da iğrençti. Bu şapşal, Syrine'in onunla çiftleşmek gibi bir isteğinin olmadığını ya fark etmemişti ya da umursamıyordu. Aelyx'in yaşıtı hiçbir L'eihir, bir insanla genetik materyal paylaşacak kadar alçalmazdı; bunu Yazgı talep etse bile.

Syrine, onu duymuş gibi, bakışlarını Aelyx'e çevirdi. Eğilip insanın kolunun altından geçerek, hızlı adımlarla Aelyx'in durduğu, gözlerden uzak girintiye doğru ilerledi.

Gözlerini çocuğunkilere kilitleyerek, *Yüce Tanrılar aşkına, çocuğun pis vücudundan taşan hormonları gözlerimle görecektim neredeyse*, diye yakındı. *Aldığım besin takviyelerini kusacaktım az kalsın.*

Mesafeni şimdiden koy, diye tavsiye verdi Aelyx, *fazla ileri gitmeden.*

Sen, çocuğu gördün mü? diyen Syrine, omzunun üzerinden, şimdi de bir başka dişiye asılmak üzere harekete geçen çocuğa baktı. Fransız, başını geriye atarak, kemerli burnundan gelen, kulak tırmalayıcı bir kahkaha attı. *Üstü kapalı işaretleri anlayamıyor*

Hiçbir şey işe yaramazsa, kasıklarına "kazara" atılan bir tekme, mesajı almasını sağlayacaktır.

En azından senin insanın tahammül edilebilir biri gibi görünüyor. Sessiz ve çekingen.

Aelyx, Cara Sweeney'yi incelerken kaşlarının çatıldığını hissetti. Kızın fildişi rengi yüz hatları, acılı bir ifadeyle çarpılmıştı ve sanki her an kusabilirmiş gibi bir elini midesine bastırıyordu. Tahammül edilebilir miydi? Bundan şüpheliydi Aelyx.

Ve Eron, diye devam etti Syrine. Onun dışısi kişisel sınırlar ne demek, biliyor. Ne kadar şanslı!

Eron'un, salonun diğer köşesinde duran ev sahibesine baktılar. Kız, iki elini meditasyon yapar gibi arkasında birleştirmiş, yere bakıyordu. Küçük bir çocuk, mermer zeminde kızın ayaklarına doğru bir oyuncak araba gönderirken, annesiyle babası, tepesinde dikilmiş, sohbet ediyorlardı. Küçük çocuk, kıza birazcık benziyordu ama Çin'deki nüfus sınırlamaları göz önüne alındığında, muhtemelen kardeşi değildi. Dünyadaki diğer ülkelerin aynı politikayı uygulamaları çok yazıktı. İnsan nüfusunun bu kadar hızlı artması, soylarının tükenmesine yol açacaktı.

Endişelenme, dedi Aelyx, Syrine'e. Eğer sh'alear işe yarsa, burada çok kalmayacağız.

En az bir ay sürecektir, diye mızızlandı Syrine. Ve eğer yakalanırsak...

Eğer yakalanırsak ölürüz, diye uyardı Aelyx. Başaramamak gibi bir seçeneğimiz yok. Syrine'in tedirginliğinin, cesaretini alt ederek yüzeye çıktığını hissedebiliyordu. Belki de üçü birlikte planın tekrar üstünden geçseler iyi ederlerdi.

Eron'un yanına git de iletişim küresini yakınında tutmasını söyle. İkinizle de üç gün içinde temasa geçeceğim.

Bana olan inancını kaybetme. Bunu yapabilirim, diyen Syrine saygı dolu bir vedalaşma jesti olarak parmak uçlarını çocuğun boynunun sol tarafına koydu. *Kutsal Ana için.*

Aelyx, ve çocukları için, diyerek jeste aynı şekilde karşılık verdi; sonra elini çekerek kuytu köşesine çekildi.

Cara on yaşındayken, Troy'la ikisi evlerinin arkasındaki ormanda keşif turuna çıkmışlardı. Troy, bir ağaç dalını çekerek ona yolu açmış, sonra da çok komik olacağını düşünerek, dalı göbeğine çarpacak şekilde bırakıvermişti. Cara, bir saat boyunca kesik kesik nefes alıp vermek zorunda kalmıştı. Şu anda yaptığı gibi.

Ayak parmaklarını eğip bükten ayakkabılar gibi, siyah kokteyl elbisesi de kıza bir beden küçüktü; annesi yeni bir elbise satın almamak için ona ucuz bir korse almıştı. Ne yazık ki korse de ona üç beden küçüktü, bu yüzden Cara bütün gece oturamamıştı (nefes de alamamıştı).

Sonunda açık büfeden ayrılmayı başaran Troy, “Bana pis pis bakmaktan vazgeçip konuşmaya başlayacak mısın?” diye sordu. Dişlerinin arasında da bir karides parçası vardı. Bazı şeyler hiç değişmiyordu. “Bir yıl görüşemeyeceğiz.”

Cara, bir şeyler söylemek için ağzını açsa da içinde savaş tamtamları çalmaya başlayınca kapattı. Kollarını Troy'un boynuna dolayıp “Gitme!” diye yalvarmak, evlerinin onsuz

fazla temiz ve sessiz olduğunu söylemek istiyordu. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de uzun, beyaz çoraplarını oturma odasının sağma soluna atmasını; bütün sütü içip bitirerek onu mısır gevreğini kuru kuru yemek zorunda bırakmasını özlemişti. Ağabeyine başka bir iş bulmasını söylemek istiyordu; kurşungeçirmez yelek giyip şarbon aşısı olmasını gerektirmeyen bir iş.

Ve aileyi bir kez daha terk ettiği için kasıklarını yumruklamak istiyordu.

Bunun yerine, “Korkuyor musun?” diye sordu.

“Neden, L’eihr gezegenine gitmekten mi?” diyerek alaycı alaycı güldü Troy. “Tabii ki hayır! Sabırsızlanıyorum. Işık hızında yolculuk eden ilk insan ben olacağım. Büyük olay, Pul biber.”

“Bana öyle deme. Haftaya on yedi yaşında olacağım,” dedi Cara. Doğduğunda, Troy onun kızıl saçlarına şöyle bir bakmış ve onu kırmızıbibere benzetmişti. O zamandan beri de, defalarca kurtulmaya çalışmasına rağmen, “Pul biber” lakabı üstüne yapışıp kalmıştı.

Mavi gözleri heyecandan fal taşı gibi açılan Troy, “Baksana, aklıma bir şey geldi,” dedi. “Eğer Einstein’ın ışık hızı hakkında söyledikleri doğruysa, sizi ziyaret etmek için eve döndüğümde benden daha yaşlı olacaksın.”

Kız, bunun daha iyi olacağını düşündü ama bir şey söylemedi. Bunun yerine başıyla, balo salonunun öbür köşesini işaret etti. Üç L’eihr, birbirlerine sokulmuştu: Manhattan’da yaşayan resmi büyükelçi ve gelen iki misafir öğrenci. Üçün-

cü öğrenci, yaklaşık otuz dakika önce ortadan kaybolmuştu. “Ağızlarını bir kere bile açmadılar; deminden beri izliyorum. Sadece bakıyorlar. Eminim, L’eihr gezegeni çok sessiz bir yerdir,” dedi Cara.

Omuz silken Troy, küçük parmağının tırnağıyla dişlerinin arasını temizlemeye başladı.

“Acaba hangisi benimki?” dedi Cara. Büyükelçiyle “konuşan” kısa boylu öğrencinin olmasını umuyordu. Aralarında yalnızca o gülümsüyor ve insan gibi görünüyordu.

“Git, öğren,” dedi Troy.

Bir yanı gitmesi gerektiğini biliyordu ama başlarını eğip uzun uzun bakışmaya o kadar dalmış görünüyorlardı ki Cara, sohbetlerinin bölünmesini istemedikleri hissine kapıldı. Biraz ırkçılık olacaktı ama bu manzarayı izlerken, Troy’un L’eihr gezegenine gittiğinde onları birbirlerinden nasıl ayırt edeceğini merak etti.

Hepsi, hem erkekler hem kadınlar, omuzlarına kadar inen açık kestane rengi saçlarını enselerinde sıkıca bağlıyorlardı. Saç renkleri, esmer tenleriyle mükemmel bir uyum sağlıyordu ve bronz üniformalarıyla bir araya geldiğinde de, tepeden tırnağa kahverengi bir görüntü oluşuyordu. Yürüyen kese kâğıtları gibiydiler.

Söylediklerine göre, onların gezegeni Dünya’dan çok daha yaşlıydı ve bütün ırklar binlerce yıl önce birbirine karışmıştı. Ardından evrim başlamıştı. Ya da mutasyon. Bilim adamlarına göre, aynı şey bir gün burada da yaşanacaktı. Ama Cara, bundan o kadar emin değildi. Ayrıca neden on

beş santimlik atkuyruklarına kadar tıpatıp aynı görünmeye uğraşıyorlardı ki?

Bu soruyu sormadan boğazı karıncalandı. Öksürmeye çalıştığında beline gömülmüş olan lastik, az kalsın karaciğerini ikiye ayırıyordu. “Ah!” diye inledi.

“Neyin var senin?” diyen Troy bir elini kısa, siyah saçlarında gezdirip tek kaşını kaldırdı. “*Kızsal* sorunlar mı?” diye sordu. “*Kızsal*” kelimesini ayıpmış gibi fısıldayarak söylemişti.

“Hayır,” dedi Cara gözlerini devirerek. “Bu korse beni mahvediyor.”

“E çıkar o zaman. Çok mu önemli?”

“Ah, tabii. Ben de tam böyle şık bir hareket yapacak biriyim zaten.”

Troy, “Nefes alman lazım, salak. Tuvalete git de korseyi çantana falan tıkıştır. Kimse fark etmez bile,” dedi ve sonra da kafasını sallayarak ekledi, “Tanrım, tam bir *kızsin*.”

Troy’un her zamanki aşağılamalarıyla Cara’nın göğsüne bir sıcaklık yayıldı ve gülümsemesini gizlemek için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. Evet, bunu da özlemişti. Yan tarafa bir göz atınca, tuvalet tabelasını gördü ve Troy’un önerisini ciddi ciddi düşünmeye başladı. Belki gerçekten de önemli değildi. Bütün kıvrımlarına gömülen “toparlayıcı iç çamaşırı” olmadan, elbisesi mayodan bile daha dar olacaktı ama buna katlanabilirdi.

“Tamam. Bir dakika içinde dönerim.”

Büfenin etrafından dolanırken burnuna kızarmış et kokusu gelince karnı guruldadı. Belki şu organ öğütücü külotu çıkardıktan sonra bir şeyler yemeyi de başarabilirdi. Topallayarak kadınlar tuvaletine doğru yürüdü ama içeri girmeden siyah takım elbise giymiş, orta yaşlı bir adam onu durdurdu.

Adam bir yandan salonu tararken, bir yandan da “Affedersiniz, hanımefendi,” dedi. “İçeri giremezsiniz.” Kulağında kulaklık vardı. Kulaklıktan mesaj gelmiş gibi elini kulağına götürdü. Cara, adamın rozetine baktı. Üzerinde Gizli Servis yazıyordu.

“Neden, sorun nedir?” dedi Cara. Nefes alması gitgide zorlaşıyordu.

Adam, balo salonunu gözetlemeye devam etti, konuşurken asla göz teması kurmuyordu. “Bu bölümü Başkan kullanıyor. Eğer güvenlik izniniz yoksa içeri giremezsiniz. Geri çekilin,” dedi.

“Daha ne kadar içerde kalacak?”

Adam cevap vermedi. Hâlâ onunla göz teması kurmuyordu. Ama Anayasayı umursamayan bir başkanın, tuvaleti tekeline almış olmasını da umursamaması çok normaldi.

“Diğer tuvaletler ne tarafta, biliyor musunuz?” diye sordu Cara, ağırlığını bir kalçasından diğerine vererek.

Aldığı tek karşılık, ruhunu delip geçen bir bakış oldu. Bir an ifade özgürlüğünü sonuna kadar kullanma fikri çok çekici gelse de öğrenci elçisi olarak oynadığı rolü hatırlayarak geri çekildi. L'eih grubu hâlâ yakınlardaydı ve hak-

kındaki ilk izlenimlerini, sinir krizi sırasında edinmelerini istemezdi.

Peki şimdi ne yapacaktı? Arkasını dönüp açık bir ofis ya da gözlerden uzak birkaç saniye geçirebileceği herhangi bir yer bulmak için salonu taradı. Gözüne, karanlık bir girinti oluşturan geniş bir duvar resmi ilişti. Eğer hızlı davranırsa, bu girinti işe yarayabilirdi. Omzunun arkasından kimse bakıyor mu, diye kontrol ederek loş oyuğun içine giriverdi.

Bir saniye bile geçirmeden, topuklu ayakkabılarını tekmeleyerek attı, elbisesini yukarı çekti ve başparmaklarını korsenin sıkı lastiğine geçirdi. Ama korse, çıkmak için direniyordu. Ona bir saat gibi gelen bir süre boyunca homurdanıp kendi kendine küfrederek korseyi çekiştirip durdu. Nihayet kumaşı önce kalçalarından, sonra da bacaklarından aşağı indirerek, korsenin içinden çıkmayı başardı, yakınlardaki bir havalandırmadan gelen serin hava, çıplak tenindeki tüylerini ürpertti. Arkasından, bastırılmış bir kahkaha geldiğinde, elbisesini aşağı çekiyordu. Yalınayak halde nefesini tutup hızla arkasına dönüverdi.

“Affedersin,” dedi karanlıktan gelen ses. “Seni korkutmak istememiştim. Sadece diğer kıyafetlerini de çıkarmadan önce kendimi belli edeyim, dedim.”

Kalbi kaburgalarının içinden çıkıp gitmek istercesine çarparken Cara güçlükle eğildi ve korsesini yerden alıp çantasına tıktırırken boğazım temizledi. “Şey... ııı... çok rahatsız oldum da. Başka bir şeyimi çıkarmayacağım,” di-

yerek ayakkabılarını giydi ve geri geri yürüdü. Bütün vücudunun utançtan kıpkırmızı olduğunu hissediyordu.

“Açıklama yapmak zorunda değilsin. İnsanların tuhaf şeyler yapmasını normal karşılamaya başladım.”

Bu yapmacık sesin sahibi, bir adım atarak aydınlığa çıktı ve Cara, o güne dek gördüğü en çarpıcı kişiyle –kayıp üçüncü öğrenciyle– yüz yüze geldi. Dişlerini sıkıp ona bön bön bakmamaya çalıştı ama bu hiç kolay değildi.

Uzaktan bakınca sıradan görünmüştü ama yakından bakınca çocuğun görüntüsü muazzamdı. Midtown’daki sporcuların hepsinden uzundu; üzerine oturan üniforması, göğüs ve kol kaslarını ortaya koyuyor, üniformasının kumaşı geniş omuzlarının üzerinde gözle görülür şekilde geriliyordu. Tokasından kaçan bir tutam açık kestane rengi saç, sivri çenesinin kenarına düşmüştü. Bakışlarını Cara’ya çevirdiği zaman, kızın neredeyse dibi düşecekti. Onu afallatan, çocuğun gözleri olmuştu; vücudunun geri kalanı gibi kahverengi değildi; grinin en nefis tonuydu. Yoksa bu bakışlar için de mi özel üreme programı uyguluyorlardı? Hiç normal değildi bu.

“Bü... bütün bunları izlemek zorunda kaldığın için özür dilerim,” diye kekeledi Cara girintiden çıkarken. “Genelde uluorta soyunma alışkanlığım yoktur.” Amanın! Bunu gerçekten sesli mi söylemişti?

Çocuk tekrar kıkırdadı, sonra da kendi gülüşünden ürkmüş gibi geriledi. Kaşlarını çatarak “Beni ilgilendirmez, *Cah-ra*,” dedi.

“İı, bırakayım da sen işine dön... artık her ne yapıyorsan,” dedi Cara. Çocuğun yaptığı şey aslında sapık gibi karanlıkta gizlenmekti ama Cara kendi teşhirinden sonra onu eleştirecek durumda değildi.

Ancak sendeleyerek balo salonunun öbür ucuna ulaştığında çocuğun ona *Cah*-ra dediğini fark edebildi. Az önce kendini sergilediği bu çocuk adını bildiğine göre, muhtemelen onun öğrenci elçisiydi. Mükemmel. Ülkesini temsil etme ve iyi bir izlenim bırakma umudu buraya kadardı demek ki. Ayrıca Eric’i LDEP’ye bir şans tanımak konusunda ikna etme ihtimali de buraya kadardı. Eric, Aelyx’e şöyle bir bakıp ultimatolar yağdırmaya başlayacaktı. Cara’nın Şeref Topluluğu’ndaki sıska çocuklarla takılması bile Eric’in hoşuna gitmiyordu; o yüzden bunu gördüğünde...

“Amma da bekledin. Tuvalet mi düştün?” diyen Troy onu derin düşüncelerinden sıyırdı, başının üzerinden bakarak etrafta birini ararken, yüzü heyecanla parlıyordu. “L’eihr büyükelçisi nerede? Beni gemiye götürecekti,” dedi. Kızın kalbi kaya gibi ağırlaşırken, Troy neredeyse sevinçten yerinde zıplıyordu. Bir yılı daha ayrı geçireceklerdi ve Troy hiç üzölmüyör gibiydi.

“Bilmem,” diye omuz silkti Cara. “Annemlerle vedalaştın mı?”

“Hı? Ha, evet. Albay Rutter ile birlikte meyve kokteyllerinin oradalar. Senin de gidip onlara katılman gerekiyor,” diyerek kızı tuttuğı gibi kollarının arasına aldı ve ezerce-sine sarıldı. “*H’aleem*, Pul biber. L’eihrce’de hoşça kal de-

mek,” diyerek döndü ve kalabalığın içinde kayboldu. Öylece çekip gidivermişti, her zamanki gibi.

“Ben de seni seviyorum, gerzek,” diye kendi kendine mırıldandı Cara.

Derin bir iç çekti ve annesiyle babasının bulunduğu içecek masasına doğru yürüdü. Annesinin ağlamaktan kızarıp şişmiş gözlerini bu mesafeden bile fark edebiliyordu ama babası onun kolunu okşayarak alnına bir öpücük kondurduğunda, annesi de gülümseyerek karşılık verdi.

Ardından parmak ucunda yükselerek Cara’ya el salladı. “Albay Rutter bizim değişim öğrencimizi getirmeye gitti. Çok heyecanlı, değil mi?” dedi.

Cara başparmağının tırnağını kemirerek, “Evet,” diye mırıldandı. “Sabırsızlanıyorum.”

Annesi de Troy gibi sevinçten neredeyse yerinde zıplayarak, “İşte geliyor!” dedi. Beslenme saati gelen bir anao-kulu öğrencisinden daha heyecanlıydı.

Evet, bu kesinlikle oydu. Şimdi hasar kontrolü yapmak gerekiyordu. Omuzlarını dikleştirerek, yüzüne kendinden emin bir gülümseme oturttu.

Albay Rutter takdimlere başladı. “Aelyx, seni Sweeney ailesiyle tanıştırayım. Bill, Eileen ve Cara. Troy Sweeney, L’eihr gezegeninde senin yerini alacak.”

Aelyx, babasıyla tokalaşıp yabancı bir dilde bir şeyler söyledi; kulağa güzel ve akıcı geliyordu, Fransızca ve Hawaii dili gibi. “Benim için bir şeref,” diye kendi söylediğini tercüme etti.

“İnan bana,” dedi babası, hissettiği gururla neredeyse ışık saçıyordu, “o şeref bana ait.”

Daha sonra Aelyx, elini Cara’nın annesine uzattı. “Bayan Sweeney, bana evinizi açtığınız için teşekkür ederim...”

Daha çocuk sözlerini bitiremeden, annesi ileri atıldı ve Aelyx’i kollarının arasına aldı. Cara, Aelyx’in bu kucaklamaya karşılık verip annesinin omzunu, *pat pat pat* diye beceriksizce sıvazlamasından önce, sırtının uzunca bir süre kaskatı kesildiğini fark etti. Ya L’eihr gezegenindekiler birbirlerine hiç sarılmıyordu ya da Aelyx insanlardan iğreniyordu. Muhtemelen her ikisi de doğruydı.

Aelyx, en sonunda Cara’ya döndü. Cara elini uzattı, çocuk da bu eli iki elinin arasına aldı. Çocuğun kavrayışı her ne kadar sıcak ve güçlü olsa da bakışlarında ürkütücü bir boşluk vardı, neredeyse robot gibiydi. Cara bunu daha önce fark etmemişti; birden LİKİH ilanındaki son satır kulaklarında çınladı: İnsan gibi görünebilirler ama değiller. İçinde, taa derinlerde gizli, ilkel bir içgüdü, *tehlike!* diye haykırdı ama Cara, elini çekme dürtüsüne karşı koyarak çocuğun elini daha da sıktı.

“Cah-ra,” diye söze başladı Aelyx. Sesi cezbediciydi ama bakışları donuktu. “İsmin, İrlanda dilinde arkadaş anlamına geliyor. Umarım biz de çok iyi iki arkadaş oluruz.” Bu sözler daha önce çalışılmış ve tamamen samimiyetsiz gibi duruyordu, sözlerin söylenme şekli de neredeyse özüne ihanet eder nitelikteydi.

Cara’nın avuçları terlemişti –bu konuda yapabileceği

hiçbir şey yoktu– ama sesinin titremesine izin vermemekte kararlıydı. Yüzüne en diplomatik gülümsemesini yerleştirerek, cevap verdi: “Senin ismin de ‘Elyx’in oğlu’ anlamına geliyor, bu durumda, ben bundan pek bir anlam çıkaramayacağım ama ben de tanıştığımıza memnun oldum.” Çocuğun ürktüğünü görünce de ekledi, “Görünüşe göre, ikimiz de dersimize iyi çalışmışız.”

Aelyx elini çekti, bir adım geriledi ve gecenin geri kalanı boyunca kızla hiç göz teması kurmadı. Ertesi günkü uçak yolculuğu bitmek bilmeyecekti. Hele bu yıl, hiç bitmek bilmeyecekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Aelyx, Sweeneylerin mütevazı evine girdiğinde, içinin kapalı alan korkusuyla dolduğunu hissetti. Oturma odasında, gereğinden fazla büyük, altı tika basa doldurulmuş, çiçek desenli bir kanepe hemen göze çarpıyordu; geri kalan boş alanın büyük kısmını da koyu renkli, ahşap bir sehpa kaplıyordu. Ancak en çok dikkat çeken, kanepenin karşısındaki duvara monte edilmiş olan, altmış ekran televizyondur. Düzinelerce aile fotoğrafı siyah, yassı ekranın her iki yanından sarmaşık gibi fişkırıyordu.

Eileen Sweeney tekrar koluna girince Aelyx'in kasları seğirdi. Kadının ona bu kadar sık dokunmamasını diliyordu ama bunu söylemek kaba kaçabilirdi. Aynı şekilde, Bill Sweeney'nin de bitmek tükenmek bilmeyen gevezeliğine bir son vermesini diliyordu. Kutsal Ana aşkına, adam dur durak bilmeden konuşmadığı zamanlarda da herkesin için-

de karısıyla neredeyse çiftleşiyordu. Manhattan'dan buraya uçuşları sırasında, Bill ve Eileen birbirlerini bitmek tükenmek bilmeyen bir öpücük yağmuruna tutmuşlardı. Büyükelçi, Aelyx'i bu konuda uyarmış olsa da *bu insanların hiç mi otokontrolü yok*, diye düşünmeden edemiyordu. Çocuğu rahat bırakacak tek aile üyesi Cara'ymış gibi görünüyordu.

Eileen, "Senin odan burada," diyerek onu kısa bir koridor boyunca çekti. "L'eih gezegeninin doğal renklerine uygun olarak dekore ettim."

Aelyx odasından içeri adımını attığında, omuzlarındaki gerilim buharlaşıp uçtu. Yeni boyanmış gri duvarlarda tek bir süs, tek bir resim çerçevesi bile yoktu. Bej nevresimli standart büyüklükte bir yatağın karşısında çekmeceli bir dolap duruyordu. Odanın içindeki alan açık ve fazla eşya olmadığından ferahtı. Burası, tek kelimeyle mükemmeldi. Spor çantasını yere bırakıp rahat bir nefes aldı.

"Bayan Sweeney..."

"Eileen," diyen kadın bir tutam saçını kulağının arkasına atıp gülümsedi.

"Konukseverliğiniz için teşekkür ederim."

Yüzü gururla parlayan kadın, bir elini önemli değil dercesine sallayıp "Sen yerleşirken ben de pizzayı ısıtayım," dedi ve başka bir şey söylemeden odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Aelyx, Sweeneyler hakkındaki katı önyargılarından ötürü bir an suçluluk hissettiyse de bunu hemen aklının gerisine itiverdi. Çantasının fermuarını açıp Albay Rutter'ın ona verdiği kıyafetleri inceledi. İnsanlara uyum sağlamak için onlar gibi giyinmesi gerektiğini biliyordu ama bütün hayatı boyun-

ca L'eihir üniformasını giymişti. Üniformadan ayrılmak, ona deri değiştirmek kadar tuhaf geliyordu. Sessizce homurdanarak kot pantolonunu ve gri tişörtünü giydi. Sonra üniformasını katladı ve diğer giysilerle birlikte çekmeceli dolaba yerleştirmeden önce, yumuşak kumaşı özenle silkeledi.

Tuhaf yemeğin kokusu gelmeye başlayınca Aelyx bu yemeği öğürmeden nasıl yiyeceğini düşündü. Dünya yemeklerini yeme çalışması yapmıştı ama abartılı tatlara tahammül edemiyordu. İnsanlar çok fazla sos kullanıyorlardı.

Aelyx'in aklı tekrar L'eihir gezegenine kaydı; ıssız dağlara, yaşlılarının sessiz arkadaşlığına ve en sevdiği yemek olan, kök sebzeleriyle pişirilmiş yumuşak, sulu ete... Fakat sonuç olarak, nostalji yapmanın faydası olmayacağını biliyordu. Görevine odaklanması gerekiyordu; amacına ne kadar çabuk ulaşırsa evine o kadar çabuk dönebilirdi.

Yakınlarda bir kapının çarpıldığını duydu ve odasını Cara'nın odasından ayıran duvar, Cara'nın hoparlörlerinden gelen sesle zangırdamaya başladı. Cara'nın sesi de şarkıya eşlik ediyordu; sesi, kelimelerin seçilemeyeceği kadar boğuktu ama kızda müzik kulağının olmadığı açıkça belli oluyordu.

Aelyx, elinde olmadan gülümsedi. Kahretsin, işte yine aynı şey oluyordu; bu kız hakkındaki hiçbir şeyi eğlenceli bulmasa da iç çamaşırını çıkarıp çıplak, yuvarlak poposunu gözler önüne serdiği andan beri onun birçok kez böyle gülümsemesine neden olmuştu. Cara'nın cildi inanılmaz derecede soluktu. O kadar beyazdı ki neredeyse karanlıkta parlıyordu. *Tıpkı Ay'a benziyor*, diye düşündü Aelyx.

Çantasına uzanıp içinden Cara'nın fotoğrafını çıkardı ve onun dişlerini gösterip parlak mavi gözlerinin kenarlarını kırıştıran kocaman gülümsemesini inceledi. Bu gözler, o gün Aelyx onu satrançta üçüncü kez yendikten sonra bu kadar arkadaş canlısı görünmemişti. Aelyx o zaman da gül-müştü ve Cara, bundan da hoşlanmamıştı.

Anladığı kadarıyla Cara, hırslı bir öğrenciydi; sınıfının en iyisiydi. Aelyx'e sürekli yenilmek, kız için işken-ceden farksız olmalıydı. Cara'ya bir-iki oyunda bilerek yenilmeyi düşündü ama bunun da kıza faydası olmayaca-ğına karar verdi. Ayrıca bu galibiyetin gerçek olduğuna inanmazdı ki. Sonuçta o bir insandı ama çoğu insandan daha zekiydi. Belki ona bir şeyler öğretip faydalı olabi-lirdi. Böylece kızın hayatına ilgi göstermiş olurdu. Bu yönde hiçbir çaba göstermediği takdirde insanlar ondan şüphelenebilirdi.

Evet, kızı bulup diyalog kuracaktı... kendisinde odasın-dan çıkacak gücü bulur bulmaz.

19 Ekim Cuma
Kartal Yuvaya Kondu!

Doğru duydunuz, değerli okurlar, Midtown'ın 21.096 kişilik canlı nüfusu bir kişi daha arttı. Belki de Main Street'te yapılan yeni trafik lambalarının sebebi de budur. Her neyse,

Aelyx ev(in)de!

Maalesef, yolculuğumuz LİKİH şamatasından mahrum kalmadı. Bu paranoyaklar protesto için sokağa dökülüp trafiği tıkadılar –kusura bakmayın, Manhattanlılar!– ve uçuşumuzun ilk ayağını kaçırmamıza sebep oldular. Hatta bir arabayı ters çevirmişler (neyse ki araba boşmuş). Şansımıza Ulusal Muhafızlar tereddütsüz araya girip isyancılara gazla müdahale ettiler.

Ama yeter bu konudan konuştuğumuz. Aelyx'e dönelim. İlk karşılaşmanız nasıldı, diye mi sordunuz? Tek kelimeyle:

Parmak uçları klavyenin üzerinde donakalan Cara'nın omuzları, bilgisayarın karşısında çökuverdi; yarı boş ekran onunla dalga geçiyordu sanki. İmleç, sayfanın yukarısında, ritmik bir şekilde yanıp sönerek onunla alay edercesine göz kırpyordu: *Tik-tak, bloke oldun, tik-tak, bloke oldun.*

Tek sorun, yazarın bloke olması değildi. Eve geldikten sonra, önceki gece hissettiği bütün duygular daha hafızasında tazeyken, gala hakkında blog yazısı yazmak için odasına koşturmuştu. Aelyx ile tanışmalarına dair heyecanlı bir hikâye yazmayı çok istiyordu ama ne söyleyebilirdi ki? Daha Aelyx'in elini bile sıkmadan çocuğa poposunu göstermişti.

Aelyx ise, onu L'eihir gezegenindeki yaşama dair hikâyelerle büyülemektense, altı saatlik cehennem uçuşu boyunca kıza ukalalık taslamıştı. Okurlar, tomurcuklanan arkadaşlıklarının detaylarını çok ilginç bulurdu, aslında... tabii öyle bir arkadaşlık *olsaydı*.

Aslında, anlatacak hiçbir güzel anısı yoktu. Aelyx tuhaf biriydi. Su dışında bir şey yiyip içmeyi reddediyordu, sadece kendisine doğrudan bir soru sorulduğunda konuşuyordu ve gözlerindeki boş ifade –gözleri her ne kadar büyüleyici olsa da– kızın tüylerini ürpertiyordu. Bu bilgiyi dünyayla paylaşmalı mıydı? Bu, iyi bir fikir değildi. Havaalanındaki bekleyişleri sırasında yaptığı aptallığı da kesinlikle blogunda anlatmayacaktı tabii.

Zaman geçirmek için, sırt çantasından 3'ü 1 Arada Man-yetik Seyahat Oyun Setini çıkarmış ve Aelyx'e satrançta meydan okumuştı. Aelyx, daha önce hiç satranç oynamamış olmasına rağmen, beş dakika bile geçmeden –cidden, beş dakika!– oyunu kazanmıştı. Cara, öfkesi bir yana, o kadar şaşırmıştı ki hemen bir rövanş talep etmişti. Aelyx de *sen bilirsin, aptal insan*, dercesine bir sırıtişla onu bir kez daha kolaylıkla alt edivermişti. Peki, Cara işin peşini bırakmış mıydı? Tabii ki hayır. Oynayacak başka oyunlar da vardı: Dama, tavla, taş-kâğıt-makas. Sonuç olarak da bütün onurunu Bekleme Salonu B'de bırakarak sessizce uçağa binmişti.

Bilgisayarını kapattıktan sonra, annesinin mutfakta yardıma ihtiyacı var mı, diye bakmaya karar verdi. Cara genellikle böyle bir yardım teklifinde bulunmazdı ama şu anda her şey, uzun uzun boş ekrana bakmaktan iyiydi. Yani, Aelyx'le zaman geçirmek dışında her şey. Gizlice koridoru kontrol etti ve Aelyx'in kapısının kapalı olduğunu gördü. Çocuk muhtemelen hâlâ odasına yerleşmekteydi. Cara kedi

gibi sessizce koridora çıktı ve mutfağa kadar parmak uçlarında yürüdü.

“Anne, yemek hazır mı...” diye başladı ama lafını tamamlamadan dengesini sağlamak için kapının çerçevelerini kavramak zorunda kaldı.

Bir pizza kutusu tezgâhın üstünde açık duruyordu; annesi babasının kollarının arasındaydı, ağlamaktan helak olduğu için omuzları sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu; yanağı babasının göğsüne gömülmüştü.

Bunun nedeni, muhtemelen Troy’du. Troy’u artık sadece birkaç yılda bir görüyorlardı ve her seferinde Troy gittikten sonra annesinin kendisine gelmesi bir hafta sürüyordu. O bencil hıyar bunun farkında değildi tabii, umursamıyordu da.

Cara yanlarına gidip annesinin kolunu sıvazladı. “Sadece sekiz ay, sonra eve dönüp bizi ziyaret edebilecek. Göz açıp kapayana kadar geçecek,” dedi.

“Sonra da ikiniz birden gideceksiniz,” dedi annesi boğuk bir sesle.

“O da çok hızlı geçecek,” dedi Cara. En azından öyle olmasını umuyordu.

Ama annesi böyle olduğunda onunla makul bir şekilde konuşmak imkânsızdı. Babası Cara’ya bakarak, başını, *şimdi olmaz*, derçesine sallarken annesi de bütün ailesinin aynı çatı altında olmasını istediğine dair bir şeyler mırıldanıyordu. Babası annesinin kulağına bir şeyler fısıldadı ve mikrodalga fırının monoton sesine yöneldiler.

Cara da başını sallayıp dönerek oturma odasına gitti. Ko-

ridorun diğer ucunda Aelyx'i görmeyi hiç beklemiyordu. Nefesi kesilir gibi oldu ve titreyen elini göğsüne götürdü.

"Merhaba, *Cah-ra*," diyen Aelyx, tehlike olmadığını göstermek istercesine, sanki üzerine silah doğrultulmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Seni korkuttum, özür dile-rim," dedi.

Cara, çocuğun giydiği kıyafetleri hemen fark etti. Aelyx nihayet üniformasını çıkarmıştı demek; kot pantolonlu ve dar tişörtlü yeni görüntüsü, Cara'yı afallatmıştı. Kıyafetler, çocuğun tuhaflığını biraz olsun gizliyordu.

"İçeri girme," diyerek çocuğu yavaşça mutfaktan geri-ye doğru itti ama omuz kasları gerilen Aelyx, kızın parmak uçlarında sivri çiviler varmış gibi geri sıçradı. Off. Bu ço-cuğun fiziksel temasla derdi neydi? L'eihrlilerin derilerinin altında çok mu fazla sinir ucu vardı acaba?

"Canını mı yaktım?" diye sordu Cara.

Aelyx, Cara'nın dokunuşunu silmek istercesine, eliyle tişörtünün üst kısmını silkelerken "Tabii ki hayır," dedi.

"Annem biraz üzgün de ondan," diyen Cara başını yana eğdi ve tek kaşını kaldırdı. "Babam ne zaman onu neşe-lendirmeye çalışsa, iş genelde öpücüklerle biter. Çok fazla öpücükle," dedi.

Aelyx, mutfağa bir bakış atarak tereddüt etti, bu fikrin onu tiksindirdiği belli oluyordu. Biraz sonra oturma odasını işaret etti. "Annenle baban... yemeği hazırlarken biz de sat-ranç oynayalım mı?" dedi.

Çocuğa kırk yedinci kez yenilmek, ancak terli spor ço-

raplarıyla duş almak kadar eğlenceli gelse de Cara, bu tekliften kaçmak için ikna edici bir mazeret bulamadı. Bu nedenle satranç tahtasını alıp sehpanın üzerine kurdu ve yerde Aelyx'in karşısında diz çöktü.

"Sen başla," diyerek tahtayı işaret etti, Aelyx. "Annenle baban birbirlerine karşı çok şefkatli görünüyorlar... insan standartlarına göre bile."

Cara sinirli sinirli gülerek, piyonlarından birini iki kare ilerletti. "Evet. Umarım miden bunu kaldırabilir. Her zaman böyle değillerdi. İster inan ister inanma; önceden onlar da normallerdi. Annem hastalanmadan önce," dedi.

Aelyx, "Kanserdi, değil mi?" diye sordu ve kızın hareketine aynen karşılık verdi; Cara da bir başka taşını ilerletti.

"Hı-hı. Sanırım bu, onlar için uyarı gibi bir şey oldu. Babam berbat durumdaydı. Bütün vaktini hastanede annemin yanında geçiriyordu; ne yemek yiyordu ne de uyuyordu. Sonra annem bankadaki işinden kovuldu, sigortası da ödenmemeye başladı," dedi kız. Cara bundan bahsetmemişti ama babasının da uzun süre işe gidemediği düşünülürse itfaiye teşkilatından kovulmamış olması bir mucizeydi. Annesinin hastalığı, aileyi ciddi anlamda sarsmıştı ama her şey çok daha kötü olabilirdi. "Ben de o zamanlar garsonluk yapmaya başladım," diye bitirdi.

Aelyx ilk piyonunu eline alıp parmaklarının arasında çevirerek "Çok feciymiş," dedi. İfadesiz gözleriyle ağzından çıkanlar birbirini tutmuyordu ama en azından kızın acısını paylaştığını belirtmek adına bir girişimde bulunmuştu.

“Öyleydi,” diyen Cara, atını Aelyx’in filinin menziline koyarak bir tuzak kurmaya çalıştı ama çocuk yemi yutmadı. “Özellikle de Troy gittiğinde çok zor oldu. Annem gitgide kötüleşiyordu, Troy da çaresizce bunu izlemeye tahammül edemiyordu sanırım. Bu nedenle donanmaya katıldı ve he-men atandı.”

“Sen de yalnız mı kaldın?”

“Biraz,” diyen Cara, Eric ve Tori’yi düşünüp onların Aelyx’le tanışmalarını ne kadar erteleyebileceğini merak etti. “Erkek arkadaşım beni destekledi ama o zamanlar sadece arkadaştık. Annem iyileşene kadar çıkmaya cesaret edemedik. Bazen arkadaşım Tori yiyecek bir şeyler de getiriyordu. Ama bunun dışında, evet, sanırım yalnızdım.”

Aelyx, üçüncü piyonunu aldı ve taşlarını küçük bir kule oluşturacak şekilde üst üste koymaya başlayarak “Bunu duyduğuma üzıldüm,” dedi.

“Sorun değil. Bardağın dolu tarafından bakacak olursak; fatura ödemeyi, çamaşır yıkamayı, kendi kendime yemek yapmayı öğrenmiş oldum... gibi. Pek iyi bir aşçı değilim,” dedi. Rezalet dese daha doğru olurdu.

Çocuğun ilk piyonunu yerken aynı zamanda cevabını öğrenmek için senelerdir yanıp tutuştuğu bir soruyu sormak için cesaretini toplamaya çalışıyordu. İşin zor kısmı, soruyu aşağılayıcı olmayacak bir şekilde ifade edebilmektir. Boğazını temizledi, çocuğa doğru eğildi ve doğrudan onun soğuk, çelik gibi gözlerine baktı. “Sana bir soru sorsam, bana doğruyu söyler misin?” dedi.

Aelyx tereddüt etti; belli ki savunmasız yakalanmıştı, sanki bunun sıradan, arkadaşça bir soru olmayacağını biliyormuşçasına abartılı bir hareketle ağır ağır başını salladı.

“*Asheem* tedavisi; kalıcı bir tedavi, değil mi? Yani bir gün gelip de süresi dolacak bir çeşit tuzak değil, öyle değil mi?”

Aelyx rahatlayarak sessizce nefes verdi, kasları gevşedi ve ifadesi gülümsemeye benzer bir hâl aldı. “Evet, kalıcı bir tedavi,” derken o kadar rahatlamış görünüyordu ki Cara, onun nasıl bir soru beklediğini merak etti. “Ama eğer bir tuzak olsaydı sence bunu sana söyler miydim?”

“Muhtemelen söylemezdin,” diyen Cara yine de bilinmeyen bir sebepten ötürü ona inanmıştı. Aelyx çok iyi yalan söyleyebilen bir tipe benzemiyordu. “Umarım alınmamışsındır,” dedi Cara.

“Hiç alınmadım,” diyen Aelyx, atıyla Cara’nın kalesine vurarak taşı tahtanın dışına iterken “yerinde olsam ben de şüpheli davranırdım,” dedi.

O halde ortak bir yönleri vardı.

Birkaç dakika daha sessizce oynadılar, sonra Aelyx dikkatsiz bir hamle yapıp vezirini korumasız bıraktı. Cara ilk defa kazanabileceğini düşündü. Bunun bir tuzak olmadığından emin olmak için tahtayı incelemek için duraksadı, sonra filiyle Aelyx’in vezirini yedi. Galibiyet o kadar yakın görünüyordu ki Cara’nın nabızı hızlanmaya başladı ve tepeden tırnağa bütün vücudu karıncalandı. Kazanmak insana kendini bu kadar iyi hissettirirken kim uyuşturucuya ihtiyaç duyardı ki?

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye sordu Aelyx. “Seni iki hamlede mat edebilirim.”

Cara çocuğun blöf yaptığından oldukça emindi ama yine de durumu sağlama almak için tahtayı bir kez daha gözden geçirdi. Aelyx omuz silkti ve kalesini beş kare ilerletti.

“Ailenden bahsetsene,” dedi Cara bir taşını daha oynatarak. “Eminim senin annen baban benimkilerden daha terbiyelidir.”

“Teknik olarak iki bin yıl önce öldüler. Ben arşivlerden klonlandım.”

Cara donakaldı, parmakları filin etrafında kıvrılıp kalmıştı. “Klonlandın mı? Yani başka birinin genetik kopyası mısın?”

“Evet, klonlanmanın anlamı bu.”

“Peki ya genetik programı?” diye sordu Cara. L'eihrlilerin kılı kırk yaran, organize üreme programları meşhurdur. Yıllar içinde her açıdan bu kadar ilerlemişken neden binlerce yıl önce yaşamış bireyleri klonlamak istiyorlardı ki?

“Genetik bilimcilerimiz programı sonlandırdı,” diyen Aelyx'in sesi mesafeliydi.

“Neden?”

“Çünkü hepimizin dokunaçları çıkmaya başlamıştı.”

“Gerçekten mi?”

“Hayır,” dedi Aelyx tamamen duygudan yoksun bir şekilde. “Gerçekten değil.”

Vay canına, Cara ona nasıl da hemen inanıvermişti.

Aelyx, kızın ifadesi karşısında sırtarak devam etti.

“Program, yirmi yıl önce yürürlükten kaldırıldı. Bu kadar basit,” dedi.

Cara, ona L’eihrliilerin neden doğal yollarla çoğalmadıklarını sormak istedi ama Aelyx’le seksten bahsetme fikri kızı iğrenç geliyordu. “Bu, yirmi yaşından küçük olan herkesin klonlanmış olduğu anlamına mı geliyor?” diye sordu.

Aelyx, bir sonraki hamlesini düşünerek başıyla onayladı.

“Yani annen baban yok mu?” diye sordu Cara. Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz tüm vücudu gerildi. Ne kadar aptalca ve düşüncesizce bir şey söylemişti! “Yani, demek istediğim, evlatlıksın; annen baban tabii ki vardır.”

Aelyx, kızı birkaç saniye inceledi; çocuğun yüzündeki ifadeyi okumak mümkün değildi. “L’eihr gezegeninin bütün vatandaşları benim ailemdir,” dedi. Keskin ses tonu, konunun kapandığını söylüyordu ve bunu vurgularcasına kızın atını tokmak gibi yere çaldı. “Şah mat.”

Cara’nın zafer ürpertileri yerini ağır bir hayal kırıklığına bıraktı. Sadece –yine– kaybetmekle kalmamıştı, konuşmaları da düpedüz tuhaf bir yöne gitmişti. Kesin olan bir şey vardı: Bir daha Aelyx’e kendi annesi ve babasından dert yanmayacaktı. *Vah vah da vah vah, annemle babam birbirlerini çok seviyorlar* Çocuk böyle bir “soruna” sahip olmak için kim bilir neler verirdi.

Kız, ne diyeceğini bilemez halde eğilip sessizce tahtayı topladı.

Birkaç dakika sonra babası kapıdan başını uzatıp akşam yemeğinin hazır olduğunu haber verdi. Vakti gelmişti. Ye-

nilginin, ağzında kalan acı tadını giderecek bir şeyler lazımdı.

Masada yerlerini aldılar. Cara, birbirine karışan *pepperoni* ve *mozzarella* kokusunu içine çekmek için öne eğildi; o cennetten gelen saf, yağlı lezzetin kokusunu. Eğer dünyada onu neşelendirebilecek tek bir şey varsa, o da buydu. Aelyx'e doğru eğilip havayı yumuşatmaya çalıştı.

"Parmaklarını yemeye hazırlan," dedi. "Büyükelçi, L'eih gezegeninde yemeklerin çok sade olduğunu söylemişti, o nedenle buna bayılacaksınız."

"Nedir bu?"

"*Piiii-zzza*," dedi Cara çok saygılı bir şekilde. "Mutfakta Nirvana'ya ulaşmak da diyebiliriz."

Çocuk kendi pizza dilimine kuşkuyla bakarak yüzünü buruşturdu.

"Güven bana bu, harika bir lezzet," diyen Cara, tırnağıyla pizza hamuruna dokundu. "En altta hamur var, ondan sonra bir kat domates sosu; domates bir sebze bu arada..."

"Meyve," diye düzeltti annesi.

"Evet, evet. En üstte de peynir var, o da inek sütünden yapılıyor. Ama en güzel kısmı pepperoni sosisi."

"Peki sosis nasıl yapılıyor?" diye sordu Aelyx.

Babası, masanın öbür ucunda acı acı gülüp "Onu bilme-sen daha iyi," dedi.

"Sen bir dene," diye teşvik etti çocuğu Cara.

Aelyx gergin parmaklarla dilimini tuttu ve ağzına götürüp küçük bir ısırık koparmadan önce, bir süre yüzünden

uzakta tuttu. Dilimi çiğnerken, çok sert ısırırsa pizza patlayabilirmiş gibi temkinli davranıyordu. Tam Cara onun aldığı tattan mest olmasını beklerken, çocuğun gözleri kusakmış gibi iri iri açılıp yaşardı. Bir kobra hızıyla masadan bir peçete kaptı ve öğürüp yutkunmaya çalışırken peçeteyi ağzına bastırdı.

“İyi misin?” diyen Cara, onun sırtını sıvazlamak için elini uzattı ama çocuğun oturma odasında dokunuşuna nasıl tepki verdiğini hatırlayınca elini hemen geri çekti.

Aelyx, birkaç kez güçlükle yutkunduktan sonra başıyla onayladı.

“Vay canına, pizzadan ciddi ciddi nefret ettin,” dedi Cara. Bu ifade, oldukça hafif kalmıştı. Aelyx’in tabağına attığı bakışlar, o pizzaya, pizza ölmek için yalvarana kadar işkence etmek istediğini gösteriyordu. Kız, “Çok özür dilerim. Hiç tahmin edemedim sevmeyeceğini,” deyip masadan kalktı. “Sana bir sandviç yapayım.”

Aelyx, “Hayır!” diyerek bir elini çaresizce kaldırdı, diğeriyle hâlâ peçeteyi ağzının köşesinde tutuyordu. “Lütfen, istemiyorum.”

“Bir şeyler yemen lazım.”

“Takviyelerim beni haftalarca idare eder.”

“Haplar mı?” dedi Cara. “Haplarla yaşayamazsın.”

“Enjeksiyonlar aslında ve evet, yaşayabilirim. En azından bir süreliğine.”

“Söz konusu bile olamaz,” dedi Cara. Görevinin bir kısmı da Aelyx’in rahat edip mutlu olmasını sağlamaktı ve

onun değişim öğrencisi kesinlikle takviyelerle beslenmek durumunda kalamazdı. “Senin de yiyebileceğin bir şeyler olmalı, ben de her ne iseler onları bulacağım.”

Aelyx peçeteyi ağzından, sadece Cara’yı uyarmasına yetecek kadar çekti. “Senin ‘mutfakta Nirvana’ını mideye indirmek yeterince kötüydü, *Cah-ra*. Pizza geldiği gibi mideden yukarı çıkarken aynı tadı tekrar almak istemiyorum ve bu akşam bana başka bir şey yedirmeye kalkarsan, bu kesinlikle olacak.”

“Ah, bunu düşünmemiştim.”

Aelyx’e alışık olmadığı şeyleri zorla yedirmenin de en az ona hiçbir şey yedirmemek kadar kötü olduğunu fark ettiğinde Cara’nın yanakları kızardı. Çocuğun renginin solması, Tori’nin Cara’ya sümüşe benzeyen çiğ istiridyeleri yemesi için meydan okumasını hatırlatmıştı kıza. Cara çiğ istiridyelerin yalnızca görüntülerinin değil tatlarının da sümük gibi olduğunu fark etmişti. Daha sonra bunları kusakarak çıkarmış, bu yarı sindirilmiş yumuşakçaların görüntüsü, bütün akşam devam eden bir kustumuk festivali başlatmıştı.

“Aslına bakarsan,” dedi Cara tabağını yana iterek, “ben de aç değilim.” Ev sahibeliğinin dozunu bir derece arttırmanın zamanı gelmişti. “Yemek dışında bir şeyden söz edelim. L’eih’den Dünya’ya yolculuğunu anlatsana bana. Ne kadar sürdü?”

Cara, sonraki yirmi dakika boyunca başını hevesle sallayıp Aelyx’in ışık hızında seyahat etmek ve solucan deliklerini galaksiler arası kestirme yollar olarak kullanmak

hakkındaki konuşmasını anlıyormuş gibi yaptı. Konuşma bittiğinde Aelyx'in bahsettiği "uzay kronolojisini" zerre kadar anlayabilmiş değildi ama en azından çocuğun rengi yeşilden beje dönmüştü.

Görev, başarıyla tamamlanmıştı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Aelyx, kan ter içinde uyandı, Dünya'ya geldiğinden beri her yeni güne böyle başlıyordu. Nemli tişörtünü çıkarıp alnındaki teri tişörtüne sildi. Vücudunun bu yabancı iklime ne zaman uyum sağlayacağını merak ediyordu. Muhtemelen Dünya'dan ayrılacağı zaman olacaktı bu.

Sabah güneşinin hafif parıltısıyla aydınlanan boz rengi boş duvarlar, ona L'eihir gezegenindeki meskenini anımsatıyordu; insan ev sahiplerinin bu odayı hazırlarken yapmaya çalıştıkları da tam olarak buydu. Gözlerini kapatıp kendisini L'eihir gezegeninde hayal ederek bir an için kendisini olağanüstü mutlu hissetti. Sıla özlemi göğsünü acıtıp nefesini kesiyordu. Hareketli Aegis'te on sekiz sene geçirdikten sonra, oda arkadaşlarının horlamasını ya da bir kol mesafesi uzağında olan ranzalarında sağa sola dönmesini duymadan

doğru düzgün uyuyamıyordu bile. Tanrılar aşkına, onları çok özlemişti.

Neyse ki üç gün geçmişti nihayet ve Syrine ile tekrar temasa geçebilecekti. Rapor edebileceği herhangi bir ilerleme kaydedememiş olsa da, arkadaşlarının yüzünü görebileceği düşüncesi, kalp atışlarının hızlanmasına sebep oluyordu.

Aelyx yastığının altından iletişim küresini çıkardı ve cihazı açmak için anahtar kelimeyi fısıldadı. Parlak, metal cihaz vınlayarak çalışmaya başladı, Aelyx arkadaşlarının isimlerini söyleyerek kendi kürelerinin onları uyarmasını beklerken cihaz, avucunun içini gıdıklıyordu.

Yatak örtüsünün üzerinde ilk olarak Eron'un üç boyutlu görüntüsü belirdi, çocuğun minyatür parmakları standart selamlama jestiyle Aelyx'in boynuna uzandı. Duvar fayanslarından ve parlak metal eşyalardan anlaşıldığı üzere Eron kendisini banyoya kilitlemişti.

"Sessiz ol," dedi porselen küvete girip duş perdesini arkasından kapatarak. "İnsanımın küçük kuzeni benden çok hoşlandı. Sanırım şu an kapıyı dinliyor."

Syrine'in görüntüsü de beliriverdi.

Kızın şişmiş gözlerinin altında kara gölgeler belirmiş, dudakları da aşağı doğru sarkmıştı; belli ki Fransız çocuk onu rahat bırakmıyordu.

"L'eih Ana aşkına," dedi kız bir eliyle yüzünü ovuşturarak. "Ölsem de kurtulsam!"

Aelyx seni anlıyorum dercesine sıırttı. "Eğer çocuk ki-

şisel sınırlara saygı göstermezse ne yapman gerektiğini söylemiştim, hatırlıyor musun?” dedi. Hiçbir canlı, üreme organlarına tekme yemeye tahammül edemezdi.

Syrine başını sallayıp “Öyle yaparsam asla güvenini kazanamam,” dedi. “Peki senin dışından ne haber? Benim tahmin ettiğim gibi tahammül edilebilir biri mi?”

Aelyx, bunu bir an düşündü. Cara son iki gündür arkadaş canlısı olmak için elinden geleni yapmıştı, beraber yapabilecekleri faaliyetler organize ediyor, diyalog kurmaya çalışıyordu. Aelyx zamanını yalnız geçirmektense onunla sohbet ederek geçirmeyi yeğler gibiydi.

“Evet,” dedi. “Oldukça tahammül edilebilir biri.”

“Peki senden ne haber?” diye sordu Syrine, Eron’a.

“Şikâyetçi değilim. Ev sahibi ailem oldukça hoş karşıladı beni, özellikle de küçük Ming. Sanki Ay’ı ben yaratmışım gibi bakıyor bana,” diye cevapladı Eron.

Syrine’in yüzünde öfke dolu bir ifade belirdi, kıskançlığını saklama zahmetine girmemişti. “Diğerleriyle ne zaman etkileşime geçiyorsunuz?” diye sordu.

“Önümüzdeki hafta,” dedi Eron.

“Ben yarın başlıyorum,” diye ekledi Aelyx. Okuldaki ilk gününü lobotomi yaptırmayı bekleyen bir hastanın coşku-suyla bekliyordu.

“Ben henüz evden gizlice sıvışmayı başaramadım,” diye fısıldadı Eron. “Siz başarabildiniz mi?”

Aelyx de Syrine de başlarını iki yana salladılar. “Bunu zaten bekliyorduk,” dedi Aelyx. “Ancak buradaki hayatı-

mız düzene girdiğinde ev sahibi ailelerimiz de rahatlayacaktır. Önümüzdeki birkaç gün içinde *sh'alear*'ımı ekmeyi düşünüyorum.”

“Ben de,” dedi Eron. “Çocuk beni bir ara rahat bırakırsa tabii. Yemin ederim bütün gün Uzaylı İstilasası oyununu oynamak istiyor...” O konuşurken banyo kapısından üç hızlı tıkırtı ve ardından da tiz bir çocuk cıvıltısı duyuldu. Eron homurdanarak, küresini kapattı ve gözden kayboldu.

“Yakında o işi halletmemiz lazım,” dedi Syrine esneyerek. “Sonuç almamız haftalar sürecektir.”

“Biraz dinlen,” dedi Aelyx. “Bütün bunlar çok geçmeden bitecek.” Kız başıyla onayladı ve üç boyutlu görüntüsü bir anda kayboluverdi. Aelyx, iç çekerek iletişim küresini şifonyerinin en üst çekmecesine tıktırdı.

Çenesini yukarı kaldırarak havayı koklayınca insanların jambon dediği şeyin iğrenç kokusu geldi burnuna. Sert, tuzlu ve hayvansal yağ içeren bir tür etti bu. Tiksintiyle ürperip kıyafetlerine uzandı. Ilık bir duş, vücut sıcaklığını düzenleyebilirdi ve eğer acele ederse, Cara bir saat süren güzelleşme seanslarından birini gerçekleştirmek üzere tekeline almadan önce banyoyu kapabilirdi.

Kapının tokmağını mümkün olduğu kadar sessizce çevirip koridora çıktı. Banyoya iki adım kalmıştı ki Cara köşeyi döndü ve Aelyx'le yüz yüze geldi. Kız korkuyla irkilerek nefesini tuttu ve sıkıca bornozunun ön kısmını kavradı. Fal taşı gibi açılan gözleri yavaşça çocuğun çıplak göğsüne doğru kayarken yanakları şarap gibi kızardı.

Fasha. Neden odasından yarı çıplak halde çıkmıştı ki? Şimdi onun yüzünden kız kendini rahatsız hissediyordu. Aelyx elindeki katlı kıyafetleri çıplak tenini kapatmak için yukarı kaldırdı ama bu, durumu daha da kötüleştirdi çünkü bu sefer de kızın gözleri daha aşağıya, karnına kaymış ve orada sabitlenmişti.

Çocuk da kızın böyle ilgiyle neye bakakaldığını merak ederek bakışlarını indirdi. “Ah,” diye cevabı buldu ve iki parmağını karnının üstüne koydu. “Sizin göbek deliği dedğiniz şeyden bende yok.”

“Doğru ya,” diyen Cara boğazını temizleyip bakışlarını kendi terlikli ayaklarına çevirdi. “Klonlanma şeysi yüzünden.”

“Hayır. Çünkü hepimiz yapay rahimlerden dünyaya geliyoruz. İhtiyarlar bile.”

“Öyle mi? Yani hiç fark etmi... aaa!” diyen Cara şaşkın şaşkın çocuğun ayaklarını gösterdi. “Ayak parmakların!”

Aelyx insanların ayaklarında hâlâ beş parmak olduğunu unutmuştu ve Cara muhtemelen kendi ayaklarının da Aelyx’e aynı derecede tuhaf geldiğinin farkında değildi.

“Birkaç bin yıl içinde siz de küçük parmağınızı kaybedeceksiniz. Hatta belki hayvanlar gibi çiftleşmeyi bırakıp da belli bir amaç doğrultusunda üremeye başlarsanız daha da önce,” dedi Aelyx.

“Sen ne...” diye söze başlayan Cara’nın gözleri çakmak çakmak olunca Aelyx yanlış bir şey söylediğini anladı. Belki hayvanlar gibi çiftleşmek sözleri biraz ağır kaçmıştı, bu

söylediği doğru olsa bile. Kız terliğini fırlatıp atarak fildişi rengi ayağını gösterdi. “Serçe parmağımdan bu şekliyle gayet memnunum ve hükümetin kiminle yatacağıma karar vermesindense ikinci bir kafamın çıkmasını tercih ederim!” dedi.

“Tabii ki,” diye alçak sesle cevap verdi Aelyx, insanların evcil köpeklerini bu şekilde yatıştırdıklarını görmüştü. İşe yarıyor gibiydi çünkü Aelyx, “Lütfen kabalığımı mazur gör,” dediğinde kız elini tüylü bornozuna götürerek onu affedercesine başını salladı.

“Kahvaltı hazırladım,” dedi kız kısaca. “Kahvaltıda sadece ikimiz olacağız.”

Aelyx kahvaltı etmek istemiyordu, özellikle de işin içinde jambon varsa ama Cara’yı bu kadar kısa süre sonra tekrar kızdırmayı da hiç istemiyordu. Ayrıca bugün, kızın doğumunun on yedinci yıldönümüydü; bu yüzden duş yapmayı erteledi ve kendini kötü olasılıklara hazırladı.

Üstüne temiz bir tişört giyerken “Doğum günün kutlu olsun,” dedi Cara’ya.

“Doğum günümü nereden biliyorsun?” dedi Cara. Dönerek çocuğa şöyle bir baktı ve onu mutfağa yönlendirdi. Jambon kokusuna karışan bir sürü yabancı koku, Aelyx’in burnuna eziyet edip daha kapıya bile ulaşmadan midesini ağzına getiriyordu.

“Birkaç hafta önce senin aile portföyünü istemiştin,” diye cevap verdi Aelyx. Mutfaka ulaştıklarında ise olduğu yerde kalakaldı. Ahşap masanın üstü, üzerindeki bir düzine

kahvaltı tabağından görünmüyordu bile: Jambon, yumurta, mısır gevreği, çeşit çeşit kızarmış ekmek ve beceriksizce dilimlenmiş meyveler.

Bu çeşitliliğe ağzı bir karış açık bakan Aelyx, “Burada iki kişi için çok fazla yemek var,” dedi. “Annenle baban nerede?”

“Ayindeler. Ayini hayatta kaçırmazlar. Bense daha çok bir kafeterya Katoliğiyim*”; ne zaman ayine gideceğime ya da neye inanacağıma ben karar veririm. Bu da annemi delirtiyor.”

Ah, evet, bu insanların tek bir Tanrısı vardı, Hıristiyanlar ona Baba diye atıfta bulunuyorlardı. Birkaç galaksi ötede ise Aelyx’in halkının L’eihir tanrılarına, yani Kutsal Ana ve çocuklarına tapınması ilginçti.

Omuz silkip başıyla masayı işaret eden Cara, “Seveceğin bir şey bulana kadar her şeyden azar azar deneyebilirsin,” dedi.

“Bütün bunları benim için mi yaptın?” diye sordu Aelyx. Kız buradaki her iğrenç yemeği tatmasını beklemiyordu herhalde. Aelyx, buna dayanamazdı.

“Panikleme. Her şeyi yemek zorunda değilsin. Ama Dünya’daki yemekleri sevmediğinin farkındayım ve senin rahat edip mutlu olmanı sağlamak da benim görevim,” dedi Cara.

Rahatlık ve mutluluk: Aelyx’in Dünya üzerinde hiçbir zaman yaşayamayacağı iki şey.

* Kendilerini Katolik olarak tanımlayan ancak bazı Katolik doktrin ve ahlaki öğretilerine karşı çıkan kişiler için kullanılan ifade. (Ç.N.)

“Zahmet etmeseydin,” diyebildi Aelyx.

Kız gülümseyip duruşunu dikleştirerek “Önemli değil,” dedi.

Ama belli ki “önemliydi”. Kız, doğum gününde bu yemekleri hazırlamak için saatlerce uğraşmış olmalıydı; bu yüzden Aelyx suratına bir gülümseme yerleştirdi, önüne bir tabak aldı ve kendisine masadaki her yemekten küçük bir kaşık servis etti.

Yirmi dakika sonra da pes etti.

“Özür dilerim,” dedi yüzünü ekşitmemeye çalışarak. “Çabaların için minnettarım.”

“Sorun değil. Ama sen kilo vermeye başlamadan önce seveceğin bir şeyler bulmamız lazım.”

“Aslında Dünya’ya gelince otomatik olarak kilo almış oldum. L’eihr gezegeni Dünya’dan biraz daha küçük, bu yüzden sizin gezegeninizde vücut ağırlığım daha fazla.”

“Gerçekten mi?” dedi Cara, kestane rengi kaşlarını kaldırarak. “Ne kadar daha fazla? Burada hareket etmek daha mı zor?”

“Hayır, arada önemsiz bir fark var, sadece bir kilo kadar. Ama sen benim beslenmemi dert etme. Aldığım takviyeler gerçekten beslenme ihtiyacımın büyük bölümünü karşılıyor.”

Cara, ağzını büzüp işaret parmağıyla dudaklarına dokundu. “Evde kahvaltı ederken ne yersin?” diye sordu.

“Genellikle *t’ahinni*. *Larun*’dan, yani benim en sevdiğim bazlama ekmeğinden yapılan, tahıl ve protein içeren sade bir yemek,” diyen Aelyx; fırından yeni çıkmış, çıtır

çıtır, sıcak bazlama ekmeğinin leziz, hafif kavruk kokusunu hatırlayarak iç çekti.

“Peki lar-uhn buradaki herhangi bir şeye benziyor mu?”

Aelyx, “Yani...” diyerek masaya göz gezdirdi. “Açıklaması zor ama belki kızarmış tahıl ekmeğiyle şuradaki mısır ekmeği arası bir tat olabilir.”

“Hımm,” diyen Cara bakışlarını yana çevirdi ve bir süre sessiz kaldı. Gülümsemesi yavaşça yüzüne yayıldı. Aelyx ise, biraz gergin bir şekilde, kızın ne düşündüğünü merak ediyordu.

“Tamam,” diyen Cara bornozunun cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı ve sertçe masanın üzerine koyuverdi. “Bugün birlikte yapabileceğimiz faaliyetlerin bir listesini çıkardım,” dedi. Konuşurken, kırmızı ojeli parmaklarıyla teker teker listedeki maddeleri gösteriyordu. “Yürüyüşe gidebiliriz. Yüzmeyi de düşündüm ama bugün havanın o kadar sıcak olacağını sanmıyorum. Ya da...”

“Bir dakika,” dedi Aelyx. “Geleneksel olarak doğum gününü ailen ve arkadaşlarınla kutlaman gerekmiyor mu? Beni eğlendirmekle uğraşma. Sen canının istediğini yap. Ben burada kalıp kitap okuyabilirim.”

“Eric ve Tori’nin maçları var,” diyen kız somurttu. “Bu akşamki partide onlarla tanışacaksın.”

Bu düşünce, kızı pek heyecanlandırmıyordu anlaşılan. Aelyx bunun nedenini sormadan önce kız sandalyesini geriye iterek kalktı ve listeyi de geri dönüşüm kutusuna attı. “Yürüyüşe gidelim biz,” dedi. “Gidip giyineyim.”

Aelyx, bir gölgeliğe doğru gidip onu güneşten koruyan, alt kısımları gümüş gibi parlayan ağaçlara baktı. Hafif bir rüzgâr, onu bir an için bunaltıcı sıcaktan kurtarıp rahatlatarak yanağını okşadı. Çocuk, nemli saçlarını geriye atıp ensesinde bağladı.

“Yüzmeye gitseydik keşke,” diyen Cara bir elini yelpaze gibi kullanarak yüzünü serinletmeye çalıştı. Yukarıdaki dallardan biri hafif esintiyle hareket edince güneş ışığı saçına vurdu. Metalik ışın demetleri alev almıştı adeta. Aelyx, bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı; etrafta çok fazla renk vardı ve bu, duyularına ağır geliyordu.

Parlak yeşil çimenlere bakarken gözlerini kısarak “Pastırma yazı dediğiniz bu mu?” diye sordu. Bakışlarını nereye çevirirse çevirsin, Dünya’nın canlılığından kaçamıyordu.

“Hayır, çünkü henüz ilk don yaşanmadı. Yılın bu zamanı havalar hep dengesiz olur. Önümüzdeki hafta muhtemelen kazak giyiyor olacağız,” diyen Cara sık bir çimen kümesinin üzerine oturdu ve sırtını meşe ağacına dayadı. “L’eihr gezegeninde hava nasıl oluyor peki? Sizde de mevsimler var mı?” diye sordu ama çocuk, sorusuna yanıt vermeden ekledi: “Aptalca bir soru oldu bu. Sizin gezegeniniz de Güneş’in etrafında dönüyor. Dolayısıyla tabii ki orada da mevsimler var.”

“Aptalca bir soru değil,” diyen Aelyx, Cara’nın karşısındaki serin çimenlere oturdu. “L’eihr gezegeninde sıcak-

lıklar, biz müdahale etmezsek, gezegenin kendi etrafında dönüşüne bağlı olarak değişir.”

Kız, fal taşı gibi açılmış gözlerle çocuğa doğru eğildi. “Havayı kontrol mü ediyorsunuz?”

“Elbette. Bunda şaşıracak ne var?”

“Eh, L’eihr gezegeni hakkında ne biliyor olabilirim ki? Ortalıkta pek fazla bir bilgi yok.”

“Bu değişim programının amacı da bu. Hem insanlar da iklimi kontrol etmeye oldukça yakın. Önümüzdeki iki yüz yıl içerisinde bunu başaracaklar bence.”

“Ya da sizin bilim insanlarınız bu sırrı paylaşmaya karar verirse, daha da önce,” diyen Cara gülümseyip yerden bir tutam çimen yoldu.

“Belki de. Bilemeyiz,” dedi Aelyx. Her şeyin bir bedeli vardı. Kanser tedavisi, amacına hizmet etmişti; Aelyx, insanların L’eihr teknolojisini daha iyi öğrenmek için hemen her şeyi yapabileceklerinden emindi. Aslında İhtiyarlar da buna güveniyorlardı. İleri görüşlülükten yoksun aptallar.

“Ee, kendi gezegeninizdeki havayı anlat bana. Eminim her gün güneşli ve sıcaktır,” diyen Cara, baldırlarına yapışan çimenleri eliyle ileri silkeleyince Aelyx’in nefesi anladığı bir sebepten ötürü kesildi.

“Pek değil,” dedi tekrar Cara’ya bakarak. Kendini bakışlarını Cara’nın vücudundan uzaklaştırarak kızın gözlerine bakmaya zorladı. “Sıcaklığı ılık değerlerde tutuyoruz, yani yirmi bir derece civarında, ama bulut örtüsüne müdahale etmiyoruz. Havayı kontrol etmekteki asıl amacımız yıkıcı

fırtınaların önüne geçmek. Bizim okyanuslarımız sizinkilerden daha büyük, dolayısıyla daha fazla hasar riski var.”

“Ne kadar daha büyük?” diye sordu Cara. “Kara kütlesi daha mı az?”

“Yaklaşık yüzde kırk daha az,” diye cevapladı Aelyx. L’eihr gezegeninde sadece iki kıta vardı ve bu kara parçalarının büyük bir kısmında da kimse yaşamıyordu. “Ama çarpık kentleşmeyi kontrol altına alıyoruz. Dolayısıyla bu sorun olmuyor.”

“Keşke gezegeninden fotoğraflar getirseydin. Sizin gezegeninize gitme sırası bana geldiğinde orada neyle karşılaşacağıma dair hiçbir fikrim yok. Gezegeniniz nasıl bir yer?”

Aelyx geriye yaslandı ve gezegenine dair en sevdiği görüntüleri aklına getirirken gülümsedi. “İlk olarak, bizim gökyüzümüz mavi değil, gri. Gün ilerledikçe grinin tonu değişiyor,” dedi.

“Hadi oradan!”

“Efendim?” dedi Aelyx. Yine mi yanlış bir şey söylemişti?

“Bu sadece sıkça kullanılan bir ifade,” dedi Cara elini sallayarak. “Söylediğine çok şaşırdım da.”

“Hımm. Her neyse, bizim atmosferimizdeki gazlar Dünya’dakinden farklı, bu da gökyüzünün rengini etkiliyor. Üç tane ay var ancak üçüncüsü o kadar küçük ki sadece ayın belli dönemlerinde görülebiliyor. Ve L’eihr gezegeninde fotosentez yok. Bizdeki bitkiler, sizdeki tillandsialar* gibi

* Nemi ve besin maddelerini havadan alan, Orta ve Güney Amerika’da yetişen, Bromeliaceae ailesine ait bir bitki.

besinlerini havadan alıyorlar, bu nedenle yeşil değiller. Her şey gri ve kahverengi. Dünya'nın kuzey yarım küresinin kışın nasıl görüldüğünü düşün. Bu, L'eihir gezegenine biraz benziyor."

"Cansız ve kasvetli mi?"

Aelyx'in göbeğinin derinliklerinden bir kahkaha yükseldi. Tanrılar aşkına, kızın kabalığı karşısında şaşırıp kalıyordu bazen. "Evet, sanırım sana böyle görünür," diyen Aelyx, Cara'ya baktı; kızın yanakları öncekinden de çok kızarmıştı. Bu uzun, beyaz bacakların bu kıpkırmızı surata ait olduğuna inanmak zordu.

"Affedersin, güzellik göreceli bir kavram, değil mi?" dedi Cara süklüm püklüm gülümseyerek.

"Eh, sanırım zaman zaman ikimiz de... derken Aelyx'in sesi alçaldı, önceki gün televizyonda duyduğu, insanların kullandığı deymi hatırlamaya çalışıyordu. "Patapatsızlık ediyoruz."

Cara'nın yüzündeki afallamış ifadeden anlaşıldığı kadarıyla deymi doğru söyleyememişti. Kız, birkaç saniye düşündükten sonra kahkahalara boğuldu. "Ah! 'Patavatsızlık etmek' demek istedin, herhalde."

"Aynen öyle," dedi Aelyx. Konuşarak kendini rezil etmeyi ifade etmek için ne kadar tuhaf bir deyimdi bu. "Bu deyim nereden çıkmış ki?"

"Hiçbir fikrim yok ama hadi," dedi Cara ve gülmeye devam ederek, evlerini işaret etti. "Google'da aratırız."

İkisi de ayağa kalktı. "Zaten burası çok sıcak..."

Derken, Cara kazara hafifçe kolunun iç kısmına dokununca Aelyx'in sesi alçaldı, aslında o kadar hafifti ki dokunuş bile denemezdi, yine de çocuğu afallatarak sessizleştirmişti. Kızın saçlarından yansıyan güneş ışığı duyularına çok fazla gelmişti, evet; ama bu sıradan dokunuşla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Dokunulmak, bu sefer onda önceden olduğu gibi tiksinti uyandırmadı ama evin arka kapısına doğru Cara'yı takip ederken, bir eliyle kızın değdiği noktayı ovuşturdu.

Google'da arama yaparak geçirdikleri dört saatin ardından kapı çalındı ve Aelyx, Cara'nın müstakbel eşi Eric ile tanıştı. Tokalaştıklarında elini gereğinden fazla sıkkan Eric, sınıksız kapalı dudaklarıyla somurtuyordu.

Aelyx, Cara'nın çekici bulduğu bu insanı inceledi. Eric, kendi yaşındaki bir erkeğe göre uzun boyluydu; atletik ve sağlam bir vücut yapısı vardı. Zeki birine benziyordu ama Cara kadar değil. Gözleri de Cara'nınkiler gibi maviydi ama bakışları onunkiler kadar canlı ya da samimi değildi. Cara, bu çocukta –fiziksel çekiciliğinin dışında– ne buluyor olabilirdi ki?

“Eee,” dedi Eric, kolunu Cara'nın beline dolayıp kızla hızla kendine doğru çekerek. “Şu ana kadar Dünya'yı nasıl buldun?”

Aelyx zorla gülümseyip bu soruya dürüstçe cevap veremeyi diledi. *Sizin içler acısı gezegeninizden nefret edi-*

yorum. Senden de senin benden hoşlandığından daha fazla hoşlanmıyorum. “Bu benim ilk gezegenler arası seyahatim, bu nedenle benim için büyük değişiklik oldu ama şu ana kadar iyi vakit geçiriyorum,” dedi.

“Harika,” dedi Eric, belli ki yalan söylüyordu. “Bu hafta seni okulda sık sık göreceğim. Birçok dersimiz ortak,” dedi. Bir başka deyişle, *gözüm üzerinde olacak.*

O sırada ön kapı hızla açıldı ve esmer, ufak tefek bir dişi, el çantasını ahşap zemine bırakarak içeri girdi. Selam vermeden, hatta kapıyı bile arkasından kapatmadan Cara’nın yanına yürüdü ve gözlerini Aelyx’in gözlerine dikti. Gözlerini kısıp birkaç tuhaf saniye boyunca Aelyx’i süzdü ve en sonunda, “Demek sen, osun,” dedi.

“Bu, Tori,” dedi Cara boğazını temizleyerek. “Benim en iyi arkadaşım. Kendisi acayip kabadır.”

Aelyx, şimdi Cara’nın doğum gününü kutlama konusunda neden isteksiz davrandığını anlıyordu; kızın bütün arkadaşları Aelyx’ten nefret ediyordu. Kızın renginin solmasını izlerken Aelyx’in içinde beklenmedik bir şefkat duygusu kabarak göğüs kafesine baskı yapmaya başladı. Cara’yı böyle bir sosyal ortama soksa, Aelyx’in kendi arkadaşları da hiç şüphesiz aynı tepkiyi gösterirdi ve aynen Cara gibi, Aelyx de kıza karşı olan göreviyle arkadaşlarına olan sadakati arasında kalırdı.

Belki de Cara’ya yardımı dokunabilirdi. “Seninle tanışmak benim için bir zevk, Tori. Cara bana senden...” diyecek oldu.

“Zahmet etme,” diyerek gözlerini devirdi kız. “Aramızda sorun yok. Ama sana soracak birçok sorum var.”

“Kim pasta ister?” diye sordu Cara, abartılı bir şekilde tiz çıkan bir sesle. “Pastamız, kremalı.”

Aelyx de bozuntuya vermeden “Pasta deyince aklıma geldi,” deyip arka cebine uzandı. “Sana bir hediyem var.” Cara’ya gümüş rengi bir kese uzattı. Kesenin içinde bir kolye vardı. “Doğum günün kutlu olsun.”

Ağzı mükemmel bir oval şeklini alırken başını yana eğip “Hiç gerek yoktu,” dedi Cara. Gülümsemesi, Aelyx’in karnına beklenmedik bir haz duygusunun yayılmasına neden oldu; bu, ödediği on üç krediye kesinlikle değmişti.

Kesenin ipini çözüp içinden siyah zinciri çıkardığında, kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bu, L’eihr gezegeninden mi?” diye sordu.

“Evet, buna *ahib* deniyor,” dedi Aelyx. Alaycı bir gülümsemeyle “Memleketimin ‘cansız ve kasvetli’ renklerinde, sıkça rastlanan bir taş,” diye ekledi ve bakışlarını Eric’e yöneltti. Eric çenesini öyle sıkımişti ki herhalde birkaç diş kırılmıştı.

“Cansız falan değil,” dedi Cara. Zinciri ışığa tutup sallanan taşın eline gri ve bej parıltılar yansıtmasını izledi. “Harika bir şey bu. Bayıldım.” Kancasını açıp kolyeyi takmaya çalıştı.

Tori, “Amanın!” deyip geri sıçrayarak Eric’in omzunu yumrukladı. “Sen ne aldın Cara’ya?”

Eric, Cara'nın bileğini kavrayıp "Cara bu hediye kabul edemez," dedi.

Olduğu yerde donakalan Cara "Ne?" dedi. Kolye, ileri geri sallanıp duvarda koyu renkli prizmalar oluşturunuyordu. Kolunu çocuğun elinden çekerek kurtardı. "Elbette, kabul edeceğim!"

"Arkadaşım, senin derdin ne?" diye sordu Eric, Aelyx'e. "Başkasının kız arkadaşına mücevher alınmaz!"

Aelyx omuz silkti ve bir işaret alabilmek umuduyla odadaki herkese teker teker baktı. Hiçbir işaret bulamayınca da Cara'ya "Sen hediye beğendin mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Cara, neredeyse meydan okurcasına.

"O halde ben herhangi bir sorun göremiyorum," dedi Aelyx, Eric'e. "Senin daha değersiz bir hediye almış olman, benim kabahatim değil. Dişi insanların parlak taşlara olan düşkünlüğü, herkesin malumu."

Bu sözler üzerine odadaki herkesin nutku tutuldu. Aelyx yine mi patavatsızlık yaptım acaba, diye merak ederken Eric, Cara'nın belini kavrayıp onu küçük oturma odasının öbür ucuna doğru sürükledi.

Bir şey bekliyormuş gibi sessizce Aelyx'e bakıyordu.

"Baş başa kalmak ister misiniz?" diye sordu Aelyx.

"Yok canım," dedi Eric. "Şöyle biraz daha yaklaş ki bizi daha iyi izleyebilesin."

"Yaklaşmamayı tercih ederim," dedi Aelyx, Cara'ya bakarak.

"Sorun yok. Bize sadece bir dakika ver, olur mu?" dedi Cara.

“Elbette,” diyen Aelyx duvarı süsleyen siyah çerçeveli fotoğrafları inceleyen Tori’nin yanına gitti, ancak bütün dikkati iki metre ötede cereyan eden tartışmadaydı. Bir kulağı konuşmadayken fotoğraftaki yüzler ve manzara da bulanıklaşıp kayboluyordu.

Sertçe “Sana deneyeceğimi söylemiştim,” diye fısıldadı Eric “ve denedim. Yılın geri kalanında bu çocuğa katlanamayacağım. Gitmek zorunda.”

“Yeterince denemedin ama.”

“Git-mek zo-run-da.”

“Belki de sen gitmelisin,” dedi Cara. Aelyx’e mi öyle gelmişti, yoksa Cara’nın sesi son kelimeyi söylerken titremiş miydi?

Arkasından hafif bir kumaş hışırtısı geldi; Aelyx dönüp baktığında Cara koridorda gözden kaybolmak üzereydi, Eric onu gömleğinin kolundan tutmuş, sertçe çekiştiriyordu. Hiç düşünmeden arkalarından gitmeye yeltendi ama Tori hemen- cecik tişörtünü tutup çekerek aklını başına getirdi.

“Gitme,” dedi kız. Örgüsünün ucunu çiğniyordu; parmak uçlarında yükselerek Aelyx’in omzunun üzerinden Cara’nın yatak odasına bir bakış attı. “Cara belki bu sefer başarır,” dedi.

“Neyi başarır?”

“Pendejo’yu* terk etmeyi.”

Aelyx, İspanyolcaya o kadar çalışmamıştı. Bu yüzden kelimeyi anlamamıştı ama altında yatan anlam son derece açıktı. Tori’nin Eric’i hedef alan kısılmış bakışları, kızın

* İspanyolcada aptal, ahmak. (Ç.N.)

kendini beğenmiş budaladan Aelyx'ten bile daha fazla nefret ettiğini gösteriyordu.

Aralarında sessizce geçen birkaç dakikanın ardından Eric, fırtına gibi koridora çıktı ve doğruca ön kapıya yürüdü, sonra da arkasına bakmadan kapıyı sertçe çarpıp çıktı.

Gözlerini bir mendille kuruyan Cara sessizce yürüyüp odaya girince Tori, ona sarılmak üzere odanın diğer tarafına doğru atıldı. Kızlar kucaklaşırken, birbirlerinin bellerine doladıkları esmer ve fildişi kollar bir kördüğüm halini almıştı. Aelyx de bir şekilde onlara yardımcı olması gerektiğini düşündü ama dışı insanların ruh hali konusunda hiçbir şey bilmiyordu.

“Onu geri getirebilirim,” dedi Aelyx. “Neden böyle bir erkekle çift olduğunu bilemiyorum ama eğer istediğin buy- sa onu hoş görmenin bir yolunu bulabilirim.”

“Hayır,” dedi Cara gözyaşını silerek. “Bırak gitsin.” Üzüntüsünü çabucak üstünden atmış gibiydi. Mutfağa gidip iki dilim pastayı mideye indirdi. Gözyaşı falan kalmamıştı. Sadece kahkahaları biraz daha tizdi artık. Ama kolyeyi takmak üzere oturma odasına döndüğünde parmakları titrediğinden klipsi takmayı başaramadı.

“Yardım edebilir miyim?” diye sordu Aelyx.

Kız kolyeyi ona verip gür ve dalgalı kızıl saçlarını toplayarak döndü. Aelyx kızın çıplak boynuna ihtiyatla yaklaştı; bunun nedenini kendisi de anlayamamıştı. Kızın vücudunun sıcaklığı ve şampuanının limonlu kokusu gerilmesine sebep olmuştu. Kancayı geçirmeden önce üç kez yanlışlıkla

saçını sıkıştırdı. Kızla daha fazla temas etmekten kaçınarak güvenli bir mesafeye çekildi ve “İşte oldu,” dedi.

Cara döndü ve göğsüne dokunup kolyeyi düzeltti. Sonra buruşmuş mendili burnuna götürdü ve Aelyx’e hafifçe gülümseyip “Teşekkürler. Gerçekten çok güzel,” dedi.

Aelyx gözlerini kaçırdı. Planlarının Cara’ya ne yapacağını düşününce midesinde bir şeyler düğümleniyordu. Tori’nin göğsünde kavuşturduğu gergin kollarından ve bakışlarını Aelyx’ten kaçırmamasından anlaşıldığı üzere, Cara en yakın arkadaşını da kaybedecekti. Ama Aelyx ne yapabiliyordu ki? Tek bir insanın kaderi, bütün bir gezegenin kaderiyle kıyaslandığında çok sönük kalıyordu; özellikle de bu gezegen L’eihir kadar olağanüstü ise.

“Sadece sıradan bir çakıl taşı,” dedi Aelyx, sesi istediğinden çok daha sert çıkmıştı. “Ama beğendiğine sevindim.”

Daha sonra kızı, gözlerinin gerisinde beliren kafa karışıklığıyla baş başa bırakarak, akşamın geri kalanını geçirmek üzere odasına çekildi.

ALTINCI BÖLÜM

22 Ekim Pazartesi

Beni Okulun Ponpon Kızına Götürün.

Bugün, Aelyx insan hayatındaki önemli bir mihenk taşına ulaşmış oldu: Okuldaki ilk günü. Annem patron gibi araya girdi tabii hemen, bu vesileyle konuğumuzun düzinelerce utanç verici fotoğrafını çekti. Ben de bu fotoğrafları **KESİNLİKLE** burada yayınlıyorum; çünkü öyle de iyi bir arkadaşım.

İşte biz, sırt çantalarımız ve yemek çantalarımızla liseye giden tehlikeli yolculuğumuza çıkmaya hazırız. (Aslında

okula giden özel koru o kadar da tehlikeli bir yol değil.)
Ama Aelyx'in bu günü hiç unutmayacağını biliyorum. Harika
bir gün olacak!

Sabah 07:02'de Cara Sweeney tarafından yayınlandı.

Ne palavraydı ama... berbat ötesi bir gün olacaktı.

Ancak bunu kimse bilmeyecekti çünkü Cara, münazara yarışmalarının ilk kuralına uyuyordu: Terlediğini kimseye gösterme. Ayrıca pisliğin teki olan eski sevgiliyi unutmanın ilk kuralına da uyuyordu: Acı çektiğini kimseye gösterme.

Cara, müzik setinin sesini yükselen her gitar rifi dişlerini titretene kadar açtı, sonra da başını geriye atarak kalbinin kırıldığını saklamak için gözyaşlarını göz kapaklarının altına itti. Gözlerindeki şişkinliği kapatmak için hafifçe cilt bakım kreminden sürdü ve yaptığı makyajı ağırlaştırdıkça insana daha çok benzediğini fark etti. Hayır, sadece insan gibi değildi; yenilenmiş... ve etkilenmemiş görünüyordu. Üçüncü kat rimelini de sürdü. Ama suya dayanıklı bir rimel değildi bu. Eğer bugün ağlarsa yüzü çamur banyosu yapmış gibi görünecekti; bu da gözyaşlarıyla savaşmak için ona son derece sağlam bir sebep veriyordu.

Son olarak aynadaki görüntüsünü kontrol etti: Omuzlarından aşağı inerek hafifçe kıvrılan parlak, kızıl saçları; neredeyse tamamen pürüzsüz bir cildi, üstüne oturan siyah bluzu; gri, ekoseli, mini eteği ve en önemlisi siyah, deri, binici botları vardı. Bu kıyafeti ilk giydiğinde Eric'in gözleri az kalsın yuvalarından fırlayacaktı. O ahmağın neler kaçır-

dığım çok iyi anlamasını istiyordu. Aelyx'in kendisine hediye ettiği kolyeyi de taktıktan sonra –ki bu Eric'e sessizce gör gününü demenin bir başka yoluydu– sırt çantasını kapıp dışarı fırladı.

Aelyx yüzünü ormana dönüp kıvrak vücudunu esnetirken kollarını o kadar yükseğe kaldırdı ki tişörtü yukarı kalktı; böylece Cara onun o güçlü karın bölgesine bir göz atma fırsatı yakaladı. Önceki gün Aelyx'i duşa giderken nasıl yarı çıplak yakaladığını hatırlayınca başparmağının tırnağını kemirmeye başladı. Çocuk mükemmel göğsünü pantolonuyla kapatmaya çalışmıştı ama böylece Cara'nın dikkatini bronz ve dümdüz göbeğine çekmişti. Bu göbek nedense, göbek deliği olmadan daha da seksi görünüyordu.

Aelyx'in tavırlarının bu mükemmel görüntüsüne uymaması çok yazıktı ama uysa zaten Aelyx bir L'eihl olmazdı.

Cara, bugün ona yepyeni bir fırsat sunmaya karar verip basamakları atlayarak indi ve ağaçlarla çevrili yolun başına gitti. "Hazır mısın?"

Aelyx, dönüp ona baktığında gümüş rengi gözlerinde çeliğe taşla vurulmuşçasına bir kıvılcım çaktı ama sonra hemen sönüverdi; çocuğun içindeki zombi, bu kıvılcımı üfleyerek söndürüvermişti. Aelyx başını eğip ona bakarak "İyi misin?" diye sordu.

"Bu, senin yabancı bir gezegendeki ilk okul günün ve bana mı iyi miyim diye soruyorsun?"

"İnsanlar için eşini kaybetmek travmatik olabi..."

Cara tek kaşını ve işaret parmağını kaldırıp “Dur bakalım,” dedi. “O benim eşim değildi, erkek arkadaşımı. Biz hiç... çiftleşmedik.”

“Fark etmez, iyi olmaman anlaşılabilir...”

“Bak, bunu sorman çok hoş,” diyen Cara sırt çantasını omzuna aldı, başıyla yolu işaret etti ve yavaş bir tempoda yürümeye başladılar. “Evet, ayrıldık. Ama er ya da geç olacaktı bu. Eski Eric’i özleyeceğim. Ama dün ayrıldığım kişi o değildi. Anlıyor musun?”

Aelyx omuz silkti. “Dürüst olmak gerekirse, onda ne bulduğunu zaten anlayamamıştım. Onun neden seni seçtiğini anlıyorum ama...”

“Öyle mi?” diyen Cara’nın neşesi yerine gelivermişti; bir iltifat almak üzere olduğunu hissedebiliyordu. “Sence neden beni seçmiştir?”

“Bu çok açık,” diyen Aelyx, eliyle kızın dalgalı saçlarını işaret etti. “Uzun, parlak saçların, sağlıklı cildin ve parlak gözlerin iyi beslenmiş olduğunu gösteriyor.”

“İı, teşekkür mü etsem?”

“Hepsi bu değil.”

“Devam et, o halde.”

“Zeki bir kız olduğun da açık,” diyen Aelyx açıklama yapma ihtiyacı hissetti, “insan standartlarına göre.”

“Ah canım, ne kadar tatlısın.”

“Ama Eric muhtemelen en çok bel ve kalça ölçülerini çekici buluyordur,” diyen Aelyx, geriye doğru eğilip kızın poposuna baktığında, kısacık bir an için, erkek insanları

andırdı. “Bu genişlikte kalçalarla muhtemelen herhangi bir komplikasyon yaşamadan yavrulayabilirsin.”

Cara, az kalsın küçük dilini yutuyordu. Kalçaları o kadar da geniş değildi, herhalde? Daha da önemlisi; gerçekten de bir L'eihreden doğru düzgün bir iltifat mı beklemişti?

“Neyse, artık benden konuşmayalım,” dedi Cara, ertesi günden başlayarak karbonhidrat tüketimini bırakmaya karar vermişti. Ama yarın, makarna yeme günüydü. Neyse artık, karbonhidratları çarşamba günü bırakırdı. “Biraz senden bahsedelim,” diye devam etti Cara.

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Ben bile senin adına heyecanlanıyorum. Doğru dürüst kahvaltı bile edemedim,” dedi Cara. Üstelik trajik bir şekilde, ihmal ettiği bu kahvaltıda, annesinin kıza parmaklarını yedirten üç katlı, çikolatalı krepleri vardı. Cennetten gelen bu lezzet, aslında Tanrının Cara'yı sevdiğine ve onun mutlu olmasını istediğine dair bir işaretti.

Karbonhidratı bırakmayacaktı. Hayat, böyle bir lezzetten vazgeçemeyeceği kadar kısaydı.

“İnsanların belirsizlikten korkmaları anlaşılabilir,” dedi Aelyx. “Ama ben insan değilim.”

“Hadi ama. Biraz olsun korkmuyor musun?”

“Gayet iyiyim,” diyen Aelyx, kıza boş ve soğuk bir bakış attı.

Yani gergin olduğunu kabul etmiyordu. Tipik bir erkekti işte. Aslında Aelyx, düşündüğünden çok daha fazla benziyordu insanlara.

Cara, uzaklardan bir çift ayakkabının toprak yolda çıkarıldığı sesleri duydu. Omzunun üzerinden geriye baktığında, taksi durdurmak istercesine elini kaldırmış koşturan Tori'yi gördü. Bu, oldukça olağandışıydı. Tori okula hiç yürüyerek gitmezdi; uykusundan koskoca bir on dakikayı feda etmek istemezdi çünkü.

"Selam," dedi Cara. Hafif esinti, açık saçlarının yüzünü örtmesine sebep oldu; o da bu saç tutamlarını kulağının gerisine attı. Cara duraksarken Aelyx yürümeye devam etti; bunun sebebi ya kızları yalnız bırakmak istemesiydi ya da Tori'yle muhatap olmak istememesi. Belki de her ikisi de biraz doğrudu. "Yine mi arabayı çektiler?" diye sordu Cara, Tori'ye.

"Yoo. Ben artık senin eski sevgiline karşı özel korumamın bebeğim," diyen Tori kotunun cebinden yarısı yenmiş çikolatasını çıkardı. "Dangalaktan Kurtulma Günün kutlu olsun," dedikten sonra başını çikolataya doğru sallayarak "ben kutlamalara sensiz başladım," diye ekledi.

"Bitir sen," dedi Cara. Midesi zaten doluydu. Hem de kelebeklerle.

"Eski sevgiliye karşı özel korumaların görevleri nelerdir diye sorsam mı?" diye sordu Tori'ye.

Kol kola girip aralarındaki mesafeyi neredeyse yarım futbol sahası kadar açmış olan Aelyx'e yetişmek için koşturarak ilerlediler. "Benim görevim, o carajo'nun* tatlı dille seni barışmaya ikna etmesini engellemek."

* İspanyolcada pis herif, hıyar. (Ç.N.)

“Dur, ne dedin?” dedi Cara. Eric onu geri ister miydi ki?
 “Aklından bile geçirme,” diye uyardı onu Tori.

“Söylemesi kolay tabii. Jared Lee seni geri istese sen bir an bile düşünmezdin.”

“Diyeelim ki biz Jared ile beraberiz –ki değiliz– ve diyeelim ki o, su katılmamış bir gerzek –ki değil– böyle bir durumda poposuna tekmeyle basar, hayatıma devam ederdim,” diyen Tori, kaşlarını çattı ve yana eğilerek Cara’nın kıyafetini inceledi. Ardından da onaylamadığını belirtircesine cık cıkladı. “Yeri gelmişken, bu baştan çıkarıcı kıyafetler ne iş?” diye sordu.

“Senin birinci sınıftaymış gibi davranman ne iş?”

“Sana bir sorum olacak,” diyen Tori, elindeki çikolatayı Aelyx’in omuzları arasında sallanan bal kahverengisi atkuyruğuna doğrulttu. “Uzaydan Gelen Arıza uyurken seni izliyor mu?”

“Şşşt!” diyen Cara kendini kıkırdamaktan alamadı ama Tori’nin koluna sağlam bir darbe indirip kızın elindeki çikolatayı çalılarının arasına göndermekten de geri kalmadı. “Umarım Aelyx’in arkadaşları sana benzemiyordur, yoksa benim L’eihr gezegenindeki hayatım berbat geçecek.”

Cara’nın söylediği bir şey Tori’yi rahatsız etmiş olmalıydı çünkü örgüsünün ucunu almış boya fırçası gibi dudaklarına sürmeye başlamıştı; bu, beşinci sınıftan beri gerginken yapmayı âdet edindiği bir hareketti. Dudağının kenarı bir somurtma ifadesiyle büzülürken Tori birkaç saniye Aelyx’i izledi ve sonra da “Ey-likör ile konuşmak istiyorum,” dedi.

Cara, “Pekâlâ, ama ya güzel güzel oyna ya da topunu

alıp evine git,” derken yüzüne şaka yapmıyorum, ifadesini yerleştirdi. “Burada yaşamak onun için yeterince zor ve onu rahat ettirmek benim görevim...”

“Tabii,” dedi Tori gözlerini devirerek. “Eminim her gece yatağında ağlıyordur. Sonra da kalkıp uzaylı takip cihazlarını senin burnunun dibine kadar sokuyordur.” Kolunu çekerek Cara’dan kurtardı ve Aelyx’e yetişmek üzere koşmaya başladı, bunun üzerine Cara da depara kalktı; eğer işler çığırından çıkarsa iki eliyle en yakın arkadaşının ağzını kapatmayı düşünüyordu.

“Selam,” dedi Tori, Aelyx’e yetişmek için sarf ettiği çabayla nefes nefese kalmıştı. “Bir şey öğrenmem gerekiyor.”

Aelyx, “Günaydın Tori,” deyip adımlarını yavaşlattı ve kendi sözleriyle çelişircesine derin bir of çekti.

Tori bu selamı duymazdan gelip doğrudan konuya girdi. “Benim kızı,” dedi başıyla Cara’yı işaret ederek, “hakkında hiçbir şey bilmediğim bir gezegene nasıl yollayacağım ben? Güvenli olduğunu nereden bileceğiz?”

Gülerek “Güvenli mi?” diye tekrar etti Aelyx. “Geçtiğimiz yıl, sizin bölgenizde tam altmış yedi cinayet, bin fiili saldırı ve iki yüz tecavüz vakası bildirildi. L’eihir gezegeninde on nesildir herhangi bir şiddet suçu işlenmedi ve sen Cara’nın buradaki değil de oradaki güvenliğinden mi endişe ediyorsun?”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” diyen Cara, çocuğun yüzünde onlarla dalga geçtiğine dair bir iz aradı ama bulamadı. “Bu, imkânsız.”

“Seni temin ederim ki değil,” diyen Aelyx, kibirli bir tavırla tek kaşını kaldırdı.

“O halde bunu nasıl başardınız?” diye sordu Tori. Tek parmağını şakağının etrafında döndürerek evrensel deli işaretini yaptı. “Uzaylı akıl oyunlarımla mı?”

Aelyx, cevap vermek üzere ağzını açtı ama bir an için bildiklerinin ne kadarını açıklaması gerektiğinden emin olamadı. “Evrım ve üreme programı sayesinde, diyelim.”

“Hadi canım,” dedi Cara başını iki yana sallayarak. “Söylediklerine inanmıyorum. Şiddet, insanın doğasında vardır. Öylece...”

“Ama unutuyorsun, Cah-ra,” dedi ve durdu Aelyx, sonra da dönerek kızla yüz yüze geldi ve krom rengi gözlerini kısarak ekledi: “Ben insan değilim.”

Cara’nın kollarındaki ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. Aelyx hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam etti.

“Şe... şey,” diye kekeledi Cara, “gidince kendim görürüm.” Tuhaftı ama korkmuyordu. Aelyx’in halkının nasıl yaşadığını ve Aelyx’in onların yüceliğini abartıp abartmadığını görmek için sabırsızlanıyordu.

“Ben tatmin olmadım,” diyen Tori yoluna çıkan bir dalı tekmeledi ve Aelyx’e dik dik baktı. “Konuşuyorsun ama aslında bir şey söylediğın yok.”

Cara onu, “Tor-ri!” diye fırçaladı.

“Yok, bana Tor-ri deme hiç. Neden soruma cevap vermiyor?”

“Ben cevap verdim. Sen cevabı beğenmedin,” diyen

Aelyx sözlerine devam edecekti ama aniden bir tehlike hissetmiş gibi başını kaldırdı. Cara çok geçmeden onun neden böyle yaptığını anladı. Uzaklardan gelen bir çığlık sessiz ormanda yankılanıyor, onlar yolun sonuna yaklaştıkça yükseliyordu.

Cara olduğu yerde dikilip sokağın karşısındaki Midtown Lisesi otoparkında toplanmış, sloganlar atan ve pankartlar taşıyan protestocu topluluğuna bakakaldı: LİKİH'İ DESTEKLEYEN KORNAYA BASSIN! Bu görüntü adeta saldırı altındaki bir karınca yuvasına aitti; herhangi bir lider olmadan sağa sola koşturuyorlardı. Ağır ağır ilerleyen sabah trafiğinde kornalara sertçe basılırken iki üniformalı polis memuru protestoculara bağırıyor, başlarını sallayarak kapanan yolu işaret ediyorlardı.

Cara, soğukkanlılığını koruyan ancak defterini gergin bir kung-fu tutuşuyla kavrayan Aelyx'e baktı.

“Pek sıcak bir karşılama değil,” dedi Tori.

Cara, “En azından hayranların da var,” diyerek Aelyx'in dikkatini okulun bitişiğindeki boş alana yöneltti.

Yaklaşık elli kişiden oluşan çok daha küçük bir kalabalık, NE OLURSAN OL, HOŞ GELDİN! ve SENİ SEVİYORUZ, KARDEŞ! yazılı pankartlar taşıyordu. Destekçiler iki yana sallanıyor ve çiçek çocuklar coşkusuyla şarkılar söylüyorlardı ancak sesleri, protestocuların düzensiz sloganları tarafından bastırılıyordu.

Cara, “Hadi, geç kalacağız,” diyerek elini Aelyx'in omzuna uzattı ama sonra geri çekti. Çocuğun bu tür temaslar-

dan hoşlanmadığını unutuyordu hep. “Sen bu sirk gösterisini görmezden gel,” dedi.

Tori, Amerika Güzeli seçilmişçesine kalabalığa el sallayıp önden giderek dikkatleri, sadece birkaç saniyeliğine Aelyx’in üzerinden çekebildi.

Aelyx, başını gergin bir şekilde salladıktan sonra çenesini yukarı kaldırdı ve hızla okulun girişine doğru yürüdü. Cara doğrudan önüne bakarak yürüdü; nabızı hızlanıyor, bir yandan da Tori’nin cesareti karşısında dehşete düşüyordu. Protestoculardan tek tük haykırışlar duyuluyordu: “Uzaylıya güvenme!” ve “Sen bir hainsin, Sweeney!” Polis megafonundan çıkan tiz ses havayı delip geçince Cara, elleriyle kulaklarını kapattı. Yine de polisin protestoculara dağılmalarını, hukuki olarak okul içerisinde protesto yapamayacaklarını söylediğini kolaylıkla duyabiliyordu.

Binaya girdiklerinde gerginliğini üzerinden atmak için omuzlarını esneterek derin bir nefes verdi. Tori, öğle tatilinde onları bulacağını söyleyip ilk dersine yetişmek için aceleyle uzaklaştı.

Cara, parmaklarının ucunda yükselerek, “Sen iyi misin?” diye fısıldadı Aelyx’in kulağına.

“Elbette. Neden olmayacakmışım?” diye cevap verdi Aelyx ancak gergin duruşu ve sıkıldığı çenesi, onu ele veriyordu.

“Biraz sarsılman normal, biliyorsun.”

“Senin türün için normal olabilir.”

Cara “Ah, boş versene; hiçbir şeyden etkilenmiyor-

muş gibi davranmak zorunda...” diyordu ki Aelyx, “Kutsal Ana adına,” dedi kalabalık koridorun ortasında aniden durarak.

“Ne oldu?” diye soran Cara çocuğun bakışlarını takip edince onlara doğru ciyak ciyak bağırıp hoplaya zıplaya gelen bir grup kız gördü. Bakışlarını tekrar Aelyx’in bir karış açık kalmış ağzına çevirince güldü. Çocuğun çelik maskesini düşürmenin zamanı gelmişti. “Aaa, şuraya bak. Hayran kulübün de burada,” dedi.

Beş lise bir öğrencisi, sanki ayakkabılarının topukları yaylıymışçasına yükselip alçalarak dans ediyorlardı. Bu L’eihr özentisi kızlardan –ki onlara L’özenti deniyordu– her biri kahverengiye boyanmış saçlarını enselerinde toplamışlardı ve gri pantolon üzerine bej bluz giiyorlardı. Cara, başını kızların yol yol turuncuya boyanmış yüzlerine doğru salladı. Bronzlaştırıcı spreyleyin bu şekilde boşa harcanmaması lazımdı.

L’özentiler kıkırdayarak grubun sözcüsünü öne ittiler. “Adın ne?” diye sordu kız, Aelyx’e.

Çocuk “Aelyx,” deyip bir adım geriledi, Cara da dudaklarını birbirine bastırarak kahkahasını tutmaya çalıştı.

“Aaaaaa-likssss,” diye tekrar etti kız, yükselen çığlıkların üzerinden sesini duyurmaya çalışarak. “İnanılmaz, gerçek bir L’eihr burada, Midtown’da, inanamıyorum. Dünya’ya hoş geldin, senin harika biri olduğunu düşünüyoruz. Bize gezegeninden ve uzay yolculuğundan bahseder misin? Bir de özel güçleri olan uzaylılar da var mı acaba? Bir de

okuldan sonra belki bizimle bizim evde takılmak istersin. Bir de gerçekten zihin okuyabiliyor musun?”

Çocuk birkaç kez gözlerini kırptırdı ve başını sallayarak, “Hayır, zihin okuyamıyorum,” dedi.

Aelyx’in kıvrınmasını izlemek her ne kadar Cara’ya haince bir zevk verse de iyi bir ev sahibesi olup araya girmenin vakti gelmişti.

“Durun,” dedi ve avuç içini gruba göstererek Aelyx’in önüne geçti. “Fazla yaklaşmayın.”

Kızlar afallayarak birbirlerine baktılar.

“Bu, çok önemli. Saçlarınızı son üç ay içinde mi boyadınız?”

“Olabilir,” diye itiraf etti grubun lideri. “Neden?”

“Olamaz!” diyen Cara, Aelyx’i geri itti ve kendi vücudunu çocuğa siper etti. “Saç boyalarındaki kimyasalların L’eihrliler için zehirli olduğunu bilmiyor musunuz?”

Kız, “Ne? Bunu hiç duymamıştım,” dedi ve alt dudağını ısırarak kaşlarını çatı.

“Hımm. Demek ki henüz yeterince bilinmiyor bu. L’eihrliler Dünya’daki birçok kimyasalı tolere edebiliyor ama saç boyasını edemiyor. Eğer çok yaklaşırsanız Aelyx korkunç bir solunum sorunu yaşar,” dedi ve sert görünmeye çalışarak öne eğildi. “Değişim öğrencimizin ölümünden sorumlu olmak istemezsiniz, değil mi?”

Kız başını sallayarak arkadaşlarının yanına gitti. “Tabii ki hayır. Çok özür dilerim!”

Neyse ki lise birler her şeye inanıyorlardı.

Aelyx, gözlerinde eğlendiğini gösteren bir parıltıyla Cara'ya baktı, sonra da cömert bir gülümsemeyle kızlara döndü. "Sorun değil. Niyetiniz kötü değildi," dedi.

L'özentiler başlarını hızlı hızlı sallayarak onayladılar ve Aelyx ile Cara sınıflarına doğru ilerlerken, onlara yer açarak Aelyx ile vedalaştılar.

"İspanyol komutan El Cid'in gerçek ismi..." diyen Bay Manuel'in ses tonu değişti ve cümlesi, bir soru hâlini aldı. "Cevap vermek isteyen?"

Cara cevabı biliyordu ama canı derse katılmak istemiyordu. Derse katılmak yerine elini çenesine dayayıp pencereden dışarı, otoparka baktı. Son protestocular da birkaç saat önce gitmişti, ortalık sessizdi. Yani, öncesine göre sessizdi en azından. İçeride de her şey son derece sıkıcı gidiyordu. Görünüşe göre Eric, onu görmemek için bütün ders programını değiştirmişti; bu da hem iyi hem kötüydü. Cara, Eric'in o kendini beğenmiş dallama suratına bakmak zorunda kalmayacaktı ama Eric, kendini beğenmiş dallama suratının onun umurunda olmadığını da göremeyecekti.

"Evet, Aelyx?" dedi Bay Manuel.

"Rodrigo Diaz de Vivar," dedi Aelyx. "İspanya'nın ulusal kahramanı olarak bilinir. Ünlü bir komutandır; Dünya'daki idollerin birçoğu gibi."

"Etkileyici," diyen Bay Manuel kollarını kavuşturdu. "Henüz ders kitabın bile yok."

“L’eihl gezegenindeyken sizin insanlık tarihinizi çalıştım,” dedi Aelyx ve artık ayrılmaz parçası haline gelen yapmacık gülümsemeyi yüzüne yerleştirerek ekledi, “uzun sürmedi.” Sonra da dikkatini tekrar bilim hocasının ona verdiği İleri Binükleer Teorileri kitabına yöneltti. Ama belki de *Kendini Beğenmiş Bir Hıyar Gibi Davranmamak İçin Ne Yapmalı?* kitabını okusa daha iyi olurdu.

Yüksek sesle “Nasıl oluyor da,” diye söze başladı Bay Manuel, “bir uzaylı sizin gezegeninizin tarihi hakkında sizden çok daha fazla şey biliyor?” Parmağını suçlayıcı bir şekilde sınıfa doğru salladı ve sesini daha da yükseltti. “Son sınavdaki not ortalaması kırk altıydı. Kırk altı! Umurunuzda bile değil, öyle değil mi?” O konuşurken, birçok öğrenci de sıralarında dönüp gözlerini kısarak Aelyx’e baktı. “İyi iş çıkardın, L’aptal,” diye fısıldadı bir tanesi.

Cara, zil çaldığında öğle tatiline çıkmadan önce sınıfın boşalmasını beklemeye karar verdi. Neden durup dururken dayak yeme riskine girsindi ki? Aelyx’in sırasını itekleyince çocuk başını kitabından kaldırıp ona baktı.

“Kendine kötülük ediyorsun,” dedi Cara. “Bu küçük işnelemelerle hiç arkadaş edinemezsin.”

“İğnelemeler?”

“Aaa, demek L’eihl gezegenindeyken buna çalışmadın?” dedi Cara. “İğnelemek, hakaret etmek demektir. Örneğin Eric’e onun hediyesinin seninkinden daha değersiz olduğunu ya da bana kalçalarımın büyük olduğunu ya da

gezegenimizin sefil tarihini çalışmanın uzun sürmediğini söylemen gibi.”

“Şey, dürüst olmak gerekirse, sadece üç saat...”

“Bak. Dâhi gibi bir şeysin sen. Anladık. Hayran kaldık,” diyen Cara parmağını havada hızla çevirdi. “Ama dürüstlüğün bu kadarı da fazla. Önümüzde upuzun bir yıl var ve eğer böyle davranmaktan vazgeçmezsen bütün öğrenci milleti senden nefret edecek.”

Aelyx, “Böyle bir şey olmayacak. Unutuyorsun...” dedi ve kitabını kapatarak Cara’ya doğrulttu, “benim bir hayran kulübüm var.”

“Şaka yaptın!” dedi Cara. İlerleme vardı! “Senden bir insan yaratabilirim, demek ki.”

“Bu çok çirkin bir tehdit, Cah-ra.”

“Çok komik. Koridorlar boşalmıştır. Hadi gidip yemeğimizi yiyelim.”

Tam da Cara’nın korktuğu gibi, kafeteryada onları karşılayan tek şey özensizce hazırlanmış hamburgerlerin ağır, sarımsaklı kokusu oldu. Onlar içeri girdiğinde, bütün salona sessizlik çöktü; sis gibi insandan insana yayılıyordu. Cara bu sessizliği fark etmemiş gibi davranarak Tori’yi bulmak üzere kalabalığı taradı; sonunda en gerilerde bir masaya oturmuş, onlara el sallayan kızla göz göze geldi.

Yemekhanede yürürlerken, Aelyx yanlarından geçince bazılarının gözlerinin fal taşı gibi açıldığını fark etti Cara. Dans ekibi kaptanı ve eskiden Cara’nın arkadaşı olan Brandi Greene, portakallı gazozunu tepsisine döktü ve ağzı bir

karışık açık bir şekilde öylece kalakaldı. Cara içten içe gülüyordu ama Aelyx'le ilk karşılaştığında o da aynı tepkiyi vermişti. Çocuk, tam bir görsel ziyafetti. Ama böyle hülyalı bakan her kıza karşılık, en az on erkek açık bir şekilde düşmanca süzüyordu Aelyx'i.

Eric'in dallamalardan oluşan masasının yanından geçerken, masada sahte bir zatürre baş gösterdi. Öksürük, öksürük. L'arıza! Öksürük, öksürük. Cara gözlerini karşıya dikti ve yandan görüş alanına giren Eric'i inceledi. Eric, Aelyx'e olan nefretine öyle odaklanmıştı ki Cara'yı fark etmemiş gibi görünüyordu. Bunun Cara'yı rahatsız etmemesi lazımdı, kız bunu çok iyi biliyordu ama ediyordu işte. Neden, azıcık da olsa acı çekmiyordu ki Eric?

Kesin olan bir şey vardı: Çizgiler çok net bir şekilde çizilmişti artık. Şu anda ona vebalıymış gibi pis pis bakan bu insanların birçoğuyla birlikte aynı parkurda koşmuş, Amerikan futbolu oynamış, münazara yarışması yapmış ve onları münazara yarışmaları için çalıştırmıştı. Eric haklıydı. Cara; Hızla Serbest Düşüş Geçen Sosyal Statü dalında dünya rekorunu kırmış bulunuyordu.

Arkasından "Bütün bunlar için özür dilerim," diye fısıldayan Aelyx, sıcak nefesiyle ensesini gıcıklıyordu.

"Özür dilemesi gereken benim," diyen Cara duvarı karşısına alarak Tori'nin yanına oturdu ve Aelyx de masanın karşısındaki sandalyeye geçti. "Eminim senin gezegenindeki arkadaşların bana çok daha iyi davranacaklardır."

Aelyx'in omuzları birden birkaç santim çöktü ve ani

bir ilgiyle önündeki masanın pürüzlü yüzeyini incelemeye başladı. Belki Cara sınıfta çocuğun üzerine biraz fazla gitmişti.

“Evet,” diyen Tori elmasını Aelyx’e doğru salladı. “Hemen kendini göstermişsin, senin yüzünden herkesten laf yedim bugün.”

“Her neyse,” dedi Cara, “sen kimseden laf yemezsin.” Mini soğutucusundan bir saklama poşeti çıkardı ve Aelyx’e uzatarak, “Sana bir dilim İtalyan peyniri ve o sevdiğin buğday krakerlerinden getirdim,” dedi.

Aelyx canlanıverdi. Zavalılık aşıktan ölüyor olmalıydı. “Teşekkür ederim, Cah-ra,” dedi.

“Bu arada,” diye mırıldandı Tori, yanaklarından biri yemekle dolu hâlde, “ismini yanlış söylüyorsun. Ca-ra olacak.”

“Sen ona bakma,” dedi Cara, bir şişe şekersiz buzlu çayı masanın öbür ucuna uzatarak. “Ben ismimi öyle söylemeni seviyorum.”

“Of, kusacağım.”

Cara, tam Tori’nin kaburgalarına dirsek atmaya hazırlanırken Brandi Greene, Aelyx’in yanındaki sandalyeye oturuverdi. Sarı, kıvrırcık saçlarını kulaklarının arkasına itti ve bir elini çocuğun omzuna koydu. Aelyx’in irkilerek geri çekildiğini fark etmemişti bile. “Sen,” dedi Brandi, “harbiden şimdiye kadar gördüğüm en harika şeysin.”

Cara; kızın ucuz, çiçek kokulu parfümünün kokusunu dağıtmak için defterini yelpaze gibi salladı. Brandi, lise bir-

de dans ekibine katılıp da yeni bir arkadaş grubu edinerek Cara'yla olan arkadaşlığını bitirdiğinden beri bu sağlığa zararlı kokuya tahammül etmek zorunda kalmamıştı. “Eh, tabii bu da kendini tanıtmanın bir yolu,” dedi Cara.

“Efendim?” dedi Brandi, gözlerini Aelyx'ten ayırmadan.

“Aelyx, bu Brandi. Midtown Lisesi'nin geri kalanı gibi onun da adab-ı muaşeretten haberi yoktur.”

Brandi topaklanmış, örümcek bacaklarına benzeyen kırıpıklarını kırıştırıp masum taklidi yaparak “Eric’le ayrıldığınızı duydum,” dedi. “Ona çıkma teklif etsem bozulmazsın, değil mi?”

Cara'nın karnında sülfürik asit dolu, on tonluk bir bomba patlar gibi oldu. Tabii ki Brandi, Eric konusunda devreye girmek isteyecekti. Lakros takımına girdikten sonra Eric bir gecede popüler oluvermişti ve sosyal statüsünü hızla yükselten bu kızcağız da henüz merdivenin en tepesine ulaşmamıştı. Cara tırnaklarını avuç içine geçirip tatlı tatlı gülümsedi. “Hiç durma. Eminim o da beni unutmak için kolayca elde edebileceği bir kız arıyordur,” dedi.

Bu hakaret karşısında Brandi'nin omuzları, suratına içki dökülmüş gibi dikleşti. “O konuyu halletti bile. Bütün takım cuma günü Marcus’u, doğum gününü kutlamak için The Ho Depot’ya götürüyor,” dedi.

Cara'nın çenesi gerilirken kalbi de taş gibi ağırlaştı. The Ho Depot, şehir sınırlarının dışına taşınmış olan, iğrenç bir striptiz kulübünün takma adıydı. Kızların arka odalarda “hizmetlerini” sundukları söylentisi yayıldığından beri bu

mekân; yeni reşit olmuş doğum günü çocukları için Chuck E. Cheese's'in* erotik versiyonu haline gelmişti.

Cara'nın boğazı düğümlendi; ne kadar yutkunursa yutkunsun geçmiyordu. Eric onunla yatmayı beklemekten yorulmuştu demek ki, istediğini başka yerden alacaktı şimdi. Aslında bunun Cara'nın umurunda olmaması gerekiyordu; artık onu ilgilendirmiyordu. O halde neden aynı anda hem ağlayıp hem kusmak istiyordu?

Brandi, Aelyx'e dönerken Tori'nin eli, masanın altından Cara'nın elini tuttu. "Herkes senin deli gibi zeki olduğunu söylüyor. Bütün L'eihrliler senin gibi mi?" diye sordu Brandi.

Kızıdan birkaç santim daha uzaklaşan Aelyx, "Gelişmiş bilişsel becerilere ve başka özelliklere sahip olmak için özel bir üreme programımız vardı," dedi.

"Üreme programı mı? Gerçekten mi? Doğacak bebeklerin falan planlanıyor mu yani?"

"Artık öyle değil. Ama geçtiğimiz on bin yıl boyunca bütün eşler dikkatle seçiliyordu."

Brandi üst dudaklarını yalayıp "Hepiniz bu kadar seksi misiniz?" diye sordu.

Aelyx cevap vermek yerine ağzına dört tane kraker tıktı. Konuyu değiştirmek için uygun bir zaman gibi görünüyordu.

"Aelyx," dedi Cara. "Okuldan sonra eve kendin dönebilir misin? Benim biraz alışveriş yapmam gerekiyor."

Ağzı hâlâ dolu olan Aelyx başıyla onayladı.

* Teksas merkezli, aile eğlence merkezi zinciri.

Brandi sandalyesinde zıplayarak ellerini çırpı. “Evinin nerede olduğunu biliyorum; ben onunla eve yürürüm!” dedi.

Aelyx, başını sallayıp eliyle gerek yok dercesine bir işaret yaptı; bu işareti Brandi istekli bir evet! olarak algıladı.

Aelyx avcunu göstererek elini sallarken bile Brandi ısrar etmeye devam edip “Benim için hiç sorun değil,” dedi.

“Dikkatli olsan iyi edersin,” dedi Tori, Brandi’ye. “Aelyx’in eskisini kimse istemez.”

“Onun için bu riski göze alırım,” dedi Brandi, Aelyx’in saç kuyruğunu muzip bir şekilde çekerek. “Görüşürüz, yakışıklı.”

Suçluluk duygusu Cara’yı rahatsız etse de kız giderken gülümsemesini saklamak zorunda kaldı. Onu bu şekilde bırakmaması gerekiyordu ama Aelyx sonradan ona teşekkür edecekti. Bu korkunç günü ikisi için de güzelleştirebilecek özel bir planı vardı.

“Tam da beklediğim gibi, son derece tiksindiriciler,” diye fısıldadı Aelyx saçlarını açarak; Syrine’in çekmeceli dolabın üzerinden kendisine bakan minyatür üç boyutlu görüntüsü de başıyla onaylıyordu. “Bu insan türü beş para etmez,” diye ekledi Aelyx. Özellikle de okuldan sonra onu eve kadar takip eden seks takıntılı dişi beş para etmezdi. Çocuğun göğsünü okşamadığı zamanlarda da L’eihrlilerin sahip olduğu silahlar hakkında bir sürü soru sorup durmuş-

tu. Sanki Aelyx bu tür bilgileri onunla paylaşacakmış gibi. Kızı başından savmak neredeyse bir saat sürmüştü.

“Kutsal Ana’ya şükürler olsun ki evde eğitim görüyorum,” dedi Syrine. Syrine’in ev sahibi bir erkek lisesine gidiyordu; onunla yaşamının tek olumlu yanı da buydu. “Gençlerle sadece şey sırasında bir araya geliyorum...”

Evin diğer ucunda birbirine çarpan metallerin tangirtısı yankılandı.

“O neydi?” diye sordu Syrine.

“Benim insanım. Sanırım yemek h  zırlıyor,” diyen Aelyx’in, artık besin takviyeleriyle ve arada sırada yediği krakerlerle yetinmeyen boş midesi, isyan edercesine guruldadı. Şu anda bir k  se *l’ina* için neler vermezdi. Ama Cara her ne pi  iriyorsa, Aelyx onu yiyemeyeceğini biliyordu.

Cara. Kızı düşününce sırtına görünmez bir yük binmiş gibi oldu. Kızın henüz haberi yoktu ama o bursun bir kuruşunu bile alamayacaktı. L’eihr gezegenine asla adım atamayacaktı ve kızın arkadaşları, Aelyx’in eylemlerinden Cara’yı sorumlu tutacaktı.

Aniden, odasının tavanındaki yuvarlak, beyaz cihazdan kulak tırmalayan bip! bip! sesleri gelmeye başladı; bu, duman dedekt  r  yd  .

  leti  im küresini alelacele kapatıp üst çekmeceye tiki  tirmeden önce “Sonra konuşuruz,” dedi Aelyx. Avu  larıyla kulaklarını kapatarak koridora çıktı ve pis kokulu dumanın yayıldığı mutfağa doğru koştu.

   eriye göz atınca Cara’yı gördü; kızın yüzü yol yol ol-

muş isle kaplanmıştı ve elindeki süpürgeyi sallayarak du-manlı havayı dağıtmaya çalışıyordu.

“İyi misin?” diye sesini duyurmaya çalıştı Aelyx.

Cara, başını hızla öne arkaya sallayarak arka kapıyı açarken, Aelyx de odayı havalandırmak için pencerelerin ikisini açtı. Nihayet hava temizlendi ve ortalığa tekrar ses-sizlik çöktü.

Havada asılı kalan koku, Aelyx’in genzini yakıyordu. “Ne oldu?” diye sordu.

Cara, bir tutam yağlı saçı yüzünden geriye itti ve fırının yanındaki kömüre dönmüş bazlama ekmeğinin durduğu ta-bağı göstererek “Sana *larun* yaptım,” dedi.

Larun mu? Aelyx, ilk başta kızın ne dediğini anlayamadı ama sonra tezgâhın üstünü inceleyip de çeşit çeşit tahılları ve sıvı yağı görünce taşlar yerine oturdu. Aelyx önceki gün, kahvaltıda en sevdiği yiyeceğin kızarmış tahıl ekmeği ile mısır ekmeği arası bir tat olduğunu söylemişti; kız da onun için aynısından yapmaya çalışmış olmalıydı. Yüce tanrılar aşkına. Bütün bunları onun için yapmıştı; hem de erkek ar-kadaşını ve diğer arkadaşlarının yarısını kaybettikten sonra.

Cara boğazını temizleyip pembe ojeli ayak parmaklarına baktı. “Aç olduğunu biliyorum. Memleketini hatırlatan bir şeyler yemeni istemiştin,” dedi.

Aelyx’in ciğerlerine öyle bir sıcaklık yayıldı ki hemen ora-cıkta, darmadağın mutfakta havalanıp uçuvermekten korktu. Eğer bu duygunun bir adı varsa da Aelyx ne olduğunu bilmi-yordu ama her istediğinde bu hissi yaşayabilmeyi diledi.

Başını tabağa doğru sallayarak ekmeğin tadına bakmak için elini uzattı.

“Ama yandı,” diye itiraz etti Cara, “hepsi heba oldu.”

“Bırak da ona ben karar vereyim.”

Tereddüt eden kız, ekmeği ikiye bölüp Aelyx’e uzattı.

Cara haklıydı. Heba, ağzına aldığı bu maddeyi tanımlamak için yetersiz kalıyordu. Toprak çiğniyordu sanki. Ekmek, kalın ve taş gibiydi. Aelyx sadece ve sadece kömür tadı alabiliyordu. Ekmeği ısırdığında sert bir tahıl parçası diş etini kesince bir elini yanağına götürerek yüzünü acıyla buruşturdu.

“Vay canına, Cara, çok... güzel olmuş.”

“Öyle mi?” dedi Cara, gözlerinde mutluluk kıvılcımlarıyla. “O halde bir tane yetmez,” deyip tabağı uzattı. “Hadi, hepsini bitir.”

“Yok, bu kadar yeter,” dedi Aelyx ellerini kaldırarak. “Açgözlülük etmek istemem.”

“Israr ediyorum.”

“Gerçekten, annenler için de biraz ayırman lazım,” diyen Aelyx için yüzünü ifadesiz tutmak gitgide zorlaşıyordu. “Onlar da bayılacaklar.”

“Doğru söylüyorsun,” dedi Cara, yüzünde sahte, düşünceli bir ifadeyle başını yana eğerek. “Buldum! Sen gidene kadar her gün bir tepsi yapayım. Hatta tarifi L’eihr gezegenine de getireyim ki lezzetli ekmeklerimi ölene kadar yiyebilesin!”

Aelyx, artık kendisini tutamıyordu. Göğsünden yükselen kahkahayı patlattı; bir eliyle ağzını kapamak zorunda kaldı yoksa henüz yutamadığı yarı çiğnenmiş parçaları etrafa püskürtecekti. Cara da ona katılıp kahkaha nöbetine tutularak tezgâha yıkılmadan önce elindeki tabağı lavaboya fırlatmayı zar zor başarabildi. Eliyle Aelyx'e işaret edip konuşmaya çalışıyordu ama kelimeleri şekillendirmeyi başaramıyordu bir türlü. Yaklaşık on kere denedikten sonra, kahkahalarının arasından, "Ekmeği ısırdığında yüzünün aldığı şekli görebilseydin keşke. Sanki cam yiyormuş gibi görünüyordun," dedi.

"Çünkü gerçekten cam yiyormuş gibi hissettim," dedi Aelyx güçlükle.

Kız, fırın eldivenlerinin tekini Aelyx'e fırlattı; çocuk başını eğerek eldiveni savuşturdu ve bir başka kontrolsüz kahkaha nöbetiyle iki büklüm oldu. Biraz sonra kasları ağrımaya başladı; o da iki eliyle birden karnını tutarak ağrıyı dindirmeye çalıştı.

"Ya açlıktan öleceksin," dedi Cara, "ya da yaptığım yemeklerle ben seni öldüreceğim. Her iki şekilde de hapı yuttun."

"Tamamen *fasha*'lanmış durumdayım," diye ona katıldı Aelyx.

"Manşetleri şimdiden görebiliyorum," dedi Cara güçlükle nefes alarak. "Midtownlı kız, değişim öğrencisini bazlama ekmeğiyle katledip ittifak müzakerelerine son verdi."

"L'eihrliler insanları Sweeney'nin tarifini yemeye zorla-

arak misilleme yaptı,” diye ekledi Aelyx, “Dünya’da yaşam sona erdi.”

Cara, bir başka kahkaha nöbetine tutularak nefes nefese “Ne büyük bir rezalet olurdu,” dedi.

“Felaket olurdu,” diyerek ona katıldı Aelyx. Ama en azından yanında Cara olurdu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Cara, bir bacağına sudan çıkarıp kızarmış cildinden kıvrılarak yükselen buharı izledi. Albay Rutter, LDEP'yi bir iş olarak tanımlarken şaka yapmıyordu demek ki; geçen birkaç hafta içinde Aelyx'i hoş tutmak için gece gündüz çalışmıştı.

Dizüstü bilgisayarını düşmeyecek şekilde küvetin porselen kenarlığına yerleştirmişti. O sabahki güncellemesine gelen yorumlara geçmeden önce, gözleri kendiliğinden takipçilerine gitti; tam 120.467 kişi olmuştu.

5 Kasım Çarşamba

İyisiyle, kötüsüyle ve işe yaramaz bilgisiyle: Bugün İvrir Zıvır Çarşamba günü!

Aşağıdaki tema günlerini önerdiği için Vegan_Mandy'ye teşekkürler. Sana kendi ellerimle yaptığım vıcık vıcık ve tamamen bitkisel bir sanal kurabiye gönderiyorum. İçine sevgimi de kattım! Her neyse, değerli okuyucularım sayfamı ziyaret ettiklerinde hangi bilgileri bulacaklarını aşağıda görebilirler:
Kültür Çatışması Pazartesi: L'eihrlilerle ilgili bizimkilerin arasındaki farklar hakkında dedikodular.

İvr Zıvr Çarşamba: L'eihrlilerle ilgili önemsiz bilgiler.

SSS Cuma: O hafta e-posta yoluyla en sık sorulan soruyu yanıtlamaya çalışacağım. Dikkatinizi çekerim, çalışacağım dedim. En iyi arkadaşım size tersini söylemiş olabilir ama ben de L'eihrlilerle ilgili her şeyi bilmiyorum.

Daha fazla uzatmadan, hayatta hiçbir şekilde işinize yaramayacak olan, günün bilgisini sizlerle paylaşayım: L'eihrlilerin yüzlerinde tüy çıkmıyormuş. Evet, doğru duyduunuz. Yaklaşık üç bin yıl önce L'eihrliler genetik bilimcileri, vücudun diğer bölgelerindeki tüylerin aksine sakalların hiçbir faydası olmadığına kanaat getirerek, üreme programı aracılığıyla yanakları sakallardan kurtarmışlar. Dünyalı bilim adamları, siz de bu konuda çalışabilir misiniz? Benim bıyığım yok –olsa da ayıp değil ya– ama bacaklarımı tıraş etme derdinden kurtulmayı çok isterim. Lütfen bu konuda çalışın, teşekkürler.

Sabah 07:07'de Cara Sweeney tarafından yayınlandı.

28 yorum

Amanda yazdı...

Çok şanslısın! Keşke bizim okula gelseydi Aelyx.

Olca yazdı...

Işınla beni, seksi şey!

Ashley yazdı...

Aelyx tıraş olmuyor mu? Ne güzel. Cildinin öyle yumuşacık görünmesine şaşmamalı. ::bayılıyorum::

Keith yazdı...

Kapa çeneni Ashley. O kendini beğenmiş dallamayla üç ortak dersim var, berbat geçiyor.

Marcus yazdı...

İyi dedin, Keith. Çocuk, tam bir hıyar. LİKİH toplantısı yarın, öğleden sonra 3'te.

Humanist yazdı...

Sakal kimin umurunda? Silahları ne âlemde? Asıl onu sorsana, seni aptal SÜRTÜK.

Tori yazdı...

@Humanist: Gerçek adınla yazsana, coño. Yaz ki tekmemi kıcına geçireyim.*

Bundan sonrası, *acayip* çirkinleşiyordu. Küçük, masum ve önemsiz bir bilgi parçasının bu kadar heyecana sebep olacağını kim bilebilirdi? Cara blog ayarlarını, onaylaması gereken yorumları bekletmek üzere değiştirdi ve bilgisayar ekranını kapattı.

Greylt aromalı banyo köpüğünü sert bir hareketle küvete attıktan sonra suyun içinde geriye yaslandı ve banyodan çıkınca ne giyeceğine karar vermeye çalıştı. O akşam ilk röportajlarını –bütün ülkede televizyonda yayınlanan-

* İspanyolcada aptal, gerzek.

cak olan röportajlarını— çekmek üzere kameraman ekibi gelecekti, yani milyonlarca insan televizyonun karşısına kurulup soğuk biralarını açarak, kızın ağzından çıkacak aptalca şeylere kahkahalarla gülecekti kuşkusuz. En azından röportaj canlı yayınlanmayacaktı, yani montajcılar olası bir tazyikli kusma kazasını görüntülerden silebilirlerdi.

O sırada banyonun kapısı vuruldu ve kızın yalnızlığı son buldu. “Pul biber!” diye bağırdı babası. “Tori geldi.”

“Tamam. Söyle, odamda takılsın.”

“Söyledim bile,” diyen babasının ağır iş çizmelerinden çıkan güm! güm! sesi, mutfığa doğru uzaklaştı.

Cara kurulandı ve mavi, tüylü bornozunu giyerek odasına doğru yürüdü ama Tori ortalarda yoktu. Tam mutfığa gitmek üzere hareketlenirken, Aelyx’in odasında bir şeyin güm! diye duvara çarptığını duydu. Çabucak koridorun sonuna bakınca Aelyx’in kapısının ardına kadar açık olduğunu gördü; bu çok tuhaftı çünkü o, kapısını hiç açık bırakmazdı.

Parmak uçlarında ilerleyerek Aelyx’in odasına baktı ve Tori’yi, yüzde elli indirim gününde alışverişe gelmiş kadınlar gibi kıyafet yığınlarına eğilmiş, çekmeceleri karıştırıp bir şeyler ararken buldu.

“Ne haltlar karıştırıyorsun sen!” diyen Cara, dönüp omzunun üstünden geriye baktı. Şansına Aelyx, onları duyabilecek kadar yakında değildi... Şimdilik. “Hemen çık dışarı!”

Arkasına dönme zahmetine dahi girmeyen Tori, metal,

golf topuna benzeyen bir nesneyi havaya kaldırarak “Bu ne?” diye sordu.

“Bilmiyorum ama yerine koy onu!” dedi Cara. Anlaşılan, Aelyx onları eşyalarını karıştırırken bulmadan önce Tori’yi zorla, sürükleyerek odadan çıkarması gerekecekti. Hızla ileri atıldı ve metal topu Tori’nin elinden çekip aldı. Top, Cara’nın beklediğinden daha hafifti; o da topa daha yakından bakma dürtüsüne karşı koyamadı. Parlak, çelik top buz gibiydi ve normal metaller gibi Cara’nın vücut ısını iletmiyordu. Cara küreyi hafifçe salladı ama içinde şingırdayan bir şey yoktu. “Bunu nerede buldun?” diye sordu Tori’ye.

“En üst çekmecedeydi. İç çamaşırlarının altında.”

“Ciddi misin? Çocuğun iç çamaşırlarını mı karıştırdın? Kafayı yemişsin,” diyen Cara çekmeceyi açtı ve küreyi Aelyx’in... kişisel eşyalarının altına tıktı. Sonra Tori’nin dağıttığı tişörtleri aceleyle katlayıp arkadaşını Aelyx’in odasından çekiştirerek çıkardı ve kapıyı arkalarından kapattı.

Tam Cara, Tori’yi kendi odasının kapısından içeri itmişti ki Aelyx köşeyi dönüp koridora adımını attı. Cara’yı fark edince aniden durdu. Gözleri o, Cara’yı değil de Cara onu yanlış bir şey yaparken yakalamışçasına fal taşı gibi açılmıştı. Cara, hissettiği suçluluğun yüzüne yansımamış olduğunu umuyordu.

“Selam,” dedi kız normal bir şekilde, bornozunun keme-rini daha da sıkarak. “N’aber?”

“Hiç,” dedi Aelyx kollarını göğsünde birleştirerek. Onun bu hareketi Cara’nın dikkatini, çamurlanmış kazağına yö-

neltti. “Röportajdan önce temiz hava alayım dedim,” diye ekledi Aelyx.

“Yine mi?” dedi Cara.

Aelyx üç gündür “temiz hava” almak için dışarı çıkıyor ve çamur banyosu yapmış gibi geri geliyordu. Ayakkabısının altına yapışan bir meşe ağacı yaprağını içeri taşımıştı. Belki de ormanda gizlice bir kızla buluşuyordu. Cara’nın göğsünde, nedensiz bir kıskançlık dalgası yükseldi ve kendisine Aelyx’in bir kız arkadaşı olmadığını hatırlattı. Yani bildiği kadarıyla yoktu...

Aelyx bir taraftan zemini incelerken, “Evet. Renkler beni eskisi kadar rahatsız etmiyor,” diye mırıldandı.

“Doğru. Renkler,” dedi Cara. Aelyx yalan söylemeyi hiç beceremiyordu. Ama her ne kadar çocuğu konuşturmak için ona baskı yapmak istese de bu iş, onu ilgilen-dirmezdi. Aelyx’i kendisine istiyor değildi; bu yüzden başka biriyle gizlice görüşüyorsa da kimin umurundaydı? Cara rahatsızlığını bastırdı ve birden ince, mavi bor-nozuyla kendisini biraz fazla çıplak hissetti. Odasına girerken, “Umarım yürüyüşün keyifli geçmiştir,” diye cıvıldadı.

Kendi odasına adım atınca, en iyi arkadaşının saçını başını yolmaya hazırlandı. Ama o anda Tori yüzünü döndü ve Cara’nın bütün azarlamaları boğazına dizildi. Tori’nin kan çanağına dönmüş gözlerinin etrafı kıpkırmızı olmuştu; şişmiş göz kapakları gözlerini yarı yarıya kapatıyordu. Belli ki ağlamıştı. Ama Tori ağlamazdı. Hem de hiç.

Cara, sanki cevaplar orada yazılıymış gibi arkadaşının yüzünü inceleyebilmek için eğilerek, “Ne oldu?” diye sordu ama Tori geri çekildi ve omuz silkerek cevap verdi.

“Atıldım.”

“Öğrenci konseyinden mi? Buna hakları yok!”

Tori ayaklarını sürüyerek duvar panosunun yanına gidip Cara’nın ödülleri ve kurdeleleriyle oynamaya başladı, saten kumaşı parmaklarının arasında evirip çeviriyordu. “Üç toplantıyı kaçırırsam oylama yapma hakları var,” dedi.

“Ama sen kaçırmadın...”

“Son iki toplantının tarihini değiştirmiş, bana da söylememişler,” diyen Tori, saç örgüsünü alıp ucunu dudaklarına sürmeye başladı. “Geçen ay sen beni çağırdığında da bir toplantı kaçırmıştım. Hani şu şey hakkındaki bombayı patlattığın gün...”

“Değişim programı hakkındaki,” dedi Cara. Bu darbenin asıl sebebi de buydu. Tori, sırf yemekhanede Aelyx’le oturdu diye böyle bir bedel ödememeliydi. “Buna hakları yok. Bay Ferguson’la konuşuruz.”

“Boş ver. Herkes benden nefret ediyorsa zaten ben de orada olmak istemiyorum. Ne anlamı var ki?” diyen Tori, göbek üstü Cara’nın puantiyeli yatak örtüsünün üzerine atladı. Daha sonra yan yatarak tırnağıyla, örtüye işlenmiş çember şeklindeki siyah nakışla oynadı. “Bütün bu olanlardan önce Jared’ın beni baloya davet edeceğini duymuştum ama o da fikrini değiştirdi. Takım da bana eziyet ediyor,” dedi.

“Eh, o zaman Jared, salağın teki. Futbol sezonu da bitmek üzere. Birazcık dayan...”

“Ey-likör’ü başka bir yerlere göndermenin zamanı gelmedi mi sence de?” diyen Tori, yatakta doğruldu ve dizlerini kollarının arasına aldı. “Yani, o parayı istediğini falan biliyorum; başkalarının ne düşündüğü umurumda olduğundan da değil ama...”

“Bundan emin misin?” diye sordu Cara. Son zamanlarda baskıya boyun eğen onca insan vardı ama Tori’den, herkeşe hiç çekinmeden orta parmağını gösteren, kaya gibi sert arkadaşından bunu beklememişti. Cara dolabına yürüdü; gözleri hayal kırıklığından kör olmuştu; parmaklarını az sayıdaki kıyafetinin üzerinde gezdirirken hiçbir şey görmüyordu. “Bak, ben bu işte kararlıyım ve bütün mesele para da değil,” dedi. Ki bu doğrudu. Aelyx’i sevmeye başlamıştı ya da en azından onu hoş görmeye. “Çocuğa biraz anlayış göster. O, yanlış bir şey yapmadı,” dedi.

“Bildiğimiz kadarıyla yapmadı. Hadi ama Cara. Aelyx, sürüngeenin teki ve bir işler karıştırıyor. Ayrıca sana bakışından da hoşlanmadım.”

“Hı?” diyen Cara, bir elinde bir etek, diğerinde bir kemerle olduğu yerde döndü. “Bana nasıl bakıyormuş?”

Tori, kara kaşlarından birini kaldırdı. Sonra da, on sekiz yaş üstü bir kukla gösterisi misali, bir eliyle çember çizerek diğer elinin işaret parmağını çemberin ortasına soktu. “Uzay gemisini, senin uzay üssüne sokmak istermiş gibi bakıyor.”

“Fena yanıldın. Başka biriyle görüştüğünü düşünüyorum.”

“İmkânı yok,” dedi Tori başını sallayarak. “Bana fark etmediğini söyleme. Sapık gibi seni izliyor. Herkes bunu konuşuyor.”

Harika. Bu demek oluyordu ki dedikodu çarkı, gelecek hafta Cara’nın uzaylı ikizlere hamile olduğu konuşulana kadar dönecekti.

“Aelyx’in tek arkadaşı benim de ondan.”

Tori bir gözünü kısıp “Bana onu mu savunuyorsun? Sana ilaç falan mı veriyor acaba? Kendi içeceklerini kendin dolduruyordun, değil mi?” dedi.

“Saçmalama,” diyen Cara, biri pembe biri yeşil iki bluzu havaya kaldırdı. “Hangisi?”

Tori pembe, kolsuz, V yaka bluzu gösterdi ve yatakta geriye yaslandı. “Eğer bir akşam onu ekmek istersen bana haber ver. Artık sevgilin de yok ama hâlâ görüşemiyoruz.”

Eric ile ayrılıklarım düşününce Cara’nın karnına hâlâ iğneler saplanıyordu ama iğneler her seferinde biraz daha az acıtıyordu. Bu seferkiler neredeyse hiç acıtmamıştı. “Beni her istediğinde görebiliyorsun zaten,” dedi.

“Seninle baş başa görüşmek istiyorum. Yani Aelyx iki adım ötede dikilmiyorken,” dedi Tori, Cara’nın makyaj çantasını karıştırıp rujlarının renklerini inceleyerek. Parıltılı Pembe’yi havaya kaldırarak “Bunu alıyorum,” dedi.

“Sen makyaj yapmazsın ki.”

“Bilmem,” diyen Tori, bir tüp maskaraya da el koydu. “Belki de değişiklik yapmanın zamanı gelmiştir.”

“O ne demek oluyor?” diye sordu Cara.

Ama Tori yürüttüğü kozmetik ürünlerini sallayarak tek kelime etmeden odadan çıktı. Cara şaşkın şaşkın fermuarlı çantaya bakakaldı, sonra başını salladı ve röportaj için hazırlanmaya başladı.

Cara, arkasına yaslandı ve makyöz sanatını icra ederken, fondöten fırçasının hafif dokunuşlarının tadını çıkardı. Stilist de bir yandan parmaklarını saçlarında dolaştırıyordu, bu hareketi Cara’nın tüylerini diken diken etti. İç çekti ve oturma odasından yükselen şamataya kulak kabarttı. Hava, heyecan ve saç spreyi kokusuyla ağırlaşmıştı.

“İyy,” diye tiz bir kadın sesi geldi. “O koltuk iğrençmiş. Bize güzel bir örtü lazım. Mutfaktan üç sandalye getirin ve onları da aynı örtüyle kaplayın.” Tıkırdayan ayakkabı topukları aceleyle yaklaştı. “Işık ekibine şu köşeyi hazırlmalarını ve klimayı çalıştırmalarını söyleyin. Bu minik çöplük kısa süre sonra hamam gibi olacak,” diye devam etti kadın.

Çöplük mü? Cara’nın göz kapakları hızla açıldı ve sesin sahibini tespit etmek için odayı taradı. Evet, koltuk iğrençti ve evleri de minikti ama çöplük değildi.

Platin sarısı saçları çenesinin hizasında olan kadın, “Bill Sweeney’yi dışarı oturtun,” dedi. Kadın, C beden göğüslerinin şişirdiği pembe bir takım giyiyordu ve sinir bozucu derecede zarif bir suratı vardı. “Adamdan iş çıkmaz.”

“Hey!” diyerek mutfakta oturduğu sandalyeden çıktı Cara. Bu yabancıların babasına hakaret etmeye hakkı yoktu. Babasına sadece o hakaret edebilirdi.

“Anneye gelince de; sadece yüz profilini çekelim,” dedi kadın, asistanına. “Kısa, tombul bir kadıncık.”

“Sizi duyabiliyorum, biliyorsunuz, değil mi?” dedi Cara. Belli ki bu kadın düşüncelerini filtreleme zahmetine girmiyordu. Belki de güzel insanların, düşüncelerini filtrelemeye ihtiyacı olmadığını düşünüyordu. İçinde isyan bayraklarının açılmakta olduğunu hisseden Cara nefesini tuttu ve içinden yirmiye kadar saydı.

“Biliyorum,” diyen kadın, Cara’nın bluzundaki bir ipliği aldı. “Adım, Sharon Taylor. Bu akşam sizinle röportajı ben yapacağım,” diye devam etti. Ardından dudaklarını büzdü ve tek elini yana açarak, “Bu bluzu mu giyeceksin?” diye sordu.

“Evet.”

Sharon, başını salladı. “Kızıl saçlar ve soluk ten: En kötü kombinasyon. Pembe giymemen lazım, tatlım. Kızılar pembeyi taşıyamaz,” dedi ve acır gibi cık cıklandı.

Yirmiye kadar saymak bir halta yaramayacaktı. Cara yüze kadar saymaya karar verdi. İspanyolca saymaya.

“Koyu yeşil bir bluz ne dersin?”

“O renk bluzum yok,” dedi Cara, inadına pembe giyecekti.

“Eh, ne yapalım,” diyen Sharon parmaklarını makyöze doğru salladı. “Gözlerini öne çıkar. En azından gözleri güzel.”

Aelyx mutfağa girdiğinde olduğu yerde donakalan Sharon “Vay canına! Sen benim işimi çok kolaylaştıracaksın,” dedi. Kuğu gibi süzülerek Aelyx’in yanına gitti ve başını yana yatırıp çocuğun yüzünü inceledi. “Yüz hatları çok güzel,” dedi kendi kendine. “Güçlü bir çene. Dolgun dudaklar. Mükemmel kıyafet seçimi. Nefes kesicisin.”

Gerçekten de öyleydi. Cara onu koridorda gördükten sonra Aelyx güzelce temizlenip hazırlanmıştı belli ki. Üzerine oturan fildişi rengi gömlek hem bronz tenini öne çıkarıyor hem de göğüs kıvrımlarını belli ediyordu. Uzun, kahverengi saçlarını da mükemmel bir şekilde tarayıp deri bir tokayla ensesinde toplamıştı.

Derken Sharon birden onu azarlamaya başladı. “Yüzünün hali ne? Robota benziyorsun.”

Aelyx lavaboya gidip bardağına su doldururken “Ne demek istediğinizi anlayamadım,” dedi.

Sharon, “Robot, diyorum. Ruh yok, kıvılcım yok. Biraz daha canlı görünemez misin?” dedikten sonra manikürlü ellerinden birini beline koydu.

Cara’nın yanakları o kadar kızarmıştı ki üzerinde yumurta pişirilebilirdi. Bu sırada Aelyx de dik dik kadına bakıyordu.

“Madem bu kadar ileri organizmalarsınız, o halde canlı görünmeyi de başarabilirsiniz. Bu boş bakışın insanı rahatsız ediyor, ayrıca uyum sağlamana da yardımcı olmaz...”

Cara, “Yeter be!” deyip sandalyesinden fırladı. Maalesef

saçları hâlâ stilistin elinde olduğu için kafası sertçe geri çekildi. Elini sızlayan kafatasına götürdü ve sert sert Sharon'a baktı. "Aelyx'in yüzünde bir sorun yok," dedi.

Sharon birkaç saniyeliğine kıpırdamadan durdu, sonra da şükredercesine ellerini birleştirdi. "Şu anda bir aydınlanma yaşadım. Anne babayı çıkaralım. Zaten çok sıkıcılar," dedi, sonra da parmağıyla hızlıca bir Cara'yı bir Aelyx'i işaret etmeye başladı. "İnsanlar işte bunu görmek istiyorlar," dedi pişmiş kelle gibi sırtarak. Ardından başını sallayarak ekledi: "Arkadaşlık, belki daha da fazlası?"

Cara gözlerini devirip "Arkadaşlık, o kadar," dedi. Oturma odasına gidip külçe gibi kanepeye çöktü. Stilisti de onu takip etti ve Cara kalp atışlarını düzene sokmaya çalışırken, son saç tutamına da şekil verdi.

Aelyx de Cara'nın yanına oturdu; o kadar yakın oturmuştu ki gömleğinin kolu kızın çıplak koluna değiyordu neredeyse. Aelyx, kulağına bir şeyler fısıldamak üzere eğildiğinde çocuğun tatlı-baharatlı kokusu kızın burun deliklerine doldu.

Aelyx, "Sen bir de bizim üreme programımızın kötü bir fikir olduğunu söylüyorsun," diye dalga geçti ve başıyla mutfağı işaret ederek, "sana öyle olmadığına dair çürütemeyeceğin kanıtlar sunabilirim," dedi.

"Sharon'ı mı diyorsun?" diye sordu, Cara. Aelyx parfüm mü sürmüştü yoksa bütün L'eihrliler böyle güzel mi kokuyordu? Ayrıca bunu daha önce nasıl fark etmemişti?

“Benim gezegenimde bu kadının üremesine izin verilmezdi. Kimse onu klonlamazdı da. Berbat biri.”

Cara buna karşı çıkamadı. “Bence kadın ruhunu evde bırakmış. Belki de ruhu ayakkabılarına uymamıştır,” dedi.

Sharon koltuğun karşısındaki sandalyeye oturdu, ekibi de yerlerini aldı. Oturma odasında yer kalmadığından, annesi ve babası verandadan içeri girdikten sonra röportajı izlemek üzere mutfak kapısının eşiğinde yerlerini aldılar ve Cara’ya cesaret vermek için el salladılar.

“Heyecanlanmayın,” dedi Sharon. “Canlı yayında değiliz, yani hatalar problem değil. Hazır mısınız?”

Sharon kameraya döndü ve pürüzsüz, beyaz, kaplama dişlerini gösterdi. “İyi akşamlar, Amerika. L’eihr gezegeninden gelen çok özel bir değişim öğrencisine ev sahipliği yapan Cara Sweeney ile birlikteyim.”

Sharon, altın rengi kalemını koltuğa doğrultup “Cara, bize programdaki rolünden bahseder misin?” dedi.

“Tabii,” diyen Cara, aslında gerek duymamasına rağmen boğazını temizledi. “Aelyx’i gittiğim her yere götürüyorum ve onun yaşam tarzımızı anlamasına yardımcı olmaya çalışıyorum. Okulda da beni gölgem gibi takip ediyor. Dolabımızı bile ortak kullanıyoruz,” dedi ve gizlice terli avuçlarını koltuk örtüsüne sildi.

“Peki, okuldaki diğer öğrenciler ne düşünüyor bu konuda?”

“Şeeyy, ilk gün herkes biraz gözlerini üzerimize dikti. Ama şimdi neredeyse iki hafta oldu ve her şey normale dönüyor,” dedi, Cara. Bu, tam bir kuyruklu yalandı. Genel-

likle yumruklaşmalarla biten protestolar her sabah devam ediyordu ve öğrenciler, koridordan Aelyx ve Cara geçerken bile açık açık, LİKİH'e üye almaya devam ediyorlardı. Melek kanatları şeklinde küçük, altın broşlar takıyorlardı ama fısıldadıkları hakaretler, iyi olmaktan çok uzaktı.

Sharon bacak bacak üstüne atıp "Aelyx, bu programa nasıl seçildin ve hazırlanmak için neler yaptın?" diye sordu.

"Dil öğrenmek konusunda özel bir yeteneğim var; bu nedenle Yazgı, halkımı temsil etmek üzere beni seçti," diyen Aelyx son derece akıcı bir şekilde konuşuyordu; çocukta hiçbir heyecan belirtisi yoktu. Cara ilk defa çocuğun duygularından arınabilme yeteneğini kıskandı.

"Yazgı mı?" diye sordu Sharon.

"Bizim bilge liderlerimiz. L'eihr gezegeninde bütün kararları onlar verirler."

"Açıkçası, dilimizi mükemmel konuşuyorsun," dedi Sharon. "Hiç aksanın yok. Öğrenmen ne kadar sürdü?"

"Bir hafta."

"Efendim?" diyen Sharon, elini kulağına götürerek öne doğru eğildi; Cara da aynı şekilde kulaklarına inanamıyordu. Belki de L'eihr gezegeninde bir hafta, başka bir anlama geliyordu. "Dilimizi bir haftada mı öğrendin, yedi günde yani?"

"Dilinizde ustalaşmak bir haftamı aldı," dedi Aelyx. "Sizin dilinizi öğrenmek oldukça basit. Kalan zamanımda Dünya tarihini, özellikle de sık sık tekrarlanan savaş konularını çalıştım. Biz, L'eihr gezegeninde, Midtown'daki öğ-

rencilerin aksine, öğrenim hayatını çok ciddiye alırız. Onlar mümkün olduğunca az şey öğrenmek istiyor gibiler.”

Cara bir yandan kameraya gülümserken bir yandan da fark ettirmeden çocuğun ayak bileğini tekmeledi.

“Ahh... şey,” diye düzeltti Aelyx, “yalnızca bazıları öyle. Geri kalanlar çok azimli.”

Sharon, altın rengi kalemi dudaklarının arasına sıkıştırmış vaziyette, hareketsiz kaldı. “Hı-hı... gezegenimizle ilgili ilk izlenimin ne oldu?”

Aelyx, arkasına yaslanarak, düşünceli bir şekilde başını geriye atınca Cara, kendisini bir şikâyet bombardımanına hazırladı. Aelyx’in, “Büyüledim. Benim gezegenimin renkleri sönük ve cansızdır, bu yüzden Dünya’nın canlılığı beni şoke etti. Dürüst olmak gerekirse bazen bu güzellik bana fazla geliyor. Sanayileşmenin bu güzellikleri mahvetmesine izin vermeniz, çok yazık,” demesini beklemiyordu. Çocuk, ellerini kucağında birleştirdi. “Ve bana ev sahipliği yapan ailenin konukseverliğinden de çok etkilendim. Beni büyülediler, özellikle de Cah-ra.”

“Neden?”

“En son örneği paylaşmamı kendisi ister mi, bilemiyorum,” diyen Aelyx, muzip muzip parlayan gözleriyle Cara’ya baktı.

“Ah, hayır,” dedi Cara, Aelyx’in bu konuyu açtığına inanamayarak. Hem de televizyonda! Yanakları alev alev yandıkça sinirli sinirli güldü.

“Merak ettim şimdi,” dedi Sharon.

“Burada tüketebileceğim yiyecekler bulmakta biraz zor-

luk çektim. Cah-ra da beni aç bırakmamak için, Dünya'daki malzemelerle, benim en sevdiğim yemek olan, bir tür L'eihrl bazlama ekmeğini pişirmeye çalışıyor," diye gülüp başını salladı Aelyx. "Bu, çok hoş bir jest."

Cara kendisini toparladı. "Seveceğin bir şeyler bulacağım ya da bu yolda öleceğim. L'eihrl gezegenini ziyaret etme sırası bana geldiğinde sen de iğrenç, sahte gözleme pişirirsin, ödeşiriz."

Sharon imalı imalı kameraya gülümsedi ve Cara ile Aelyx'e döndü. "Kolyen çok güzelmiş," dedi Cara'ya. "Oldukça sıra dışı."

"Teşekkürler. Bunu, Aelyx doğum günümde hediye etti."

"Aa, gerçekten mi?" diyen Sharon'ın sesi bir şeyler ima edencesine yükseldi. "Bir bakalım kolyeye."

Cara gönülsüzce, kameraman *ahib*'e zumlayabilsin diye parlak zinciri kaldırdı. Sharon'ın bundan romantik bir anlam çıkarmayacağını umuyordu.

Sharon, tek kaşını anlamlı anlamlı kaldırarak "Yani o sana mücevher hediye ediyor, sen de ona saatlerce yemek pişiriyorsun," dedi. "Anlaşılan, çok iyi geçiniyorsunuz. Gezegenler arası ilişkiler diye buna denir!"

Al işte, niye konuyu oraya çekmek zorundaydı ki? Bu kadının gerçekten ruhu yoktu.

Röportaj Sharon, üç dakikalık program için üzerinde çalışabileceği yeterli malzeme olduğunu söyleyene kadar devam etti. Programın cuma günü yayınlanacağını düşündükçe Cara'nın içi ürperiyordu. Değişim programının ama-

cı, insanların Aelyx'e güvenmelerini sağlamaktı ama röportajda konuşulanlar, L'eihrlilere karşı katı önyargıları olan insanların hoşuna gitmeyebilirdi. Aslında, konuşulanlar, onların paranoyalarını besleyecekti.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Cara, hasar tespiti yapmak üzere dizüstü bilgisayarına eğildi.

Seks, reyting getirir, diye yazdı. Malum gazeteci de, Aelyx'in, lazeriyle bana şok verdiğine inanmanızı istiyor, anlarsınız ya. Sakın inanmayın; biz sadece arkadaşız. Ve Aelyx demişken, çocuğa biraz anlayış gösterin. Kendinizi onun yerine koymaya çalışın bir...

Aniden dışarıdan gelen bir gürültüyle yerinden sıçradı ve parmağını tuşlardan çekerek dikkatini arkasındaki duvara verdi. Bu ses, rakunların çöp kutularına saldırırken çıkarttıkları sestten farklıydı; boğuktu ve daha uzaktan geliyordu.

Odasının ışığını söndürdü ve parmak uçlarında pencereye yürüyüp perdeyi çekerek karanlığa baktı.

Ayın loş ışığı arka bahçeyi aydınlatıyordu ama hiçbir şey olağan dışı görünmüyordu. Bakışlarını budanmış çimlerde gezdirdi ve eski, paslı salıncakların ilerisindeki ağaçlığa dikti ama orada da sıra dışı bir şey göremedi. Tam arkasını dönerken göz ucuyla bir hareket yakaladı ve kulübenin kapısının hızla açıldığını gördü.

Kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Babasının elektrikli tes-tereyi ve diğer toplu katliam araçlarını bulundurduğu kulübe- de biri vardı. Gereğinden fazla çalışan hayal gücü sayesinde gözünün önüne, arka kapıyı tekmeleyerek açan, elinde sivri

bir tornavida taşıyan, hokey maskeli bir psikopatın görüntüsü geldi. Burnunu cama yapıştırarak gözlerini kısıtı ve kapıyı kapatıp mandalı yerine takan saldırganın uzun saç kuyruğuna ve geniş omuzlarına baktı. Rahatlayarak sesli bir şekilde, camı buğulandıran bir nefes verdi. Aelyx'ti bu.

Ama birden içini endişe kapladı. Aelyx, neden gecenin bir vakti, tek başına kulübeye gitmişti? Cara dikkatle baktığında, çocuğun sol elindeki küçük kutuyu zar zor seçebildi. Aelyx, kızın onu izlediğini hissetmiş gibi arkaya baktı. Ama Cara perdeyi kapatmadan ormana doğru koşmaya başladı ve karanlıkta gözden kayboldu.

Bu neydi şimdi? Hareketsiz kalan Cara, allak bullak olan kafasını yana eğdi. Eğer Aelyx ormanda bir kızla fındırde-miyorsa, ne yapıyor olabilirdi ki? Çocuğun kulübeden aldığı kutuda neler olabileceğine dair bir liste yaptı aklından. Kuş yemi, böcek ilacı, çivi, çim tohumu, gübre, vida. Bunlarla ne yapacaktı ki?

Yoksa Tori haklı mıydı? Aelyx'in Dünya'da olmasının farklı bir sebebi olabilir miydi? Cara, bu olasılığı düşündüğü için bile kendisini aptal gibi hissediyordu ama bu da bir saat boyunca başparmağının tırnağını kemirerek pencereden dışarı bakmasına engel olmadı; pencerede Aelyx'in dönmesini beklerken uyuyakaldı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

C ara, mutfığa girmeden önce “Selam, baba!” diye seslendi. Böylece, eğer annesiyle babası buzdolabının etrafında kırıstırıyorlarsa, Cara görmek istemediği bir şeyi görmeden dudaklarını ayırmaları için onlara yeterli zamanı tanımış oluyordu. “İçeride misin?” diye seslendi.

“Evet,” diyen babası içeride yalnızdı, tezgâha yaslanmış, kolunu dirseğine kadar bir cips poşetinin içine sokmuştu.

“Annem nerede?” diye sordu Cara.

Ağzı cipsle dolu olan babası “Alışverişte,” diye cevap verdi.

Babası böyle az konuşurdu işte. Ama bu, tam da duymak istediği cevaptı. Cep telefonunu çıkardı ve annesine, *bu akşam rosto yapar mısın?* diye mesaj attı.

Saniyeler sonra annesi, *sen rostodan nefret edersin*, diye cevap verdi. Bu, kesinlikle doğrudu.

Aelyx için, dedi Cara, *benim için değil*. Hâlâ Aelyx'in sevdiği bir yemek bulamamıştı ama her denemede sonuca biraz daha yaklaşıyordu. Önemli olan nokta, kokuydu; çocuğun tat alma duyuları, yoğun tatlara onunkiler kadar tahammül edemiyordu. En çok tahammül edebildiği yiyecekler; tuzsuz kraker, doğal yollarla patlatılmış mısır ve kızarmış ekmekti. Yani Cara'nın yavan şeyler düşünmesi gerekiyordu. Yavan deyince de İstatistiğe Giriş dersi bile annesinin rostosuyla yarışamazdı.

Yaparım, yazdı annesi.

Cara hızlıca *teşekkürler!* yazıp telefonunu cebine koydu. Babasının, itfaiye üniformasını kapısının arkasına asmış olduğunu fark etti. "Tıbbi malzemelerin de orada mı?" diye sordu.

Babası başıyla onayladı.

"Stetoskopu alabilir miyim?"

Babası yine başıyla onayladı.

"Sağlık dersinde stetoskopla dinleme üzerine çalışıyoruz da," diye yalan söyledi Cara.

Babası elini kıyafetine doğru salladı ve kaşını alabilirsin, dercesine kaldırdı.

"Kalbimi dinleyeceğim sadece," dedi Cara.

Cips paketinin üzerinden onu inceleyen babası "Gerçekten mi?" dedi.

Cara, babasının fikrini değiştirmesine fırsat vermeden onun malzemelerini karıştırdı ve stetoskobu eline aldı.

Odasına çekilirken omzunun üzerinden, "Birkaç dakika ya geri getiririm," diye seslendi.

Odasına varınca kapıyı kilitledi ve odasını Aelyx'inkin-den ayıran duvarın yanında diz çöktü. Sonra stetoskobun uçlarını kulaklarına soktu, göğüs dinleme kısmını duvara bastırdı ve utanmadan yan odada gerçekleşen konuşmayı dinlemeye çalıştı.

Üç boğuk ses duyuyordu; biri Aelyx'inkiydi; diğer sesler ise başka bir erkekle kıza aitti. Cara'nın şansına L'eihir dilinde konuşuyorlardı. En azından Cara'ya öyle geldi. Stetoskop, sesleri umduğu kadar yükseltmiyordu. Sesler genç birilerine ait gibiydi; galadaki monoton sesli büyükelçiden daha fazla tonlama yapıyorlardı. Dolayısıyla Cara bunların diğer değişim öğrencileri olduğu sonucuna vardı; Çin'e gönderdikleri kısa boylu, arkadaş canlısı çocuk ve Fransa'ya giden kız. Cara, onların neler söylediklerini hâlâ anlayamıyordu ama ses tonları gizli bir konuşma yapar gibi değildi. Belli ki kız bir şeylerden şikâyet ediyordu, erkekler de kayıtsızca gülerek kendi aralarında konuşmaya devam ediyorlardı. Bir başka deyişle, tipik gençlerdi.

Cara rahatlasın mı, öfkelen sin mi bilemedi.

Son birkaç günün her dakikasını Aelyx'in davranışlarında bir tuhaflık yakalamaya çalışarak geçirmişti. Yani *her zamankinden* daha çok göze çarpan bir tuhaflık. Ama hiçbir şey değişmemişti. Çocuk, tabakları bulaşık makinesine hâlâ müthiş bir özenle diziyor, mısır gevreğine ve çöreklerle hâlâ burun kıvırıyordu. Değişen tek şey, çocuğun davranışlarındaki düzelmeydi. Cara, diğer gençlerin sosyal davranışlarını gözlemlemesini önermiş, Aelyx de görevini fazlasıyla

la yerine getirmişti. Önceki gün, bütün öğleden sonrasını koşu ekibiyle geçiren Aelyx, Cara veranda merdivenlerini koşarak çıkınca, “Aferin, kız!” diye bağırıp sırtına şaplağı indirmişti.

Ama Aelyx, tekrar gizlice ormana kaçmamıştı; bu da Cara’ya aşırı tepki gösterdiğini düşündürüyordu. Pekâlâ, Aelyx de kulübeyi, Cara’nın başkalarının banyosuna girdiğinde ecza dolaplarını karıştırdığı sebepten ötürü karıştırmış olabilirdi; yani meraktan. Belki de ormana sadece masum masum dolaşmak için gidiyordu. *Ya da dışarıda bilgi topluyordur*, diye fısıldadı içindeki çılgın, *insanların zayıf noktalarını bulmaya çalışıyordu*.

Hayır, hiç mantıklı değildi bu. İnsanların birçok zayıf noktası vardı, bunlar sır değildi. Cara, bütün o siyasi blogları okuya okuya paranoyak olmuştu işte. Ve hıyar gibi davranıyordu. Aelyx odasında arkadaşlarına vakit ayırırken, o yere çökmüş duvar boyasının kalp atışlarını dinliyordu. Amerikan futbolu takımındaki yerini kaybeden Tori ile birlikte olması gerekiyordu. Salak gibi davranmayı bırakmalıydı.

Cara stetoskobu yatağının üstüne atıp Tori’yi aradı. Sesli mesaja yönlendirilince de kızın sabit telefonunu denedi ama yine aynı sonucu aldı. Çok tuhaftı. Belki de takım, kararını gözden geçirmişti. Evin öbür ucundan garaj kapısının sesi geldiğinde Cara, Tori’ye mesaj çekmek üzereydi; sesi duyunca alışveriş torbalarını getirmeye yardım etmek üzere mutfığa yöneldi. Tori’ye ulaşamıyorsa en azından dünya

üzerinde Tori dışındaki tek arkadaşı için yemeğin hazırlanmasına yardımcı olabilirdi.

Birkaç saat sonra, mutfak buram buram patates ve havuç kokarken, bir tabak aldı ve Aelyx'i yemek masasına çekmek umuduyla çocuğun odasına gitti. Aelyx, Dünya yemeklerinin tadı gibi kokusuna da tahammül edemediğinden genellikle yemekte onlara katılmıyordu.

Çılgın garsonluk becerisiyle, tabağı bir kolunun üzerine alarak kapıya vurdu. Aelyx, "Girin," diye seslendikten sonra kafasını içeri uzattı ve çocuğu yatağa uzanmış *Termal Fizik* kitabını okurken buldu. Açtığı uzun, kahverengi saçları, ipeksi bir örtü gibi yüzüne dökülmüştü. Doğrusunu söylemek gerekirse, dünyadaki en lezzetli yemeğin kokusundan bin kat daha çekici görünüyordu Aelyx.

"Termal fizik mi okuyorsun?" diye sordu Cara. "Dün akşam ben de banyoda şöyle bir göz gezdirdim, İleri Biyotek'i okuduktan sonra."

Çocuk, kitabının üstünden kıza soğuk bir bakış attı. Tüh. Belli ki öğleden sonra yaptığı neşeli telefon konuşmasından sonra ruh hali değişmişti. "O nedir?" diye sordu Aelyx, başıyla tabağı göstererek.

"Uzaylı arkadaşım, bu rosto," diyen Cara, tabaktan yükselen buharı, rosto sevmese bile, abartılı bir şekilde içine çekti. "Bunu daha önce de söyledim, biliyorum ama bence bu sefer oldu."

“Hı-hı,” dedi Aelyx şüpheyle. “Aynen tavuklu şehriye çorbası için söylediğin gibi. Gerçekten, Cah-ra istemi...”

“Masaya gel ve bir dene,” diyen Cara, koridora doğru gerilerken başıyla Aelyx’e onu takip etmesini işaret etti. “İçinde sadece et ve sebze var. Sos yok. Annem tuz bile koymadı.” Çocuğu ikna etmek için, “Bunu da sevmezsen söz veriyorum, başka bir şey denetmeyeceğim sana,” diye ekledi.

“Gerçekten mi?”

“Hayır, şakacıktan,” dedi Cara. Denetmemesine imkân yoktu. “Ama seni bir hafta boyunca rahat bırakacağım.”

Pes etmişçesine iç çeken Aelyx kitabını kapattı, yatağında doğruldu ve saçlarını tekrar ensesinde bağlayarak “Tamam,” dedi.

“Ha şöyle,” dedi Cara.

Annesiyle babası masaya oturmuş, onları bekliyorlardı. Annesi Merlot şişesini bile çıkarmıştı; sadece kutlamalar ya da berbat geçen günlerden sonra açardı bu şarabı. Annesinin yemeği hazırlarken ne kadar sessiz olduğunu düşününce Cara, nedenin ikincisi olduğuna karar verdi.

Cara’nın babası “Bir başka deneme daha mı?” diye sordu Aelyx’e.

Aelyx sandalyesine yerleşirken “Cara, çok ısrarcı olabiliyor,” dedi.

“Aynen öyle,” dedi Cara, Aelyx’in yanındaki sandalyeye oturarak.

Annesi Aelyx’in bardağına buzlu çay doldururken Ca-

ra'ya ikaz eden bir bakış attı. "Alışverişteyken sana biraz soya peyniri de aldım, yani tatsız protein; eğer rostonu sevmersen söyle, onu kızartayım, tatlım," dedi Aelyx'e.

Cara annesinin şarap kadehini işaret ederek "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç," dedi annesi.

"Birilerine tekme tokat dalmak ister gibi bir halin var."

Annesi bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama sonra Aelyx'e bakarak sustu; bu hareketi Cara'nın konunun Aelyx ile ilgili olduğunu anlamasına yetmişti. "Yorucu bir gündü," dedi kadın.

Sonra babası patlayıverdi: "Geri zekâlı gönüllü koordinatörü, onu işten atmaya çalışmış çünkü..."

Annesi masanın altından pek de gizleyemediği bir hareketle babasını tekmelerken "Bill!" diye fısıldadı. "Misafirimiz var."

"Kütüphane, gönüllü çalışanını nasıl kovabilir ki?" diye sordu Cara. "Sana maaş bile vermiyorlar."

Konuyu kapatalım, dercesine bir el işareti yapan annesi "Kovulmadım, kütüphane müdürü devreye girdi. Şimdi yemeğimizi yiyelim," dedi ve dua etmeleri için ısrar bile etmeden tabağına gömüldü. Vay canına, gerçekten kızmış olmalıydı.

Cara da bifteğinden büyük bir parça kesti ve Aelyx'i de aynısını yapması için teşvik etti. Aelyx, etten küçük bir lokma kesti.

Cara çatalını kaldırıp "Hazır mısın?" diye sordu.

“Hayır.”

“Hadi,” dedi Cara. “Üç kadar saydığımda beraber yiyeceğiz. Bir... iki...”

Üç demeden Aelyx yüzünü buruşturup lokmayı ağzına tıktı. Çocuk gözlerini sınıksıkı kapatırken Cara da bir kez daha yenilgiyi kabullenmeye hazırlandı.

Ama sonra olağanüstü bir şey oldu.

Annesinin rostosu, Aelyx’i canlandırdı. Cara’ya bakıp gülümsedi; gerçek, gözlerinden yansıyan ve onları yıldızlar gibi parıldatan bir gülümseme idi bu. Vücudu bile tepkisiz kalamadı; sandalyede rahatlayarak, kalıba dökülen balmumu gibi yayılıverdi.

“Beğendin mi?” diye sordu Cara.

“Tadı aynen l’ina gibi!”

“Lütfen bana, bunun birinin adı olmadığını söyleyin,” dedi annesi.

Aelyx sıcak, alçak bir kahkaha attı; bu kahkahayı tekrar duyabilmek için komik bir şeyler söyleme isteği uyandı Cara’nın içinde. “L’ina, benim gezegenimde en sevdiğim yemeğin adı,” dedi Aelyx.

“Rahatladım,” diyen Cara alnındaki hayali terleri sildi. “Baksanıza, belki de ağabeyim şu an l’ina yiyordur ve onu annemin rostosuna benzetiyordur.”

“Mümkündür,” diyen Aelyx vakit kaybetmeden başka bir lokma aldı ve ağzı doluyken konuşmaya devam etti. “Benim gezegenimde bu, temel besin maddesidir.”

“Eğer Troy bize bir e-posta yazmaya karar verirse, ona sorarız,” diye homurdandı babası.

“Ana ulaşım aracındaki sinyal sorunlarından dolayı L’eihr’den gelen radyo dalgalarının geciktiğini duydum,” dedi Aelyx. “Troy’a bir iletişim küresi vermeleri gerekiyordu; iletişim küreleri, ürettiğimiz son teknoloji. Ama e-posta antika oldu artık; yani ancak elektronik bilgi taşıyan gemiler kadar güvenli. Eski posta arabaları gibi düşünebilirsiniz bunu. Bütün zincirin bozulması için sadece bir geminin arızalanması yeterli. Muhtemelen bu yüzden Troy’dan haber alamamışsınızdır.” Sebebi bu değildi ama Cara annesini daha fazla üzmemek istemiyordu, o yüzden sesini çıkarmadı.

Kız, yemeğin geri kalan kısmında Aelyx’ten gözlerini alamadı. Aelyx’in bu kadar iştahla yemek yediğini görmek, yüzünü güldürmüştü. Çocuk, ilk kez insana bu kadar benziyordu.

Yemekleri bittikten sonra annesinden o hafta her akşam rosto yapmasını istedi. Her ne kadar yavan da olsa, Aelyx’in her akşam bugünkü gibi ışık saçmasını izlemek için rostoya katlanabilirdi.

Çünkü bu, onun göreviydi. O kadar.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah Cara mavi, örgü şapkasını taktı, sırt çantasını omzuna aldı ve Aelyx'i beklemek üzere dışarı çıktı.

Kuvvetli esen rüzgâr, sararmış yüzlerce yaprağı dalından koparıp havada döndürüyordu. Yaprak örtüsünün, gün batımı renginde yağan yağmur gibi toprağı kaplamasını izlemek üzere merdivenlerde durakladı. Aelyx haklıydı, bazen bu gezegenin güzelliğı duyulara fazla geliyordu.

Biraz sonra Aelyx de geldi.

“Hazır mısın?” dediğinde nefesi soğuk havada buhar olunca hemen iki elini de paltosunun ceplerinin derinliklerine sokup titredi. Sıcak gibi soğuk da Aelyx'i rahatsız ediyordu; nedeni de muhtemelen, L'eihir gezegeninde istedikleri gibi kontrol edebildikleri hava koşullarının vücudunu şımartmış olmasıydı.

Arkalarından cırtlak bir kız sesi gelene kadar, ayaklarının altında hışırdayan yaprakların sesi eşliğinde sohbet ederek toprak yolda yürüdüler.

“Bekleyin!” diyen Brandi Greene, koşarak onlara doğru geliyordu; sarı, kıvırcık saç tutamları, yanıltıcı derecede meleksi yüzünün etrafında dans ediyordu.

“Selam,” dedi Cara, iyi davranmaya çabalayarak. Hâlbuki bu kıza iyi davranmaması gerektiğini bilmeliydi.

“Merhaba, Aelyx,” diyen Brandi, Cara’nın selamını duymazdan geldi ve inci gibi beyaz dişlerini göstererek Aelyx’e güldü. “Röportajını tam üç kere izledim! Ciddi söylüyorum!”

Aelyx, Brandi’ye bakmadı bile. Cara bunu biliyordu çünkü o da Aelyx’i izliyordu ama umursadığından falan değil tabii.

“Harika,” dedi Aelyx gözlerini devirerek. Sonra dönüp yürümeye devam etti.

“Bana gezegeninizde nasıl bebek sahibi olunduğunu anlatsana,” diyen Brandi, Aelyx’e sokulunca çocuk geri çekilerek Cara’nın kalçasına çarptı. Aelyx’in daha fazla alana ihtiyacı olduğunu gören Cara toprak yolda biraz geriledi ve arkalarından yürümeye başladı.

“Gezegeninizde üremenin kontrol altına alındığını söylemiştin,” dedi Brandi hiç vakit kaybetmeden. “Yani bebek yapmak için lisans falan mı almak gerekiyor? Çünkü burada kullanmadığımız eşyaları satarken bile lisans almamız gerekiyor ama aptalın teki canının istediği gibi çocuk doğurabiliyor ki ben bunu çok saçma buluyorum...”

“Hayır, çoğalma için lisans gerekmiyor. İki toplumun çok farklı olduğunu unutuyorsun. Siz Dünya’da âşık olarak çoğalıyorsunuz...”

Cara alaycı alaycı güldü. Midtown Lisesi’nde her yıl ortalama on kız hamile kalıyordu ve bunun sebebi de içkiyi fazla kaçırmalarıydı; aşk değil. “Ya da kör kütük sarhoş olarak,” dedi Cara.

Aelyx adımlarını hızlandırıp iç çekti. “Ne diyordum? Üreme programı kaldırılmadan önce bilim insanları, hangi eşleşmelerin en iyi sonucu vereceğini tespit etmek için bütün vatandaşların genetik materyallerinin kayıtlarını tutuyorlardı,” dedi.

“Yok artık!” diyen Brandi’nin sesinden keyifli bir mahcubiyet yaşadığı anlaşılıyordu. “Yani ciddi ciddi insanların kiminle seks yapacaklarını onlar mı söylüyordu? Ya adam çirkin falan çıkarsa?”

“Cinsel ilişkiye girmeleri gerekmiyordu.”

Cara ve Brandi bir ağızdan, “Ne?” dediler.

“Dişi ve erkekten alınan genetik materyal, yapay bir şekilde birleştiriliyordu,” diyen Aelyx dönüp Cara’ya baktı. “Neden bu kadar şaşırdınız ki? Bu teknoloji Dünya’da uzun yıllardır var,” dedikten sonra önüne dönüp yürümeye devam etti. “Ardından embriyo, aynı klonlar gibi yapay bir rahimde büyütülüyordu. Dişilerimiz dokuz yüz yılı aşkın bir süredir hamilelik derdi yaşamıyor.”

Son kısım, kulağa çok hoş geliyordu. Cara’nın annesi dehşet verici hamilelik ve doğum hikâyeleri anlatmaya bayılırdı.

Cara, annesinin bu pasif-agresif yöntemi onun dikkatli olmasını sağlamak için kullandığını düşünüyordu. Yöntem kesinlikle işe yarıyordu. Acı çekmeden bebek sahibi olma fikri kulağa mükemmel geliyordu. L'eih kadınları şanslıydı; yani klonlama olayını ve bireyselliğin tamamen yok oluşunu saymazsak.

“Ooo, ne acayipmiş. Ama yine de seks yapıyorsunuz, değil mi?” diyen Brandi, Aelyx'in omzuna yaslanmaya çalışınca çocuk geri çekildi.

“Vatandaşlarımızdan bazıları fiziksel yakınlık kurarlar ama nadir görülür bu. Bu tarz bir bağ kurmak bazen komplikasyonlara neden olabilir.”

Bu, Cara'nın ilgisini çekmişti. “Bir dakika,” dedi. “Koca bir gezegendeki onca kişinin seks yapmaması nasıl mümkün olabiliyor?”

“Birçoğu hormon düzenleyici ilaçlar kullanıyor.”

“Hormon düzenleyiciler mi?” diye sordu Brandi. “Doğum kontrol hapları gibi mi mesela?”

“Hayır. Düzenleyiciler, üreme dürtülerini bastırıyor.”

Vay canına, bu gerçekten de ürkütücüydü.

“Sen de hormon haplarını kullanıyor musun?” diye sordu Brandi, sesi baştan çıkarmak ister gibiydi.

“Artık kullanmıyorum. Benim neslime ilacı bıraktırırlar,” diyen Aelyx dönüp Cara'ya, biraz yardım eder misin, lütfen? gibisinden bir bakış attı.

Cara, ikisinin arasına girip kendisine yer açarak “Nasıl oldun, Aelyx?” diye sordu. Aelyx soru soran gözlerle ona bakınca da, “Dün gece deli gibi hışırıldığını duydum,” dedi.

Aelyx, “Ah, doğru,” dedi bozuntuya vermeden. Elini çektiği burnuna götürdü. “Niye böyle olduğunu anlamadım. Alerji sanırım.”

“Sakin bir şeye dokunma,” dedi Cara gizemli gizemli. “Özellikle de geçen sefer olanlardan sonra.”

Aelyx, başını ağır ağır sallayarak “Az kalsın onu unuttuyordum,” dedi.

Yemi yutmadan önce bir süre Aelyx’i inceleyen Brandi “Ne oldu?” diye sordu.

“Manhattan’da, değişim programı partisindeyken,” diye anlatmaya başladı Cara, “Aelyx bir adamın elini sık-mış. Gayet normal, değil mi? Ama yarım saat sonra adamın avucu kızarmaya başlamış. Üzerinde de beyaz kabarcıklar çıkmış.”

“Eee?” diye sordu Brandi.

Cara ciddiyle başını salladı. “Olayın anlaşılması çok uzun sürmüş. Meğer Aelyx hapsirirken elini ağzına götürmüş, zavallı adamla tanışmadan önce gidip elini yıkamaya vakit de bulamamış. Anlaşılan, L’eihrlilerin tükürüğü aşırı asitliymiş. Kimin aklına gelirdi ki?”

“Eh,” dedi Aelyx, “benim insan olmadığımı unutmamak gerekiyor. Vücut sıvılarımın PH seviyesi de dâhil birçok biyolojik özelliğim sizinkilerden farklı.”

Başarılı bir hamleydi bu.

Cara bir eliyle ağzını kapadı ve Brandi’nin kulağına “Onunla öpüştüğünü bir düşünsene,” diye fısıldayıp sahte bir tiksintiyle ürperdi. “Her neyse, işte bu yüzden Aelyx

herkese mesafeli duruyor,” dedi ve çocuğa “baksana, ellerini en son ne zaman yıkadın?” diye sordu.

Avuçlarına bakan Aelyx, “Biliyor musun, hatırlamıyorum bile,” dedi.

Brandi, toprak yolda çocuktan uzaklaşmak için öne atılırken az kalsın yere kapaklanıyordu. Bu yeni gelişme kızıdan tamamen kurtulmalarını sağlamamıştı ama en azından kız L'eihir ilaçları hakkında sorular sorarken Aelyx'e birkaç metrelik kişisel bir alan bırakmıştı.

Cara gülümsedi; görünüşe göre Aelyx neredeyse onun kadar iyi yalan söyleyebiliyordu.

“Çatışma; hayatın doğal bir parçasıdır. L'eihir gezegeninde de çatışma vardır, bundan eminim ve kendim gidip görene kadar da sana inanmayacağım,” dedi Cara. Kalemını dudaklarına götürerek bir omzunu kayıtsızca silkti ama gök mavisi gözleri tutkuyla parlıyordu. Aelyx buna bayılıyordu. Cara ve öğretmeni ile yaptığı ateşli tartışmalar, Midtown Lisesi'nde geçirdiği tek eğlenceli anlardı.

“Ben de aynı fikirdeyim,” diyen Bay Manuel, dikkatlerini masalarının altına gizledikleri cep telefonlarına vermiş olan diğer öğrencileri görmezden gelerek masasının köşesine oturdu.

“Ben hiçbir zaman çatışma yok demedim,” dedi Aelyx, Cara'ya. “Şiddet yok, dedim.”

“Ama şiddet de doğal bir şey.”

“Yarı yarıya haklısın,” diyen Aelyx sırasında geriye yaslandı, bacaklarını uzattı ve ayaklarını Cara’nın sırasının altındaki çelik kitap bölmesine dayadı. “Fiziksel saldırganlık doğal bir şey. Biz bunu sert sporlar yaparak kontrol altına alıyoruz,” dedi. Yani klonlananlar böyle yapıyordu. Aelyx, İhtiyarların onlarca yıldır saldırganlık hissetmediklerini çünkü ruhlarının öldüğünü onlara söylemedi. “Bizde şiddet hoş görülmez. Çatışmaları yumruklarla çözmeye teşebbüs etmenin ağır sonuçları vardır ki bu da bizim kurallara uymamızı sağlar.”

“Sonuçlar mı?” diye sordu Bay Manuel, oturuşunu dikleştirerek.

Cara da alaycı bir gülümsemeyle doğruldu ve “Ne gibi? Şiddet uygulayanın ellerini falan mı kesiyorlar?” diye sordu.

Aelyx iki elini öne uzatarak, “Benimkiler duruyor,” dedi.

“Sen kavga mı ettin, Bay Mükemmel?”

“Sadece bir kere,” dedi Aelyx. On iki iphet darbesi yedikten sonra, tekrar kuralları ihlal etmesi için aptal olması lazımdı. Üzerinden uzun zaman geçmiş olmasına rağmen hâlâ tenini yakan elektrik şoklarını hissedebiliyordu. “Evet, bizde cezalar oldukça ağırdır ama biz çocukluktan itibaren Yazgı’ya itaat etmek üzere eğitiliriz. Ve unutmayın ki benim neslim arşivlerden klonlandı, dolayısıyla...”

“Yani,” diye sözünü kesti Bay Manuel, “bu ideal L’eihr neslini arşivlerden teker teker seçtiler. Bu, tam anlamıyla bir felaket.”

Aelyx bunun neresinde problem olduğunu anlamıyordu. “Neden kusurlu vatandaşlar çoğaltılsın ki?” diye sordu.

“Haberiniz olsun,” dedi Cara. “Siz de kusurlusunuz.”

Arkalarından biri, “Hem de nasıl,” diye mırıldandı.

“Belki öyleyiz ama yine de daha gelişmişiz. Gezegenimizde binlerce yıldır savaş olmuyor. Sizin Orta Doğu’daki savaşlarınız daha yeni bitmişken yine karışıklıklar baş gösteriyor. İnsanların artık bu saldırganlık döngüsünden kurtulması lazım,” dedi Aelyx ama asla kurtulamayacaklardı, adı gibi emindi bundan. “Aramızdaki temel fark bu,” dedi. İki toplumun asla birlikte var olamayacak oluşunun sebebi de buydu.

Okul zili, hoparlörden üç kez kesik kesik yankılanarak tartışmalarına son verdi ve öğrenciler sınıftan çıkarken, gürültülü konuşmalar sınıfı doldurdu. Aelyx ve Cara, âdetleri olduğu üzere, yemeğe gitmeden önce sınıfın boşalmasını beklediler.

Spor ayakkabıların zemindeki gıcırtilarına eşlik eden yüzlerce konuşmanın uğultusu, koridorlarda yankılanıyordu. Meksika dürümlerinin ekşi kokusu havayı ağırlaştırıyordu; Aelyx, yiyeceklerini evden getirdiği için içinden Cara’ya teşekkür etti. Yalnız, peynir ve kraker yerine rosto olmasını tercih ederdi.

Duvara yapıştırılmış bir LİKİH posterinin yanından geçerken Cara, “Posterleri asmaya devam edin, pislikler,” diye mırıldandı. Posterde, L’EİHRLİLER GİDECEK! BU İŞ BİTECEK! yazıyordu. Pek yaratıcı bir poster değildi

ama şaşırmamak lazımdı; posterini hazırlayanlar insan türünün en zekileri değillerdi. “Çünkü bunu yapmak çok iyi geliyor,” diye devam eden Cara posterini yırtıp geri dönüşüm kutusuna attı.

“Gördün mü? Şiddeti ifade etmenin sağlıklı bir yolu...” diyen Aelyx, etrafındaki birçok öğrencinin tuhaf davranışlarını fark ederek durdu. Aelyx’in yüzünü görür görmez, ona dokunan taşa dönüşecekmiş gibi, yolundan çekiliyorlardı. Onun şikâyet ettiği yoktu tabii; Brandi gibi insanların ona tutkal gibi yapışmasındansa, bunu tercih ederdi.

Cara; kirli beton duvardaki posterleri yırtmak için ileri doğru atılırken, koyu renk saçlı bir dişi, platform topuklu ayakkabıları üzerinde *klik-klik-klik* sesleri çıkararak yaklaştı ve Cara’nın kazağını çekiştirdi. Aelyx’in, kızın Tori olduğunu çıkarması zaman aldı. Tori upuzun saçlarını geçen hafta küt kestirmişti. Dizlerine gelen spor şortlarının yerini kısa etekler almıştı ve gözlerine siyah boyalar sürüyordu; sebebi de şüphesiz, bir erkeği cezbetmek istemesiydi. Aelyx, onun hangi erkeği elde etmek istediğini merak etti.

“Az önce bunu dolabımda buldum,” diyen Tori katlanmış bir notu Cara’nın eline tutuşturdu. Aelyx de kızın omzunun üzerinden bakmak için yaklaştı. Notta yazan tek şey, HAIN SÜRTÜK idi.

Cara bir an Aelyx’e bakıp bakışlarını hemen kaçırdı. “Evet, aynı notu bana da yazmışlar,” dedi.

“Ne?” diyen Aelyx yere düşen defterini beceriksizce yakalamaya çalıştı. “Ne zaman?”

“Dünya Çalışmaları dersinden önce.”

“Bana neden söylemedin?” dedi Aelyx. Kalbi ne olduğunu bilmediği bir hisle ağırlaşmıştı. Neydi bu? Öfke mi? Korku mu? Hayır, bu yeni bir duyguydu. Ne olduğunu tam olarak anlayamadığı bir duygu.

“Önemli bir şey değil. Daha ağır hakaretler de işittim.”

Tori, –gülünç ayakkabıları sayesinde şimdi on santim daha yüksektydi– çenesini kaldırıp Aelyx’e pis pis baktı. “Öğrenci konseyinden ve futbol takımından da atıldım,” dedi bir tutam saçı gözünün önünden çekerek. “Ama nedense hâlâ seninle takılıyorum. Umarım bana minnettarsındır.”

Tori açıkça onun L’eihr gezegenine geri dönmesini istiyordu. Bunu o da en az Tori kadar istiyordu ama kıza bunu söyleyemezdi.

“Üzgünüm, Tor,” dedi Cara metal bir dolaptan bir başka posterini indirerek. “Eğer teselli olacaksa söyleyeyim, doğru olanı yapıyorsun.”

“Evet,” dedi Tori kinayeyle. “Çok iyi geldi. Kendimi harika...”

O sırada kızıl-kahverengi saçları darmadağınık, iri cüsseli bir erkek, “Ne oluyor burada?” diye bağırdı. Çocuk kalabalıkta yolunu açmak için bir elini kullanırken diğer eliyle Brandi Greene’i çekiştiriyordu. Midtown lakros takımının eşofmanını giyiyordu ve yüzünde korkutucu bir ifade vardı. Başıyla Cara’nın elindeki posterini göstererek, “Onu geri asacaksın,” diye hırladı.

“Elbette, Marcus,” diyen Cara posterini sertçe geri dönü-

şüm kutusuna fırlattı ve defteriyle içeri itti. “Çok beklersin.”

Demek Marcus Johnson buydu; lakros takımı kaptanı, LİKİH temsilcisi ve kısa süre önce unvanı elinden alınmış eski okul birincisi. Aelyx, Cara’dan bu hantal hayvan hakkında sayfalarca hikâye dinlemişti ve hiçbirisi olumlu değildi. Brandi bile Marcus’un yanında uslu duruyordu; bakışlarını yere indirmişti; görünmez olmak istermiş gibi bir hali vardı kızın. Çocuk Cara’ya yaklaştıkça, Aelyx’in kasları istemsizce geriliyordu.

Tori, notu Marcus’un suratına doğru sallayarak, “Bunu senin yazdığını biliyorum,” dedi. “Bir dahakine biraz erkek ol da gel, yüzüme söyle.”

Marcus’un dudaklarını kıvrıran gülümsemeyi tanımlayacak tek kelime “şeytani” idi. “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi.

Tori, Aelyx’in hakaret olduğunu düşündüğü bir hareketle parmaklarından birini Marcus’a gösterdi ve çocuğu, anatomik olarak yapmasının mümkün olmadığı bir şey yapmakla tehdit etti. Bu arada Cara duvardaki bir başka afişi yırtıp top haline getirerek geri dönüşüm kutusuna attı.

Marcus, Brandi’nin elini bırakıp geri dönüşüm kutusunu işaret ederek, “Posteri geri al,” dediğinde yüzündeki sırıtiş yok olmuştu.

Cara, çocuğa aralarında sadece santimler kalana dek yaklaştı ve “Defol git,” dedi.

Marcus, “Hiçbir yere...” diyordu ki gözleri Cara’nın om-

zunun üzerinden Aelyx'e kaydı; çocuğu yeni fark etmiş gibiydi. "Brandi, tükürüğünün insanın suratını asit gibi erittiğini söylüyor," deyip kafasını eğerek Cara'ya pis pis sırttı. "Ama sen yine de bir dene, belki güzelleşirsin."

Kan beynine sıçrasa da Aelyx kendisine öfke ve şiddetin zayıflık belirtileri olduğunu hatırlattı. O, bunları aşmıştı artık. Derken Marcus, Cara'yı tutarak sertçe yere itince Aelyx'in bütün düşünceleri uçup gidiverdi. Bütün vücudunu bir titreme aldı. Sonuçlarını düşünmeden bütün gücüyle elinin bileğe yakın olan kısmını Marcus'un omzuna indirdi ve çocuk havada döne döne dolaplara doğru uçtu. Ardından da kulak tırmalayan, metalik bir şangırtıyla yere indi.

Aelyx'in vücudu alev alev yanıyordu. Bunu yaptığına ve bunun ona bu kadar... normal geldiğine inanamıyordu. Marcus'a tekrar vurmak istiyordu. Yüce tanrılar aşkına, ona ne oluyordu böyle?

Yüzlerce çift göz fal taşı gibi açılırken koridora sessizlik çöktü. Marcus kolunu tutmuş, acıyla inliyordu. Saniyeler sonra öğretmenlerden biri koştura koştura gelip neler olduğunu sordu.

Aelyx ve Cara sonraki bir saati müdürün odasında geçirdiler, sekreter Bayan Greene bir yandan telefonlara cevap verip, öğrenci izinlerini yazarken bir yandan da onlara kötü kötü bakıyordu. Kadının, Aelyx için kızının hissettiği hayranlığı hissetmemesi çok yazıktı çünkü Aelyx'in yardıma ihtiyacı vardı. Eğer büyükelçi onun ne yaptığını öğrenirse iphet cezasına çarptırılırdı; en az altı darbeye.

Neyse ki, sonuç beklediğinden çok daha hafif olmuştu. Marcus'un takım koçu; müdüre, çocuğa uzaklaştırma cezası vermemesi ve “aptalca bir kavga yüzünden bütün takımı cezalandırmaması” için yalvararak araya girmişti ve müdür de hem Aelyx'i hem de Marcus'u okuldan sonra cezaya bırakmakla yetinmişti.

Aelyx'i derse gitmesi için salıverdiler ama Aelyx sınıfa gitmedi; bunun yerine tek kelime etmeden Cara'nın yanından ayrılarak yan taraftaki çıkış kapılarına yöneldi ve otoparkı koşarak geçip ormana girdi.

Yapraklardan oluşan bir halıyla kaplı yumuşak zemini sertçe adımlayan ayakları zihnindeki tek düşünce olana kadar aklını boşalttı. Ne kadar süre, ne kadar uzağa koştuğunun farkında değildi ama en sonunda durdu, kalçalarının üstüne çöktü ve sırtını bir ağacın sert gövdesine yasladı. Gözlerini kapatıp kalp atışları yavaşlayana ve teni soğuyana kadar, meditasyon yapar gibi derin derin nefes alıp verdi.

Dünya'da olmak –insanların pervasızlığı ve şiddetiyle çevrili olmak– onu değiştirmişti. Buradan gitmesi gerekiyordu. Kimsenin onu takip etmediğinden emin olmak için omzunun üzerinden baktı ve cebinden iletişim küresini çıkarıp çalıştırdı.

Bir dakika sonra Eron'un üç boyutlu görüntüsü belirdi, Syrine ise cevap vermiyordu.

Eron öne eğilerek Aelyx'i inceledi ve “Bir şey olmuş. İyi misin sen?” dedi.

“Evet,” dedi Aelyx. Şükürler olsun ki bu mesafeden Ses-

siz Konuşma'yı kullanamıyorlardı. Eron'un, yaptıklarını öğrenmesini hiç istemezdi. "Ama burada bir ay daha kalmaya dayanamayacağım."

"Gerçekten o kadar kötü mü?" diyen Eron'un sesindeki şüpheli tınıya bakılacak olursa o, daha güzel bir lise deneyimi yaşıyordu.

"Kötü değil," dedi Aelyx, "berbat."

"Sadece biraz daha dayan. Acele edersek işleri elimize yüzümüze bulaştırırız. Ya da Stepha'yı şüphelendiririz."

"*Fasha*," diye küfretti Aelyx. "Başka bir yolu olmalı..."

Ama Eron'un haklı olduğunu inkâr edemezdi. Aelyx'in mantıklı düşünmesi, duygularının davranışlarına hükmetmesini engellemesi gerekiyordu. İhtiyarların Dünya ile ittifak yapma kararlarını değiştiremezse, Dünya'ya gelmesinin bir anlamı olmazdı. Bir ömür boyu Dünya ile muhatap olmamak için insanlarla birkaç ay geçirecekti; kârlı bir alışverişti bu.

"Stepha'nın sabretmek hakkında söylediklerini hatırla," dedi Eron. "İnsanlar duygularını çok yoğun yaşarlar. Onlar, böyleler. Seni bu kadar sinirlendirmelerine izin veremezsin," dedikten sonra birkaç saniye duraksayıp kendi kendine gülümsedi. "İlk kez çubuk oyunu oynadığımızda da yapmıştın aynı hatayı."

Aelyx'in dudakları, tereddütlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çünkü beni hile yapmakla suçlayıp durmuştun," dedi Eron'a.

"Biliyorum. Seni kızdırmak için yapmıştım, işe de yaramıştı hani."

Evet, işe yaramıştı. Aelyx, arkadaşını yere yıkmıştı ve ikisine de bir düzine iphet darbesi cezası kazandıran bir yumruk kavgasına tutuşmuşlardı.

“Seni tahrik etmelerine izin verme,” dedi Eron. “Yoksa onların bu kötü davranışlarını ödüllendirmiş ve onlara aynı şeyi tekrar yapma cesaretini vermiş olursun.”

Aelyx başıyla onaylayarak, “Haklısın. Aptallık ettim,” dedi.

“Ne dedin?” dedi Eron elini kulağına götürerek. “Duyamadım. Daha yüksek sesle söyle.”

Gülüp kaba bir hareket yapan Aelyx, “Çok geç kaldım, derse dönmem lazım,” dedi.

Eron bu harekete bir gülümsemeyle karşılık verdi ve gözden kayboldu; Aelyx’e de Midtown Lisesi’ne geri dönmek düşüyordu; Dünya’dan giderken geride bırakmak istemediği tek insana.

ONUNCU BÖLÜM

Cara, ikolatasından bir ısırık alıp dilinin üzerinde yavaşça erimeye bırakarak ağızında tuttu. Çikolata-
nın tadı yavaş yavaş geliyor, zirve noktasında belli belirsiz, dünyevi bir aroma bırakan zengin, kremalı bir tatlılığa ulaşıyordu. Kız, zevkle iç çekti ve koltuğun minderlerine iyice gömölerek, en sevdiği romanı açtı. *Jane Eyre*’in yıpranmış bir baskısıydı bu.

Daha ilk sayfayı bitirmeden annesi odaya süzölüdü ve *seni rahatsız etmek istemiyorum ama sen bana ne olduğunu sorana kadar bu sesleri çıkarmaya devam edeceğim*, anlamında derin bir iç çekerek koltuğun öbür ucuna oturdu.

Cara, “Ne oldu?” diyerek doğrudan konuya girdi.

“Hiç.”

Cara, annesine fikrini değiştirmesi için birkaç saniye verdi, sonra da kitabını tekrar atı.

“Sadece...” diye başladı annesi.

Bu sefer kendisi i çekerek kitabını indiren Cara, “Sadece ne?” dedi.

“Sanırım beni kitap kulübümden atıyorlar.”

“Bu, nasıl olabilir?”

“Mindy Jordan toplantı saatini değiştirip duruyor ve bana e-posta göndermeyi unutuyor.”

Anlaşılan, annesinin arkadaşları, öğrenci konseyinin oyun kitabından birkaç hamle çalmıştı. “Tori’ye de aynen böyle oldu,” dedi Cara.

Annesi siyah, kıvrırcık bir sa tutamını kulağının arkasına itti ve yüzünü ekşiterek “Ve o şiddet dolu, gözden geçirilmemiş, amatör yazar hikâyelerini okumam için baskı yapıyorlar. Üstelik benim bu konuda ne düşündüğümü bildikleri halde,” dedi.

“Üzüldüm,” dedi Cara annesine yavaşça ayağıyla dokunarak. “Ama sana böyle davranan insanlarla takılmak zorunda değilsin. Çok daha iyi arkadaşlar edinebilirsin.”

“Biliyorum,” diyen annesi koltukta kaykılarak topuklarını sehpanın üzerine koydu. “Yalnızca bazen endişeleniyorum. İnsanların Aelyx konusundaki öfkesinin bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim. O, çok tatlı bir ocuk. Kanada’da bile isyan çıktığını duydum. Kanada’da kim ayaklanır ki?” dedi.

“Kanadalılar mı?”

Ancak annesi şakayı komik bulmamıştı. “Okulda dikkatli davranıyorsun, değil mi?” diye sordu.

Eğer dikkatli derken, Dünyaperver öğrencileri kışkırtmayı kastediyorsa, cevap evet idi. “Evet, çok dikkatliyim,” dedi Cara.

“Güzel,” dedi annesi. “Bu arada Gençliğin Sesi’nden tekrar aradılar.”

“Röportaj yok,” dedi Cara. Televizyon programlarından, blog takipçilerinden gelen e-postalardan ve şimdi de dergilerden gelen telefonlardan bunalmıştı. Üstelik onlar Aelyx’in peşindelerdi, onun değil.

“Ben de öyle dedim,” dedi annesi.

Kapı çalınınca annesi kapıya bakmak için koltuğu iterek kalktı, Cara da *Jane Eyre* kitabını açtı.

“Bayan Sweeney?” dedi bir adam alçak sesle. “Ben, Ron Johnson. Bu da oğlum, Marcus. Çocuklarımız aynı okula gidiyor.”

Cara, kitabını bırakıp oturduğu yerde doğruldu.

“Birkaç dakikalığına içeri girebilir miyiz?” diye sordu adam. “Önemli bir konu.”

“Okulda bir sorun mu var?”

“Evet, kesinlikle var.”

Tüh. Marcus, birkaç gün önce yaşanan olayı babacığına ispiyonlamıştı demek. Cara, ayağa kalkıp odanın diğer ucuna yürüdü.

Ron’un, arkasında Marcus’la içeri girmesini izledi ve Aelyx, Marcus’un koluna neredeyse yerinden çıkarırcasına

vurmadan önce yere ne kadar sert düştüğünü hatırlayarak sırtını ovuşturdu. Brandi'nin ciddi ciddi bu dallamayla çıktığına inanamıyordu. Yıl sonu balosu kralı olsun olmasın, sırf baloda protokolda yer alabilmek için bu çocukla tükürük paylaşmaya değmezdi.

Baba oğul, aynı yakası düğmeli tişörtten ve siyah kravatlarıyla uyumlu siyah kumaş pantolondan giymişlerdi. Marcus'un saçları özenle ayrılıp geriye taranmıştı. Mormon misyonerlere benziyorlardı; sadece isim kartları ve dostça gülümsemeleri eksikti. İki elini de cebine sokmuş olan Marcus, öne eğilip gözlerini halıya dikti.

Ron başıyla Cara'yı hızlıca selamladı. "Bayan Sweeney, Marcus size bir şey söylemek istiyor," dedi oğlunun kaburgalarına dirsek atarak.

Marcus gergin, huysuz bir çocuk gibi ezberlediği sözleri söylemeye başladı. "Geçen günkü davranışım, bir Dünya-pervere yakışmadı. Lütfen içten özürlerimi kabul et," dedi.

Hadi ordan. Ama Cara bu aptallardan kurtulmak için ne gerekiyorsa söylerdi. "Önemli değil," dedi.

Ron sırtıp Cara'nın annesine döndü. "Çocukların arasında bir yanlış anlama olmuş," diyerek cebine uzandı ve kadına bir el ilanı verdi; bu, LİKİH üyelerinin okulda dağıttıkları ilandı. "Ama benim buraya gelme sebebim bu değil. Hükümet, bu değişim programıyla çizgiyi aştı. Birçoğumuz çocuklarımızın etrafında bir L'eihrlinin olmasını istemiyoruz. Onu ait olduğu yere geri göndermemizin zamanı geldi," dedi.

“Bir dakika,” dedi annesi bir elini kaldırarak. “Biz böyle...”

“Bir dinleyin,” dedi Ron yüzünü buruşturup oturma odasına göz gezdirirken. “Size verecekleri paranın... çok cazip geldiğini anlıyorum.” Bunun tercümesi şuydu: Belli ki siz zavallıların beş parası yok. “Ama bütün toplumu düşünmeniz gerekiyor. Sadece kendi çıkarlarınızı değil.”

“Şey, bence...”

“L’eihr türü hakkında hiçbir şey bilmediğiniz halde onu nasıl buraya getirebildiniz?” diyen adam, Marcus ön kapının yanında somurturken, kendi evindeymiş gibi davranarak koltuğun kenarına tünedi. “Röportajı izledim. Tam bir fiyasko. O aptal muhabir, bütün vaktini çocuğun en sevdiği yemek ya da ne kadar ‘gelişmiş’ olduğu hakkında konuşmaya harcayacağına, ona ciddi konularla ilgili sorular sorabilirdi.” Adam, ‘gelişmiş’ kelimesini söylerken havada tırnak işareti yaptı ve ekledi: “Muhabir de hükümet için çalışıyorsa hiç şaşırmam.”

Amanın. Görünüşe göre bu adam, öğle yemeğinde çılgın bir sandviç yemişti; hem de bacak kadar bir sandviç. Annesi bu adamı uçan tekmeye uzaya gönderemeyecek kadar nazikti ama babası değildi. Hayat denen genetik piyangoda Cara’ya babasından iki özellik çıkmıştı: Alev kırmızısı saçları ve patlamaya hazır mizacı.

Koridora doğru “Baba, baksana!” diye bağırdı. “Misafirimiz var!”

Ron küçük, kurnaz gözlerini Cara’ya çevirdi. “Ayrıca bir L’eihr’in kızınızla aynı çatı altında yaşamasına izin

verdiğiniz inanamıyorum. Çocuk muhtemelen kızınızla üremek istiyordur. Daha şimdiden bu ikisi hakkında bazı hikâyeler...”

“Ne?” dedi Cara aniden başını kaldırıp.

O sırada babası, yorgun gözlerini ovuştura ovuştura yanlarına geldi. Arka arkaya iki vardiyadan çıkmıştı; bu da inanılmaz uykusuz olduğu anlamına geliyordu. Mükemmel.

“Bak kim gelmiş,” dedi Cara sahte-neşeli sesini kullanarak. “Dünyaperverler!”

Babası homurdanıp burun kemiğini sıkarak “İlgilenmiyorum,” dedi.

“Sadece bir dinleyin,” diyen Ron, itiraza fırsat bırakmadı. “L’eihrililer insanlarla temasa geçtiğinden beri ülkemizde işler sarpa sardı. Bütün o ayaklanmalar ve yağmalamalar yüzünden nezarethaneler dolup taşı, bu nedenle kimse uyuşturucu yasalarını uygulamıyor. Şu anda benim evimden bir blok ötede bile iş yapan bir uyuşturucu satıcısı var. Durum buyken, emlak değerleri ne hale geldi, haberiniz var mı?”

“L’eihrililer benim karımı ölümünden döndürdü; sence emlak değerleri benim umurumda mıdır?” diye çıkıştı babası. “Defolun evimden.”

“Ama kanser tedavisinin yan etkilerine bakın,” dedi Ron, aptalca bir kararla yerinden kıpırdamayarak. “Sigara kullanımı yüzde üç yüz arttı; kimyasal böcek ilacı kullanımındaki artıştan bahsetmek bile istemiyorum.”

Odaya sessizlik çöktü. Bu adam ciddi ciddi kanser tedavisinin bulunmasından mı yakınıyordu?

Aelyx şaşkın bir ifadeyle içeri girince, bütün başlar ona döndü. Eşofman üstünün cebine küçük bir nesne koyup odadaki herkese teker teker baktı; sıra Marcus'a gelince de gözlerini kıstı.

Cara'nın babası başparmağıyla arka kapıyı işaret ederek "Siz ikiniz yürüyüşe falan gidin," dedi.

Bir başka deyişle, uzaylı konuklarının, kusmak üzere olduğu öfkesine tanık olmasını istemiyordu.

Cara, Aelyx'in eşofmanının kolunu tutup onu mutfağa doğru sürükleyerek "Acele et," diye fısıldadı. "İnan bana, babam patladığında burada olmak istemezsin."

Onlar dışarı koşuştururken Ron'un isterik bir şekilde, "Çocuğun silahı var! Eşofmanına saklarken gördüm!" diye bağırıldığını duydular.

Adam, tam bir manyaktı. Marcus'un bu kadar karakter-siz olmasına şaşmamak lazımdı. Cara'nın babasının sesi evin duvarlarını titretti. "Bende de bir tabanca, bir kürek ve üç hektarlık odun var, Johnson!"

Sert, kuru yaprakların ayaklarının altında çıtırdayıp hışırdaması Cara'nın kulaklarına ziyafet gibi geliyordu. Cara, rüzgârın sürüklediği yaprakların arasında, su birikintisinde oynayan çocuklar gibi, ayaklarını sürüye sürüye yürüyordu.

"Bu sese bayılıyorum. Bu kokuya da," diyen kız yüzünü gökyüzüne doğru kaldırdı ve burnundan derin derin nefes aldı. "Yılın bu zamanı hava çok güzel oluyor," dedi.

Ama Aelyx onu dinlemiyordu. Bir akçaağaca yaslanmış vaziyette elindeki elektronik oyuna dalıp gitmişti. Avuçlarının arasından bir çocuk sesi, ardından da bir dijital köpek havlaması yükseldi.

“Aaa,” dedi Cara. “Puppy Love mı oynuyorsun?”

Aelyx oyunun üzerinden tatlı sert bir ifadeyle baktı. “Oyunda bir problem var. Köpeğim yine öldü,” dedi.

“Dokuz yaşımdan beri o oyunu oynamadım. Nereden buldun onu?”

“Anlamıyorum,” dedi Aelyx soruyu duymazdan gelerek. “Hayvanı besledim, gezdirmek için makul zaman ayırdım, suyunu verdim. Niye öldü ki?”

“Bakayım,” diyen Cara ekranı incelemek için çocuğun kolunun üzerinden eğildi. “Aaa, köpeğe hiç sevgi vermemişsin,” dedi.

“Sevgi mi?”

“Evet. Bütün seçenekleri hatırlamıyorum ama köpeğini sevmen için yapabileceğin şeyler var. Senin yanında uyumasına izin vermek, karnını okşamak, ona sarılmak ve onu öpmek gibi.”

“Daha neler Cah-ra,” diyen Aelyx oyunu kapatıp tekrar cebine koydu. “Bütün köpekler, insanların evcilleştirdiği köpekler bile karmaşık bir sosyal hiyerarşiye göre hareket eder; şefkate göre değil. Ben alfa erkek olarak yerimi sağlamlaştırdım ki köpek de yerini bilsin. Yaşaması için ihtiyacı olan her şeyi de verdim. Ölmemesi gerekiyordu.”

“Öff... altı üstü, kız çocukları için aptalca bir oyun bu,

Aelyx. Gerçek köpeklere alerjim olduğundan, annem almıştı onu bana. Ne zamandan beri oynuyorsun?”

Aelyx, bir an duraksayıp anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

“Ne? Duyamadım.”

“Üç gündür. Senin koleksiyonunda, ustalaşamadığım tek oyun, bu.”

“Eh, seni yenebileceğim bir oyun bulduğuma sevindim,” diyen Cara cebinden yarısı yenmiş çikolatasını çıkardı ve bir parçasını bölüp Aelyx’e uzattı.

“Bu nedir?” diyen Aelyx, elindeki parçayı burnuna götürdü. “Küf gibi kokuyor.”

“Çikolata. Bayılacaksın.”

“Şekerlemeler için de aynı şeyi söylemiştin. Sonra deli gibi kustum.”

“Doğru ama rosto konusunda haklı çıktım, değil mi?”

Kıza kuşkuyla yan yan bakan Aelyx, çikolata parçasını ağzına attı. Saniyeler sonra yüzü tiksintiyle çarpıldı ve dar yoldan koşarak çıkıp çikolatayı yere tükürerek “İğrenç!” dedi.

“Ciddi olamazsın. Çikolata tanrıların yiyeceğidir.”

Aelyx bir eliyle ağzını silip “Benim tanrılarımın değil,” dedi.

“L’eihr gezegeninde tanrılara ibadet ediyor musunuz?” diye sordu Cara.

“Hem evet hem hayır,” dedi Aelyx. Sarı bir yaprak döne döne görüş alanlarına girdi ve Aelyx iki parmağıyla yaprağı tuttu, ardından bir kez daha tükürmek için durakladı. “Ka-

dimler, L'eihr gezegeninin kendisinin hayatın yaratıcısı olduğuna inanırlardı; yani Kutsal Anamız. Onun çocukları ise hava, hasat, doğurganlık vb. tanrı ve tanrıçalarıydı. Sizin Yunan tanrılarınız gibi. Ama buna artık kimse inanmıyor. İbadet, bizim için artık dinden ziyade bir gelenek halini almış durumda, anlatabildim mi?"

"Çok güzel anlattın," diyen Cara ellerini ısıtmak için avuçlarını birbirine sürttü. "Üşümeye başladım, hadi dönelim. Johnsonlar muhtemelen gitmişlerdir," dedi.

"Peki ya sen?" diye sordu Aelyx. "Sen neye inanıyorsun? Özür dilerim, yaptığım araştırmalara göre bu kaba bir soru ama konuyu sen açtın."

Cara onu, kitaplara ve elektronik ortamdaki bilgilere görmüş, insanların geleneklerini araştırırken hayal edince, aklında beliren görüntü onu gülümsetti.

"Önemli değil. Ayinlere pek sık katılmam ama Tanrı'ya inanıyorum. Sizin Seyyahlar ortaya çıktığında birçok insanın inancı sarsıldı çünkü İncil'de uzaylılardan bahsedilmiyor. Ama böyle bir mantık örgüsü bana anlamlı gelmiyor. Eğer Tanrı'nın Dünya'yı yedi günde yarattığına inanıyorsan, neden başka dünyalar yaratabileceğine de inanmazsın ki?"

Aelyx başıyla onaylayarak, "Mantıklı," dedi.

"Her neyse, dünyanın her yerinde kiliseler neredeyse boş artık. Bağışlar iyice azaldı, merhamet duygusu da iyice köreldi. Zaten başlangıçta da pek yoktu. Üzücü bir durum aslında," dedi Cara.

Soğuk bir rüzgâr; ağaçlardaki canlı, kızıl yaprakları ha-

vada döndüre döndüre uçurarak ağaçları salladı. Cara, üşümesine rağmen büyülenmiş bir şekilde yukarı baktı. Manzara, güzelden de öteydi. “Yılın bu zamanı, bu renkler beni hep büyülüyor. Şu yapraklara saatlerce bakabilirim,” dedi.

“Fena değiller. Ama bana göre, asıl güzellik burada,” dedi Aelyx yerdeki kurumuş, kahverengi yaprak yığınına işaret ederek. “Bunlar, gezegenimin renginde.”

Aelyx’in dudakları, duyduğu özlemle belli belirsiz büzüldü; Cara da onun bu özlemini içinde hissetti. Bir ağaca uzanıp kıvrılmış, kahverengi bir yaprağı dalından kopardı. “Al bakalım. Bu, sana gezegenini hatırlatır. Benim pişirdiğim *larun*’dan da güzeldir eminim,” dedi.

Çocuk güldü ve yaprağı işaret parmağına yüzük gibi sararak, hediyesine beğeniyle baktı. “Bu yaprağın tadı, muhtemelen senin pişirdiğin ekmekten daha güzeldir,” dedi.

Ona şaşkın şaşkın bakakalan Cara, Aelyx’in omzuna vurdu, sonra da sahte bir öfkeyle elini göğsüne götürdü. Aelyx de eğilip yerden kucak dolusu kahverengi yaprak aldı ve onları Cara’nın başından aşağı dökerek karşılık verdi. Yere eğilen Cara, iki elini cephaneyle doldurdu ve aralarında bir kahverengi yaprak savaşı başladı.

Aelyx ağaçların arasından ok gibi fırlayarak Cara’nın yaptığı her hamleyi savuşturuyordu; ta ki çürümekte olan bir kütüğe takılıp sırt üstü düşene kadar. Zaferin yaklaştığını anlayınca kalbi çarpan Cara dizlerinin üstüne çöktü ve iki eliyle birden Aelyx’i boynuna kadar yaprak örtüsüyle kaplamaya koyuldu.

“Teslim oluyorum,” dedi Aelyx gülerek, iki elini göğsünde birleştirmiş, soluklanmaya çalışıyordu. Deri tokası gevşemiş, bal kahvesi saçları açılıp yapraklara karışmıştı.

Cara, Aelyx’in yanına uzanarak başını dirseğine dayadı ve çocuğun saçını çekti. Tam böbürlenmek üzere ağzını açmıştı ki göz ucuyla ani bir hareket yakaladı ve başını kaldırıp baktığında Tori’nin koşa koşa yanlarına geldiğini gördü.

Perçemi yüzünü kapatsa da görünen tek gözünden Tori’nin pek de mutlu olmadığı anlaşılıyordu. Sebebi de muhtemelen, günün erken saatlerinde görüşmek için Cara’ya mesaj atmış ve Cara’nın da başka bir zaman görüşmek istediğini söylemiş olmasıydı. Şimdi de Cara’yı ormanda Aelyx ile boğuşurken buluyordu. Bu, iyi olmamıştı.

Cara “Baksana,” diye fısıldadı Aelyx’e, “sen eve gitsen olur mu? Birkaç dakikaya ben de gelirim.”

Durumu anlamış gibi görünen Aelyx “Elbette,” dedi.

Çocuk koşarak uzaklaşırken Cara da ayaklarının üzerinde doğrularak üzerindeki tozu toprağı silkelemeye başladı ve Tori’ye çekingen bir şekilde gülümseyerek “Geleceğini bilmiyordum,” dedi.

“Evet, çünkü yorgun olduğunu ve kitap okuyacağını söylemiştin,” diyen Tori’nin sertleşen bakışları eve girmekte olan Aelyx’e kaydı. “Çok sıkıcı bir kitapmış anlaşılan.”

“Hayır, kitap okuyordum ama sonra...”

“Demek ki onunla yalnız kalmak istiyorsun,” diyen Tori saçlarını savurarak döndü ve babet giymiş bir atlet gibi hızla uzaklaşmaya başladı.

Cara “Bekle!” diyerek en yakın arkadaşının peşinden koştu ama kızın olağanüstü hızını kesemedi. “Sandığın gibi değil,” diyerek Tori’nin bileğini yakaladı ama kız, bileğini çekerek onun elinden kurtardı. “Yemin ederim, gerçekten kitap okuyordum ama sonra Marcus geldi...”

Tori hızla dönünce Cara da sarsılarak durdu. “Ondan hoşlanıyorsun,” dedi Tori.

Cara “Kimden? Marcus’tan mı? Hiç tipim değil,” diyerek havayı yumuşatmaya çalışsa da bu çabası işe yaramadı.

“Değişim programından çıkmamanın asıl sebebi de bu.”

“Sadece arkadaşız, Tor.”

“Seninle oynuyor. Umarım bunun farkındasıdır. Çok geç olduğunda ve o çocuk senin hayatını mahvettiğinde bu anı hatırla,” diyerek parmağını çimenlere doğrulttu Tori, “tam bu anı ve seni uyardığımı.”

“Bak, biliyorum Aelyx’ten pek hoşlanmıyorsun ama...”

“Ona güvenmiyorum. Sen de güvenmemelisin,” diyen Tori bakışlarını parmak uçlarına dikerken, ağırlığını bir kalçasından diğerine verdi. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, “Jared Lee’nin bütün bu olanlar yüzünden beni yıl sonu balosuna davet etmeyebileceğini söylemiştim, hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Evet. Ben de sana ondan daha iyilerini bulabileceğini söylemiştim.”

“Bense inisiyatifini elime alıp, onu kendim davet ettim.”

Tori’nin kızaran yanakları her şeyi anlatıyordu. “Dur, tahmin edeyim. İşler iyi gitmedi,” dedi Cara. Çekingen bir

şekilde, kızı teselli etmek üzere elini uzattığında Tori omzunu geri çekti.

“Benden öyle bir kaçışı vardı ki... kimse konuştuğumuzu görmesin diye arkasına bakıp durdu.”

“O halde, seni hak etmiyor.”

Tori'nin kızıl-kestane gözleri Cara'nın kılere kilitlendi. “Ya da belki Aelyx'in bir haltlar karıştırdığını biliyor, benim de işin içinde olduğumu düşünüyordur. Böyle bir durumda ben de benimle görölmek istemezdim.”

“Yine mi bu konu?” diyen Cara, tam olarak bu sebeple Tori'ye Aelyx'in ormana yaptığı ziyaretleri ya da onu gizlice kulübeden çıkarken gördüğünü söylememiştir. Tori'nin bunu kötüye yoracağını biliyordu. “Bak, gözüm Aelyx'in üstünde ve gerçekten...”

“Hayır, sen bak,” dedi Tori işaret parmağını havada sallayarak. “Artık Aelyx'le takılmayacağım. Bunun ne anlama geldiğini bir düşün istersen,” dedi ve tek kelime etmeden gidip arabasına bindi.

Ya o ya ben. Tori'nin söylediği, bu anlama geliyordu.

Cara, Tori kılığına girmiş bu yabancıyı tanyamıyordu. En eski dostunun hızla uzaklaşmasını izlerken boğazına tenis topu büyüklüğünde bir yumru oturdu. Daha önce de birçok kez kavga etmişlerdi ama hiçbirisi böyle olmamıştı. Cara veranda merdivenlerine çöküp çenesini dizlerine dayadı. Tori'ye sakinleşmesi için birkaç gün verecek, sonra da onu arayarak işleri yoluna koyacaktı. Buna inanmak zorundaydı... midesine giren kramplara rağmen.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

“Şuna bir baksana,” dedi Cara.
Aelyx, bir elini gözlerine siper edip diğeriyle bembeyaz perdeyi kenara iterek yüzünü oturma odasının penceresine yaslamış olan Cara’yı izledi. Sabah güneşi, kızın soluk teninde parlayıp kolundaki küçük sarı tüyleri aydınlatarak odaya doluyordu. Aelyx cama yaklaşınca kaldırımdan gelen sloganlar yükseldi ve çocuk, sonunda protestocuların bir saattir aynı monotonlukla tekrarladığı sloganı anlayabildi: İttifak: YALAN! Sınır dışı; ASLOLAN!

Cara kenara çekildi, Aelyx de parlaklık karşısında gözlerini kısarak, yüzlerce kişiden oluşan öfkeli bir kalabalığın polis gözetiminde daireler çizerek yürüdüğü sokağın karşısına baktı; insanlar ellerinde L’eihr Sınır Dışı Yasasının tanıtımını yapan pankartlar taşıyorlardı, böyle bir yasanın

çıkması halinde Aelyx'in vizesi geri alınırdı. Aelyx, yasanın çıkmasını diledi.

"Ona değil," diyen Cara, parmağıyla evin önündeki zemini gösterdi. "Şuna."

Aelyx yere baktı. "L'ezikler." Birileri çimlerin üzerine beyaz boyayla bu kelimeyi yazmıştı. Çocuğun ciğerlerine ağır bir sis bulutu çöktü. Protestolar her geçen gün daha da şiddetleniyordu. İnsanların paranoyası henüz zirveye ulaşmamıştı ama Aelyx'in fazla beklemesine gerek kalmayacaktı. O da gitmek istiyordu zaten, öyleyse neden aniden nefesi kesilivermişti? Neden yine omuzlarına çöken o görünmez ağırlığı hissediyordu?

"Delilik, değil mi?" diyen Cara karnı guruldayınca bir elini karnına bastırdı. "Gitmeden önce bir şeyler yesem iyi olacak."

Hafta sonunu, komşu ilçedeki doğa koruma alanından su numuneleri toplayarak geçirmeye karar vermişlerdi. Aynı şekilde toprak numuneleri de toplayacaklardı. İhtiyarlar, Aelyx'ten bilimsel çalışmalarda kullanılmak üzere bir grup numune getirmesini istemişler ama bunun nedenini açıklamamışlardı. Zaten Aelyx de Dünyaperverlerin bunaltıcı bakışlarından kaçıp Cara ile sakin bir gün geçirmek için can atıyordu.

Cara'nın peşinden, burun deliklerini sosis ve yumurta kokusuyla dolduran mutfağa gitti. İnsan yemeklerinin kokusu artık midesini bulandırmıyordu ama bu, yemeklerini yemekten hoşlandığı anlamına da gelmiyordu. Kahvaltıda

yiyebildiği tek şey olan birkaç parça etle kızarmış buğday ekmeği, masada onu bekliyordu.

“İkinize de günaydın,” diyen Eileen, kollarını dirseklerine kadar sabunlu suya daldırarak lavaboya eğilmişti. Bill de bir elini karısının beline dolamış, boşta kalan eliyle çelik bir tavayı duruluyordu.

Cara, “Günaydın,” deyip bir kâse almak üzere rafa uzanırken babasının yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

Gelişigüzel sevgi dokunuşları, bu aileye nefes almak kadar doğal geliyordu ve Sweeneyler Aelyx’i rahat ettirmek için ellerinden geleni yapıyor olsalar da böyle anlarda Aelyx kendini hep yabancı gibi hissediyordu. Masaya oturup dikkatini kızarmış ekmeğine verdi.

“Baba, sence Albay Rutter’ı çağırsak mı?” dedi Cara. “Protesto şu anda sakın gidiyor gibi ama birkaç ulusal muhafız gönderse...”

Aelyx, düşünmeden “Hayır!” diye bağırdı. Sweeneylerin üçü de dönüp ona baktı. “Şeey, İhtiyarlar, askerlerin varlığının insanları daha çok korkutacağını düşünüyor. Eğer kendinizi tehdit altında hissediyorsanız, en yakın askeri tesiste Albay’la bir araya gelebilirim.”

“Bu konuda endişelenmeye gerek yok zaten,” dedi Bill, Cara’ya. “Burası Midtown, Manhattan değil. Burada bir şey olmaz.” Bill ve Eileen, dikkatlerini tekrar bulaşıklara verdiler ama Cara’yı yatıştırmak kolay olmayacaktı. Kâse-sine mısır gevreği ve soğuk süt koyarak masada Aelyx’e katılmadan önce çocuğu birkaç saniye boyunca inceledi.

Aelyx artık Cara'nın gözlerine bakamaz hale gelince cebinden Puppy Love oyununu çıkararak on ikinci köpeğini beslemeye başladı. Her ne kadar bütün mantık kurallarına ters düşse de ayarları köpeğin, sahibinin yatağında uyumasına izin verecek şekilde değiştirmişti. Bu seferki köpeğin yaşamasını umuyordu.

Cara, Aelyx'in omzunun üzerinden ekrana bakıp "On bir köpek mi öldürdün?" diye sordu.

"Açıkça görülüyor ki bu oyunda bir hata var. Ama endişelenme. Çözeceğim."

Cara omuz silkip ağzındaki mısır gevreğiyle, "Öyle olsun, köpek katili," dedi.

Cara, bir helikopter böceğinin nazikçe suya konmasını ve kendini akıntıya bırakmasını izledi. Böcek, üzerleri yosunla kaplı kayaların üzerinden zikzak çizerek geçip görüş alanından çıktı. Cara, iki parmağını derenin buz gibi soğuk suyunun üzerinden kaydırırken gözlerini kapattı ve çağlayarak akan suyun şarılısını dinledi.

"Eee, bu numunelerle ne yapacaksınız peki?" diye sordu.

Aelyx, üzerinde çatlaklar oluşmuş bir çamur yığınının yanına çömelmişti. Dev bir şırıngaya benzeyen bir aletle toprağı deliyordu. "Tam olarak bilmiyorum ama sanırım bilim adamlarımız kirliliğe sebep olan maddeleri analiz etmek ve kirliliği önlemek istiyorlar," dedi.

"Neden?"

“Nedeni ortada değil mi?” diyen Aelyx sırtarak başını salladı. “İlk sonuçlara bakılacak olursa, gezegeninizi bir hayli kirletmişsiniz.”

“Hayır, demek istediğim, bizim çevre sorunlarımız neden L’eihrlilerin umurunda? Neden bize yardım etmek istiyorlar?”

“Sanırım sebebi size kanser tedavisini vermemizinkiyle aynı. Dostça bir jest,” diyen Aelyx şırıngayı yan çevirdi ve gri, parlak bilgi ekranına hafifçe dokundu.

Ama dostluğun karşılıklı olması gerekiyordu. Bunun karşılığında insanların onlara ne vermesi gerekecekti? Ayrıca L’eihrlilerin soğuk tavırlarına bakılacak olursa, dostluğun öncelik listelerinin başında gelmediği açıktı. Cara yine de konunun üstüne gitmemeye karar verdi. Eğer Aelyx savunmaya geçerse kızın diğer sorularına cevap vermeye-bilirdi.

Aelyx ekrana bakarken gözlerini kısıp “Burada bir şey mi oldu?” diye sordu.

“Ne gibi?”

“Kimyasal serpintiler ya da diğer kirlilikler gibi?”

“Sanmam,” diyen Cara, kuru çakıl taşlarından oluşan bir tümsek bulunca bağdaş kurarak oturdu. “Sana röportajda söylediğin bir şeyle ilgili bir soru sorabilir miyim?” dedi Aelyx’e.

Aleti parçalarına ayırarak çantasına uzanan Aelyx, “Tabii ki,” dedi. Başka bir şırınga çıkararak cihazı bu şırıngaya taktı ve şırıngayı dereye soktu.

“Aslında en çok diğer galaksilerdeki yaşamı merak ediyorum. Seyyahlarınızın on yıldır bizim gibi canlıları aradığını söylemiştin. Bizden başka ne buldular?”

Aelyx suyla doldurduğu aleti çıkarıp çantasına soktu. “Eğer Sharon iyi bir gazeteci olsaydı o da bunu sorardı,” diyerek dere kenarındaki tümseğe çıktı ve kızın yanına oturdu. “Başka canlılar bulmak üzere evreni keşfetmek, sandığından çok daha zor.”

“Ama sizin gemileriniz çok hızlı. Zaten L'eihrliler de her yöne bir sürü uzay gemisi yollamadılar mı?”

“O kadar kolay değil,” diyen Aelyx yere düşen bir dalı kaldırarak ikiye böldü ve parçalardan sivri uçlu olanıyla çamurda bir çember çizdi. “Bu daireyi evrenin minik bir parçası olarak düşün. Evrenin kendisi ise etrafımızda göz alabildiğine uzanan kara parçası. Buraya kadar tamam mı?”

“Evet.”

“Bu çemberin içinde milyarlarca gezegen var. Bunlardan bazılarında yaşam olması zaten mümkün değil çünkü iklimleri çok sert ama henüz keşfedilmemiş milyonlarca gezegen var. Yüzlerce gemimiz de olsa bütün bu gezegenleri araştırmanın ne kadar zaman alacağını düşünsene.”

“Vay canına.”

“Evet, vay canına,” diyen Aelyx yerden bir avuç dolusu çakıl taşı aldı ve bunları çemberin içine serpiştirdi. “Bunlar evrenin bizim bulunduğumuz minik kısmında var olan yaşam formlarını temsil ediyor. Yaşam formunun mutlaka zeki yaşam formu anlamına gelmeyebileceğini de göz

önünde bulundur. Bazı gezegenlerde, özellikle de genç olanlarda sadece bakteriler ve tek hücreli organizmalar yaşayabiliyor.”

Cara, kendisini birden küçücük ve son derece önemsiz hissedip rahatsız olarak kıpırdandı. “Peki, kaç tane zeki yaşam formu var?” diye sordu.

“Açıkçası bilmiyorum. Seyyahlarımız on civarında bilinçli yaşam formu buldu ama kim bilir çemberin dışında kaç tane daha var. On yıllık bir araştırmadan sonra bile insanları bulmak, piyango kazanmak gibi bir şeydi aslında.”

“Bu zeki yaşam formları diğer gezegenlere seyahat edebilirler mi?”

“Bizim bulduklarımız edemez,” diyen Aelyx yerden kalkıp çantasını omzuna astı. “Buraya gelirken açık bir alandan geçmiştik. Biraz daha numune toplamak için oraya dönmek istiyorum,” diyerek Cara’nın kalkmasına yardımcı olmak için elini uzattı.

Hazırlıksız yakalanan Cara tereddüt etti. İlk el sıkışmalarından bu yana Aelyx onunla fiziksel bir temas kurmaya yeltenmemişti. Bir kere bile. Cara elini Aelyx’in eline uzattı ama Aelyx son anda karar değiştirerek arkasını döndü ve yola koyuldu.

Kendi kendine ayağa kalkan Cara, “Diğer uzaylılar da bize benziyor mu?” diye sordu.

“Hem evet hem hayır. Duyduğum kadarıyla hepsi yürüyebiliyor. Ama bacakları ve yüz özellikleri farklı.”

“Ama eğer evrimi saymazsak insanlar ve L’eihrililer ikiz

gibiler. DNA'larımız neredeyse aynı. Birbirinden bir sürü ışık yılı uzaklığında olan iki türün bu kadar benzeşmesi nasıl mümkün olabiliyor?"

"Bu, son derece küçük bir ihtimal," dedi Aelyx sırtarak ve ekledi, "tabii kadim efsanelere inanmıyorsan."

"Ah, kadim uzaylı efsaneleri," dedi Cara yere düşmüş bir kütüğün üzerinden atlamak için duraksayarak. "Kulağa korkutucu geliyor."

"Eski hikâyelere göre —eski derken on bin yıl öncesini kastediyorum— çok önemli bir savaş arifesinde L'eihir askeri birliklerinden biri, kamplarında ortadan kaybolmuş. İlk önce askerlerin firar ettiğini farz etmişler ama sonra görgü tanıkları çıkmış ortaya."

"Ne görmüş tanıklar?"

"Askeri kampın üzerinde gezinen bir uzay gemisi. Tanıklar, uzay gemisi gözden kaybolmadan önce koca bir taburun uzay gemisine bindiğini iddia etmişler. Tabii kimse onlara inanmamış. O zamanlar gezegenler arası seyahatin teknolojik olarak mümkün olduğuna inanmıyorduk. Her neyse, halkımın bir kısmı, kaçırılan askerlerin torunlarının farklı gezegenlerde yaşadığına ve insanların aslında L'eihirlilerin soyundan geldiğine inanır."

"Ama L'eihirliler insanlardan çok daha fazla gelişmişler. Bunu nasıl açıklıyorsun?"

"Basit," diyen Aelyx eliyle saçını geriye doğru tarayıp tekrar toplamak üzere durdu. "Bizim gelişmişliğimizin te-

mel nedeni üreme programımız. Siz insanlar türünüzün gelişimini hesaba katmadan çoğalıyorsunuz, alınma ama zafiyetlerinizin sebebi de bu.”

“Alınmadım,” dedi Cara gözlerini devirerek.

“Ama işin asıl ilginç kısmı şu: Kadimlerin gözleri maviydi.”

“Gerçekten mi?”

“Tıpkı seninkiler gibi. Sizin bilim camianıza göre, yaklaşık on bin yıl öncesine kadar bütün insanların gözleri kahverengiydi ama on bin yıl önce mutasyona uğradılar. Benim halkımın bir kısmı böyle bir mutasyonun olmadığına ve Dünya’ya bu göz rengini Kadimlerin getirdiğine inanıyor,” diyen Aelyx kızı dirseğiyle hafifçe dürtüp “Seninle akraba olabiliriz,” diye ekledi.

“Ah, tabii. Aramızdaki benzerlikleri göz ardı etmek ne mümkün. Peki ama neden senin gözlerin mavi değil?”

“Görünüşe göre biz de bir mutasyon geçirmişiz.”

“Ama bütün bunlar nasıl mümkün olabilir? Dünya’daki evrim teorisi ne olacak peki?”

“Cah-ra,” dedi Aelyx gülerek. “Bu, yalnızca eski bir efsane. Neredeyse kimse inanmıyor buna.”

“Ah, doğru,” dedi Cara. Aptalca bir hikâyeden ötürü bu kadar heyecanlandığı için utanmıştı ama bu dinledikleri, bir sebepten ötürü tüylerini diken diken etmişti. Neyse ki aklına başka bir soru geldi ve ürkütücü efsanelerle ilgili düşünceleri bir kenara iterek, “Klonların bir makinede bir tür kuluçkaya yatırılma işlemine tabi tutulduğunu söylemiştin, değil mi?” diye sordu.

“Süreci basitleştirmiş oldun ama evet temel olarak böyle.”

“Peki, sonrasında ne oluyor? Yani bebek doğduğunda ya da yeterince büyüdüğünde ya da her ne oluyorsa işte? Kim büyütüyor bebeği? Yeterince anne baba var mı?”

Aelyx, en iyi numuneyi alabileceği yeri tespit etmek üzere gözleriyle alanı tarayarak açıklığın kenarında durdu. “Biz, nüfusumuzu özenle kontrol ederiz, her nesil, kendinden önceki neslin yerini mükemmel bir şekilde alır. Bu sayede, evet, yeterince bakıcı var. Ama hepimiz yirmi bir yaşımıza gelip mesleki kıslalara gitmeden önce Aegis dediğimiz büyük bir komünde büyüüp eğitiliriz. Her bölgenin kendi Aegis’i vardır ve birçoğumuz yapay rahimlerden çıkarıldıktan sonra Aegis’e gideriz.”

“Bölge dediğin, kasaba gibi bir şey mi?”

“Daha çok eyalet gibi bir şey ve sadece beş bölge var. Unutma, bizim nüfusumuz sınırlı. L’eihr gezegenindeki herkes Teksas’a sığıp orada yaşayabilir,” diyen Aelyx, Cara’ya bakıp sıırttı. “Geriye de bir hayli yer kalır.”

“Birçoğumuz Aegis’e gideriz, dedin. Peki ya gitmeyenler?”

“Bazı vatandaşlar, aralarında kan bağı bulunan klonları evlat edinmek isteyebilirler. Böyle bir durumda çocuğu iki yıl evlerinde büyütme izinleri var ama bu, çok nadir görülen bir durum.”

“Bir saniye. Bu şekilde kendi atalarını yetiştirmiş olmu-yorlar mı?”

“Hayır,” dedi Aelyx başını sallarken hafifçe gülerek. “Bazı insan ikizler de genetik olarak birebir aynı, doğru mu?”

“Doğru.”

“Bu aynı insan oldukları anlamına mı geliyor?”

“Demek istediğini anladım,” dedi Cara. Yine de bütün bu klonlama işini aklında tam oturtamıyordu. Örneğin, dedesinin çocuk kopyasının altını değiştirdiğini hayal bile edemiyordu. “Yani iki yıl sonra anne babaların... evlatlık klonlarını görmelerine izin verilmiyor mu?”

Aelyx yukarı baktı, gümüş rengi gözleri sevgiyle doluydu. “Elbette çocuğu görebiliyorlar. Ama Dünya’daki şekliyle aile yapısı L’eihr gezegeninde yok,” dedi. Yere diz çökerek elindeki şırıngayı toprağa soktu.

Cara, Aelyx’in yanına giderek bağdaş kurup oturdu. “Seni evlatlık alan oldu mu?” diye sordu.

“Hayır, ben yapay rahimden çıkarıldıktan sonra doğrudan Aegis’e gönderildim.”

“Hah!” dedi Cara, birden taşlar yerine oturmuştu.

“Ne oldu?” diyen Aelyx, bir tehlike işareti almışçasına başını kaldırıp etrafı taradı.

“Sana dokunulmasına katlanamamanın sebebi bu.”

“Ne?”

“Yetimhane gibi bir yerde büyümüşsün. Sana sarılacak bir annen ya da elini tutacak bir baban olmamış. Bu da neden sana dokunulmasından nefret ettiğini açıklıyor.”

Cara, en sevdiği çocukluk anılarını düşündü: Babasının omuzlarına binmesi, şimşek çaktığında annesiyle babasının yorganlarının altına girip kıvrılması, masal saatinde annesinin kucağına gömülmesi. Bütün bunlar olmadan büyümeyi hayal bile edemiyordu.

Aelyx kuru bir kahkaha attı ve kızın önünde eğilerek, “Bana dokunulmasından nefret etmiyorum,” dedi.

“Saçmalama, tabii ki ediyorsun. Annem sana her dokunduğunda kasların seğiriyor,” dedi Cara ve kısa bir kahkaha atarak ekledi: “Dokunmayı bu kadar seven başka bir aile bulamazdın.”

“Fiziksel temastan tamamen mahrum olarak yetiştirilmedim ben de. Bakıcılarımız, doğru beyin gelişimi için bir miktar dokunuşun gerekli olduğunu biliyorlar.”

“Tamam o zaman. Eminim sana gerekenden bir saniye bile fazla dokunmamışlardır. Bak, savunmaya geçmene gerek yok. Sadece nihayet senin niye... böyle olduğunu anlamış olduk.”

Aelyx sırtıp başını sallayarak, “Bende bir sorun yok,” dedi.

“Peki, o halde,” dedi Cara, “kanıtla.”

Aelyx’in gözlerindeki ışık, bu meydan okumadan memnun olduğunu gösteriyordu. “Nasıl?” diye sordu.

Cara, “Bana dokun,” dediğinde, tam da tahmin ettiği gibi çocuğun gözlerindeki parıltı hızla söndü. Cara’nın haklı olduğu apaçık ortadaydı, o zaman neden Aelyx bunu kabul etmiyordu? “Hadi,” diyen Cara eğilerek yaklaştı ve avucunu öne uzattı. “Neden korkuyorsun?”

Aelyx, önce tereddüt etti ama sonra çekine çekine elini kıza doğru uzattı. Ancak parmaklarını kızın parmaklarına geçirmek yerine, uzanarak saçlarının arasında gezdirdi. Cara’nın ensesindeki tüyler ürperdi ve gözleri kendiliğinden kapandı.

“Şefkatin fiziksel temasla ifade edilmesine yabancı olduğumu kabul ediyorum,” dedi Aelyx. “Ama bu, her dokunuşun benim için ızdırap olduğu anlamına gelmiyor. Bak, şu anda sana dokunuyorum örneğin.”

“Dokunmuyorsun aslında,” dedi Cara. Saç sayılmazdı. Cara çocuğun tenini teninde hissetmek istiyordu. Ama gözlerini açıp bunu ona söylemeye hazırlandığında, gözucuyla hareket eden uzunca bir gölge gördü. Nefesini tutarak geri çekildi.

“Ne oldu?” diyen Aelyx’in bakışları Cara’nınkileri takip ederek açıklığın karşısındaki ağaçlığa yöneldi.

“Orada biri var.”

“Emin misin?” diye sordu Aelyx. Gözleriyle boş manzarayı tararken vücudunun gerildiği belli oluyordu.

“Evet,” diyen Cara alçak dalların kımıldadığı ağaçlığı işaret etti.

Gölgesini gördüğü kişi gitmişti ama Cara onu görmüştü. Bütün tüyleri, ensesinden başlayarak kollarına kadar diken diken oldu. Biri, hâlâ onları izliyordu, Cara bunu hissedebiliyordu.

Aelyx orada dikilmekle vakit kaybetmeyip hemen eşyalarını toplayarak, “Hadi gidelim,” dedi.

Cara da “Evet,” deyip ayağa kalktı ve geldikleri yöne doğru yürümeye başladı. O gölgenin büyük olasılıkla sadece koşuya çıkmış biri olduğunu düşünmeye çalışsa da adımlarını hızlandırmaktan kendini alamadı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

15 Kasım Pazartesi

Çamurlar ve insanlar: Günlerden Kültür Çatışması
Pazartesi.

L'eihrlilerin nasıl eğlendiklerini merak ediyor musunuz?
Nasıl vedalaştıklarını? Ya da hakaret etmek için hangi
el hareketini yaptıklarını? Aslında sonuncusuna cevap
vermeyeceğim. Aldığım hararetli e-postalara bakılacak
olursa (bu arada bana “kızıl sürtük” demeniz hiç
yaratıcı değil), birçoğunuz bu bilgiyi iyiye değil, kötüye
kullanacaktır.

Bunun yerine L'eihrlilerin erginliğe geçiş törenlerinden bahsedelim. Bar Mitzvahları* unutulmaz. L'eihrlilerin gezegeninde *Sh'ovah* adı verilen bir törenle yetişkin oluyorsunuz. On üç ile on yedi yaşları arasında, ihtiyaçlar hazır olduğunuzda karar verdiğinizde, Kutsal Ana'ya (yani gezegenin kendisine) yemin ediyorsunuz, sonra bütün yaşlılarınız sıraya giriyor ve O'nunla birleşmenizi temsilen, sembolik olarak çıplak vücudunuzu çamura buluyor. Ve tebrikler! Kulağa benim geçiş törenimden daha ilginç geldiği kesin: Benim restorandaki on altıncı yaş kutlamamda herkes giyinikti.

Şimdilik bu kadar. İvr Zivir Çarşamba ve SSS Cuma günleri tekrar uğramayı unutmayın. Geçen hafta e-posta yoluyla en sık sorulan soru, "L'eihrliler nasıl evrim geçirmiş?" oldu. Bunu Aelyx'e sorup size geri döneceğim. Sevgili ve pek de sevgili olmayan okurlar, iyi haftalar diliyorum, 855.947'inize birden!

15:14'te Cara Sweeney tarafından yayınlandı.

Cara, blog güncellemesini yükledikten sonra, dolaplarının yanında Aelyx ile buluşmak üzere bilgisayar laboratuvarından çıktı. Ama bir şeylerin yolunda olmadığını hissediyordu. Çelik kapıyı açtığı zaman çıkan klik! sesi kalabalık koridorda yankılandı. Uğultuların yerini fısıltılar almıştı, hatta ayakkabıların tıkırtıları ve gıcırtiları bile bu sessizliğe uyum sağlamaya çalışır gibiydi. Tuhaftı.

Cara, Aelyx'e dönerek, "Tori'yi gördün mü?" diye sordu. "Psikoloji dersine girmedi ama okulda olduğunu biliyorum."

* Yahudi erkek çocuklarının on üç yaşına gelerek dini sorumluluklarının başlaması ve yetişkinliğe adımını atması anlamına gelir. Bu tarih, aynı adı taşıyan bir törenle kutlanır.

Tori oynadığı saklambaç oyununda oldukça iyi bir iş çıkarmıştı ama son dersten sonra Cara, onu aceleyle merdiven boşluğuna dalarken görmüştü. Ve doğa koruma alanındaki ürkütücü gözetlenme olayından sonra arkadaşlarının yanında olmasını istiyordu.

“Görmedim ama onu takip etmiyorum,” diyen Aelyx sırtını dolaplara dayadı. “Üzgün görünüyorsun, iyi misin?”

Hayır, Cara iyi değildi. Tori’nin telefonuna bıraktığı bütün sesli mesajlara –ve çektiği birçok affet beni mesajına– rağmen günlerdir konuşmamışlardı. Cara, yine elini ağzına götürdü ama kemirecek tırnağı kalmamıştı artık.

“Tori bana hâlâ kızgın,” dedi. “Geçen hafta onunla bazı planlarımızı iptal ettim, o da bunu seninle baş başa kalmak için yaptığımı zannediyor.”

“Benden tiksiniyor.”

“Hayır, tiksiniyor,” diyen Cara, Aelyx bir kaşını kaldırıncı itiraf etmek zorunda kaldı. “Tamam, tiksiniyor. Ama seni benim kadar iyi tanımadığı için. Eğer...”

Aelyx, başını Cara’nın arkasındaki bir şeye doğru sallayarak “İşte orada,” dedi. Cara’ya zoraki bir şekilde gülmüsed ve onun bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi, teselli edercesine kızın omzunu sıvazladı. Bu, Cara’ya babasının, ona annesinin kanser olduğunu söylediği zamanı hatırlattı. “Bana ihtiyacın olursa burada bekliyorum,” dedi Aelyx.

Arkasına dönen Cara’nın kalbi, ellerini daracık kotonun arka ceplerine sokmuş ve sırtını duvara dayamış olan Tori’yi görünce pır pır etti. Eric ve Marcus da dâhil

olmak üzere lakros takımının yarısı Tori'nin etrafına toplanmıştı.

Sakinleşmek için derin bir nefes alan Cara, sırt çantasını omzuna asıp gruba doğru hızla yürümeye başladı.

Grubun önüne gelip durduğunda ilk konuşan Tori değil Marcus oldu. "Konuşmamız lazım, Sweeney," diyen Marcus kollarını göğsünde birleştirdi ve çetin ceviz görünmeye çalışan numaracılara özgü evrensel bir hareketle başım yana eğdi.

Çocuk, tam bir aptaldı. Cara'nın ondan okul birinciliğini kolayca kapmasına şaşmamak lazımdı. "Hadi ama Tor, beni sonsuza kadar görmezden gelemezsin, bir yere gidip konuşalım. Sadece ikimiz," dedi Cara.

Ama Tori, yerinden kıınıldamadı. Bakışlarını yere indirmiş, platform topuklu botlarının burnunu inceliyordu. "Marcus'un söyleyeceklerini dinle," diye mırıldandı.

Sonra, Cara'nın midesini allak bullak eden bir şey oldu. Eric, Tori'nin elini tuttu ve kızı rahatlatmak istercesine sık-tı. Eric ve Tori. El ele tutuşuyorlardı. Bir terslik vardı. Kah-verengi gözleri iri iri açılan Tori, elini geri çekti. Bu arada Eric, diğer elini Tori'nin saçlarında gezdirmeye başlamıştı; kızla göz göze geldiğinde Cara onun gözlerindeki suçluluğu yakalamıştı. Bir dakika, suçluluk mu?

Eric ve Tori, beraberler miydi? Hayır, bu mümkün değildi. Tori, Jared Lee'den hoşlanıyordu, Eric'ten değil. Tori, Eric'ten nefret ederdi. Cara'nın beyin devreleri yanmış ve bu işaretleri yanlış yorumlamış olmalıydı.

Marcus, kızı sersemleten düşüncelerinden sıyrarak, “Şimdiye kadar ailene karşı sabırlı davrandık...” diye konuşmaya başladı.

“Elbette. Eğer sabırlı davranmak demek türlü yalanlar uydurup propaganda yapmak ve her gün evimin önünde protesto gösterisi düzenlemek demekse, sizde peygamber sabrı varmış.”

Marcus’un boynunda, kızarmış cildinin altında, küçük bir kas gözle görülür bir şekilde seğirdi ve Cara çocuğun o anda birini boğmak istediğini fark etti: Onu.

Cara başparmağıyla arkalarında, hâlâ dolapların yanından onları gözlemekte olan Aelyx’i göstererek “Hiç durma,” dedi. “Belki bu sefer koluna vurmakla kalmaz, onu çekip koparır.” Cara’ya mı öyle geliyordu yoksa Tori, Eric’e mi sokulmuştu? Alınlarının arasında sadece yirmi santim kalmıştı.

“Siz onu evine gönderene kadar üyelerimizden hiçbiri ailenle iletişim kurmayacak,” dedi Marcus. Elini sert bir şekilde sallayarak ekledi: “Tamamen dışlanmaktan söz ediyoruz.”

“Bugün aldığım en güzel haber, bu. Benimle ilişkini kesmeye tam şu anda başlayabilir misin?” dedi Cara.

Belli ki Marcus artık dayanamıyordu. Cara’ya buzdağını bile eritebilecek bir bakış attıktan sonra, Eric ve Tori’yi geride bırakarak takımıyla birlikte uzaklaştı.

Eric ve Tori birbirlerine baktılar, çanta askılarıyla ve kemerleriyle oynarken yanakları kızarıyordu. Daha da

önemlisi Tori, Eric'e orta parmağını göstermiyor ya da İspanyolca küfretmiyordu.

Aman Yarabbi. Gerçekten de beraberlerdi. En iyi arkadaş ve eski sevgilisi.

Cara'nın etrafındaki posterler ve afişler bulanıklaştı. Hava o kadar ağırlaşmıştı ki nefes alamıyordu. Yakınlarıdaki bir çeşmeden akan suyun şırıltısı kafasını zonklatıyordu. Bu, hiç mantıklı değildi. Tori ve Eric birbirlerinden hep nefret etmişlerdi. Peki, Jared Lee'ye ne olmuştu? Yoksa...

Cara'nın aklında, geçmişten bir konuşma belirdi. Benim görevim, o carajo'nun tatlı dille seni barışmaya ikna etmesini engellemek. Cara ve Eric ayrıldıktan sonra Tori böyle söylemişti. Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi var derlerdi. Tori ve Eric'in birbirlerine olan öfkesinin altında da birbirlerinden hoşlanmaları mı yatıyordu? Bütün Jared mevzusu sadece dikkatleri başka yöne çekmek için miydi? Ve eğer durum buysa Eric, Cara'yı gerçekten sevmiş miydi?

Geçen her saniyeyle birlikte Cara'nın yüzündeki özgüven maskesi buharlaşıyor, yerini üst dudağının üstünde beliren boncuk boncuk ter damlaları alıyordu.

"Ne zamandır?" derken Cara'nın sesi titriyordu. Güçlkle yutkunarak, "Yoksa çıkmaya biz ayrılmadan önce mi başladınız?" dedi.

"Hayır!" dedi Eric ellerini kaldırarak. "Tori toplantılara gelmeye başladı. Biz de sürekli sohbet ediyorduk. Genel-

likle senin hakkında. Sonra...”

“Her şey kendiliğinden gelişti,” diye tamamladı Tori, gözlerini yerden ayırmayarak.

“Hı hı,” diyen Cara kafasını sallayarak zihnini boşaltmaya çalıştı. “Kendiliğinden geliştiği falan yok. En iyi arkadaşımın eski sevgilimi kapması, kendiliğinden gelişmez.”

Eric, “Senin neden umurunda ki bu?” diyerek Cara’nın omzunun üzerinden Aelyx’i işaret etti. “Önce sen başkasını buldun!”

“Hayır, bulmadım. Ama bunun konumuzla bir ilgisi yok.”

Cara’nın bir zamanlar sevdiği o çocuk artık yoktu; Cara bunu kabullenmişti zaten. Ancak Eric’i geri istemiyor olsa bile bu hareketi onu incitmişti. Eric artık düşman safına geçmişti ve Evrensel Kızlar Dayanışması Kanunu’na göre, arkadaşların böyle durumlarda bir araya gelerek bu pislikten birlikte ölümüne nefret etmeleri gerekirdi.

“Bütün bunlar senin bu dönüşümünü açıklıyor,” dedi Cara elini Tori’nin saç kesimine ve Parıltılı Pembe’yi de kullandığı makyajına doğru sallayarak. Dudaklarındaki o çalıntı rujla Eric’i kaç kez öpmüştü acaba? “Ve Jared’ı nasıl bu kadar çabuk unuttuğunu da. Sen kimsin?” dedi Cara.

“Bütün bunların,” diye başladı Tori kıyafetlerini çekiştirerek, “E ile hiçbir ilgisi yok.”

“Vay canına! Artık ona E mi diyorsun?”

“Belki yalnızca biri de bana Aelyx’in sana baktığı gibi baksın istemişimdir!”

“Tabii. Belki de...” diyen Cara’nın gözüne, Tori’nin göğüs dekolteli bluzunda parlayan altın rengi bir nesne takılınca sözleri yarım kaldı. Melek kanatları. Cara, bütün suratına ateş bastığını hissetti, nabızı öyle hızlıydı ki kalp atışları neredeyse kulaklarında yankılanıyordu.

Bütün LİKİH üyeleri —ki artık Tori de onlardan biriydi— Cara’yı dışlayacaktı. Yani Tori sadece Cara’nın güvenine ihanet etmekle kalmamıştı; aynı zamanda ona sırt çevirecekti.

Sevgi ve kahkahalarla dolu altı senelik bir arkadaşlık. Hepsi sona ermişti. Cara’nın göğsünde, midesini bulandıran korkunç bir duygu dalgası yükseliyor, onu bedenini parçalayarak dışarı çıkmakla tehdit ediyordu. Gözlerinde yaşların biriktiğini hissetti; artık kendisini daha fazla tutamayacağını anlamıştı.

“Yapma böyle,” diyen Tori’nin de gözleri yaşlarla dolmuştu. “Bana öyle bakma. Eğer programdan çıkarsan, biz bir yolunu bulabili...”

“Neyin yolunu? Kaldığımız yerden devam etmenin mi?” dedi Cara. Dünyada olmazdı. Cara boğazındaki yumruyu temizleyerek, onlara son bir karşılık vermek için kendisini güçlükle topladı. “Umarım Eric, Ho Depot’da kapıldığı hastalıkları sana bulaştırır,” dedi.

Sırtına sapladıkları bıçak canını çok acıtsa da Cara onlara arkasını dönmeyi başardı. Ve sanki kalbi paramparça edi-

lip püre haline getirilmemiş, yerlere atılıp domuzlara yem edilmemiş gibi başını dik tutarak koridorda yürüyüp ön kapıdan çıktı. Otoparka geldiğinde gözlerine dolan yaşlardan önünü göremiyordu.

Aelyx, “Cah-ra!” diye arkasından seslendi ama o durmadı.

Aelyx, onu kolundan tutup yavaşça kendisine doğru çevirdi. “Özür dilerim. Böyle olacağını biliyordum,” dedi.

“Ne? Eric ve Tori’den haberin var mıydı?” dedi Cara. Bunu en son öğrenen kendisi miydi yani? Her şey daha ne kadar utanç verici olabilirdi?

“Bir saniye. Onlar birlikte mi?” diyen Aelyx bronz tenli başını salladı. “Tori’nin seninle arkadaşlığını bitireceğini bekliyordum ama Eric’le eş olacağı hiç aklıma gelmemişti.”

“Kimin aklına gelirdi ki?”

“Muhtemelen bana olan nefretleri onları bir araya getirmişti. Çok üzıldüm.”

“Sadece eve gitmek istiyorum.”

Aelyx başıyla onayladı ve kızı toprak yola doğru yönlendirdi.

Aelyx alnını, odasını Cara’nınkinden ayıran duvara yasladı ve Cara’nın boğuk hıçkırıklarını duyunca yüzünü üzüntüyle buruşturdu. Okuldan eve yürürlerken kızı güldürmeyi başarmıştı. Ama arka kapıdan eve girdiklerinde Eileen’in

“Neyin var, Pul biber? En yakın arkadaşını kaybetmiş gibi görünüyorsun,” demesiyle kızın yüzü yine asılmıştı. O zamandan beri, Cara hiç ara vermeksizin yas tutuyordu. Kızın burnunu ve içini her çekişi, sanki bu onun kendi acısıymış gibi Aelyx’in ciğerlerini yakıyordu ama Cara’yı teselli etmek istese de bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Öfkeyle yumruklarını sıkı. O bir L’eihrdi; arşivlerden türünün mükemmelleştiği bir dönemde klonlanmıştı. Cara’nın kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şeyler yapabilmesi lazımdı.

Tam bu konuda ne yapabileceğini düşünüyordu ki iletişim küresi, sadece onun duyabileceği kadar alçak bir frekansta çalmaya başladı. Hızla en üst çekmeceye gidip cihazı çıkardı ve “Elire,” diye parolasını fısıldadı.

Önünde Şyrine ve Eron’un görüntüleri belirdi; Syrine bacaklarını altına almış, örgü bir kilimde oturuyordu, Eron ise her zamanki gibi porselen küvetin içine sinmişti.

“*Sh’alear*’ım işe yarıyor,” dedi Syrine gülerek ve iki parmağını selamlama jestiyle öne uzattı. “Seninki de yarıyor mu?”

Aelyx, başıyla onayladı. Diktiği fideyi sulamak ve gübrelemek için ormana yaptığı birkaç gezi sırasında kendi gezegeninden getirdiği bitkinin toprakta yarattığı değişiklikler sonucu etraftaki tarlalardaki soya fasulyesi ekinlerinin solmaya başladığını görmüştü. Sık sık hissettiği o tanıdık suçluluk duygusu yine üzerine hücum ettiğinde kendisine bu değişikliklerin geçici olduğunu hatırlatarak rahatlama-

ya çalıştı. Aelyx *sh'alear*'ı topraktan söküp evine gittiği zaman ekinler de normale dönecekti. Ama insanların bu anormallikleri fark ederek; tam da Aelyx ve arkadaşlarının istediği gibi bunu L'eihir değişim öğrencilerinin varlığına bağlamaları da uzun sürmeyecekti.

Syrine şeytani bir zevkle “Bu yılki üzümlerden üretecekleri şarap mahsulü epey farklı olacak,” dedi. Kız, gezenlerinden ayırdıklarından beri hiç bu kadar mutlu görünmemişti.

Minyatür alm kırısan Eron, “Ya bir hata yaptıysak?” dedi.

Syrine iğrenç bir koku almış gibi irkilirken, Aelyx kaşlarının kalktığını hissetti.

“Hata mı?” dedi Syrine tiz bir sesle. “Dün gece insanımın ne yaptığını öğrendim, biliyor musun? Benim odama gizli kamera yerleştirdiğini! Neyse ki elektron-takip cihazım beni giysilerimi çıkarmadan, daha da iyisi sizinle iletişime geçmeden uyardı.”

“Tanrılara şükürler olsun,” diye fısıldadı Aelyx. Şu sırk gibi Fransız, gerçekten de üreme organlarına bir tekme yemeyi hak ediyordu. Brandi Greene, Aelyx'e ısrarla bakıp gizli gizli gülümseyerek musallat olmaya devam ediyordu ama en azından odasını işgal etmemişti. Henüz. “Fikrini ne değiştirdi, Eron?” dedi Aelyx.

Eron “Ailem,” derken ne dediğini fark edip lafını düzeltti. “Yani ev sahiplerim. Bana kendilerinden biriymişim gibi davranıyorlar. Özellikle de küçük Ming.”

“Her gün işgalci uzaylılar oyunu oynamak isteyen mi?” diye sordu Aelyx.

Eron’un dudakları parlak bir gülümsemeyle kıvrıldı; gülümsemesi o kadar genişledi ki gözlerinin etrafı kırıştı. “Burada aileler sadece bir çocuk yapabiliyor ama Ming’in ebeveynleri öldükten sonra ev sahibi ailem onu evlat edinmiş. Bir ağabeyi olacağını hiç düşünmemiş ama artık bir ağabeyim var diyor,” dedi ve büyülenmiş gibi başını salladı. “Bana ağabey diyor.”

Aelyx, ne diyeceğini bilemiyordu. Günün erken saatlerinde Cara’nın nasıl omuzlarını dikleştirip arkadaşlarıyla yüzleştiğini hatırladı. Kız, Aelyx için bütün ilişkilerini feda etmişti ve tıpkı Eron’un ev sahipleri gibi Sweeneyler de Aelyx’e ailedenmiş gibi davranmışlardı. Ama bu, Sweeneylerin insanlar arasında azınlıkta olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

“Kurduğumuz duygusal bağların L’eihr gezegeninin çıkarlarının önüne geçmesine izin veremeyiz,” dedi Aelyx arkadaşına. “Topladığın su numunelerini analiz et de insanların kendi gezegenlerine neler yaptığını gör. Koca bir insan kolonisinin bizim gezegenimize neler yapabileceğini bir düşün.”

“Katılıyorum,” dedi Syrine kuşkuyla. “Eron, senin bu empati kurma özelliğini hep takdir etmişimdir, biliyorsun.” Eron başıyla onayladığında ise yumuşak bir sesle devam etti: “Biz İhtiyarlar gibi değiliz. Duygularımız böyle değişken olabiliyor ama insanların neler yapabi-

leceğini hiç aklından çıkarma. Aralarından bir tanesinin potansiyeli yüksek olabilir ama genel anlamda türlerinin bayağı olduğunu asla unutma. *Sh'alear*'a nasıl tepki vereceklerini izle ve gör. Şimdiden fark etmeye başladılar bile; insanların internette yaptıkları bazı tartışmaları inceledim. Bazıları; bizim etrafımızda ekinlerin solduğunu çünkü bizim varlığımızın Tanrılarını kızdırdığını düşünüyor. İnsanlar tarihte bundan çok daha azı için bile savaş çıkardılar.”

“Ama belki de biz burada kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet yaratmışızdır,” diye itiraz etti Eron. “Onların başarısız olmalarını biz sağlıyoruz.”

Syrine başını sallayarak, “Eğer gerçekten gelişmiş olsalardı bu testi geçerlerdi. Sence de öyle değil mi?” dedi.

Eron bunu inkâr etmedi ama Aelyx yine de bu argümanı destekledi. “Yöntemlerimizin ikiyüzlü olduğunun farkındayım ama eğer ellerine fırsat geçerse insanlar bunu kullanırlar. Aegis bu konuda aylar önce mutabık kaldı. Onlara planın değiştiğini söylemek ister misin? Artık ittifakı desteklediğini?”

“Hayır,” dedi Eron arkasındaki fayanslı duvara yaslanarak. “Muhtemelen haklısınız. Sadece...” derken kapıdan gelen alçak tıkırtıyı takip eden bir çocuk sesi sözlerini böldü ve Eron küresini kapatıp gözden kaybolmadan önce veda edercesine aceleyle iki parmağını uzattı. Syrine derin bir iç çekti ve o da gözden kayboldu.

Göğüs kemiğinin altında tanıdık bir sızı duydu Aelyx.

Açık bu hissi tanıyordu. Suçluluktan bu, peşini bırakmayan refakatçisi.

Eğer ittifakı sabote etmek doğru ise, neden bunun yanlış olduğunu hissediyordu? İçgüdüleri bunun yan odada iç çeke çeke ağlayan kızıl saçlı kız yüzünden olduğunu söylüyordu; yani Cara ya da Aelyx'in onu düşündüğü ismiyle Elire. Aelyx evine döndüğünde geride bıraktığı Cara, onun eylemlerinin sonuçlarıyla, bütün öfkeli insanlarla tek başına yüzleşmek zorunda kalacaktı. Aelyx, bunun her yönden çok yanlış olduğunu inkâr edemezdi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cara, başparmağının tırnağını Tori'nin ona önceki Noel'de hediye ettiği kalp şeklindeki gümüş kolye ucunun işlemesinde gezdirdi. İşlemenin üzerinde “Arkadaşlık, iki bedende bir akıl olmaktır,” yazıyordu.

Tabii. Ta ki en yakın arkadaşınız aklını kaçırıp eski sevgilinizin bedeninin peşinden koşana kadar.

Gözlerini kapattı. Tori'nin gülümseyerek söylediği sözleri duyar gibiydi. Eğer tek bir beynimiz olacaksa, seninki olsun, demişti. Yoksa mesai günündeki bir puta* gibi hapı yuttuk demektir. Bu lafa kahkahalarla gülmüş ve bütün günü evleri arasında mekik dokuyup tıka basa fındıklı pastayla paneton** yiyerek geçirmişlerdi. Sonra da gece yarısı Tori'nin odasında kelime oyunu oynayarak uyuyakalmışlardı.

* İspanyolcada fahişe, hayat kadını. (Ç.N.)

** Genellikle İtalya'da Noel zamanı tüketilen, tatlı somun ekmeği. (Ç.N.)

Her şey nasıl bu kadar çabuk paramparça olmuştu? Nasıl olmuştu da bir erkek gibi önemsiz bir şeyin aralarına girmesine izin vermişlerdi? Böyle olacağı, Cara'nın aklına hiç gelmemişti. Daha bir gün bile geçmemişti ama Tori'yi şimdiden özlemişti.

Kolyeyi mücevher kutusuna attı ve içinde okula gidecek gücü bulmaya çalışarak kendisini hızla yatağa bıraktı. Münazara yapmanın ilk kuralına uymak istese de bunu yapacak enerjisi yoktu. Kuralın canı cehennemeydi. Terlediğini görebilirlerdi. Şişmiş göz kapaklarını, kızarmış burnunu, özensizce toplanmış saçlarını veya demode eşofmanlarını görebilirlerdi. Kimin umurundaydı ki?

Birden kapısı üç kez hafifçe çalındı. "Cah-ra?" dedi dışarıdan bir ses.

"Kapı açık."

Aelyx kızın yanına giderek yatağın ucuna oturmadan önce bir süre içeri baktı ve Cara'nın ruh halini tarttı. Aelyx'in ağırlığı yatağı sarstı ve kızın yan tarafa doğru eğilmesine sebep oldu; ikisinin omuzları birbirine değince Aelyx geri çekildi.

Cara'ya yabanmersinli kek uzatarak "Bugün evde kalmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır," diyen Cara, keki burnuna götürünce kekin tatlı kokusu midelerini bulandırdı. "Yani evet ama kalamam," dedi.

"Geç gidebiliriz. Sabah protestosundan sonra."

"Alsana," diyen Cara keki geri uzattı. "Hadi halledelim

şu işi.” Kız ayağa kalktığında Aelyx eşofman üstünün fermuar kopçasıyla oynayarak oturmaya devam etti.

Kara kirpiklerinin altından yukarı baktığında gözleri dile getirilmeyen bir mesajla alevlenmişti. “Belki de gitmemin vakti gelmiştir,” dedi.

“Ne demek, gitmek? Bildiğimiz gitmek mi? Başka bir aileye mi?” dedi Cara. Aelyx’in yavaşça başını sallaması bunu doğruladı. “Hayır, saçmalama!” dedi Cara.

“Cah-ra, evinizin duvarları ses geçiriyor. Dün gece seni duydum.”

“Öyle mi?” dedi Cara. Başka şartlar altında olsa, birisinin onu ağlarken dinlediğini düşünmek Cara’yı rahatsız ederdi ama bir sebepten ötürü, Aelyx’in onu en zayıf haliyle görmesinden rahatsızlık duymuyordu. İçinin ne kadar acıdığını göstermiş olmak kızı rahatlatıyordu aslında.

“Her şey daha da kötülecek. Biliyorum, burs var...”

“Para umurumda değil. Senin gitmeni istemiyorum ben. Ayrıca programdan çıkarsam L’eihr gezegenine seni ziyarete gelemem ve yanılmıyorsam bana on numara larun yedirme sözü vermiştin. Bu yüzden beni yüzüstü bırakmaya çalışma sakın.”

Aelyx hafifçe güldü ama Cara’nın gözlerine bakamıyordu. Muhtemelen kendini olanlardan sorumlu tutuyordu; özellikle de bütün gece Cara’nın ağlamasını dinledikten sonra. Cara’nın Midtown’a cesur görünecek enerjisi yoktu belki ama Aelyx’e görünebilirdi. Çocuk, onun kişisel sorunları yüzünden kendisini kötü hissetmeyi hak etmiyordu.

“Hadi, dışlandığım bu ilk günümde okula giderken bana eşlik etmene izin vereceğim,” dedi. Bu sözlere karşılık Aelyx’ten belli belirsiz bir gülümseme geldi. “Sanırım bu, artık yetişkin bir kadın olduğum anlamına geliyor,” diye devam etti Cara.

“Bense bu özel günün için sana hediye almadım.”

Yine şaka yapmıştı. Aelyx, geçen birkaç ay içinde değişmişti. “Sanırım kötü giyinmek için yanlış günü seçmişim. Bir kız, bütün dünya ona sırt çevirirken göz kamaştırıcı görülmeli,” dedi Cara.

Aelyx başını sallayarak, “Ben seni böyle görmekten hoşlanıyorum,” dedi.

“Makyajsız, saçlarım berbatken ve spor çantamda bulduğum kıyafetlerin içindeyken mi? Evet ölümüne seksiyim.”

Aelyx yataktan kalktı; yüzüne sıcak bir gülümseme yayılmıştı. “Burada çillerin var,” dedi parmak ucunu arada bir santim kalana dek kızın yüzüne yaklaştırıp burun kemelerinden aşağı, elmacık kemiklerine doğru hayali bir çizgiyi takip etti. “Kozmetik ürünleri sürdüğünde onları göremiyorum. Ayrıca...” derken başparmağıyla kızın kirpiklerine hafifçe dokundu; bu dokunuş bir kelebeğin öpücüğünden bile daha hafifti. “Kirpiklerinin ucu altın renginde,” diye bitirdi.

Cara, ne yaptığının farkında bile olmadan gözlerini kapattı ve başını kaldırıp Aelyx’in devam etmesini diledi. Aelyx’in teninin sıcaklığını hissetmeyi o kadar çok istiyordu ki nefesi kesilmişti. “Ben...” Ruj da sürmedim. Dudaklarıma da dokunsana. “İıı...” Hay aksi, ona ne oluyor-

du böyle? Aelyx'ten uzaklaşarak gözlerini açtı ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Ben Utanç Tacımı takayım, sonra dışarıda buluşalım," dedi.

Dondurucu bir sonbahar rüzgârı Cara'nın at kuyruğunu havalandırarak boynunun iki yanına savurdu. Cara, titreyerek toprak yolda ağır ağır yürümeye devam etti. "Dikkatimi dağıtacak bir şeylere ihtiyacım var. Bana L'eihir gezegenindeki hayvanları biraz daha anlatsana. Senin en sevdiğin hayvan hangisi?" diye sordu.

Aelyx kapüşonunu başına çekip avuçlarını hızla ovuşturdu. "En sevdiğim hayvan, Vero," dedi. Hafızasında canlanan bir anıyı izlercesine birkaç saniye sessizce gülümsedi. "Vero, bizim Aegis'teki evcil hayvanımız. Lemura benzer—hızlıdır, çeviktir, iyi bir tırmanıcıdır—ama lemuradan daha büyüktür; şempanze kadardır diyebilirim. Rakunlar gibi becerikli elleri vardır; parmaklarını kıvrırabilir," diyen Aelyx, Cara'nın kulağına eğilerek, "ona yazı yazmayı bile öğrettim," diye fısıldadı.

"Yok artık! Çok zeki bir hayvan o zaman."

"Şey, biraz abartmış olabilirim. Ona yazı yazma aleti tutup bir şeyler karalamayı öğrettim sadece. Ama oldukça zekidir gerçekten."

"Kürkü var mı? Bir de sizin kontrol ettiğiniz hava koşulları hayvanlar için sorun yaratmıyor mu? Kalın kürkleri olan hayvanlar sıcaktan bunalmıyor mu?"

“Bu koşullara yüzlerce yıl önce uyum sağladılar. L’eihr gezegenindeki hayvanların çoğunun gerçek kürk yerine şeftali tüyü gibi ince tüyleri vardır. Vero’nun derisi bej rengi ama kamufle olmak istediğı zaman derisinin rengini koyulaştırarak griye dönüştürebiliyor.”

“Bakalım doğıru anlamış mıyım,” dedi Cara. “Vero; lemur, rakun ve şempanze karışımı bir hayvan ama tüyü yok, öyle mi? Onu gözümde hiç canlandıramadım.”

“Bir ara sana onun resmini çizerim ama öyle harika bir ressam değılimdir.”

Cara abartılı bir şekilde nefesini tutarak, “Harika olmadığın bir şey mi var senin?” dedi.

“Üç şey var.”

“şaka yapıyorsun,” diyen Cara, Aelyx’in yüz ifadesini incelemek için kapüşonunu indirdi. Çocuğun gözlerinde şakadan eser yoktu. “İnanmıyorum,” dedi Cara.

“L’eihr gezegeninde her çocuk, altı yaşına geldiğinde birtakım testlerden geçirilir ve sonra da güçlü olduğı noktalar temelinde kariyeri şekillendirilir. Ben, üstün dil becerileri gösterdim; bu sebeple de çevirmen olarak hizmet etmek üzere seçildim.”

Cara başını sallayarak Aelyx’ten devam etmesini istedi.

“Ama benim asıl tutku duyduğum alan bilimdi, iletişim değıl; bu yüzden birkaç yıl sonra İhtiyarlara itirazda bulundum. Onlar da puanlarımla laboratuvarlarda çalışamayacak kadar düşük olduğunu söylediler.”

“Üzüldüm,” diyen Cara, Aelyx’in koluna şöyle bir do-

kunup elini çabucak geri çekti. “Zorluk çektiğin diğer şey nedir peki?”

Aelyx yerdeki yaprak yığınının bir tekme atarken gülümsemesi geri geldi. “İtaat etmek,” dedi.

Cara güldü ve parmağını çocuğa doğru sallayarak, “Bunu uyduruyorsun,” dedi.

Aelyx bir elini havaya kaldırarak, “Yemin ederim,” dedi. “Yabancı dil derslerine girmeyi reddederek isyan ettim. Bu da sırtıma beş *iphet* yememe sebep oldu.”

“Bu *iphet*, kürek gibi bir şey mi?”

“Elektrikli kürek gibi düşün, daha çok kırbaç gibi. Sonrasında da bütün gün yemek yememe cezası aldım.”

“Çok fenaymış,” dedi Cara. L'eihrlilerin hiç şakası yoktu.

“Çok fena, *iphet*'i tanımlamak için çok doğru bir ifade. Ben iki kere *iphet* cezası aldım, ikisinde de yaptığım pişman oldum. Her neyse, Syrine –galada tanıştığın dişi– benim yurt odama gizlice yemek getirip bana görev bilinci ve sorumluluk üzerine uzun bir vaaz verdi. Ondan sonra da arkadaş olduk zaten, birkaç yıl sonra da oda arkadaşı.”

“Bir dakika. Senin oda arkadaşın kız mı?” diyen Cara nedense bundan rahatsız olmuştu.

“O ve Eron, benim oda arkadaşlarım. Eron şu an Çin’de. Üçümüz değişim programı için seçildikten sonra aynı odada kalmaya başladık.”

“Hımm,” dedi Cara. Bunu duyunca kendini daha iyi hissetmişti. Bu, Aelyx ve Syrine’in aşk hayatı yaşamasından

iyiydi. “Yani diğer iki değişim öğrencisi de senin gibi dil konusunda yetenekli mi?” diye sordu.

“Eron, çevirmendir. Syrine’in ise... başka yetenekleri var,” diyen Aelyx dudaklarını sıkı, kapüşonunu tekrar kafasına geçirdi ve adımlarını hızlandırdı. Birden ortamdaki hava değişivermişti.

“Ne gibi?”

“Syrine bir duygu şifacısı,” dedi Aelyx ve ardından saygılı bir tonla ekledi. “Yemin ederim, biz birlikte değilken bile kafamın içini okuyor. O benim en yakın arkadaşlarımdan biri; seninle Tori gibi...” diyen Aelyx birden ne dediğinin farkına vararak afalladı ve bir özür kelimesi bulmaya çalışırken ağzı birkaç saniye açık kaldı. “Özür dilerim. Sürekli unutuyorum.”

Cara’nın karnına sersemletici bir acı dalgası yayıldı; sanki Aelyx midesine bir beyzbol sopası indirmişti. Ama Cara kendi duygularını incelediğinde, onu iki büklüm etmekle tehdit eden tek duygunun acı olmadığını fark etti. Syrine, Aelyx’in sadece oda arkadaşı değildi demek, aynı zamanda en iyi arkadaşı da mı oydu? Peki, ne kadar yakınlardı acaba? O kadar mı yakınlardı?

“Sorun değil,” diye mırıldandı Cara.

Sokağa ulaşıp da o güne kadar gördükleri en büyük Dünyaperver protesto grubuna şahit olana dek sessizce ilerlediler. Radikaller, yumruklaşmalar ve havada uçuşan bira şişeleri Aelyx’in destekçilerini korkutarak kaçırmadan önce hippilerin şarkı söyleyerek dans ettiği boş park alanına kadar taşmışlardı.

“Bugün evlerinde oturacaklarını umut edecektim neredeyse,” dedi Aelyx.

“Evet, bizi görmezden geleceklerini sanıyordum.”

En azından, hükümet nihayet devreye girerek askeri birlikler yollamıştı. Yaklaşık iki düzine, yeşil kamuflaj kıyafetleri giyen silahlı asker, göstericilerin etrafını çevirmişti. Ancak maalesef sonbahar yaprakları gibi uçuşan sigara izmaritlerinin, çöp haline gelen afişlerin ve karton kahve bardaklarının geçmesini engelleyemiyorlardı.

Cara kendisini, Tori’nin arabasını görmek üzere park alanını taramaktan alamadı ama bakışlarını çabucak Aelyx’e çevirdi. Boğazını temizleyerek nemli avuçlarından birini pantolonuna sildi. Gerçekten kendisini tutabilecek miydi? Eric ve Tori’yle henüz karşılaşmamıştı ama gözleri şimdiden dolu dolu oluyordu. Yüzünü dondurucu rüzgâra dönüp gözyaşları kuruyana kadar üst üste gözlerini kırptı.

“Bunu yapabilirsin,” dedi Aelyx.

“Biliyorum,” dedi Cara. Ama yine de ayakları hareket etmeyi reddediyordu.

Aelyx, bir süre kızı inceledi. Sonra Cara’nın inanmadığı bir şey yaptı. Onun elini tuttu. Gergin parmaklarını Cara’nın kılere dolayıp elini sımsıkı kavradı, avuçlarını birleştirerek ten renklerinin hipnotize edici zıtlığını ortaya çıkardı.

Cara birbirine dolanmış ellerine bakakaldı, içi erimişti. “Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi. “Bundan nefret ettiğini biliyorum.”

“Tam tersi,” diyen Aelyx, başını eğerek gülümsedi. “Seni teselli etmek beni rahatlatıyor. Duvarın öbür tarafında, çaresizce ağlamanı dinlemeye ise dayanamıyorum.”

“Bana çok iyi davranıyorsun.”

Gülümsemesi kaybolan Aelyx, “Hiç de bile,” dedi. Birbirine dolanmış parmaklarıyla Cara’yı çekti ve birleşmiş bir cephe olarak kalabalıkla yüzleştiler: Bütün dünyaya karşı yalnızca ikisi. Bu durum, Cara’nın göğsünde bir umut kıvılcımının çakmasını sağladı.

Onlar daha sokağın karşısına geçmeden, kalabalığın kenarındaki bir protestocu, havalı kornasını dört kez çaldı. Sonra grup, insanın tüylerini diken diken eden bir uyum içinde sola döndü ve yüzlerini ters yöne çevirdi. Bütün sabah bunun provasını yapmış olmalıydılar.

Mesaj alınmıştı: Cara’yı yok sayıyorlardı. Ama Cara, Aelyx’i Midtown’a getirdiğinden beri ilk kez kalabalığa bakarken kendisini rahatsız hissetmiyordu. Adımlarını yavaşlatıp sözüm ona düşmanlarının sırtlarını inceledi.

Komşularından biri olan, Midtown Marketinin sahibi Bay McFarland’i tanımıştı. Eski Pazar Okulu öğretmeni Bayan Fraker’ı da görünce gözlerine inanamadı. Barış, sevgi ve anlayış buraya kadardı demek ki. Sağı solu belirsiz radikallerin LİKİH’te baskın hale gelmesiyle, grubun ilk günlerinden bu yana çok şey değişmişti. Erkeklerin sayısı hâlâ kadınlardan fazlaydı ama Cara kalabalığın içinde birçok atkuyruğu ve muz topuzla birkaç uzun kaşmir palto tespit etti. Küçük, kızıl saçlı bir bebek annesinin kalçasının

üzerinden, iri iri açılmış meraklı gözleriyle Cara'yı süzüyordu. Cara bebeğe gülümsedi ama bebek dilini çıkararak yüzünü sakladı.

Okulun içinde, Aelyx'le el ele yürürlerken öğrencilerden bazıları Kızıl Deniz gibi ikiye ayrılarak onlara yol açıyor; bazıları ise oldukları yerde durarak dik dik onlara bakıyordu. Cara, bunun ne tür dedikodulara yol açacağını biliyordu ama kimin umurundaydı? Dünya üzerinde Aelyx'ten başka arkadaşı yoktu, bu nedenle önemli olan tek şey Aelyx'in ne düşündüğüydü. Ama bir dakika; Cara'nın dolabının etrafında dolanan L'özentiye bakılacak olursa, bir arkadaşı daha vardı.

"Haleem!" diyen kız, saç boyasıyla Aelyx'i öldürmemek için birkaç adım geri çekildi.

"Aslında haleem, hoşça kal demek," dedi Aelyx. "Mahra demek istedin herhâlde."

"Maaaa-hraaah," diyen L'özenti, bu egzotik selamlama kelimesi bir şekerlemeymiş de tadına varmak istiyormuşçasına gözlerini kapattı. Saç diplerindeki iki santimlik açık sarı renk, Cara'ya kızın saçlarını boyamayı bırakmış olduğunu söylüyordu ama maalesef bronzlaştırıcı sprey kullanmayı bırakmamıştı.

"Adın ne?" diye soran Cara, parmaklarını Aelyx'inkilerden kurtardı ve dolabını açmak için şifresini girmeden önce kan dolaşımını hızlandırmak için elini salladı. "Grubunun geri kalanı nerede?"

"Adım, Ashley," dedi kız. Bakışlarını yere dikip kaza-

ğındaki L'eihir AŞIĞI rozetini düzeltirken, yanakları turuncunun tuhaf bir tonuna büründü. “Ve artık sadece ben varım.”

“Ah, anladım,” dedi Cara. Demek diğer L'eihir Âşıkları baskıya dayanamamış ve sahneden çekilmişlerdi. Cara onları suçlayamazdı ama Ashley'nin kararlılığına hayran kalmıştı. Popüler olmayan düşüncelerini gözler önüne serecek kadar cesur bir kız, münazara ekibine değerli bir katkı sağlayabilirdi.

“Baksana,” dedi Cara. “Okuldan sonra bir işin var mı?”

“Sanırım, yok. Neden?”

“Benimle münazara çalışmasına gelmek ister misin? Aelyx'le ilgilenmem gerektiği için artık sadece haftada bir kez toplanıyoruz, yani fazla zamanını almaz,” diyen Cara, Ashley'yi süzdü; kendinden emin bir duruşu vardı, tane tane konuşuyordu ve en önemlisi her kelimeden sonra falan ya da ııı demiyordu. “Bence sen münazarada başarılı olursun.”

“Gerçekten mi?” diyen Ashley öyle bir ışıltı saçtı ki ten rengi turuncudan sarıya döndü.

“Gerçekten, gerçekten.”

Ders zili ahenkle çalmaya başladı ve Ashley el sallayarak aceleyle lise birlerin bulunduğu kanada yönelmeden önce güçlüğüle “Tamam!” diye ciyaklayabildi.

Ashley gittikten sonra Aelyx arkasından, “Bu çok hoş bir davranıştı,” dedi.

Cara omuz silkti ve dolabının kapağını hızla çekerek açtı. “Kızın cesaretine hayran kaldım. En iyi arkadaşım bile

arkamda durmazken...” Katlanmış bir kâğıt parçası dolaptan süzülerek ayaklarına düşünce Cara lafını yarıda kesti.

Kâğıdı Aelyx’ten saklamaya çalıştı ama Aelyx onu yana iteleyip kâğıdı yerden aldı. O, kâğıdı açarken Cara elini çocuğun koluna koydu ve omzunun yanından nota baktı. Büyük harflerden oluşan, özenle yazılmış mesaj şöyle uyarıyordu: POLİS SİZİ SÜREKLİ İZLEYEMEZ. AMA BEN İZLEYEBİLİRİM. –HUMANIST.

Humanist mi? Bu isim Cara’ya tanıdık geliyordu. Bu, birkaç hafta önce ona sürtük diyen ve silahlar hakkında zıvalayan blog trolü değil miydi?

Cara, ormanda gördüğü silueti hatırladı. Bu notun aynı kişiden geliyor olma ihtimali neydi? Sıfıra yakın. Ama bu yazıda Cara’yı rahatsız eden bir şey vardı. Harflerin kâğıda işlenme şekli. Yazan kişi kalem o kadar hırsla bastırmıştı ki mürekkep neredeyse arka tarafa çıkmıştı.

Bu, her zamanki nefret mektuplarından daha tuhaftı. “Ne polisi?” dedi Cara.

“Şu polis sanırım,” diyen Aelyx, Cara’nın başının üzerinden baktı ve kız da olduğu yerde dönerek, ağır ağır onlara doğru yürümekte olan okul polisini gördü. Cara bu polisin, ağabeyiyle birlikte mezun olduğunu hatırladı. Polis akademisini yeni bitirmişti. Rengi o kadar sarıydı ki, insan onu limon sanabilirdi.

“Merhaba Cara,” dedi Barry ya da Blaine; Cara hangisi olduğunu hatırlayamıyordu. Polis kollarını kavuşturdu ve boğazını temizleyerek aşırı ciddi maskesini tekrar yüzüne

oturtmadan önce kısaca gülümsedi. “Troy’dan haber alıyor musun?” diye sordu.

“Hayır. Sadece bir şey istediği zaman e-posta yolluyor,” diyen Cara arkasına uzandı, notu Aelyx’in elinden kaptı ve avucunun içinde top haline getirdi. Bu mektuplar yüzünden koridorlarda polis eskortuyla dolaşmak, Cara’nın isteyeceği en son şeydi. “Ama eğer haberleşirsek senden selam söylerim,” diye ekledi ve dolabının kapağını hızla kapatarak ilk dersinin olduğu sınıfa doğru yöneldi ama polis onu durdurdu.

“Haberin olsun...” diye söze başladı ve klasik polis tavrıyla duraksayarak ellerini kemerine götürdü; bunu Çörek 101 dersinde bütün polisler öğretiliyor olmalıydılar. “Birisi tehdit edildiğinizi ihbar etti. Endişelenecek bir şey yok ama sana ve Aelyx’e sınıflarınıza kadar ben eşlik edeceğim artık.”

Cara gözlerini kapatıp içinden homurdanırken Aelyx buruşturulmuş kâğıt parçasını Cara’nın elinden kapıverdi.

“Harika,” diyen Aelyx, notu Cara tekrar kapamadan polise fırlattı. “Çünkü Cah-ra tehdit mektupları alıyor.”

“Tam olarak öyle denemez, Memur Bey...” diyen Cara’nın sesi polisin ismini hatırlamaya çalışırken kısıldı.

“Blake...” diyen polis notu düzleştirip kâğıdın ön ve arka yüzünü inceledi, “Blake Borsch.” Notu havada tutarak, “Diğer notlar nerede?” diye sordu.

“Sadece bir tane daha vardı ve üzerinde de yalnızca hain kaltak yazıyordu.”

“Bundan sonra notları sakla. Her şeyi görmem lazım,”

diyen Blake, bir elini Maglite marka el fenerinin üzerine götürdü, diğerini de gidebileceklerini belirtircesine artık boşalmış olan koridora doğru uzatarak “Önden buyurun,” dedi.

Cara bitkin bir şekilde omuzlarını düşürerek sınıfa doğru yürüdü. Görünüşe göre artık üç “arkadaşı” olmuştu: Seksi bir uzaylı, deli bir uzaylı özentisi kız ve bıyıkları yeni terlemiş bir lise polisi. Ah, şimdi de görüş mesafesine el ele tutuşan eski sevgilisi ve eski en iyi arkadaşı girmişti. Gözlerini sımsıkı kapatarak onları aklından kazıyıp atmaya çalıştı. Şansı yaver gitmiyordu.

Ashley, o gün öğleden sonra, münazara çalışmasında Joss Fenske’ye “Gerçekten de su kıtlığı olursa savaş çıkmayacağını mı düşünüyorsun?” diye sordu. Başını duyduklarına inanamıyormuş gibi sallayarak geriye yaslandı ve işaret parmağıyla sırasına vurdu. “Çünkü ülkeler binlerce yıldır zaten toprak ve su hakları için savaşıyorlar,” diye ekledi.

Tam da Cara’nın tahmin ettiği gibi, Ashley doğuştan yetenekliydi. Böyle olması iyi de olmuştu çünkü Cara bugün ekibe hiç katkıda bulunamıyordu. Denemediğinden değildi, ama bu toplu dışlama işi Cara’nın bütün havasını söndürmüştü. Bugün bir domuzu çamurda yuvarlanmaya bile ikna edemezdi. Ekibin umurunda değil gibiydi; o öğleden sonra kimse onunla göz teması kurmamıştı, danışman öğretmen Bay Bastian bile. Cara öğretmenlerinin bu kadar alçalmaya-

cağını ummuştu ama bazıları birden, üniversite başvuruları için Cara'ya tavsiye mektubu yazmayı “unutuvermişlerdi”. Uzaylı düşmanı dallamalar.

Madem münazarada işe yaramıyordu, en azından bir sonraki blog güncellemesini yapabiliirdi. Cara başparmağıyla dizüstü bilgisayarını açıp işe koyuldu.

16 Kasım Salı
Silahlara Çağrı!

Eğer başınızı kuma gömmüş yaşıyorsanız ve olanları duymadıysanız söyleyeyim, *L'eihir Sınır Dışı Yasası* isminde bir kanun taslağı temsilcilerimiz arasında dolaşıyor. İki beyin hücrelerini bir araya getirebilen herkes –belli ki Senatör Ibis bunu yapamıyor– bu kanun taslağının ne olduğunu anlar: Alenen yabancı düşmanlığı. Kendisi L'eihir değişim öğrencilerini yerel ekinleri zehirlemekle suçlayacak kadar alçaldı ki bu suçlama hiç mantıklı değil. L'eihirliler ellerinde Dünya üzerindeki bütün bitki örtüsünü yok edecek teknoloji varken neden rastgele birkaç soya fasulyesi ve buğday tarlasıyla bir üzüm bağını kurutsunlar ki? Neden sonuna kadar gidip de bizi kendi insaflarına bırakmasınlar? **BİZ ONLARIN DÜŞMANI DEĞİLİZ DE ONDAN!**

Artık çılgınlığı bir kenara bırakalım ve bu kanun taslağını durdurmak için birlikte çalışalım. Şöyle yardımcı olabilirsiniz...

Cara'nın parmakları, tuşların üzerinde durakladı; devam edemiyordu. İnsanları bir araya getirmek için ne söyleyeceğini bilemiyordu. Okurları zaten temsilcilerine nasıl yazacaklarını biliyorlardı; ona yeni bir fikir lazımdı.

Birkaç dakika düşündü ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Öfkeyle iç çekerek bilgisayarını kapattı. Görünen oydu ki, umursama yetisini kaybedince ne münazara edebiliyordu ne de blog yazısı yazabiliyordu.

“Hey, çocuklar,” diyerek ayağa kalkıp eşyalarını topladı. “Ben erken çıkıyorum. Sanırım grip oluyorum,” dedi. Çok da umurumda gribi, yani. “Ashley, harika gidiyorsun. Haftaya da gelecek misin?”

“Evet.”

Ashley, bariz bir endişeyle ona bakmaya devam edince Cara elini sallayarak, “Herhalde şu yirmi dört saat süren hastalıklardan biridir. Hemen iyileşirim,” dedi.

“Ah, biliyorum,” diyen Ashley burnundan nefes vererek güldü. “Dikkat et de Aelyx’e bulaştırma.”

Birilerinin onunla ilgilendiğini bilmek güzeldi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Aelyx, okulun bilim laboratuvarından ödünç aldığı mikroskobun parçalarını monte etti. Bu, şu ana kadar kullandığı en ilkel cihazdı ama kendi analiz cihazlarını L'eihir gezegeninde bıraktığı düşünülürse, bulabileceklerinin en iyisi buydu. Su numunesi toplama cihazından gelen ilk veriler anormal derecede yüksek kirliliğe sebep olan madde seviyeleri gösteriyordu; bu da Aelyx'in merakını cezbederek araştırmasına sebep olmuştu.

Merak ve can sıkıntısı.

Aelyx yatak odasının duvarına baktı. Cara, bu engelin gerisindeydi ama artık hiçbir ses çıkarmıyordu. Ağlamıyor, gülmüyor, tartışmıyor ya da münazara etmiyordu. Aelyx, kızın iki satranç oyunu “kazanmasına” izin vermişti ama bunun da faydası dokunmamıştı. Cara artık satranç oynamayı da reddediyordu. Okul dışında Cara'yı sadece yemek

saatlerinde ve banyoya giderken yolları kesiştiğinde görüyordu. Kızın içinde yanan parlak ateş söndürülmüştü sanki ve Aelyx bu ateşi tekrar tutuşturmanın bir yolunu bulabilmeyi diliyordu. Elire'ini; güzel savaşçısını geri istiyordu.

Derin bir iç çekerek mikroskobun altına lamı yerleştirdi ve steril kabın kapağını açtı. İçine su doldurduğu toplama cihazını iyice salladıktan sonra cihazın başlığını çevirerek açtı ve içindekileri kaba doldurdu, ardından lamin üzerine iki damla sıktı. Mikroskobun merceğinden gördüğü şey karşısında hayretle nefesini tuttu.

“Bu da ne?” dedi Aelyx. Damlalara yüzlerce yeşil renkli topak nüfuz etmişti; bu sebeple de ilk bakışta bitkiye benzer bir görüntü oluşuyordu. Ancak Aelyx o gün doğa koruma alanında topladığı numunelerde bu tür maddelerin bulunmadığından kesinlikle emindi. Bu tüylü parçalardan birini ayırıp mikroskobun izin verdiği en büyük büyütme oranını kullanarak inceledi.

Dakikalar içinde bu maddenin *Sphagnum squarrosum*, yani insanların yosun dediği madde olduğunu anladı. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Suyun içinde sporlar mevcut olsa bile, steril koşullarda bu kadar çabuk çoğalamazlardı; üstelik yalıtımlı, güneş ışığı almayan bir metal tüp içerisinde. Numuneyi toplarken bir hata yapmış olmalıydı; başka bir ihtimal yoktu.

Duvarın Cara'nın odasında kalan tarafına monte edilmiş stereo hoparlörler, hafifçe tıngırdayan gitar akortlarıyla birlikte duvar sıvasını titreterek sessizliği böldü. Aelyx

kulak kesildiğinde bir erkeğin içli içli *lütfen, lütfen, lütfen bırak istediğimi alayım*, diye yalvardığını duydu. Tanrılar aşkına, bu, Aelyx'in hayatında duyduğu en depresif şarkıydı. İnsanlar neden bunalımlarını bu tür müziklerle besliyorlardı ki?

Bu kadarı yeterdi! Eğer Cara düştüğü kuyudan kendi kendine çıkmayacaksa Aelyx onu çıkarmanın bir yolunu bulacaktı. Ve eğer satrançta kazanmak kızın neşesini yerine getirmiyorsa, Aelyx'in onun ruh halini iyileştirmek için kıza endorfin salgılatmanın başka bir yolunu bulması gerekiyordu.

Aelyx odasından çıkıp mutfağa giderek aklına gelen en zengin, en lütufkâr, en iğrenç tabağı hazırladı; üzerine çikolata şurubu, yarı tatlı çikolata parçacıkları serpiştirdiği bir kâse dondurma ve işini sağlama almak için kilerden çıkardığı bir çikolatalı kek. Üstelik bunları bir de renkli şekerlerle süslemişti.

Bunun faydası olmalıydı. Kâsenin içine bir kaşık yerleştirdikten sonra Cara'nın kapısını çalıp "Girebilir miyim?" diye seslendi.

"Kapı açık," diye seslendi Cara, sesinin boğuk gelmesinden yorganım başına kadar çektiği anlaşılıyordu.

Aelyx sadece kısmen haklıydı; gidip yatakta onun yanına otururken Cara'nın yüzünü yorganiyle değil de bir yastıkla örtmüş olduğunu gördü. Çocuk, boşta kalan eliyle yastığı çekip alarak Cara'nın akan makyajının iz bıraktığı kızarmış yanaklarını ve kızarmış yüzüyle uyum sağlayacak

derecede kan çanağına dönmüş, şiş gözlerini ortaya çıkardı. Bir yandan kâseyi kızın burnuna doğru sallarken bir yandan da omzundan tutup çekerek onu doğrultmaya çalıştı. “Bak sana ne yaptım: Bir kâse diyabet,” dedi.

Cara, tabaktaki karışıma saniyenin binde biri kadar süren bir bakış attı ve buruşturulmuş bir mendili burnuna götürüp başını çevirerek “Teşekkür ederim ama aç değilim,” dedi.

“Ama...” diyen Aelyx bakışlarını hazırladığı kâseye indirdi. “İçine çikolata doldurdum.”

“Buzluğa koyuver.”

Fasha. Şimdi ne yapacaktı? Acaba kıza iltifat mı etseydi...

Kâseyi Cara’nın komodinine bırakıp kızın buruşmuş pijamalarını ve yüzünü çevreleyen darmadağınık saçlarını inceleyerek “Bugün çok güzel görünüyorsun,” dedi. Cara’nın alnının kenarına bir patates cipsi mi yapışmıştı öyle?

“Teşekkürler ama yalan söylüyorsun.”

“Sana biraz...” diyen Aelyx’in sesi, bir fikir bulmaya çalışırken kısıldı. “Kitap okumamı ister misin? Ya da en sevdiğin video oyununu oynayalım? Kazanmana izin veririm.”

Cara depremden sonraki artçı şoklara benzeyen bir hıçkırıkla iç çekerek, “Sadece yalnız kalmak istiyorum, olur mu?” dedi.

Aelyx gitmek istemiyordu ama aklına da başka bir şey gelmiyordu. “Peki,” diyerek yataktan kalktı ve araştırma yapmak üzere odasına çekildi. Cara’ya yardım etmenin başka bir yolunu bulmalıydı.

Odasındaki halının üzerine yerleşerek Albay Rutter’ın

ona verdiği dizüstü bilgisayarı açtı ve cihazın vızıldayarak canlanıp Dünya'nın elektronik veri ağına bağlanmasını sabırla bekledi. Okul e-posta hesabını kontrol ettikten ve Brandi Greene'den gelen yarım düzine mesajı sildikten sonra arama motoru ikonuna tıkladı ve nasıl kelimesini yazdıktan sonra neyi aratması gerektiğini düşünerek durakladı. Aelyx; bir insan nasıl neşelendirilir veya kırık bir kalp nasıl onarılır, diye arama yapmayı düşünürken arama motoru, nasıl öpüşülür, nasıl oynasılır, nasıl sevişilir, nasıl yumurta pişirilir, gibi öneriler sundu.

Cinsellik ve yemek; bu ikisi insanların en sevdiği konu başlıklarıydı. İnsanların bu ilkel içgüdüleri karşısında alaycı bir şekilde güldü ama sonra merak beynini ele geçirdi. İnsanlar genelde birbirlerine olan sevgilerini, dudaklarını diğerinin dudaklarına bastırarak ifade ediyorlardı, bu son derece basit bir eylemdi, öyleyse neden bu işlemi araştırma ihtiyacı hissediyorlardı? Daha fazlası da mı vardı?

Aelyx, cevabı bulmaya karar verdi.

Önerilen bağlantılara tıkladı ve sonraki iki saat boyunca Aegis'te hiç vermedikleri bir tür eğitimden geçirdi kendisini.

Cara, yanağında pütürlü bir cisim hissetti ve ne olduğuna bakmak için başını yastıktan kaldırdı. Patates cipsi miydi o? Kırıntıları yere silkeledikten sonra rahat, pazen yatak örtülerinde daha da derine gömüldü. Israrcı bir güneş ışığı perdelerin arasında bir açıklık bularak bütün öğleden sonra yüzüne doğru tırmanmıştı, Cara güneşin bu çabalarını

yorganı kafasına çekerek engelledi. *Lanet olsun sana, güneş ışığı.*

LİKİH'in organize dışlama eyleminin ilk haftasında hayatta kalmayı başarmıştı ama kendisini söndürülmüş bir balon gibi hissediyordu. Cara'dan kaçan onca öğrenci arasında önemli olan tek kişi Tori'ydi ki o da Cara kadar mutsuz görünüyordu.

Tori, koridorlarda topuklu ayakkabı giyen minik bir hayalet gibi tıklar tıklar dolanıyordu. Bomboş bakan gözlerinin altında gölgeler belirmişti ve Eric'in elini gevşek gevşek tutarken daima yere bakıyordu, Cara'ya bir kez olsun bakmamıştı. Acaba Cara'yı özleyiyor muydu? Muhtemelen evet. Peki, öğleden sonralarını yatağında ağlayarak ve annesinin Morrissey koleksiyonunu dinleyerek mi geçiriyordu? Muhtemelen hayır. Ama Cara her ne kadar bunları unutup hayatına devam etmek istese de bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Tori ve Eric'in birlikte olduğunu öğrendiği günden beri blogunu güncelleyememişti. Aslında o günden beri e-postalarını bile kontrol edememişti.

Kapının hızla vurulduğunu duyunca yorganı indirdi.

“Cah-ra?” diye seslendi Aelyx. “Gelebilir miyim?”

Yine mi? Cara, Aelyx'in onun için endişelenmesini takdir etse de çocuğun onu rahat bırakmasını tercih ederdi. “Elbette,” dedi.

Kapı hızla açıldı ve Aelyx, arkasından uçuşan açık saçlılarıyla hızla içeri daldı. Cara'nın yanma gidip gözleri aynı hizaya gelecek şekilde yatağın yanında diz çöktü.

“Senin için bir şey yaptım,” diyen Aelyx muzip bir şekilde beyaz bir çizim kâğıdını kızın ulaşamayacağı bir mesafede salladı. “Ama onu almak için yataktan çıkman lazım.”

Cara, çocuğu terslemeyi düşündü ama sonra merakı ağır bastı. Yorganını tekmeleyerek üzerinden attı ve esneyerek gerindi. Sonra yavaşça yataktan yuvarlanarak yere, Aelyx’in yanına indi. “Yataktan çıktım. Ödülüm nerede?” diye sordu.

Aelyx ödülünü havaya kaldırdığında Cara’nın dudaklarına hafif bir gülücük yerleşti. Çizim kâğıdında neredeyse hayat bulan, Aelyx’in evcil hayvanı Vero idi. Gerçekten de bir lemuru andırıyordu ama Labrador cinsi köpeklerinkilere benzeyen sarkık kulakları ve yaban kedilerininki gibi kalın bir gövdesi vardı. Vero kafasını yana eğmiş, bir pençesini ileri uzatmış, kocaman siyah gözleriyle onu inceliyordu. Derisi bebek cildi gibi yumuşacık ve hassas görünüyordu; tıpkı Cara’nın bir zamanlar beslediği tüysüz kedi gibi. Cara işaret parmağını uzatarak parmağıyla Vero’nun zarifçe kıvrılan kuyruğunu takip etti; onunla tanışmayı dört gözle bekliyordu. Bir yıl bekleme süresi, gözüne çok uzun göründü.

“Çok yalancısın,” dedi Aelyx’e.

“Ben mi?” diye sordu Aelyx kendisini işaret edip kaşlarını kaldırarak.

“Hiç resim çizemediğini söylemiştin. Bu harika olmuş.”

“Çok iyi bir ressam olmadığımı söylemiştim, doğrusu da bu. Vero’nun gerçekte nasıl olduğunu bilmiyorsun tabii. Yüzünü tam olarak çizemedim.”

“Eh, hediyem için teşekkür ederim. Şimdi yatağa dönebilir miyim?”

“Hayır,” diyen Aelyx sıcak elini Cara’nın kine doladı ama sonra fikrini değiştirerek elini çekti ve bacaklarının altına sıkıştırdı. “Dahası var,” diye ekledi.

Cara, Aelyx’in açıklamasını bekledi ama çocuk bir şey söylemedi. Bunun yerine bakışlarını kızın dudaklarına çevirdi; dudakları ve boynu arasında gidip gelen gümüş rengi gözlerindeki yoğun ifade Cara’nın nabzını yükseltiyordu. Saniyeler geçerken Aelyx, Cara’nın ağzını izlemeye devam ediyordu. Acaba bir şey mi söylemeye çalışıyordu? Cara’nın dişlerinin arasında yemek artığı mı kalmıştı? Dilini pürüzsüz dişlerinin üzerinde gezdirdi ama herhangi bir cisim hissedemedi. Bu hareketi durumu daha da kötüleştirmişti. Aelyx öyle bir yutkundu ki Adem elması kalkıp indi. Her an boğulacakmış gibi görünüyordu. Ya da kusacakmış gibi.

“Dahası mı?” diye atıldı Cara.

“Ne?” diyen Aelyx’in gözleri irileşti.

“Dahası var demiştin.”

“Ah, evet,” diyen Aelyx bakışlarını kucağına çevirerek boğazını temizledi ve saçlarını toplayarak ensesinde bağladı. “Bugün biraz araştırma yaptım,” dedi.

“Neyle ilgili?”

“Kırık bir kalbin nasıl onarılacağıyla ilgili. Ve birkaç şeye daha baktım,” diyen Aelyx yerden kalkıp kotundaki hayali tozları silkeledi. “Tavsiyelerden bir tanesi kozmetik

işlemlerle alakalıydı. Kusura bakma ama sana pedikür yapmayacağım.”

Bir an için Aelyx’in, ayak parmaklarına oje sürdüğünü hayal eden Cara, ciğerlerindeki ağırlığa rağmen güldü.

“Ama aklıma yardımı dokunacak bir şey geliyor. Ayak-kabıllarını al. Röportaja yetişmek için acele etmemiz gerekecek.”

“Nereye gidiyoruz?”

Aelyx’in dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. “Sana savaşçı ruhunu geri kazandıracamız, diyelim.”

“Benimle kafa buluyorsun, değil mi?” diyen Cara boynunu uzatarak eski püskü, tuğladan depo binasının sallanan, eğik tabelasına gözlerini kısarak baktı. Boyası yer yer dökülmüş tabelada APARKAT BOKS SALONU yazıyordu. Binanın arkasındaki otoparkta, koşuya çıkmış birini soymak için pusuya yatmış kapkaççılar gibi, bir çöp konteynırının arkasına çömelmişlerdi. “Salon açık bile değil,” dedi Cara.

“Biliyorum,” diyen Aelyx arka cebinden krom anahtarlığa benzer bir şey çıkardı. “Tadilattalar. Hadi gidelim,” diyerek Cara’nın elini kavradı ve birlikte arka kapıya doğru koşular. Peki neden? Cara’nın hiçbir fikri yoktu. Aelyx elindeki aleti kilit diline yaklaştıınca aletten iki yüksek bip sesi duyuldu ve dil, bir klik sesiyle yerinden çıktı. Aelyx kapıyı çekerek açtı ve Cara’yı içeri ittirdikten sonra kapıyı arkalarından kapatarak kilitleti.

Cara etrafı inceleyerek “O elindeki nedir öyle?” diye sordu. Aparkat’ın içi de dışından farklı değildi. Pencerelerden içeriye sızan cılız güneş ışığı; tuhaf açılarla tavandan sarkan, gümüş rengi bantlarla yapıştırılmış eski püskü, yamalı kum torbalarını aydınlatıyordu. Köşede bir boks ringi görünüyordu; ringin ipleri yıllar boyunca üzerlerine devrilmiş vücutlardan ötürü sarkmış gibiydi. Vücut demişken, en az yirmi yıllık ekşi, pis ter kokusu duvarlara, yerlere, ağırlıklara işlemişti sanki... burası gerçekten leş gibi kokuyordu.

“Bu bir elektron takip cihazı. Birçok işlevi var,” diyen Aelyx bir alet çantasına doğru eğilirken Cara, çocuğun poposunu ağzı sulanarak dikizlememeye çalıştı. Bir dakika sonra elinde iki kırmızı deri boks eldiveni ve antrenörlerin filmlerde ellerine taktığı cinsten bir çift parmaksız yuvarlak eldiven tutarak doğruldu.

“Leş gibi kokan bir salonu soymak? Beni neşelendirme planın bu muydu? Bir sonraki plan nedir, hayır kurumlarından kullanılmış bowling ayakkabısı çalmak mı?”

“Söylenmeyi bırak da buraya gel,” dedi Aelyx. Bu bir rica değildi. Cara, bu emre gönülsüzce itaat ederek musluğun yanında ona katılınca Aelyx eldivenlerden birini açarak ona uzattı.

Cara, daha önce kaç pis elin bu eldivenlerin pamuklu derinliklerinde kıvrıldığını fazla düşünmemeye çalışarak ellerini eldivenlerden önce birinin sonra diğerinin içine soktu. Sonra Aelyx eldivenlerin bağcıklarını bağlasın diye ellerini uzattı.

“Eee, şimdi ne olacak?” diyen Cara’nın ağırlaşmış elleri iki yanına düştü. “Dövüş Kulübü: İnsanlar Uzaylılara Karşı mı?”

Aelyx, yuvarlak eldivenleri kendi ellerine geçirdi ve eliyle Cara’ya yaklaşmasını işaret etti. “Evet, aslında öyle,” diyerek iki elini göğüs hizasına kaldırdı. “Vur bana.”

“Ciddi misin?”

“Vur.”

Gözlerini deviren Cara, eldiveninin ucu Aelyx’e temas edecek şekilde isteksizce elini salladı.

“Bu içler acısıydı,” diye azarladı onu Aelyx. “Yine vur. Öfkelen.”

Cara iç çekerek bir hamle daha yaptı. Bunun anlamı neydi ki? Cara öfkelenmek istemiyordu. O kadar enerjisi yoktu.

Aelyx, başını sallayıp bir köpekbalığı gibi Cara’nın etrafında dönmeye başladı. “Tekrar.”

Cara’dan bir başka cansız vuruş geldiğinde Aelyx eldivenlerinden biriyle kızın kolunu dürterek, “Bu *fasha* hareketleri bırak!” diye bağırdı.

Cara’nın bir sonraki hamlesi de Aelyx’i memnun etmedi. Onu sırtından, bu kez daha hızlı itti. “Daha sert!” diye bağırdı.

Cara döndü ve bir sonraki yumruğunu daha güçlü atmaya çalıştı ama Aelyx, kızın bu hamlesini övmek yerine onu omzundan öyle sert itti ki Cara birkaç adım geriledi. “Öfkelen!” dedi Aelyx.

“Sen beni ittin mi?” diyen Cara’nın nabızı hızlandı ve yanakları alev alev yanmaya başladı.

“Benim bildiğim Cah-ra Sweeney,” –kızı bir daha itti– “öyle bütün gün yatarak” –bu kez daha sert itti– “yorganın altına saklanmaz,” diyen Aelyx’in büyüleyici yüzündeki kaşları çatılmıştı. “Vur bana!”

Cara’nın içinden yükselen alevler dışarı taşıtı; göğsünde bir şeyler sabun köpüğü gibi patlamıştı adeta. Yumruğunu geri çekti ve vücudundaki her bir kası gerip bütün ağırlığını koluna vererek yumruğu indirdi. Eldiveni, Cara’nın kulaklarına şiir gibi gelen bir pat sesiyle Aelyx’in eldivenli eline çarptı ve parmaklarını çıtlattı.

“Tekrar!” diye bağırdı Aelyx.

Cara diğer elini yabani bir hayvan gibi hırılayarak savurdu, Aelyx’in elini yumruklarken öfkesi kontrolü ele geçiriyordu. Artık Aelyx’in ona devam etmesini söylemesine gerek yoktu. Hiddeti, tutuşturulmuş bir yakıt tankeri gibi vücudundan alev alev taşıyordu; Aelyx’in üstüne giderek çocuğun uzattığı eldivenlerini art arda defalarca yumrukladı. Bir sol yumruk –Tori beni terk etti– bir sağ kroşe –Eric en iyi arkadaşımı elimden aldı– bir aparkat –bütün okul benden nefret ediyor– saldırılarının arasında sadece saçlarını geriye itmek üzere duraklıyordu. Hatta farkında olmadan Aelyx’i bir-iki kere tekmelemiş bile olabilirdi.

Adrenalin vücudundan taşıyor ve kendisini yenilmez hissetmesini sağlıyordu; tam bir yumruk daha indirmek üzere dönmüşken Aelyx kenara sıçradı, Cara’nın bileğini tuttu ve arkasına geçerek vücudunu Cara’ninkine bastırdı.

“Güzel,” diyerek Cara’yı yıpranmış bir kum torbasına doğru çevirdi. “Şimdi durma.”

Cara’nın zaten durmaya niyeti yoktu. Bu şekilde otuz dakika mı yoksa üç saat mi devam etmişti, bilmiyordu. Kum torbasına indirdiği her şiddetli darbeye birlikte bastırıldığı acılarını ve öfkesini dışarı vururken zaman bütün anlamını yitirmişti. Nefesi kesilene ve kalbi boğazında atmaya başlayana kadar yumruklamaya devam etti. Artık eldivenlerini kaldıracak gücü kalmadığında yere çöktü ve nemli saçlarını yüzünden çekti. Ciğerleri yanıyor ve bütün vücudu ağrıyordu ama haftalardır kendisini bu kadar iyi hissetmemişti. Tori’nin ihanetinin acısı tazeydi ama Cara ilk defa, bu acının onu yıkamayacağını anlamıştı.

Aelyx eğilerek eldivenlerini yere bırakırken yüzünde öyle kocaman bir gülümseme vardı ki; Cara zaten nefes nefese kalmış olmasaydı nefesi kesilebilirdi. “İşte benim Elire’im,” dedi. Bu ismi *eğ-lir* diye telaffuz etmişti.

“O ne?” diye sordu Cara.

“Senin L’eihr ismin. Sana bundan sonra böyle hitap edeceğim, sanırım,” diyen Aelyx kemerinden kuru bir mendil çıkararak kirli zemine, Cara’nın yanına oturdu ve kızın alnındaki terleri kurulamak için yaklaştı. Sonra Cara’nın eldivenlerini bağcıklarını çözerek çıkardı.

“*Eğ-lir*,” diye tekrarladı Cara, bir yandan gerilmiş parmaklarını esnetirken ismin kendisine yakışıp yakışmadığını kontrol ederek. “Ne anlama geliyor?”

“Güzel savaşçı.”

Cara başını eğdi; Aelyx'in yine dalıp ağzına kayan bakişları karşısında yüzü alev alev yanıyordu. Aelyx, Cara'nın yüzünü şakağından çenesine kadar sildikten sonra mendili ona uzattı.

"Bence gerisini sen hallet," diye fısıldadı.

"Teşekkürler," dedi Cara. Aralarında oluşan enerji öylesine yoğundu ki sanki elle tutulur bir hal almıştı; Aelyx'in yüzü sıcak nefesini hissedebileceğı kadar yakındı Cara'ya. Tam onu öpeceğini düşünürken Aelyx ayağı kalkıp geri ledi.

"Röportaj," diye hatırlattı kıza.

"Ah, doğru," diyen Cara yerden kalkmaya çabaladı ama spagetti makarnaya dönmüş kolları, vücudunu taşımıyordu. "Yardım eder misin?" dedi.

Aelyx bir an tereddüt ettikten sonra elini uzatarak, "Tabii," dedi. "Arkadaşlar ne içindir?"

Aelyx bir keresinde Bill Sweeney'nin bilgi tehlikeli bir şeydir, dediğini duymuştu. Koltukta Cara'nın yanına oturmuş, kızın yüzünü makyöze doğru çevirmesini, ruj sürülürken dolgun dudaklarını ayırmasını seyrederken bunun nedenini anlıyordu. Öpüşme ve insanların diğer çiftleşme ritüelleri hakkında araştırma yaptığından beri bütün düşünceleri Cara'ya odaklanmış, kızın yumuşak, ıslak ağzının kendi dudaklarında yaratacağı hislerden başka bir şey düşünemez olmuştu. Kızın dudaklarının tadını neredeyse dilinde

hissedebiliyordu; derken Aelyx'in hain vücudu bu fanteziye tepki verdi ve yastıklardan birini kucağına çekmek zorunda kalarak kendisini Dünya'nın periyodik tablosundaki elementleri saymaya zorladı. Tanrılar aşkına, Aelyx neyin kapısını açıvermişti böyle? Değişim programının geri kalanını bu şekilde nasıl tamamlayacaktı?

"Aslında," dedi Sharon, Cara'ya, "senin soluk tenine sarı saç çok yakıştırdı."

"Öyle mi?" diyen Cara, tedirgin bir şekilde elini saçlarına götürdü ve boğazını temizledi, bu her röportaj sırasında, gergin olduğunda yapmayı alışkanlık haline getirdiği bir hareketti. "Sanmıyorum. Hem sarı saçın bakımını yapmak zor."

"Emin misin? Benim stilistim mucizeler yaratıyor. Senin için acil bir randevu sıkıştırabilirim istersen. Artık ünlü biri sayılırsın. Bekleyen tonlarca fotoğraf çekimi talebi var, dolayısıyla iyi görünmek istersin diye düşündüm. Ama eğer senin için önemli değilse..." diyen Sharon, cümlesini tamamlamadı; söyleyeceğini söylemişti.

Bu ne büyük bir saçmalıktı. İnsanların Cara'nın saçını değiştirmek istemesinden, cildini kozmetik ürünleriyle kaplamasından, ona açık kıyafetler giydirmesinden bıkmıştı Aelyx. "Ben senin saçının doğal rengini seviyorum," dedi. "Bana sonbahar yapraklarını hatırlatıyor." Artık yaprakların hepsi dökülmüştü ve Aelyx, tuhaf bir şekilde, yaprakların getirdiği canlılığı özliyordu.

"Gerçekten mi?" diyen Cara bir tutam saçını tutarak incelerken yine dudaklarını araladı. O dudaklar...

Hidrojen, helyum, lityum, sonraki neydi... hah, berilyum, bor.

“Her neyse,” diyen Sharon küçük çanta aynasında kendi görüntüsüne baktı ve başını bir yandan öbür yana çevirdi. “Bu akşam bir değişiklik yapıyoruz,” diyerek küçük aynayı tık diye kapattı. “Size izleyicilerden gelen soruları soracağım. Şimdiden uyarayım, sorulardan bazıları hiç hoş değil.”

Aelyx, buna memnun olması gerektiğini biliyordu. Kendisinin ve Sweeneylerin aldığı bütün neffet mektupları insanların kırılma noktasına neredeyse ulaştığını gösteriyordu; bu da evine yakında dönebileceği anlamına geliyordu. Öyleyse bu düşünce neden midesine bir ağırlık çökmesine sebep oluyordu?

İki gezegeni de geride bırakarak Cara’yla birlikte kaçabilmeyi diledi. Cara onunla gelir miydi acaba? Ne önemi vardı? Gidecek bir yerleri yoktu ki.

Röportaj, her zamanki gibi Sharon’ın, Aelyx ve Cara’nın ilişkileri hakkındaki üstü hafif kapalı imalarıyla başladı. Aelyx ona engel olmaya çalışmadı. Yasadışı bir insan-L’eihr flörtü fikri, radikal tipleri çileden çıkarıp eyleme geçirebilirdi.

“Aelyx,” diyen Sharon’ın sesi dikkatini toplamasını sağladı. “İlk sorumuz Ohiolu Jamie’den geliyor. Özellikle de kanser hastaları için yaptıklarınız hesaba katılınca, L’eihr Sınır Dışı Yasası hakkında L’eihrliler ne düşünüyor?” diye soruyor.”

Aelyx öne doğru eğilerek ellerini birleştirdi. “LİKİH’in eylemlerinden dolayı insanlara karşı hiçbir olumsuz duygu beslemiyoruz. Nüfusun sadece küçük bir yüzdesini teşkil ettiklerinin farkındayız,” diyerek gülümsedi. “Sadece sesleri diğerlerinden fazla çıkıyor.”

Koltukta yanında oturan Cara, “Peki neden?” diye sordu oturuşunu dikleştirerek. “Neden diğer herkes susup otururken her zaman seslerini duyuranlar bir grup çılgın oluyor?” derken yüzü asıldı, kalbi güm güm atmaya başladı. “Ayrımcı bir yasa da ancak böyle geçer zaten; insanlar yanlış olduğunu bilir ama eyleme geçmeyecek kadar tembel ya da korkaklardır. Jim Crow Yasalarını* hatırlayan var mı? Kimse hatırlamıyor mu? Üzerinden çok uzun zaman geçmedi, kısa süre önce diğer ırka mensup biriyle arkadaşlık etmek bile yasa dışıydı. Ya altmışlı yılların insan hakları savunucuları da susup otursaydı ve sorunu başkasının çözmesini bekleseydi? O zaman şimdiye dek hiçbir şey değişmemiş olurdu.”

“Eh,” dedi Sharon gülümseyerek, “sende fikir çok galiba.” Aelyx onu, bir gencin başını sıvazlayan bir ebeveyne benzetti.

“Evet,” dedi Cara başını dik tutup “ve Amerika’nın geri kalanının aksine fikirlerimi ifade etmekten korkmuyorum.”

Sharon altın rengi kaleminin ucunu dudaklarına hafifçe vurdu, sonra da kalemi Cara’ya doğrulttu. “Ama bunun bedelini de ödedin, öyle değil mi? En iyi arkadaşının ve üç

* ABD’de 1876 ve 1965 yılları arasında uygulanan ırkçı bir yasadır. (Ç.N.)

yıllık erkek arkadaşının, okulun geri kalanıyla birlikte artık seninle konuşmadığı doğru mu?”

Cara'nın rengi soldu ama koltuk kılıfındaki bir kırıskılığı düzelterek başıyla kısaca onayladı. “Evet, ama sorun değil. Gerçek arkadaşlarımın kim olduğunu görmüş oldum,” dedi.

“Aelyx,” diye devam etti Sharon. “Sence buradaki varlığın neden bu tür aşırı tepkilere sebep oluyor?”

“Bu biyolojik bir şey,” diye yanıtladı Aelyx. “Farklı veya yabancı bir şeyden korkmak insanların doğal tepkisi. Bu, sizin genlerinizde var. Ve bir bireyin korktuğu zaman kendini savunmak için saldırıya geçmesi de aynı şekilde doğal ve insani bir tepki.”

“Temel savaş ya da kaç refleksi gibi mi yani?” diye sordu Sharon.

“Aynen,” dedi Aelyx. Cara onu “iğneleme” yapmaması konusunda uyarmıştı ama kimse onu bir şefkat gösterisi gibi görünen bu saldırı için suçlayamazdı. “Ben L'eihir İşgaline Karşı İnsan Hareketi mensuplarının kötü insanlar olduklarını zannetmiyorum. Korkan ve yanlış yönlendirilen insanlar olduklarını, aslında onlara acımamız gerektiğini düşünüyorum. Aslında, sizin İncilinizden bir alıntının bu durumu mükemmel bir şekilde özetleyeceğini düşünüyorum.”

“Neymiş o?”

“Ne yaptıklarını bilmezler,” dedi ve koltukta geriye yaslanırken başını üzgün üzgün salladı. “Korkuyorlar evet ama oldukça zararsız olduklarından eminim,” diye ekledi. Eğer bu söylediği tepelerini attırmazsa başka hiçbir şey attırmaz-

dı. Cara'ya baktı, kız da çattığı kaşlarının altından ona bakıyordu. Belki de insanların dediği gibi "biraz fazla ileri gitmişti."

Sharon, onunla aynı fikirde olduğunu belirtircesine başını salladı ve "Bir sonraki sorumuz burada, Midtown'da yaşayan Sean'dan geliyor. Midtown, Lanzhou ve Bordeaux civarındaki ekinlerin ölmesini nasıl açıklıyorsun? L'eihir değişim öğrencilerinin bundan sorumlu olduğunu düşünmek son derece makul."

"Bu anormalliği ben açıklayamam," dedi Aelyx. "Ama ekinlerinizi bizim öldürdüğümüzü varsaymak son derece mantıksız. Bundan kendimize nasıl bir kazanç sağlayabiliriz ki?"

Sharon omuz silkip "Ama bunun çok tuhaf bir tesadüf olduğunu kabul etmelisin," dedi.

"Belki de tesadüf değildir," diye araya girdi Cara. "İnsanlar bu komplo teorilerini bir kenara bırakmalılar. Emimin birileri tarlalarımızı kurutarak suçu L'eihrlilerin üzerine atmaya çalışıyordur. Bu çılgınlardan her şeyi beklerim. Yani, sadece bizimle konuştukları için insanları tehdit eden kişiler için soya fasulyelerini öldürmek nedir ki?"

"Sanırım bu mümkün," diyen Sharon, imalı bir gülümsemeyle devam etti. "Aelyx'i savunmak için hemen atılıyorsun. Senin için çok değerli olduğu belli oluyor."

Cara yumuşak, mavi bakışlarını Aelyx'e çevirerek gözlerini onunkilere dikti ve çocuk, kızın gözlerinde gördüğü takdir karşısında utanç duydu. "Haklısın," dedi Cara. Son-

ra, tam da Aelyx kendisini bundan daha alçak hissedemeyeceğini düşünürken, “O harika bir arkadaş. Onu tanıdığım için gurur duyuyorum,” diye ekledi.

Aelyx, boğazını alev alev yakan o tanıdık duyguyu aşağı itmek için güçlkle yutkundu. Cara, Aelyx’in Dünya’daki gerçek amacını bilse ona ne kadar minnettar olurdu acaba? Aelyx, onun arkadaşı değildi. Arkadaşlar birbirlerini kandırıp, birbirlerinin hayatını mahvederek başka bir gezegene kaçmazlardı.

Aelyx, Dünya’ya geldiğinden beri ilk kez kendisini bir insandan daha değersiz hissetti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

26 Kasım Salı

Kalabalıklar içinde yalnız.

Biraz ciddi olalım. Bu günlerde ailem etraftan fazla sevgi göremiyor ve doğrusunu isterseniz bu bizi üzüyor. Babamın en sevdiği bara girmesini yasaklamışlar; geçen sene elektrik kontağı yüzünden çıkan yangından kurtardığı bar bu. Annemin ise –kendisi bahçemizde yakaladığımız köstebeklere yuva bulmamızda ısrar eden ve kütüphanede haftada otuz saat gönüllü çalışan bir insandır– otoparkta üç kez arabasını çizmişler.

Bana gelince, ben geçerken insanlar ciddi ciddi arkalarını dönüyorlar; 'arkadaşlarımın' çoğu, alev alsam söndürmek için üstüme bile tükürmezler, o derece. Artık bu kasabada bir paket sakız bile alamıyorum. Çok ciddiym. Midtown Marketi'nin sahibi bütün kasalara, sahte çek yazan beceriksiz suçluların fotoğraflarının yanına benim fotoğrafımı da asmış. Güzel hamle, değil mi? Görünüşe göre artık benim gibi insanlara hizmet etmiyorlar. Benim gibi insanlar kim mi diyorsunuz?

Ben hoşgörülü, ileri görüşlü bir insan olduğumu düşünüyorum. İyi bir insan olduğumu. L'eihrlilerden öğrenecek çok şeyimiz olduğunu düşünen bir insan olduğumu. Eğer siz de benim gibi insanlarsanız, sesinizi duyurmanın vakti geldi.

Bu blogun neredeyse bir milyon takipçisi var ve eğer hep beraber çalışırsak...

Cara, eskiden, münazara ekibi toplu dışlamaya katılmadan önce, münazara çalışmalarını yaptıkları boş Dünya Çalışmaları sınıfında yanına tünemiş olan Ashley'ye "Herhangi bir önerin var mı?" diye sordu. "LİKİH'e sert bir darbe indirmek ama bunu onların seviyesine inmeden yapmak istiyorum."

Ashley elindeki tükenmez kalem ucunu kemirirken rengi turuncuya çalan alm, düşünceli bir şekilde kırıştı. "Destekçilerinden Sınır Dışı Yasasına karşı bir dilekçe kampanyası başlatmalarını isteyebilirsiniz," dedi.

"Doğru," dedi Cara. "Ama daha büyük bir etki yaratmak istiyorum."

Bunu bir süre düşünen Ashley, “İnsanları eğitmek için bir çevrimiçi kampanyaya ne dersin?” dedi.

“Mesela?”

“Mesela Uluslararası L’eihr Duyarlılık Günü oluşturabilirsin.”

“Hımm,” dedi Cara. İşte bu, güzel bir fikirdi. Bu güne L’uyarlılık Günü adını verebilirlerdi. “Aslında hoşuma gitti. Bir de şehir efsaneleri bölümü oluştururuz. Böylelikle ekinlerin soldurulması, insan kaçırmalar ve uzaylı mutant bebekler hakkındaki çılgın dedikoduları çürütebiliriz.”

Ashley başını hızla sallayarak, “Blogunun takipçilerine bir tartışma konusu vererek katılımlarını sağlayabilirsin; belki kendi internet sitelerinde kullanmaları için bir logo tasarlarsın,” diye devam etti.

“Ne yapmalıyız biliyor musun?” dedi Cara. “Bir yarışma düzenleyip kazanana Aelyx ile Skype üzerinden konuşma ödülü vermeliyiz.”

“Ben olsam böyle bir yarışmaya bayılırdım,” dedi Ashley.

“Eylemler düzenlemek daha da iyi olurdu ama bunu küresel düzeyde gerçekleştirmek mümkün değil.”

“Yine de denemeye değer.”

Cara, “Fikir verdiğin için teşekkürler,” diyerek Ashley’nin omzuna hafif bir yumruk indirdi. “Baksana, önümüzdeki hafta blogda misafir yazar olarak güncelleme yaparsın belki.”

Ashley’nin sarı kaşları saç çizgisine doğru kalktı. “Gerçekten mi?”

“Evet,” diyen Cara, kıza sunduğu hayali pastanın üzerine bir parça kremşantiyle kiraz ekledi: “Yazını hazırlamak için Aelyx ile röportaj yapmalısın.”

Ashley, oturduğu yerde sıçrayarak, “İnanmıyorum!” diye ciyakladı. “İnanmıyorum, inanmıyorum, inanmıyorum!”

“Bu evet mi demek?”

“Evet!” diyen Ashley sallanmayı kesti. “Yani Aelyx’i arayayım mı? Saçlarımın boyası hâlâ yeterince akmadı o yüzden belki de ona fazla yaklaşmasam daha iyi olur.”

“Yok,” dedi Cara. “Boyadaki kimyasalların etkisi, şimdiye kadar geçmiştir. Eğer röportaja hemen başlamak istersen Aelyx şu anda muhtemelen kütüphanededir. Benim bu yazıyı tamamlamam lazım ve münazara çalışması için de kimse gelme...”

Cara cümlesini tamamlayamadan Ashley, defterini kapıp kapıya doğru atıldı. Kız koridorda koşarak uzaklaşırken zeminde ciyaklayan spor ayakkabılarının sesi Cara’yi gülümsetti. Diğer eski L’eihr Âşıkları, Ashley’yi şimdi bir görselerdi...

Cara dikkatini tekrar bilgisayarına vererek L’uyarlılık Günü’nün kabataslak bir planını çıkardı ve bu günü bir ay sonrası için planladı; bunun ona bütün ayrıntıları düşünmek için yeterli zamanı sağlayacağını umuyordu. Tam yayınlata tuşuna basıyordu ki Ashley, omuzlarını düşürmüş bir şekilde, ayaklarını sürüyerek kapıdan girdi.

Defterini sırasının üzerine atarak, “Aelyx kütüphanede değil,” dedi.

“Bilgisayar laboratuvarına baktın mı?”

“Orada da yok.”

“Aaa,” dedi Cara. “İlginç. Nerede acaba?”

“Şuna bak!” diyen Aelyx, iletişim küresinin büyütme özelliğini kullanarak Eron’a kabin içindeki numuneyi gösterdi. “Buradaki suyu bir hafta önce topladım, kirletici maddeleri filtrelemek için bir mikro süzgeç kullandım, sonra tüpe geri koydum. Kabin bugün açtığımda ise bu halde buldum.”

“Bu imkânsız,” diyen Eron’un üç boyutlu görüntüsü eğilip kabin içine baktı.

“Numunemi ilk analiz ettiğimde ben de böyle düşünmüştüm. O zamanlar bu maddeler yosun şeklindeydi. Seninki ne durumda?”

Eron bakışlarını kaldırıp “Ben tüpümü hiç açmadım. İlk tanı, benim için yeterli oldu,” dedi.

“Tüpünü getir,” dedi Aelyx. Nasıl bir sonuç beklediğini bilmiyordu ama eğer Eron’un numunesinde de aynı özellikler görülüyorsa bu, Aelyx’in bulgularının doğru olduğunu ortaya koyacaktı. Ama bu aynı zamanda Dünya’nın su kaynaklarında; en azından Midtown ve Lanzhou civarındaki sularda ciddi bir sorun olduğunu gösterecekti.

Eron birkaç dakika sonra elinde cam bir kâseyle geri döndü. Kâseyi küvete koydu, toplama tüpünün kapağını çe-

virerek açtı ve içindekileri kâseye döktü. Eron numunesinin görüntüsünü iletişim küresiyle büyüttüğünde Aelyx suda, birbirine dolanmış lifli yosunları gördü.

“Tanrılar aşkına,” diye fısıldadı. “Bu ne anlama geliyor?”

Eron şaşkın şaşkın başını salladı. “Keşke çevirmen değil de bilim adamı olsaydık.”

“Buna *Sh’alear* sebep olmuş olabilir mi?”

“İmkânı yok,” diye yanıtladı Eron. “*Sh’alear* bitki gelişimini engeller, hızlandırmaz.”

“Bunu Stepha’ya söylememiz lazım,” dedi Aelyx. Ama bu konuşmayı yapmaya pek de hevesli değildi. Yalan söylemeyi hiç beceremezdi; bu yüzden büyükelçinin, yüzüne şöyle bir bakarak yanlış bir şey yaptığını anlamasından korkuyordu. “Bu akşam onunla temasa geçerim,” diye ekledi.

“Ben de Syrine’den kendi numunesini kontrol etmesini isterim,” dedi Eron. Topladığı suyu tuvalete döktü ama sifonu çekmek yerine bakışlarını Aelyx’ten kaçırarak “Onunla başka bir konuda daha konuşacağım,” dedi. “Toprağa diktığım *Sh’alear*’ı sökeceğim. İnsanlar hakkında yanıldık.”

Aelyx buna karşı çıkmak istiyordu ama konuşmak için ağzını açtığında kelimeler boğazına dizildi. Aslında o da planlarını iptal etmek istiyordu ama sebebi insanlar hakkındaki fikrini değiştirmiş olması değildi. Yalnızca bir tanesiyle ilgili fikrini değiştirmiş olmasıydı. O anda Aelyx, değişim programının bitmesini istemediğini fark etti. Hiç

bitmesin istiyordu. Cara'yı geride bırakmak, kendi kolunu kesip atmaktan daha zordu. Ama buna rağmen kendi duygularını bir kenara bırakıp L'eihir gezegenine odaklanmak, onun göreviydi.

Kullanacağı kelimeleri özenle seçti. Eron her zaman için L'eihirlilerin birçoğundan farklı olmuştu; daha hassastı. “‘Kardeşini’ sevmeye başladın, biliyorum...”

“Sadece o değil...”

“Ama,” diye devam etti Aelyx “bence o, senin kararlarını etkiliyor.”

“Bana güveniyor musun?” diye sordu Eron. Aelyx gönülsüzce başıyla onayladığında da “sence Kutsal Ana’mızı tehlikeye atacak herhangi bir şey yapar mıyım?” diye sordu.

“Bilerek yapmazsın,” diyen Aelyx başını minyatür klozete doğru salladı. “Ama topladığın su numunesine bir bak. İnsanların Dünya’ya neler yaptıklarına bir bak.”

Eron, kanıtı yok etmek istercesine sifonu çekti. “Bu, aynı şeyi L'eihir gezegeninde de yapacakları anlamına gelmez. Koloniler büyük bir dikkatle izlenecek.”

“Bundan emin olamazsın.”

“Lütfen,” dedi Eron, teslim olmuş bir şekilde ellerini kaldırarak. “Bu konuyu en azından biraz düşünür müsün?”

Aelyx, sonsuz gibi görünen birkaç saniye boyunca kalbi ve akli birbiriyle mücadele ederken hiçbir şey söylemedi. Sonuçta kalbi galip geldi. “Peki. Ben düşüneneğim. Ama Syrine düşünmeyecektir.”

“O kadar emin olma. O, benim için her şeyi yapar.”

“Bunu yapmaz.”

“Benim umudum var,” diyen Eron veda etmek üzere iki parmağını havaya kaldırdı. “Şimdilik bu kadar.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Cara'nın annesinin “Ah, dışarıda hava buz gibi,” diye şarkı söyleyen yumuşak ve hafif detone sesi, cızırdayıp fokurdayan kızgın yağın sesine karışıyordu. “Ama şöminenin ateşi içimizi ısıtıyor,” diye devam ediyordu şarkı.

Cara gülümseyerek Aelyx'e baktı ve kulağına eğilerek, “Annem Noel şarkılarına bayılır. Şubata kadar susmaz artık. Tadını çıkar,” dedi. Aelyx –klasik müzik dışında– insanların müziğinden hiç hoşlanmıyordu.

Konuşurken dudaklarını Cara'nın kulağına bastırarak ürpermesine sebep oldu. “Bu berbat ses, Eileen'i mutlu ediyorsa, ben de buna dayanmanın bir yolunu bulurum,” dedi.

Cara'nın annesi kızartma tavaasında bir tavuk budunu çevirirken, “Gidecek yerimiz de olmadığına göre,” diye devam etti şarkıya. “Bırakalım kar yağsın, kar yağsın, kar yağsın.”

Cara bir elinde kaygan, ıslak bir havuç; diğerinde ise bir soyacak tutuyordu. Havucun kirli, turuncu kabuğunu soyarken Noel zamanını düşündü, özellikle de Aelyx'e ne hediye alacağını.

Aelyx'e, baharda L'eihir gezegenine döndüğü zaman Aegis'teki odasına koyabileceği küçük bir hatıra, ona Dünya'yı hatırlatacak bir anı hediye etmek istiyordu. Aelyx olmadan hayatının nasıl olacağını düşününce göğsüne bir ağrı saplandı. Elbette kasabada her şey normale dönecekti ve alışveriş yapmak için arabayla bir saat yol gidip erimiş dondurmayla eve dönmek yerine Midtown Marketi'ne gidebileceklerdi belki ama Aelyx'i özleyecekti. Hem de çok.

Havucu soymaya devam etti ama aklı hâlâ Aelyx'teydi. Dünya'dan ne kadar nefret ettiği düşünülünce muhtemelen bir daha ziyarete gelmezdi, Cara da sonbahara kadar stratosferin ötesine onu görmeye gidemezdi. İç çekerek dönüp Aelyx'i izlemeye başladı.

Çocuk, mutfak tezgâhının öbür ucunda durmuş, usta bir aşçı becerisi ve rahatlığıyla patates doğruyordu. Bu, inanılmazdı. Cara kendi doğrama tahtasındaki eğri büğrü sebze parçalarına baktı.

"Kendimi yetersiz hissetmeye başlıyorum," dedi Cara. "Satrançta beni eze eze yeniyorsun..."

Aelyx, bıçağının hareketlerini hiç yavaşlatmadan "Ama geçen sefer seni yenmem tam on sekiz hamle sürdü, bu bir ilerleme," dedi.

"Fizik projeni on dakikada bitirdin," diye devam etti

Cara. “Zombi Katliamı oyununda en yüksek puanımı geçtin ve kendi mutfağında bile benden daha iyi bir aşçılık sergiliyorsun.” Gerçi tek kollu bir maymunun aşçılığı bile Cara’ninkinden daha iyi olurdu ama konu bu değildi. Bir havuç daha yıkayıp tezgâhtaki yerine geri döndü. “Bir gün senin kriptonitini* keşfedeceğim ve o zaman seni Puppy Love dışında bir oyunda yenmeyi başaracağım,” dedi.

“Aslında dün gece Puppy Love’da da senin en yüksek puanını geçtim. On beşinci köpeğim, kulaklarının kaşınmasından hoşlanıyordu bu yüzden oyun, kulaklarının kaşınmasına bonus puan veriyordu ama kendini küçümseme,” dedi Aelyx neşeli bir sesle. “Senin de sağ kroşelerin çok sert mesela.”

Cara bir kahkaha atınca soyacak ıslak ellerinden kayarak işaret parmağının kenarını kesti. Cara acıyla nefesini tuttu.

Aelyx, bir saniye içinde yanında bitiverdi. Cara’yı hemen lavaboya çekerek musluğu açtı ve kızın elini akan soğuk suyun altına götürdü. Kanın görüntüsünün ve parmağındaki sızlamanın Cara’yı rahatsız etmesi gerekiyordu ama arkasından vücuduna yaslanmış olan Aelyx’in vücudunun sıcaklığı dikkatini dağıtıyordu. Çocuğun sıcak nefesi ensesini gıdıklarken istemsizce gözlerini kapattı. Kendini tamamen Aelyx’e bırakmak ve başını omzuna yaslayarak tüm bedeniyle onunkini sarmak için neredeyse kontrol edilemez bir istek duyuyordu.

Annesinin sesi Cara’yı girdiği transtan çekip çıkararak

* Bir bilimkurgu terimi. Süpermen serisinde, Süpermen’in geldiği gezegen olan Kripton’dan gelen ve Süpermen’i güçten düşüren madde. (Ç.N.)

bu büyölü anı bozdu. Bayan Sweeney “İyi misin?” diyerek kızın parmağındaki kesigi inceledi. Sonra “Derin değılmiş,” diyerek temiz bir kâğıt havlu parçasını yaraya bastırdı. “Al bakalım, bunu bir süre yaranın üstünde tut; şimdi ikiniz yemek saatine kadar oyalanacak bir şeyler bulun,” diye ekledi.

“Hadi,” diyen Aelyx, Cara’nın kolunu tutarak kızını arka kapıya doğru götürdü. “Ben de sana bir şey göstermek istiyordum zaten.”

Dışarıda, muhteşem bir sonbahar akşamı yaşanıyor; alçalan güneş hareketsiz ağaçların ardından hafifçe ışıltıyor, ağaçların çıplak dallarının köşelerini yumuşatıyor. Hafif serin bir rüzgâr Cara’nın yanaklarını yalayarak geçti; ferahlatıcı bir rüzgârdı bu ama dondurucu değildi ve beraberinde yanan odunların tatlı kokusunu getiriyordu. Aelyx, sıcakkanlı yaşam formlarını tespit eden bir çeşit cihazla etraflarındaki araziye taradı. Etraflarında birkaç sincap dışında hiçbir canlı dolaşmıyordu, bu yüzden Cara’nın yaralı elini tutarak onu ormana doğru çekti.

“Bir bakalım,” diyerek Cara’nın parmağının üzerindeki kâğıt havluyu dikkatle kaldırdı. “Kanaması durmuş, sanırım yaşayacaksın,” diyerek uyduruk bandajı cebine tıktı ama Cara’nın elini bırakmadı. “Bence elinde keskin nesneler tutarken daha dikkatli olsan iyi olur,” dedi.

“Senin suçundu bir kere. Beni güldürdün.”

Aelyx yürürken, Cara’nın avucunu yukarı doğru çevirerek başparmağıyla içindeki çizgilere dokundu. Gümüş

rengi gözleri kara kirpiklerinin altında alev alev parlıyordu. “Bu suçumu nasıl telafi edebilirim?” diye sordu.

Cara’nın kalbi kanatlanmış uçuyordu. Boğazını temizleyerek, “Bana satranç stratejini öğret,” dedi. Ama aslında aklına gelen ilk düşünce bu değildi. Hem de hiç.

“Bilmem,” diyen Aelyx kızın avucunu, parmağıyla daireler çizerek okşuyordu. “Öğretirsem seni yenmem yirmi hamle sürebilir.”

Aelyx’in dokunuşundan yayılan sıcaklık Cara’nın başını döndürüyordu, bu yüzden elini çekerek bakışlarını yere çevirdi. “Peki, benim blog sorularımdan sıkıldın mı?”

“Sanırım birkaç tanesine daha dayanabilirim.”

“Güzel çünkü insanlar L’eihrlielerin nasıl evrim geçirdiğini bilmek istiyorlar. Sonuçta bu, insanların geleceğinin fragmanı gibi bir şey, değil mi?”

Aelyx, Cara’nın bir çamur birikintisinin üzerinden atlamasına yardım etti. “Hem evet hem hayır. Bizim ilerlemelerimizin çoğunun, seçici üreme programımızdan kaynaklandığını unutmaman gerekir. Örneğin zaman içerisinde beyinlerimiz büyüdü, evet ama sadece duyu ötesi algı yetileri olan L’eihrlieler çoğalmak üzere seçildiği için bütün L’eihrlieler Sessiz Konuşmayı kullanabiliyor.”

“Siz, telepatiye Sessiz Konuşma diyorsunuz, değil mi?”

“Evet,” diyen Aelyx işaret parmağıyla hafifçe şakağına vurdu. “Sizin de beyinleriniz büyüyecek ama aşk için çiftleşmeye devam ettiğiniz sürece yetileriniz değişmeyecek.”

“Başka?”

“L'eihrlilerin apandisi yok ama bu da aynı şekilde organize üremenin bir sonucu, evrimin değil. Bir düşüneyim...” diyen Aelyx, bir an durakladı. “Ah, eğer odaklanırsak, vücut sıcaklığımızı birkaç derece yükseltip alçaltarak düzenleyebilme yetimiz var.”

“Mümkün değil!”

“Mümkün,” dedi Aelyx sırtarak. “Ama açıkçası üstüme bir kazak almak bana daha kolay geliyor. Aklıma gelen birkaç şey daha var; örneğin arttırılmış akciğer kapasitesi ve daha yüksek dayanıklılık.”

“Bu harika bir şey. Sana bunu daha önce sormadığıma inanamıyorum,” diyen Cara, Aelyx’e kaçamak bir bakış attı ve konuşmaya devam etmeden önce dudağını ısırıldı. “Sahip olduğunuz silahlar hakkında da bilgi almak isterdim aslında,” dedi. Aslında bu konuyu haftalar önce açmak istemiş ama nasıl açacağını bilememişti. Yukarı bakınca Aelyx ile göz göze geldi. “Aramızda kalması kaydıyla.”

Aelyx’in nutkunun tutulması sık görülen bir şey değildi ama bu soru bunu başarmış gibi görünüyordu. Aelyx bu soruya alınmış gibi görünmüyordu ama düşünceli, ne kadar bilgiyi ifşa etmesi gerektiğinden emin olamıyormuş gibi bir hali vardı. Sessizlik içinde yürümeye devam ettiler ve küçük bir dereye ulaştıklarında Aelyx sorusunu duymazdan gelmiş gibi karşıdaki bir ağaç kümesini gösterdi. “Etrafına bak. Burayı unutmamanı istiyorum,” dedi.

“Neden?” diyen Cara bakışlarını boş ormanda gezdirirken, birkaç şekil dikkatini çekti: Böbrek şeklindeki büyük

bir kaya, solunda devasa bir meşe ağacına eklenmiş eski bir avcı sığınağı ve devrilmiş gövdesiyle yosun tutmuş, kirli bir havuz oluşturan, çürümeye yüz tutmuş bir sedir ağacı.

Aelyx parmağıyla, üzerine yıldırım düşünce ikiye ayrılmış bir ağacın yanık kalıntılarını gösterdi. “Eğer bir şey olur da ayrılmak zorunda kalırsak, benimle burada buluşmanı istiyorum,” dedi.

“Ne demek bir şey olursa?”

Başını eğip ciddi bir ifadeyle kıza bakan Aelyx, “İşler her an çığırından çıkabilir,” dedi. “Ordu muhtemelen ikimizi de koruyacaktır ama ben yine de burayı bizim buluşma noktamız olarak seçtim.”

“Tamam, ama neden burası?”

Aelyx’in dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. “Çünkü büyükelçi benim kaçış aracımı buraya yerleştirdi,” dedi.

Cara ona neden bahsettiğini sormadan Aelyx, onu elinden tutup ikiye ayrılmış ağaca götürdü. Eğilip bir eliyle yerden bir avuç toprak ve çakıl taşı aldı. Diğer eliyle başlarının üstünü işaret ederek, “Şimdi izle,” dedi. Kolunu hızla savurarak elindeki bir avuç toprağı havaya fırlattığında, bilimsel olarak imkânsız bir şey oldu: Toprak, görünmez bir bariyere çarpıp geri sekerek üzerlerine yağdı.

Cara yüzünü ve kazağını silkeleyerek “Bu da neydi böyle?” diye sordu.

Aelyx arka cebinden anahtarlık cihazını çıkardı; boks salonuna girerken kullandıkları cihazdı bu. Cihazı başının üstüne doğru kaldırarak “*Elire!*” diye haykırdı ve ardından

peş peşe iki bip sesi havayı deldi. Sonra bir bilim kurgu filminden fırlamış gibi, parlak, metalik bir uzay aracı belirdi; katılaşmış, devasa bir yağmur damlası gibi tepelerinde asılı duruyordu. “Bu, bir perdeleme cihazı,” diye açıkladı Aelyx. “Uzay aracının görünmez olmasını sağlıyor.”

“Ne güzel bir kaçış arabasıymış,” diyerek sırttı Cara. “Hadi, bir tur atalım!”

Aelyx, başını sallayıp tekrar Cara’nın takma adını haykırınca uzay aracının havada kaybolmasını izlediler. “Aracımı babanın geçen hafta sana verdiği kredi kartı gibi düşünebilirsin. Sadece hayat memat meselesi olan acil durumlarda kullanılabilir. Syrine ve Eron’da da birer tane var. Ne olur ne olmaz diye,” dedi Aelyx.

“Ciddi misin? Aracı bana gösteriyorsun ama bir tur attırmıyorsun yani?”

“Evet,” diyen Aelyx kıkırdayarak elini Cara’nın omuzlarına doladı. “Eğer daha önce bir düzine *iphet* darbesine maruz kalmış olsaydın, anlardın.”

“Ah, özür dilerim,” dedi Cara. Bir kez daha L’eihrlilerin yasakları delenlere yalnızca ders çıkışı okulda kalma cezası vermekle yetinmediklerini unutmuştu. Ve Cara’nın Amerika’da tecrübe ettiği şekliyle ifade özgürlüğünün L’eihr gezegeninde mevcut olmadığı anlaşıyordu; dolayısıyla liderleri Aelyx’in silahlardan bahsetmesini yasaklamış olmalıydı. L’eihrlilerin şakası yoktu ve Cara da Aelyx’in o elektrikli şeyle kırbaçlanmasını istemiyordu. “Sana sahip olduğunuz silahları sorduğumda bunu düşünmemiştim,” dedi.

Aelyx tereddüt ederek, “Gerçekten bilmek istiyor musun?” diye sordu. “Eğer blogunda paylaşmamaya söz verirsene sana anlatırım.”

“Emin misin? Pişman olacağın bir şey yapmanı istemem.”

“Sana güveniyorum.”

“Peki o halde.”

Aelyx, derin bir nefes alıp anlatmaya başladı. “Bizim silahlarımız da bir zamanlar sizinkiler gibiydi; vücuda zarar vermek üzere tasarlanan ilkel kurşunlar. Ama binlerce yıl içinde silahlarımız da bizim gibi evrim geçirdi. Daha etkili ve acısız olacak şekilde tasarlanmaya başladılar ve sonunda vücuda veya hedefin etrafına zarar vermeden öldüren bir silah icat edildi.”

“Nasıl?”

“Biz bu silaha *iphal* diyoruz, ‘son’ anlamına geliyor. Kalp ritimlerini bozan, yoğun bir enerji akımı gönderiyor. Kurban, hiçbir acı hissetmeden, üzerinde hiçbir hasar oluşmadan bir anda ölüyor. Bireyler üzerinde kullanılan *iphal*’ler var; örneğin idam cezası sırasında kullanılıyor. Bir de daha büyük kuvvetleri, örneğin bir tabur askeri etkisiz hale getirmek için kullanılan daha büyük *iphaller* var.”

“Vay canına,” dedi Cara fısıltıyla. “Koca uçak filolarını bir enerji patlamasıyla haklayabilir misiniz yani?” Bu kadar korkunç bir cevap beklememişti. L’eihrlilerin bunu bir sır olarak saklamasına şaşmamak lazımdı.

Aelyx kızın paniğini sezmiş gibiydi. “L’eihrliler tehdit edilmedikleri sürece hiç kimseye saldırmazlar. Gerçekten saldırgan bir halk değildir,” dedi.

Elbette öylelerdi ama insanlar L'eihrlilerin basit bir kalp kapayıcısıyla hayatlarına son verebileceklerini öğrenseler çılgına dönerlerdi. Cara bunu hiç kimseye söyleyemezdi; annesine ve babasına bile.

Birden Aelyx'in gecenin geç saatlerinde yaptığı gizemli orman gezilerini hatırladı. Bütün taşlar yerine oturmuştu. "Demek kaçış arabanı kontrol etmek için buraya gelip duruyordun!" dedi.

Aelyx konuşmalarının birden yön değiştirmesi karşısında şaşkın şaşkın kaşlarını çattı.

"Evden gizlice çıktığın zaman," diye açıklamaya başladı Cara. "Buraya geliyordun."

"Aaa," diyen Aelyx'in yüzünde önce kızın ne demek istediğini anladığını gösteren bir ifade belirdi, sonra da suçluluk duyuyormuş gibi göründü. Cara'nın onun yalan söylediğini anlamasına yetecek kadar uzun bir süre tereddüt ettikten sonra, "Evet, buraya gelip perdeleme cihazını... devreden çıkmadığından emin olmam gerekiyordu," dedi.

"Buraya gelmiyor muydun?"

Bunun üzerine çenesini kaldıran Aelyx, "Geliyordum dedim ya," dedi ve arkasını dönerek uzun adımlarla geldikleri yoldan dönmeye başladı.

Cara, bir erkeğin savunmaya geçtiğini hemen anlardı. Eric de aynı şeyi yapardı; yanlış bir şey yaptığı zaman konuyu değiştirir ve ona sinirlenirdi. Peki, Aelyx nasıl bir hata yapmıştı? Daha da önemlisi eğer Aelyx'in halkı bunu öğrenirse ona nasıl bir ceza verirdi?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Cara kollarını vücuduna sarıp soğuktan titredi. Tüylü bornozunun yakasını boynuna dolayarak çıplak ayaklarını ormanın sert zemininde sürüklerken topuğuna bir meşe palamudu batınca irkildi. Bu yeri biliyordu Cara; bu böbrek şeklindeki kayayı ve yıldırımın ikiye ayırdığı, kararmış ağacı biliyordu. Aelyx'in ona gösterdiği buluşma yeri idi burası. Peki Cara'nın burada ne işi vardı? Hem de üstünde bornozuyla?

Havada şiddetli bir titreşim duydu; dev bir arı kovanı görmeyi bekleyerek başını kaldırdı ve ağaçların tepesine baktı. Bunun yerine havada Aelyx'in krom uzay aracı belirdi ve düşen bir yaprak gibi süzülerek yere indi. Cara, pervanelerden yayılan ısıdan kaçmak için geriledi ama teninde hissettiği tek şey hafif bir rüzgârdı. Uzay aracının kapıları yavaşça açıldı ve kemerle pilot koltuğuna bağlı olan Aelyx, içeriden ona gülümsedi.

Cara'ya "Benimle gel," diyerek Peter Pan gibi onu Varolmayan Ülke'ye uçurmak istercesine elini uzattı.

Sonsuza kadar mı? Bu kelimeler Cara'nın dudaklarından dökülmedi ama yine de bir şekilde Aelyx bunu duymuştu. Hâlâ gülümsemekte olan çocuk başını evet anlamında salladı ve eliyle kıza yaklaşmasını işaret etti.

Ama annemle babam ne olacak? Aelyx cevap veremeden Cara arkasından yaklaşan adımların hışırtısını duydu ve arkasına döndüğünde ona bakan Eric ve-Tori'yi gördü. İkisi de şimdiki hallerinden daha küçüktüler: Eric sürekli gülümseyen, sivilceli, sıska çocuktü; Tori ise kaleci üniforması içinde, uzun örgüsünün ucunu çiğneyen, gözünü budaktan sakınmayan, minik yedinci sınıf öğrencisi. İkisinin de gözlerinde yaşlar vardı.

"Bizi gerçekten burada ölüme mi terk edeceksin?" diye sordu Tori.

Ölüme mi? Cara anlamıyordu.

Birisi kolunu kavrayınca Cara nefesini tutup sıçrayarak uyandı.

"İyi misin?" diyen Aelyx sırasında öne doğru eğilmiş ve başını endişeyle yana eğmişti.

"Evet," diyen Cara sırasında doğruldu ve bakışlarını arkasını ona dönmüş olan matematik öğretmenine çevirerek gözlerini ovuşturdu. Cara daha önce hiç derste uyuyakalmamıştı ve öğretmenin bunu fark etmemiş olduğunu umuyordu.

Zil çaldığında Polis Blake onu dolabına götürürken Cara

gördüğü rüyayı düşündü. Bu rüyadaki sembolizmi anlamak için psikolog olmaya gerek yoktu. Eğer kendisine karşı dürüst olması gerekirse –ki genellikle dürüst olmaya çalışırdı– Aelyx’e karşı hissettiklerinin arkadaşılığın ötesinde olduğunu kabul etmesi gerekirdi. Aelyx’in onu bırakıp gitmesini istemiyordu. Rüyanın anlamlı olmayan tek kısmı Eric ve Tori idi. Cara’nın gitmesi neden umurlarında olsundu ki? Onlar artık birbirlerine sahiptiler; insanı sırtından bıçaklayan pislikler.

Cara dolabını açmak için şifresini girerken onu inceleyen Blake, “Biraz solgun görünüyorsun,” dedi. “Yani her zamankinden daha solgun görünüyorsun.”

“Sadece yorgunum. Dün gece pek uyuyamadım,” diyen Cara koridorun öbür ucundaki saate bakmak için dönünce kızlar tuvaletinin önünde durmuş ona bakan Tori’yi; yani yeni ve “gelişmiş” halini gördü.

Tori’nin kırmızı rujla boyanmış dudakları sıkıca kapanmış, bir zamanlar içleri gülen gözleri bir çizgi halini almıştı. Eğer bir insan bakışlarıyla birini öldürebilseydi Cara, şu an morgda olurdu. Tori başparmağıyla tuvaleti göstererek Cara’yı kabaca yanına çağırdı ama Cara başını salladı. Eski en iyi arkadaşıyla baş başa kalmayı hiç istemiyordu.

Eski Tori’ye ait tüm izler silinmişti ve Cara artık onun neler yapabileceğini bilemiyordu. Dünyaperver arkadaşlarından bir tehdit mi iletenekti? Cara buna inanmak istemiyordu ama Tori’nin Eric’le birlikte olacağını da hiç tahmin etmemişti. Cara’nın altın saçlı eski sevgilisi, Tori’nin ya-

nına sokuldu ve kızın elini tutarak onu diğer yöne doğru çekiştirdi. Tori topuklu botlarıyla defiledeymiş gibi yürüyerek Cara'nın görüş alanından çıkarken omzunun üzerinden bakarak Cara'nın alnına bir başka öldürücü bakış daha attı.

Bu olanlardan sonra Cara dolabının şifresini unuttuymuştu. Aelyx'in konuştuğunu belli belirsiz duyar gibiydi ama kulaklarında atan nabzının sağır edici gürültüsünden ne dediğini anlayamıyordu. Tori'nin derdi neydi? Arkadaşlıklarını mahvetmesi yetmemişti, şimdi bir de bir tür kız savası mı başlatmak istiyordu?

Aelyx, Cara'nın yüzünü çevirerek gözlerine baktı ve “*Elire*, sadece senin canını yakmak istiyor. Ona istediğini verme,” dedi.

Aelyx'in sesi Cara'nın kafasının içinde patladı. Kızın canı yanmıştı. “Neden bağıırıyorsun. Burada...” diyecek oldu. Ama aniden Aelyx'in konuşmadığını anlayıverdi. Aelyx'in sesi ona çok gür gelmişti ama çocuğun dudakları hiç kıpırdamamıştı; tıpkı rüyasındaki gibi. Cara, “Bu da neydi böyle?” diyerek geriye sıçradı ve başını dolabının kapağına çarptı.

“Hop!” diyen Blake'in ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Neler oluyor sana?”

“İı...” diyen Cara başının arkasını ovuşturup çabucak bir şeyler düşündü. “Fare gördüm,” diyerek koridorun öbür ucunu işaret etti. “Şuradaydı.”

Blake bakışlarını yere dikip hızla yürümeye başlar başlamaz Cara, “Demin bana ne yaptığını bilmiyorum ama tekrar deneyeceğiz!” diye fısıldadı Aelyx'e.

“Yirmi yedi.”

“Güzel,” diyen Aelyx, Cara’nın omzunu pek beceremediği bir hareketle sıvazlayarak tebrik etti. Odasının bej halı-lı zemininde yüzü Cara’ya dönük oturuyordu; Cara deney-leri için en uygun ortamın burası olduğuna karar vermişti. Odan boş ve çok sıkıcı, demişti, yani dikkatimiz dağılmaz. Ev son derece sessizdi; Bill itfaiye merkezinde kırk sekiz saatlik vardiyasındaydı, Eileen ise kütüphanede gönüllü olarak çalışıyordu.

Aelyx alnını Cara’nınkine yasladı, gözlerini gözlerine sabitledi ve bir sayı düşündü.

“Bin iki yüz dokuz,” dedi Cara. “Ama bağırmayı keser misin?”

Aelyx, Sessiz Konuşmanın Cara’ya neden bu kadar yük-sek geldiğini merak ederek geri çekildi. Belki de insan bey-ninin Sessiz Konuşmayı kullanacak kapasitesi yoktu. Bu, Cara’nın bilinçli düşünceleriyle neden tam olarak bağlantı kuramadığını da açıklardı. “Bağırmiyorum. Düşüncelerin ses kontrolü yoktur,” dedi.

“Yani diğer L’eihrlilerle konuştuğunda sesin onlara da çok yüksek gelmiyor mu?”

“Hayır.”

“Hımm,” diyen Cara arkasındaki yatağa yaslanıp parmak uçlarını halıda gezdirdi. “Düşünceleri sen nasıl duyuyorsun peki?” diye sordu.

“Ben düşünceleri dile getiriliyormuş gibi duyuyorum. Ama duyguları da hissedebiliyorum. Birinin doğruyu söyleyip söylemediğini anlamanın yollarından biri de bu. Aklı-mızdaki görüntüleri ve duygularımızı da yansıtabiliyoruz,” dedi Aelyx. Halkıyla sessizce iletişim kurmayı ne kadar özlediğini o ana kadar fark etmemişti. Dünya’da geçirdiği şu son birkaç ay içinde, bütün hayatı boyunca yaptığı sesli konuşmalardan daha fazla sesli konuşma yapmıştı.

“Sana bir düşünce göndermeyi deneyebilir miyim?” diye sordu Cara.

“Tabii ama fazla bir şey bekleme. Bilgi almak bilgi yansıtmaktan çok daha kolaydır. Bu yetiyi geliştirmek binlerce yıl sürdü.”

Cara, uzun kızıl saçlarını savurarak başıyla onayladı. Öne doğru eğilip Aelyx’in gözlerinin içine baktı. Birkaç saniye geçti ama Aelyx bir şey duymuyordu.

Başını sallayarak, “Üzgünüm,” dedi.

“Peki, sen bana bir görüntü gönderebilir misin? L’eihr gezegeninden bir şey görmek istiyorum.”

“Tabii ki,” diyen Aelyx, hangi anıyı kullanacağını düşünerek esnedi. Biraz sonra kullanacağı anıyı bulmuştu. “Bu kelime veya sayı almaktan daha zor olacak. O yüzden zihnini rahatlatmaya çalış.”

“Tamam.”

Cara’nın gözlerinin içine bakarak, Aegis’ten bir anısını hatırladı; yıl sonu oyunlarında engelli koşu yarışlarında arkadaşlarının ona yaptığı tezahüratları düşünüyordu ki Cara

memleketinin sandığı kadar soğuk ve cansız olmadığını görsün.

Cara sessiz ve konsantre olmuş bir şekilde oturuyordu. “Hey! Hiçbir şey görmüyorum ama seni hissedebiliyorum. Çok havaya girmişsin. Bu kadar heyecanlı olan...” derken birden yüzünü ekşiterek geri çekildi ve alnını ellerinin arasına aldı.

Aelyx, “İyi misin?” diyerek ileri atıldı ve kızı omuzlarından tuttu.

“Evet. Başım ağrıdı sadece. Çok kötü değil.”

Geri çekilen Aelyx, kızı inceleyerek “Beynine fazla yüklendik,” dedi.

“Ne?” diye atıldı Cara, kısılmış gözlerinin üzerindeki kaşlarını çatmıştı. “Benim zayıf beynime fazla mı yüklendik? Bunu mu demek istiyorsun?”

“Saçmalama,” diyen Aelyx ayaklarının üzerinde doğruldu. “Şakaklarına basınç uygula. Ben hemen geliyorum.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Sana bitki çayı yapmaya,” diye seslendi koridora çıkmış olan Aelyx. “Baş ağrısını hafifletebilir.”

Aelyx birkaç dakika sonra döndüğünde Cara rahatlamış görünüyordu; bu da ağrısının geçtiğine işaretti. Yine de bugün daha fazla deneme yapmamalıydılar. Cara’nın canını yakmak istemiyordu.

“Beyinlerimiz fiziksel açıdan farklı,” diyen Aelyx hazırladığı bir fincan çayı Cara’ya uzattı. “Senin beyninin zayıf olduğunu söylemedim. Bence sen çok zekisin Cara,” dedi.

Cara, “Teşekkürler,” diyerek buharı tüten çayı aldı. “Aşırı tepki verdiysem özür dilerim.”

“Önemli değil,” diyen Aelyx haliya, Cara’nın yanına oturdu ve çayın meyve aromasını içine çekti. Burnuna gelen portakal kokusu, çocuğa Cara’nın şampuanını hatırlatmıştı.

“Baksana,” diyen Cara çayını üflemek üzere durakladı. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii ki.”

“Evde seni bekleyen bir kız arkadaşın var mı?”

“Geçmişte bazı duygusal ilişkilerim oldu ama kız arkadaşım olarak tanımlayabileceğim herhangi biri yok.”

Cara boğazını temizleyip başparmağının tırnağını keermirmeye başladı. “Peki, Syrine?” diye sordu.

“Ne olmuş ona?”

“Onunla...” diyen Cara bakışlarını fincanına çevirdi. “Onunla özel bir ilişkin var mı?”

Syrine ile aralarındaki bağ, diğer bir düzine arkadaşlığından daha eskiydi ve Aelyx’in özel olarak tanımlayabileceği türden bir bağdı ama Cara’nın kızarmış yanaklarına bakılırsa kızın sorduğu, başka türlü bir ilişkiydi. “Özel ilişki derken neyi kastediyorsun?” diye sordu.

“Yani onu hiç öptün mü?”

Aelyx, zihninde dilini Syrine’in ağzına soktuğu canlanınca güldü. “Hayır, Syrine’i ya da bir başkasını hiç öpmedim,” dedi.

“Ne?” diyen Cara başını fincanından kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Hiçbir kızı öpmedin mi?”

Aelyx omuzlarını silkerek, “Biz sevgimizi bu şekilde ifade etmeyiz,” dedi.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Çok yazık,” dedi Cara çay fincanının üzerinden. “Neler kaçırdığının farkında değilsiniz.”

“Fazla bir şey kaçırdığımı zannetmiyorum. Öpüşmeyle ilgili bir araştırma yaptım. Bana tuhaf geliyor.”

Cara kendi kendine gülümseyerek, “Eğer doğru öpüşürsen değil. İyi bir öpüşmeden daha seksi bir şey olamaz,” dedi.

“*Sh’ellam* dışında. *Sh’ellam* her zaman daha fazlasına vesile olur.”

“Harika bir öpücük de öyle.”

Kızın gözlerindeki meydan okuma Aelyx’in muhtemelen söylememesi gereken bir şey söylemesine neden oldu. “Test etmeye var mısın?”

Cara’nın pembe dudakları şaşkınlıkla ayrıldı.

Bu fikir onu tiksindirmiş miydi? Hayal kırıklığı Aelyx’in midesini düğümledi. “Endişelenme. Eğer rahatsız olacaksan...”

“Olmam,” diyerek güldü Cara ve fincanını yere bıraktı. “Hadi bakalım!”

“Emin misin?”

“Eminim! Önce sen başla.”

Aelyx bir an tereddüt ettikten sonra ayağa kalktı ve fincanlarını çekmeceli dolabının üzerine koydu. Elini Cara’ya uzatarak onu ayağa kaldırdı.

“Kazağının altında tişört var mı?” diye sordu kıza.

Yanakları kızaran Cara boğazını temizleyip “Evet, neden?” dedi.

“Eğer tenin açık olursa daha iyi olur.”

Cara, bir anlık tereddütten sonra kazağını çıkarıp yatağın üstüne attı. Krem rengi kolsuz bluzuyla Aelyx’in önünde durup “Ne yapmam gerekiyor?” diye sordu.

“Hiçbir şey. Sadece gözlerini kapatıp rahatla.”

Derin bir nefes alan Cara başıyla onayladı, sonra gözlerini kapattı ve kollarını iki yanına bıraktı.

Aelyx, terleyen ellerini kotuna sildi; Cara onun ne kadar gerildiğini göremediği için memnundu. İçinde bir endişe dalgası yükseldi. Ya Cara bundan hiç hoşlanmaz ya da Aelyx’in duygularının tek taraflı olduğu ortaya çıkarsa, ne olurdu?

“Neyi bekliyorsun?” diye sordu Cara.

“Hiç,” diyen Aelyx vücutları neredeyse birbirine dokunana kadar kıza yaklaştı.

Gözlerini kapatarak elini Cara’nın narin bileğine doladı, sonra elini yavaşça kızın kolundan omzuna doğru çıkardı. Yutkundu. Tanrılar aşkına, ne kendi gezegeninde ne de kızın gezegeninde dokunduğu bir madde bu kadar yumuşaktı. İki parmağını kızın köprücük kemiğinin üzerinde kaydırды ve boynunun altında durdu, kızın yumuşak teninin altında ki kalbinin atışlarını hissedebiliyordu. Rüyalarında Cara’ya defalarca bu şekilde dokunmuştu ama bu, gerçeğe kıyaslanamazdı bile.

“Nabzın şu an seksen,” dedi Aelyx alçak bir sesle, sesinin titremesine engel olmaya çalışıyordu.

“Bunun ne önemi...”

“Şşş. Konuşma.”

Diğer eliyle Cara’nın ipeksi saçlarını yavaşça geriye itti, parmak uçları tenine hafifçe değmişti. Cara’nın nefes alıp veriş hızlanınca Aelyx kızın tepkisine şaşırarak donakaldı. Bu, gerçekten hoşuna gitmiş miydi? Aelyx’i gerçekten istiyor olabilir miydi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Aelyx yanağını Cara’nın kine gömdü ve kızın tenini kendisinininde hissederek mest oldu. Bir elini kızın boynunda tutmaya devam ederken diğeriyle onu, bluzunun ince kumaşının altından ısı yayan sırtından kavradı. Cara’nın omurgasını boylu boyunca okşamaya başladı; parmak uçlarıyla masaj yapıyor, okşuyor, kızın tüylerini diken diken ediyordu.

Cara’nın kulağına, “Partnerimizin nabzını izleyerek, dokunuşumuza nasıl tepki verdiğini biliriz. Vücut yalan söylemez. Bu, fiziksel çekimi test etmenin en doğru yoludur,” diye fısıldadı. Başparmağıyla kızın boynunun altını okşayarak “Şu anda nabzın doksan ve hızla yükseliyor,” diye devam etti. Yani Cara onu gerçekten istiyordu. Aelyx buna inanamıyordu. Cara’nın nefesi gittikçe hızlanırken Aelyx’in sardığı vücudunun yumuşak kıvrımları hızla yükselip alçalıyor, buna karşılık Aelyx’in nabzı hızlanıyordu.

Aelyx dudaklarını Cara’nın kulağının üzerinde ileri geri hareket ettirirken, “Şu anda yüz on,” diye fısıldadı. Ama

bundan daha fazlasını umuyordu. Kızın sırtını okşamaya devam ederken vücudunu çekerek iyice kendisine yaklaştırdı ve dudaklarını boynundan aşağı kaydırarak kızın omuz başına ulaştı. Cara'nın boğazından sessiz bir inilti yükselince Aelyx'in damarları adeta alev aldı.

Daha fazla. Aelyx bundan fazlasını istiyordu. Elini Cara'nın leğen kemiğine doğru indirdi, sonra da bacağıının üst kısmına doğru aşağı kaydırmaya devam etti ve tekrar yukarı çıkararak beline ulaştı. Başparmağını Cara'nın bluzunun altından içeri kaydırarak kızın belinin sıcak tefini okşadı ve avucunu düzleştirerek kızı hızla kendine çekti. Cara'nın hızlı, düzensiz nefesleri Aelyx'in boynunun kenarını gıcıklıyordu.

“Şimdi yüz otuz oldu,” dedi Aelyx, zar zor duyulan bir fısıltıyla.

Bu kadarı fazlaydı. Hayvansı, şehvetli düşünceler zihnini dolduruyordu ve Aelyx, bu bir saniye daha devam ederse kontrolünü kaybedeceğini biliyordu. Aniden ellerini çekti ve sonradan pişman olacağı bir şey yapmamak için geri çekildi. Cara'ya baktı; günbatımı rengi saçları, elma gibi kırmızımsı yanaklarını çevreliyordu; dudakları ayrılmış, gözleri bir trans halinde kapanmıştı. Tanrılar adına, bu kız muhteşimdi. Aelyx'in kalbi göğüs kafesine baskı yapıyordu. Bu insan onu esir almıştı ve vücudunun tepkisi, onun da aynı şeyi hissettiğine dair umut vermişti Aelyx'e.

“Dursam iyi olur,” diyen Aelyx heyecanını saklamaya çalışıyordu ama yüzü muhtemelen dev bir yıldız gibi parlıyordu. “Sana kalp krizi geçirtmek istemem.”

Cara'nın gözleri hızla açıldı. Aelyx karşısında, yüzünde Cara'nın şimdiye kadar gördüğü en kendini beğenmiş ifadeyle duruyordu. Kalp krizi mi? Aelyx için bu, kızın oyun koleksiyonundaki bütün oyunlarda ustalaşabildiği gibi vücuduna da ustaca dokunabileceğini kanıtlayacağı bir meydan okuma mıydı? Cara da aptal gibi Aelyx'in ondan hoşlandığını zannetmişti. Nefesini kesen istek yerini utanca, ardından da öfkeye bıraktı. Ama bu, iki kişilik bir oyundu. Aelyx'e kalp krizi ne demekmiş, gösterecekti.

"Eh, fena değildi," diyerek boğazını temizledi ve nefesini düzene sokmaya çalıştı. "Sanırım benim de Dünya tarzıyla karşılık vermem gerekiyor. Ödeşmemiz lazım."

"Hazırım," dedi Aelyx yüzünde ukala bir gülümsemeyle.

Cara'nın bütün vücuduna yayılan endişe, iğne gibi batarak canını acıtıyordu ama artık geri adım atamazdı. Aelyx'in yeniden kazanmasına izin veremezdi; kaybetmekten bıkmış usanmıştı artık. "Oturalım," dedi Cara.

"Dizlerinin bağı mı çözüldü?"

"Çok komik," dedi Cara ama aslında Aelyx sonuna kadar haklıydı. "Hadi yapalım şu işi."

Aelyx, halının üstünde bağdaş kurdu. Cara da onun karşısında dizüstü çöktü ve ayaklarını altına alarak oturdu.

"Pekâlâ, dostum," diyen kız güçlkle yutkundu. "Şimdi senin dünyanı sallayacağım."

Hay Allah, Cara ne yapıyordu böyle? Daha önce binlerce kez Aelyx'i öpmeyi hayal etmişti ama bunun gerçekleşeceğini hiç düşünmemişti. Kalp atışları hızlandı; neyse ki

Aelyx nabzını ölçmeyi bırakmıştı. Bu öpücük, aralarındaki arkadaşlığı değiştirebilirdi. Aralarında bir rahatsızlık yaratır mıydı acaba? Peki ya daha kötüsü olur da Aelyx onu öpmekten hoşlanmazsa ne olacaktı? Bunun utancı Cara'yı öldürebilirdi.

“Bekliyorum...” dedi Aelyx.

“Gözlerini kapat.”

Aelyx bu talimata itaat etti. Cara da derin, titrek bir nefes aldı. Bütün gücünü toplayarak eğilip çocuğun sıcak, baharatlı kokusunu duyacak kadar yaklaştı. Kız bir an tereddüt edince Aelyx gözlerini açtı ve ona buz tutmuş suları bile yakıp kavurabilecek bir bakış attı. Bu, Aelyx için bir oyun değildi. Bunu fark etmek, Cara'ya aralarındaki incecik hava boşluğunu da ortadan kaldırma cesaretini verdi.

Aelyx'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve parmaklarıyla tenini okşayarak dudaklarını çocuğunkilere sürmeye başladı. Aelyx'in ağzı, gerçekten de görüldüğü kadar yumuşaktı ve dudaklarının uyandırdığı his, kızın en şehvetli rüyalarındakilerden bile daha seksiydi. Aelyx'in alt dudağını kendi dudaklarının arasına sıkıştırıp portakal çayının tadını alarak hafifçe emdi, sonra dudağını dişleriyle tutarak daha da yakına çekti.

Aelyx dilini kızın dudaklarının arasından kaydırınca Cara'nın göğsü karıncalandı. Aelyx bunu yapmayı nereden öğrenmişti? Çocuk, bu öpücüğü daha da derinleştirmek üzere başını yana eğdi ve kızın ağzını keşfederek karıncalanmanın bütün vücuduna yayılmasına sebep oldu.

Cara, nefes nefese geri çekilerek “Bunu daha önce yapmadığına emin misin?” diye sordu.

“Evet.”

Aelyx, bir saniye bile kaybetmeden ellerini Cara’nın boynuna doladı ve kızın ağzını kendi ağzına bastırdı. Bunu biraz sertçe yapmıştı.

Cara tekrar geri çekilerek, “Bekle,” dedi.

“Ne oldu?”

“Daha yumuşak,” dedi Cara. “Böyle.” Sonra Aelyx’e nazik bir öpücüğün ne kadar ölümcül olabileceğini gösterdi.

Aelyx ona çabucak ayak uydurmuş, bu da Cara’yı şaşırtmamıştı. Hayatta birçok şeyde olduğu gibi, öpüşmekte de çok iyiydi Aelyx. Sıcak karıncalanma duygusu, Aelyx’in dilinin her hareketiyle yoğunlaşıyordu. Cara çocuğun saç tokasını çözerek, saç tutamlarının parmaklarının arasından kaymasını sağladı. Daha sonra hareketlerini daha da yavaşlatarak ağzını ağır ağır hareket ettirmeye; acele etmeden tutulan her nefese ve sessiz iç çekişe odaklanarak, bu his bitmeden her anının tadını çıkarmaya başladı.

Bu, çok güzel bir duyuydu; neredeyse doğüstüydü ve Aelyx’in dudakları onunkilerden bir an bile ayrılmasa da Cara bu öpücüğü vücudunun her yerinde hissediyordu. Aelyx güçlü ellerini kızın omuzlarına kaydırды, ardından çıplak kollarından bacaklarına doğru indirerek Cara’yı kendine doğru çekti.

Kalbi deliler gibi atan Cara, Aelyx’in kucağına tırmanarak bacaklarını çocuğa doladı ve onun kendisini vücuduna

yapıştırıran ellerini bel kıvrımında hissederken ağzını çocuğunkine bastırdı. Aklının uzak köşelerinde bir yerde fazla ileri gittiklerini biliyordu ama bunu umursayacak durumda değildi.

Aelyx, bir anda onu yere devirerek ciğerlerindeki havayı çekip aldı. Vücudunu Cara'nımkine bastırıp ellerini Cara'nın göğüs kafesinde gezdirirken kız, kalbinin küt küt attığını hissedebiliyordu. Vücudunu onun vücuduna ne kadar sarsa da yetmiyordu. Aelyx yabancı bir dilde bir şeyler mırıldandı ve bir elini vücutlarının arasına sokarak kızın kotunun düğmelerini koparırcasına açtı. Cara onun elini geri itmek yerine fermuarı açmasına yardımcı olmak için belini kıvrıdı ama Aelyx birden nefes nefese kalarak dizlerinin üzerinde doğruldu.

Cara'nın, fiziksel bağlantılarının kopmasının şokuna uyum sağlaması birkaç saniye sürdü. Boğazını temizledi ve nefes almaya çabalayarak dirseklerinin üzerinde doğrulup "Ne oldu?" diye sordu.

"Dinle," diyen Aelyx bakışlarını evin diğer ucuna doğru çevirdi. "Sanırım Eileen geldi."

"Tüh," diye mırıldandı Cara. Annesi o kadar gün arasından eve erken gelecek günü bulmuştu.

"Aynen," diyen Aelyx derin, titrek bir nefes aldı.

Cara doğrularak oturdu ve pantolonunun düğmesini ilikledi. "Baksana," dedi. "Yaklaş hemen." Sonra da Aelyx'e ne istediğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde anlatan bir şekilde gülümsedi.

Aelyx de ona gülümseyerek karşılık verdi ve Cara kalp atışlarını saymak için parmaklarını boynuna götürürken onu bir kez daha öpmekte hiç tereddüt etmedi. On beş saniye sonra Cara bulduğu sayıyı dörtle çarptı ve sonuca ulaştı.

“Yüz kırk!” dedi. “Senin en yüksek puanını geçtim!”

Aelyx gülerek “Beni yenmek nasıl bir duygu?” diye sordu.

Cara dudaklarını yalayıp Aelyx’i tekrar öptü. “Oldukça tatlı bir duygu. Seni yenmeyi uzun zamandır bekliyordum,” dedi. Sonra elini bırakmak yerine parmaklarını onunkilere dolayıp sıktı. “Aramızda bir sıkıntı olsun istemiyorum.”

Aelyx de kızın elini sıkarak “Ben de istemiyorum,” diye karşılık verdi.

“İyiyiz, değil mi?”

“Sadece iyi mi?” diye dalga geçti Aelyx. “Bence çok yetenekli olduğumuzu kanıtladık.”

“Ah, kesinlikle,” diyen Cara eliyle bir kendisini bir Aelyx’i gösterdi. “Dünya bizim yeteneklerimize hazır değil.” *Ayrıca sanırım sana âşık oluyorum.*

Cara, kalbi güm güm atarken Aelyx’in burada kalmayacağı ve muhtemelen kendisini biraz geri çekmesi gerektiğini hatırlattı kendine. Ama Aelyx’in kazağındaki kırışıklıkları düzeltmesini ve saçlarını tekrar toplamasını izlerken bunun için artık geç, çok geç olduğunun farkına vardı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Aelyx hızla uzanıp alarmını Cara'yı veya annesiyle babasını uyandırmadan susturdu. Saniyeler sonra iletişim cihazı, Syrine ve Eron ile rutin görüşme vaktinin geldiğini haber vermek üzere titreşince Aelyx cihazı almak üzere yatağından çıktı. En üst çekmeceyi karıştırarak cihazı ararken, hâlâ yarısı dolu bir şekilde aynasının yanında duran, dünden kalmış çay fincanını fark etti. "Eli-re," diye fısıldayarak küresini komodininin üstüne yerleştirirken dudakları içten gelen bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Sen ne sırtıyorsun öyle?" diyen Syrine, iki parmağı yerrine, göğsünde kavuşturduğu kolları ve yüzünde somurtkan bir ifadeyle selamladı Aelyx'i.

Aelyx masum görünmeye çalışarak esneyip gerindi. "Hiç. Eron nerede?" diye sordu. Genelde Eron'un görüntüsü ekranda kızınkiyle birlikte belirirdi.

“Çin’de, kardeşiyle birlikte,” diyerek alaycı alaycı güldü Syrine.

“Neyi sorduğumu anladın.”

“Bu konuşmaya katılmayacak,” dedi Syrine kaşlarını çatarak. “Ben konuşmada olduğum sürece katılmaz.”

Aelyx, oda arkadaşlarının arasındaki tartışmaya neyin sebep olduğunu tahmin edebiliyordu ama yine de “Ne oldu?” diye sordu.

Syrine gözlerini devirdi. Aelyx, Dünya’ya gelene kadar kızın bu hareketi yaptığını hiç görmemişti. “*Sh’alear*’ımı sökmediğim için beni cezalandırıyor. Kafayı yemiş,” dedi Syrine. Sonra başını eğerek Aelyx’i inceledi ve “Sen kendinkini sökmedin, değil mi?” dedi. “Eron’a bunu düşüneceğine dair söz vermişsin.”

Aelyx, “Hayır, hiçbir şey değişmedi,” dedi ama bu bir yalandı. Dün yaşananlar, her şeyi değiştirmişti.

Bakışları, içgüdüsel olarak odasını Cara’nınkinden ayıran duvara kaydı. Aelyx, ikisinin dünyaları arasında kurulabilecek ortak bir geleceğe dair bütün umutları yok ederken Cara ona güveniyordu. Belki de Eron haklıydı. Belki de Aelyx, *sh’alear*’ını sökmeliydi. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. On sekiz senelik yaşamı boyunca kendisini hiç bu kadar iki arada bir derede kalmış hissetmemişti; düşünceleri dönüp dolaşıp hep aynı temel soruya geliyordu: İnsanlar L’eihr gezegeninin geleceğine katkıda bulunmak yerine zarar verirler miydi?

“Bu pek ikna edici bir hayır değildi,” dedi Syrine. “Lüt-

fen bana o ateş saçlı beyinsiz kızın aklını başından aldığını söyleme.”

Aelyx diklenip “Laflarına dikkat et!” diye çıkıştı.

Syrine’in ağzı bir karış açık kaldı. “Neden? Senin bir insandan etkilenebileceğini ima ettiğim için mi yoksa senin insanına hakaret ettiğim için mi?”

“Cara beyinsiz değil. O çok zeki ve sevgi dolu, ayrıca...”

“Kutsal Ana aşkına,” diyen Syrine nefesini tuttu ve parmağını suçlarcasına Aelyx’e doğrulttu. “Onu *fashmak* istiyorsun!”

Aelyx bu cümleye itiraz etmedi ama bunu duymazdan geldi. “Biz onunla arkadaşız. O çok sadık biri, ona güveniyorum.”

Bunlar Syrine’in hoşuna gitmemiş gibiydi. “Ona tam olarak ne kadar güveniyorsun?” diye sordu.

“Ona *iphal*’i anlatacak kadar.”

Bu sözler üzerine Syrine’in yüzü gerildi. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ölmekte olan bir balık gibi nefes almaya başladı. Tam üç kere konuşmak üzere ağzını açtı ama kelimeleri bir türlü toparlayamadı. En sonunda konuşmayı başardığında ise Aelyx kızın sessiz kalmış olmasını diletti. “Seni aptal! Ya bunu bloguna yazarsa? O zaman bütün Dünya bunu anında öğrenir ve Yazgı bunun için hepimizi cezalandırır!”

“Cara asla böyle bir şey yapmaz. Söz verdi.”

“Ben ona güvenmiyorum!” diye bağırdı Syrine. “Ve ona bu kadar hassas bir bilgiyi vermiş olman sana da güvenilemeyeceğini gösteriyor!”

“Ama Cara’yı benim tanıdığım gibi tanımıyorsun. O...”

“Bunun adı ihanet!”

“Saçmala...”

“Bize ihanet ettin!”

Aelyx kendini savunma fırsatını bulamadan Syrine iletişim küresini kapattı. Aelyx kıza ulaşmayı birçok kez denese de Syrine cevap vermeyi reddetti.

Bu harikaydı. Syrine onunla, Eron da Syrine ile konuşmuyordu. Midtown Lisesi’ndeki insanlardan bile daha fazla drama yaşıyorlardı. Bu gezegene geldiklerinden beri, küçümsedikleri insani özellikleri yavaş yavaş benimsemeye başlamışlardı. İhtiyarlar, insanların arasında yaşayarak kendi duygularını geri kazanmayı umuyorlardı. Fakat bu aynı sıkıntıdan mustarip olmayan klonları en nefret ettikleri şeye dönüştürmez miydi?

Tam o sırada iletişim küresi, büyükelçinin Aelyx’in ona gönderdiği mesajı nihayet aldığını belirten bir ses çıkardı. Aelyx, derin bir nefes aldı ve anahtar kelimesini fısıldamadan önce kalp atışlarını yavaşlatmaya çalıştı.

Stepha’nın görüntüsü komodinin üzerinde belirdi. Adam iki parmağını belli belirsiz kaldırdı, sanki bu hareketi tamamlayacak enerjisi yokmuş gibiydi. “Sana nasıl yardımcı olabilirim kardeşim?” diye sordu.

“Topladığımız su numuneleriyle ilgili bir sorun olduğunu tespit ettim,” dedi Aelyx. “Topladığım her numunede doğal olmayan bir hızda çoğalan bitkisel bir yaşam formu buluyorum.”

“Bu mümkün değil,” diye karşılık verdi Stepha. “Sanırım, Eron’un numunesinde kirliliğe sebep olan maddeler bulduğunuzu söylemek istedin.”

Aelyx’in kafası karışmıştı. Büyükelçi bu anormalliğe değil, bunu Eron yerine Aelyx’in keşfetmesine şaşırmış gibi görünüyordu. “Aslında ikimizin de bulguları benzeşiyor. Syrine de bu bulguları doğruladı,” dedi.

Nadiren hissettiği duyguları dışa vurarak kaşlarını kaldıran Stepha, “Emin misin?” diye sordu.

“Kesinlikle. Bu analizi üç kez tekrarladım çünkü ilk sonuçlara inanmadım.”

“İlginç,” dedi Stepha ama sesi hiç de heyecanlanmış gibi gelmiyordu. “Bu kirliliğin düşündüğümüzden daha yaygın olduğu anlamına geliyor.”

“Yani insanların bundan haberi var mı?” dedi Aelyx. Eğer haberleri varsa o bunu neden daha önce duymamıştı?

“Nüfusun çoğunun bilgisi yok. Bu, çok az kişinin bildiği bir sır; o nedenle bulgularınızı gizli tutun,” dedi adam. Aelyx başıyla onaylayınca da aynı uyku getiren monoton sesiyle devam etti. “Dünya Ticaret Örgütü geçen sene bir konuda bizden yardım istedi. Bilim insanları, olası sonuçlarını hesaba katmadan bizim nanoteknolojimizi kullanarak büyüme partikülüyle bazı su kaynaklarını kirlettiler.”

“Ne tür bir büyüme partikülü?”

“Sert iklimlerde ekin yetiştirebilmek için bir suni gübre yaratmaya çalıştılar. İyi niyetli, hatta biraz safça bir girişimdi. Nanopartiküller yer altı sularına, oradan da Pasifik

Okyanusu'na sızdı ve bitki büyümesinde patlamaya sebep oldu.”

“Ama eğer Midtown'daki su kirlendiyse bu...” diyen Aelyx ışığı açtı ve Dünya Çalışmaları ders kitabını kapatarak en arka sayfadaki dünya haritasına baktı, “partiküller Atlantik Okyanusu'na ve Saint Lawrence Nehri'ne ulaşmış anlamına geliyor.”

Stepha başıyla onayladı. “Sorun henüz çok ciddi bir boyutta değil fakat kirlenme oranı katlanarak artacaktır. On yıl içinde bütün su kaynaklarının kirleneceğini ve hayatını suda sürdüren birçok yaşam formunun yok olacağını tahmin ediyoruz,” dedi.

Aelyx “Ama bu...” dediyse de düşündüklerini söylemeye dili varmadı.

“Dünya'da yaşam kalmayacak,” dedi Stepha.

Aelyx gezegenin sonunu getirecek zincirleme reaksiyonu gözünde canlandırabiliyordu. Bütün ekosistemi yok etmek için küçücük bir etki yeterliydi aslında. Gittikçe çoğalan bitkiler güneş ışığını engelleyerek sudaki oksijeni azaltacak ve suyun kimyasal yapısı değiştiğinde tüketim için kullanılamaz hale gelmesi an meselesi olacaktı. Yağmur suları Dünya'daki bütün yaşam formlarına yetmeyecekti ve insanlar ızdırıp içinde, kalan son damlalar için savaşıyorlar olacaktı.

“Ama biz bu sorunu çözebiliriz,” dedi Aelyx. İronik bir şekilde Aelyx'in yerleştirdiği *sh'alear*'a benzer bir madde bu büyüme partiküllerini etkisizleştirebilir, bitkilerin çoğalmasını durdurabilirdi.

“Evet, çözeceğiz de,” diyen Stepha’nın sonraki kelimeleri, Aelyx’in kalbini az kalsın durduracaktı. “Eğer ittifakı onaylarsak.”

Aelyx, büyükelçinin sözlerini yanlış anladığını umarak, “Eğer mi?” diye sordu. “İttifaka mı bağlı yani?”

“Sana, toplumlar birleşirse bundan hem insanların hem L’eihrililerin fayda sağlayacağını söylemiştim, hatırlıyor musun? İşte bundan bahsediyordum.”

Aelyx’in bütün vücudu alev alev yanmaya başladı, sonra midesine kramplar girerken vücudu buz kesiverdi. O ve arkadaşlarının kasten sabote etmeye çalıştığı ittifak. Dünya’nın kurtuluşunun tek yolu muydu yani?

“Yazgı, insanların yok olmasına izin mi verecek?” diye sordu. Bu doğru olamazdı. “İnsanlar neler olduğunu öğrenir öğrenmez savaşlar çıkacak. Gezegenin kendisi yok olmadan çok önce milyonlarca masum insan ölecek,” diye devam etti.

Stepha, taş kadar duygusuz bir sesle “Eğer birlikte barış içinde var olamayacaksak insanlar kurtarılmaya değmezler,” dedi.

Ani bir vedalaşma jestiyle parmaklarını kaldırdıktan sonra Aelyx iletişim küresini kapattı ve boğazına oturan düğümü yuttu.

Tanrılar aşkına, Aelyx ne yapmıştı böyle? Bill, Eileen, küçük Ashley ve Cara, yani onun *Elire*’i. Hepsini korkunç bir ölüme mahkûm etmişti.

Titreyen parmaklarıyla iletişim küresini dudakları-

na yaklaştırıp bir an önce cevap vermeleri ve diktikleri *sh'alear* fidelerini sökmeleri için dua ederek Eron ve Syrine'e seslendi. şu ana kadar yarattıkları zararı telafi etmenin bir yolu olmalıydı. Bundan başka bir sonucu düşünmek bile istemiyordu.

Cara'nın cırlayan çalar saati kızı uykunun derinliklerinden bilinç dünyasına doğru çekip çıkardı ama Cara erteleme düğmesine basmak yerine sıçrayarak yatağından çıktı ve parmak uçlarında yükselip bir kolunu tavana doğru uzatarak gerindi. Dantel perdesini kenara çekerek buz tutmuş pencereden, yağmurun bardaktan boşanırcasına yağdığı, şiddetle esen rüzgârın parlak, ıslak yaprakları savurduğu ormana baktı. Olduğu yerde dönüp kendi kendine gülümse-di. Ne güzel bir sabahtı bu.

İki parmağını dudaklarına götürüp Aelyx'in dudaklarının kendisinininkilerin üzerinde bıraktığı hissin ne kadar mükemmel olduğunu hatırlayarak iç çekti. Aelyx'in onu bir daha ne zaman öpeceğini merak ediyordu. Bu konuyu açık açık konuşmamışlardı ama Cara, artık bir çift olduklarından oldukça emindi.

En kalın kotunu ve kazağını giydikten sonra mutfağına neredeyse uçarak girdi ve masada babasının yanına oturdu. "Aaa, damla çikolatalı krepler!" diyerek tabağına üst üste üç tane krep yığdıktan sonra üstlerine fıstık ezmesi serpiştirdi.

Annesi kahve kupasının üzerinden gülümseyerek, “Bugün çok neşelisin,” dedi.

“Evet, sanırım öyleyim.”

Babası başını gazeteden kaldırdı ve kendi kendine gülümseyerek, “Sizce şeytan benim kar küreme makinesini alıp götürür mü?” diye sordu. Kimse gülmeyince de ekledi, “Şakayı anladınız mı? Hava o kadar soğuk ki cehennem bile donmuş olmalı demek istiyorum.”

Cara, “Yaptığın kötü espriyi açıklaman, espriyi daha da kötü hale getiriyor,” dedi.

Babası homurdanıp omuz silkerek gazetesine geri döndü.

Cara ağzının köşesine bulaşan çikolatayı yalayarak “Anne, bugün arabayı biz alabilir miyiz?” diye sordu. “Eğer yürürsek sıırıslıklam...”

“Öhöm,” diye araya girdi babası. “Ben gençken...”

“Evet, evet,” diye bu kez de onun sözünü kesti Cara. “Okula giderken karda çıplak falan yürüyormuşsunuz. Ben arabayı alabilir miyim?”

“Kütüphanede öykü vaktini ben yöneteceğim,” diyen annesi bir krep alıp dürüm gibi sardı. “Arabayı size vermek yerine sizi okula ben bıraksam nasıl olur?”

Babası, aniden kahve kupasını güm diye masaya vurup gazeteyi ikiye katladı. “Şunu dinleyin,” dedi. Gazete haberini yüksek sesle okurken yanakları öfkeden kızarmıştı. “Cara Sweeney’nin önerdiği L’uyarlılık Günü ile Senato’ya sunulan ve L’eihr Sınır Dışı Yasası adıyla bilinen kanun tek-

lifinin oy birliğiyle reddedilmesine karşılık olarak LİKİH lideri Isaac Richards, dünya çapında bir protesto çağrısında bulundu. LİKİH üyelerini, L'eihrlilerin vizelerinin iptalini ve kültürel değişim programına son verilmesini talep etmek için Manhattan, Midtown, Bordeaux ve Lanzhou'da toplanmaya çağırdı. Richards, 'Suyumuzu zehirleyip ekinlerimizi öldürüyorlar,' dedi ve 'Sırada ne var, çocuklarımız mı?' sorusunu yöneltti."

"Harika," dedi Cara ağzı dolu halde konuşarak. "Bir bu ek-sikti; daha fazla kafayı yemiş protestocu. Kānūn teklifinin reddedilmesine neden bu kadar şaşırıyorlar ki? ABD başkanı bu ittifakın gerçekleşmesi için sağ memesini bile gözden çıkarır."

Sinirli sinirli gülen annesi "Pul biber," diyerek Cara'nın koluna hafifçe vurdu.

"Sen de biliyorsun ki çıkarır. Muhtemelen sol memesini de gözden çıkarır. Hatta yumurtalığı da."

"Eh," dedi babası. "Bu habere göre Arizona senatörü reddedilen yasa teklifine tıpatıp benzeyen bir başka yasa tasarısı hazırlıyormuş."

Annesi dürüm yaptığı krepini babasına doğrultarak sordu. "Protestoya kaç kişinin katılacağı ya da nereye yürüme-yi planladıkları yazıyor mu?"

"Hayır," diyen babası gözleriyle haberi taramaya devam etti. "Eminim birkaç bin kişi gelir. Belki de daha fazla," dedi ve bir an duraksadıktan sonra annesinin elini tuttu. "Endişelenecek bir şey yok. Ordu, Aelyx'e bir şey olmasına asla izin vermez. Eminim takviye birlikler göndereceklerdir."

Annesi, onunla aynı fikirde olduğunu belirtircesine başını salladı ve Cara'ya baktı. "Gidip Aelyx'in kahvaltısını bitirip bitirmediğine bakar mısın? Birazdan çıkmamız gerek," dedi.

"Kahvaltı mı? Ben de giyiniyor sanıyordum."

"Bugün odasında yemek istedi," diyen annesi ürpererek paltosuna sarındı. "Sanırım uyuyakalmış."

Tam Cara ayağa kalkarken Aelyx ceketini giymiş halde içeri girdi. Sırt çantasını bir omzuna asarken gözlerini de elindeki İleri Biyomateryaller kitabından hiç ayırmadı. Arabaya bindikleri zaman arka koltukta Cara'yla birlikte değil de öndeki yolcu koltuğunda oturmayı tercih etti, sonra da bütün yolculuk boyunca sessizce kitabını okudu. Cara'nın annesine kısaca teşekkür ettikten sonra okula doğru hızla ilerlemeye başlayınca Cara da onu yakalamak için arkasından koşmak zorunda kaldı.

"İyi misin?" diyen Cara, ilk derslerinin olduğu sınıfa doğru yürürlerken Aelyx'e sokulmaya yeltendi ama o geri çekildi.

"İyiyim."

"O halde neden bana bakmıyorsun?" diyen Cara, Aelyx'in kazağının kolunu tutarak onu kalabalık koridorun ortasında durdurdu. "Bana kızgın mısın? Dünden dolayı yani?"

Aelyx bir nefes verip yüzünü Cara'ya döndü ama hâlâ kızın gözlerine bakmıyordu. "Kızgın değilim," dedi.

"Yani aramızda sorun yok?"

“Yok, Cah-ra. Neden olsun?”

Elire dememişti. Cara demişti. Cara’nın karnına öyle bir kramp girmişti ki neredeyse iki büküm olacaktı. Aelyx’in onu başından attığını anlaması için müneccim olmasına gerek yoktu. O mide bulandıran sancı geri gelmişti; Tori onu sırtından bıçakladığı zaman hissettiği sancıydı bu ama her ne kadar gözyaşları göz kapaklarına batsa da gözyaşlarını geriye itti. Bunun için kesinlikle ağlamayacaktı. Aelyx ona bakarken ağlamayacaktı.

Kendisini daha fazla utandırmadan, Aelyx’e de açıkça ihtiyaç duyduğu kişisel alanı vererek dönüp uzaklaştı.

Birkaç saat sonra, Dartmouth başvurusunu beşinci kez gözden geçirirken Cara’nın aklı başka yerdeydi; o da pes etti ve ertesi günkü matematik ödevine erken başlamaya karar verdi. Dikkatini buna da veremeyince Aelyx ile dolup taşan düşüncelerinden kaçmak için *Jane Eyre* kitabını açtı. Ama ne yaparsa yapsın kendisini onu düşünmekten alamıyordu.

Cara iç çekerek bakışlarını sınıfta gezdirdi. Öğrencilerin birçoğu ciddiyetle Cara’nın yarım saat önce bitirdiği tarih sınavı kâğıdının üzerine eğilmişti. Duvardaki saat 11:37’yi gösteriyordu; Cara’nın saate son bakışından bu yana üç dakika geçmişti. Kız, Aelyx ile vakit geçirmediğinde gün çok yavaş geçiyordu. Yan tarafa baktı; Aelyx Biyomateryaller ders kitabını okur gibi yapıyordu. Kendini tamamen kitaba kaptırmış gibi görünse de yaklaşık on dakikadır tek bir sayfaya çevirmemişti.

Nihayet zil çaldığında Cara, Blake'ten kendisini bilgisayar laboratuvarına, sonra da Aelyx'i kafeteryaya götürmesini istedi. Blogunu güncellemesi gerekiyordu ve açıkçası Aelyx'in kayıtsızlığına daha fazla katlanamıyordu.

"Biz de seninle kalalım," diye belirtti Aelyx. "Zaten aç değilim."

"O zaman kütüphanede takıl bence," diye cevabı yapıştırdı Cara. "Biraz kitap okursun."

Aelyx, Cara'yı duymazdan geldi ve laboratuvara gidip boş bir sıranın ucuna oturana kadar Blake ile birlikte onun peşinden gitti. "Bir sandalye çek," dedi Cara. *Eğer o kadar yaklaşımaya tahammül edebiliyorsan.* "İvır zıvır çarşamba için rastgele bir bilgiye ihtiyacım var." Aelyx aynı sıraya oturdu ama sanki Cara kötü kokuyormuş gibi aralarına elli santim mesafe koydu. "L'eihrliler nasıl veda ederler?" diye sordu Cara.

"İki parmağımızla karşımızdakinin boynuna dokunuruz."

Vay canına, L'eihrlilerin cidden boyunla ilgili bir takıntıları vardı. Cara, "Birbirinizin nabzına bakıyorsunuz yani, tıpkı..." Az kalsın dün bana yaptığın gibi diyecekti ki tam zamanında sustu.

"Ah," diyen Aelyx aralarındaki rahatsız sessizliğe bir öksürükle nokta koydu. "Hayır, sadece kısaca dokunup parmaklarımızı çekeriz," dedi.

Blogu açılınca Cara kullanıcı adını ve parolasını girdi. "Bu bilgi yeterli," dedi soğuk bir sesle. "Artık gidebilirsin."

"Bekleyeceğim."

Aelyx ne yapmaya çalışıyordu? Cara'yı bir güzel tersle-mişti, peki şimdi neden ona sülük gibi yapışıyordu? “Gerek yok...”

Bilgisayar ekranında bir hata mesajı belirdi. Cara önce yanlış parola girdiğini düşündü ama daha detaylı inceledi-ğinde, düşmüşken kendisine bir tekme de kaderin atmaya karar verdiğini gördü. Bunu hak etmek için ne yapmıştı?

Bu hesap, hizmet koşullarımızın ihlali sebebiyle
devre dışı bırakılmıştır.

“Kahretsin,” dedi Cara. Hiçbir şeyi ihlal etmemişti ki!

“Ne oldu?” diyen Aelyx ekrandakileri okuyabilmek için kızı birkaç santim yaklaştı.

“Blogumu kapatmışlar!” dedi Cara. Neredeyse bir mil-yon takipçi puf diye uçup gidivermişti.

“Aaa,” diyen Blake de Cara'nın omzunun üzerinden ba-karak ona acıma kervanına katıldı. “Ne yaptın ki?”

“Hiçbir şey.”

L'eihrlilerin sahip oldukları silahlar, nüfusları ya da ifşa etmek istemeyecekleri hiçbir konu hakkında bilgi payla-şmamıştı yani blogu hükümet kapatmış olamazdı. Sadece L'eihr gelenekleri, mutasyonları ve üremeye dayalı ilerle-melerine dair bilgileri paylaşıyordu. Bunda yanlış bir şey yoktu, değil mi?

Ama belli ki biri bunun yanlış olduğunu düşünüyordu ve Cara'nın onun kim olduğunu öğrenmesinin hiçbir yolu yoktu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

“Dünya’daki yaşamla senin gezegenindeki yaşam arasındaki en büyük kültürel fark nedir?” diyen Bay Manuel, bugünlerde tek aşkı olan Aelyx ile ilgilenirken sınıfı oyalamak için çalışma kâğıtları dağıtıyordu.

“Benzerliklerimizi saymak farklılıklarımızı saymaktan çok daha kolay çünkü neredeyse hiçbir ortak yönümüz yok,” diyen Aelyx sırasında öne doğru eğilerek kollarını dizlerine dayadı.

Cara onu tokatlamak istiyordu. Görmezden gelinmekten bıkmış usanmıştı.

“Temelde,” diye devam etti Aelyx, “doğduğumuz andan öldüğümüz ana dek tek amacımız L’eihr gezegenine hizmet etmektir. Sadece bu amaç doğrultusunda yetiştirilip eğitiliriz. Dünya’da sizlerin tek amacı ise kendinizi mutlu etmek.”

“Güzelmiş,” diyen Cara, Aelyx’in botunu hafifçe tekmeledi. Bunu yapmak ona şaşırtıcı derecede iyi gelmişti. Gerçi daha sert vursa daha iyi olurdu. “Bir daha seni doğa koruma alanına götürmek için kendi planlarımı iptal etmem gerektiğinde bu söylediğini hatırlarım.”

İrkilen Aelyx’in yüzüne yine o suçluluk ifadesi gelip yerleşti; Cara’ya soğuk davranmaya başladığından beri kız her gün bu ifadeyi görüyordu.

“Haklısın,” dedi Aelyx. “Genelleme yapmamalıyım.”

Aelyx yanıldığını kabul mü ediyordu? Cara, çocuğun güya evrim geçirmiş kafasından neler geçtiğini bilmek isterdi.

“Daha önce sert cezalardan ve idamlardan bahsetmiş-tin,” dedi Bay Manuel. “Ama eğer senin neslin dediğin kadar kusursuzsa...”

“Aelyx kendisinin kusursuz olduğunu düşünmek istiyor,” diye mırıldandı Cara.

“O halde bu cezalar neden gerekli?” diye sözünü tamamladı Bay Manuel.

Çenesi gerilen Aelyx, Cara’ya artık sabrının taşıdığını belirten bir bakış attı. Güzel. Vakti gelmişti.

“L’eihr gezegeninde neredeyse iki yüz yıldır idam cezası verilmedi,” dedi Aelyx. “Ama ölümle cezalandırılan suçlar arasında izinsiz üreme, fiili saldırı, hırsızlık, itaatsizlik, yani Yazgı’ya karşı işlenen bütün suçlar var.”

“Peki,” dedi Bay Manuel. “Eğer sizde merkezi hükümet işlevini Yazgı yürütüyorsa, bölgelerde kanunları kim uyguluyor?”

“Sizdekine benzer bir askeri güç.”

“Peki, yolsuzluk hakkında ne yapıyor?” diye sordu Bay Manuel. “Yani bu kişilerin dürüst olmasını ve hesap vermesini kim sağlıyor?”

“Unutmayın,” dedi Aelyx. “Sessiz Konuşma ile yalan söylemek mümkün değil.”

Aelyx sanki bu, çok mükemmel bir şeymiş gibi konuşuyordu; sanki hükümetin kafanızın içine kadar girmesi iyi bir şeymiş gibi. Cara daha fazla sessiz kalamadı. “Peki, özel hayatın gizliliği ne olacak?”

“Ne olmuş ona?”

“Şey, sizde öyle bir şey yok da.”

Aelyx, Cara’nın eleştirel ses tonuna aynen karşılık vererek, “Eğer bir ütopya arıyorsan Cah-ra,” diye başladı, “öyle bir şey bulamazsın. Burada da bulamazsın, L’eihr gezegeninde de. Çoğunluğun iyiliği için bazı fedakârlıklar yapılmak zorunda.”

“Peki,” diye tartışmaya devam etti Cara. “Madem bu kadar evrim geçirmişsiniz, kendi halkınızı öldürmeyi nasıl gerekçelendiriyorsunuz? Dünya’daki ileri ulusların birçoğu idam cezasını yıllar önce kaldırdı.”

Aelyx tek omzunu silkti. “İdam, herhangi bir ceza kadar mantıklı bir çözüm. Eğer bir birey toplumun yapısına uygun olarak yaşayamıyorsa onu toplumdan çıkarmak en iyisidir. Ben şahsen hapsedilmek veya sürgün edilmektense çabuk bir ölümü tercih ederim. Sizdeki hapsetme sistemini zalimce buluyorum.”

Cara, buna inanmakta güçlük çekiyordu, özellikle de Aelyx'in ölümünden sonra yaşam olduğuna inanmadığını düşününce. "Peki ya Yazgı?" diye sordu. "Onları kim seçiyor?"

"Değerlendirmelerden sonra," diye başladı Aelyx, "en yetenekli çocuklar Yazgı için seçilir ama *Sh'ovah* Günlerine kadar göreve başlamazlar. Yazgı'da daima on üye bulunur ve her üye yerine daha yetenekli bir vatandaş bulunana kadar göreve devam eder."

Cara başını salladı. Bu ne korkunç bir yaşam şekliydi böyle. "L'eihir gezegenindeki hayatın hiçbir demokratik yönü yok mu?"

"Hayır," dedi Aelyx çok normal bir ses tonuyla. Sanki o da Cara gibi, kızın dünyasındaki yönetim tarzına burun kıvrıyor gibiydi.

"Ve sen bundan hiç şikâyetçi değilsin, öyle mi?"

"Elbette değilim."

Aelyx yalan söylüyor olmalıydı. "Bunun seni rahatsız etmediğine inanamıyorum," dedi Cara.

"Neyin beni rahatsız etmediğine inanamıyorsun? Sizin yönetim sisteminizdeki yolsuzluğun mu?" diyen Aelyx sanki dediklerinin kanıtı ders kitabının sayfalarında yatıyormuş gibi işaret parmağını kitaba vurdu. "Yoksa verimsizliğin mi? Bilgisiz kitlelerin en acayip seçim vaatlerinde bulunan adayları seçmesinin mi?"

"Özgürlüğün olmamasının, ukala."

"Ah, özgürlük," diyen Aelyx sırasında geriye yaslanıp

kendinden emin bir şekilde bilmiş bilmiş kollarını kavuşturdu. “Bu, içi boş bir kavram.”

“Sen nereden bileceksin ki?” diye sordu Cara. “Özgürlüğü hiç tatmadın.”

“Yeterince tattım. Basit gerçek şu ki, insanların çoğu mutlak özgürlüğü idare edemiyor, bunu yanlış kullanıyorlar.”

“Özgürlüğü yanlış kullanmak diye bir şey yok; işte özgürlüğün özü bu. Bütün kullanımlar doğru kullanımdır.”

Aelyx’in dudaklarından kuru, neşesiz bir gülümseme döküldü. “Öyle mi? İnsanların hakaretlerle dolu notlar yazıp bahçene fırlatması ve dolabına tehdit mektupları bırakması gibi mi?”

“Kanunlara uymamak gibi bir özgürlüğümüz yok.”

“Teknik olarak yok ama kanunlara uymamanın hafif sonuçlarının olması pek caydırıcı değil.”

“Ah lütfen,” diyen Cara sinirli sinirli elini salladı. “O sert cezalar senin isyan etmeni engelleyememiş ama. Bu yüzden kırbaçlanmışsın.”

“Ki bu da benim itaatsizliğe devam etmememi sağladı.”

Cara gözlerini devirdi. Peki, Aelyx’in gece yarıları ormana yaptığı ziyaretler ne işti? Masum olsa karanlıktan faydalanarak gizli gizli çıkıp gitmezdi. Dünya’ya geldiğinden beri bir şeyler karıştırıyordu; Cara bundan emindi.

“Her neyse,” diye ekledi Aelyx. “Tek bildiğiniz yöntem bu olduğu için demokratik yöntemin en iyisi olduğunu farz etmek kibirli bir tavır.”

“Aelyx güzel bir noktaya temas etti,” dedi Bay Manuel.

“Sayısız yönetim sistemi var ve bunların hiçbiri kusursuz değil,” diyerek okuma gözlüklerini başına koydu. “L’eihr gezegeni bana eski toplumlarımızdan birini hatırlatıyor. Onlara Spa...”

“Evet, Spartalılar,” diye atıldı Aelyx. “Bu kıyaslamayı yapacağınızı biliyordum. Ama Sparta’nın zalim, savaşçı, aslında son derece vahşi bir toplum olduğunu unutuyorsunuz. Kölelik, bebeklerin öldürülmesi, katliam ritüelleri... L’eihrliiler böyle saldırgan değildir.”

“Tabii,” dedi Cara. “L’eihrliiler sadece temel insan haklarınızı elinizden alırlar.”

Aelyx’in sesi sertleşti. “Onlara insan hakları denmesinin bir sebebi var. Biz insan değiliz. Yine kibirli...”

O sırada Bay Manuel elleriyle hakem gibi T harfi yaparak “Mola,” dedi. “Başka bir şeyden konuşmaya ne dersiniz?”

Cara ve Aelyx birbirlerine dik dik bakmaya devam ettiler.

“Uzay yolculuğu hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum,” dedi Bay Manuel. “Uzay gemilerinde yakıt olarak ne kullanıyorsunuz?”

Cara cevabı biliyordu; XE-2 adında bir elementi yakıt olarak kullanıyorlardı. Ne açılan bu yeni konuya ne de dağıtılan çalışma kâğıtlarına ilgi duyuyordu, Aelyx’ten uzaklaşmaya ve onu gebertene kadar tokatlamamak için sakinleşmeye ihtiyacı vardı.

“Tuvalet gidebilir miyim?” dedi.

Bay Manuel başıyla onaylayarak, “Geçiş iznini al,” dedi. Tuvalet geçiş izni, öğrencileri utandırmak ve böylece

sınıftan ayrılma taleplerini azaltmak üzere tasarlanmış, kapının yanındaki bir çiviye asılı duran, parlak, suni elmas işlemeli klozet kapağıydı. Cara yerinden kalktığı anda Aelyx onun bileğini yakalayıp hemen sonra bırakıverdi.

“Memur Borsch nerede?” diye sordu. “Seni tuvalete o götürmeli.”

Cara onu sana ne ki, diye terslemek yerine, içinde birkaç olgunluk kırıntısı bulmayı başardı ve “Tuvalete gidiyorum, Ay’a değil. Tuvalette başıma ne gibi bir bela gelebilir sen-ce? Tuvalete mi düşeceğim?” dedi.

“İyi,” diyen Aelyx kollarını geniş göğsünde birleştirdi. “Eğer beş dakika içinde dönmezsen peşinden geleceğim,” diye ekledi.

Cara, “Sen bilirsin,” dedi ve mücevherli tuvalet geçiş izini alarak omzuna astı, koridora çıktıktan sonra da kapıyı arkasından kapattı.

Cara boş koridorda aheste aheste yürürken belki de yüzüncü kez Aelyx’in derdinin ne olduğunu merak etti. Aelyx’in o gün odasında onunla birlikte olmak istediğinden emindi; bunun fiziksel kanıtı su götürmezdi. Hatta o akşamın ilerleyen saatlerinde yemeğe giderlerken Cara’yı koridorda durdurup gizlice öpmüştü. Ama sonra bu sabah...

Göz ucuyla gördüğü bir hareket Cara’yı bir adım daha atarken durdurdu. Kız, gerileyerek dolabına giden yan koridora baktı. Parmak ucunda yükselmiş bir kız, Cara’nın dolap kapağının havalandırma deliklerinden içeriye katlanmış bir not atıyordu.

Bir kız mı? Cara tehdit notlarını yazanın Marcus olduğunu düşünmüştü hep.

Topuklarının üzerinde dönüp elinde tuttuğu klozet kapağını ihtiyaç hâlinde silah olarak kullanmayı düşünerek daha da sıkı kavradı ve dolabına doğru hızla ilerledi. Yüzünü ateş basmıştı ve attığı her adımla birlikte nabızı hızlanıyordu ama dolabına yaklaşıncı kızın sarı kıvrıcık saçlarını tanıdı.

“Brandi?” dedi Cara. Tehditlerin arkasında o mu vardı? Kızla arkadaşlıkları uzun süre önce sona ermişti ama Cara, Brandi’nin bunu yapacak biri olmadığını biliyordu. Belki de bunu ona Marcus yaptırıyordu.

Adını duyan Brandi başını hızla çevirince altın rengi lüleleri yanaklarına çarptı. İrkilerek gerilerken ürkek bir ceylanınkiler gibi bakan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Derken aniden ileri atılıp dolabın havalandırma deliklerinin arasından kalmış olan katlanmış notu geri almaya çalıştı.

Kanıtı ortadan kaldırmaya mı çalışıyordu? Cara buna izin vermeyecekti!

Klozet kapağını iki eliyle kavrayarak ileri atıldı. Brandi tökezleyerek tam poposunun üzerine düştü ama Cara’nın notu çekip almasına yetecek kadar uzun süre yerde kalmadı. Brandi güçlülkle ayağa kalkarak Cara’ya doğru hamle yaptı ve hızla kızın omzuna çarptı. Ardından, saç çekme, küfürleşme, tırnaklama ve tokatlamalarla tam bir itiş kakış başladı. Sonunda Cara mücevherli klozet kapağını Brandi’ye fırlattı. Bu hamlesiyle kızı, dolabına dönüp başparmağıyla notu tamamen içeri itmeye çalışmasına yetecek kadar oyaladı.

İşe yaramadı. Brandi, Cara'nın dizlerinin arkasını tekmeleyerek onu yere düşürdü ve notu alıp dar kotunun içine sıkıştırdı.

İyyy. Cara artık o notu istemiyordu. Kanıtı Blake'in almasına izin verecekti.

Nefes nefese kalan Brandi dağılan bir tutam saçını yüzünden geriye doğru iterken "Notu sana yazmadım!" dedi.

Cara nefes almaya çalışarak ayağa kalkıp "O halde neden benim dolabıma sokmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

"Notu Aelyx'e yazdım."

"Onu tehdit etmen de aynı derecede kötü!"

Kaşları kalkıp perçemlerinin altında gözden kaybolan Brandi, "Tehdit etmek de ne demek?" diye sordu.

"Ah, bırak bu ayakları. Diğer notları da senin yazdığını biliyorum, Humanist."

"Hangi diğer notlar?"

"Hain kaltak, gözüm üzerinde, yazan notlar," diyen Cara plastik taşlarının yarısı dökülmüş olan klozet kapağını yerden aldı. "Açıkçası senin böyle bir insan olduğunu bilmiyordum," diye ekledi.

"Sana yemin ederim, yazdığım tek not bu," dedi Brandi pantolonunun ağını göstererek. "Ama başka not yazmayacağım," diyerek kendini savunurcasına geriledi. "Bunu da Aelyx mesajlarıma cevap vermediği için yazmıştım."

"Bir dakika," dedi Cara durumu anlamaya çalışarak. "O notta ne yazıyor?"

"Ben... şey..." diyen Brandi güçlükle yutkundu. "Aelyx'e bir ara benimle çıkmak ister mi diye sormak istedim."

“O kadar mı?”

Brandi başıyla onayladı.

“O zaman neden bana saldırdın?” diyen Cara elindeki paralanmış kapakla sahte elmasların koridorda etrafa saçıldığı, parıl parıl parlayan savaş alanını gösterdi.

Brandi omzunun üzerinden arkasına baktı ve sesini alçaltarak, “Çünkü Marcus bunu bir öğrense bana neler yapar bilmiyorsun. Üstelik annem de Aelyx’e güvenmiyor. Bunu bilse beni öldürür,” dedi ve Cara’ya yalvaran gözlerle bakarak ekledi, “bak, Cara. Artık seninle yakın olmadığımızı biliyorum ama lütfen kimseye bir şey söyleme.”

Cara, Brandi’ye neredeyse acıyordu. Kız popüler olmayı o kadar çok istiyordu ki sadece adi bir kraliçe tacı kazanmak ve yıllıkta adının daha çok geçmesini sağlamak için kontrol manyağı bir erkek arkadaşla takılıyordu; bu berbat bir şey olsa gerekti.

“Lütfen,” dedi Brandi. “Ne istersen yaparım. Yalnız kimseye söyleme.”

Cara, “Tamam,” dedi. Hayır diyememişti. Kızın hali içler acısıydı. “Söylemem.”

Brandi bir elini kalbine götürüp rahat bir nefes aldı. “Teşekkür ederim. Yemin ederim bir daha yapmayacağım. Çok özür dilerim. Senin de Aelyx’ten hoşlandığını biliyorum. Muhtemelen mesajlarıma cevap vermemesinin sebebi de bu. O da seninle birlikte olmak istiyor, benimle değil.”

“Ah, evet,” diye yalan söyledi Cara. “Ama onunla biz...”

birlikte olmasak bile, onunla yakınlaşamazsın. L'eihrliler insanlarda asidik etki yaratıyor, unuttun mu?"

"Bir dakika. Yani siz onunla gerçekten şey yapamıyor musunuz?" diyen Brandi alt dudağını ısırdı. "Korunarak bile yapamıyor musunuz?"

"Hayır. Sadece birbirimize sarılıyoruz, o kadar."

"Peki, sen L'eihr gezegenine gittiğinde ve onu başka bir kızla gördüğünde ne olacak? Demek istediğim, eğer siz şey yapamıyorsanız eninde sonunda ayrılırsınız. O da kendi türünden birini bulur."

Aelyx'in ruhunu okuyabilen Syrine gibi birini. "Çok önemli değil. Ciddi değiliz zaten," dedi Cara.

"Hımm. Şey, not için özür dilerim," diyen Brandi saçlarını düzeltip omzunun üzerinden arkasını işaret ederek "sınıfa dönmem lazım," diye ekledi.

Brandi koridorda süzülerek uzaklaşırken Cara onun dediklerini düşündü. Aelyx gerçekten de kendi türünden biriyle birlikte olacaktı; bu kişi Syrine olmasa bile sadece çocuğun gözlerine bakarak konuşabilen başka bir güzel L'eihr kızı olacaktı. Bu, çok mantıklıydı. Bu gerçeğin Cara'yı rahatsız etmemesi gerekiyordu ama ediyordu işte. L'eihr gezegeninde bütün bir dönemi, Aelyx ve liderlerinin onun için seçtiği dışının yanında sap gibi geçireceğini düşününce Cara'nın midesine buz gibi bir bowling topu oturdu sanki.

Kız, sınıfa dönmeden önce düğüm düğüm olmuş saçları ve elindeki klozet kapağıyla dolabına yaslanıp birkaç saniye kara kara düşündü.

Dünya Çalışmaları dersinden sonra Cara ve Aelyx yine dolabın başına gelmişlerdi, dolabın metal kapağını açarlarken Memur Blake de içeri bakıyordu.

“Bu da ne böyle?” diyen Aelyx elini Cara’nın yüzünü tutmak üzere uzattı. Ama sonra fikrini değiştirerek parmağıyla Brandi’nin, kızın yanağında bıraktığı hafif çizdiği işaret etmekle yetindi.

“Hiç. Yanlışlıkla kendimi tırmadım.”

Aelyx dudaklarını şüpheyle büzdü ama sonra bakışları, dolaptan ayaklarının dibine yazılı kısmı üste gelecek şekilde düşen kâğıt parçasına kaydı.

“Kâğıda dokunmayın,” diyen Blake ikisinin arasına girerek bir plastik torba ve numune cımbızı çıkardı. Kanıtı torbaya koyup ağzını kapattıktan sonra da mesajı incelemek üzere torbayı uzattı. Öfkeli bir el tarafından hırsıyla bastırılarak yazılmış ve mürekkebi neredeyse arkasına geçmiş olan notta şu uyarı yazıyordu: İNSANIN BAŞINA KAZA GELEBİLİR, ÖZELLİKLE DE MERDİVENLERDE. AYAĞIN TAKILSIN DA O HAİN OMURGANI KIR. –HUMANIST.

“Bu not otuz dakika önce burada değildi,” dedi Cara. Notu yazanın kalemiyle kâğıda bu kadar sert bastırılmış olması Cara’yı korkutuyordu. “Tuvalete giderken dolabıma bakmıştım,” diye ekledi.

Notu yazan kişinin az önce buraya gelmiş olması, Ca-

ra'nın midesine kramplar girmesine sebep oluyordu. Ya bu kişi Brandi'yle aralarında geçen her şeyi izlemiş ve notu bırakmak için doğru anı kollamışsa? Eğer Brandi gittikten sonra Cara biraz daha bekleseydi acaba bu kişi tehditlerini bir adım öteye taşımak için eline geçen fırsatı kullanır mıydı?

“Bir sonraki dersin üst kattaydı, değil mi?” dedi Blake. Kızın endişesini sezmiş olmalıydı çünkü gülümseyip Cara'yı dirseğiyle hafifçe dürterek, “Dikkat edelim de yolda muz kabuğuna falan basıp kayma,” diye dalga geçti.

Cara tuttuğu nefesini bir kahkahayla salıverdi ve yanında silahlı bir polis memuru bulunmasına ilk kez memnun oldu. Dar, karanlık merdivenlerden çıkarken Blake'in hemen arkasında olacağını bilmek kalbinin göğsünden fırlayıp çıkmasını engelleyen tek şeydi. Cara kitaplarını aldı ve üçü birlikte merdivenlere giden kapıya yaklaşırken iyice kalabalıklaşan koridorda santim santim ilerlemeye başladılar.

Birden kalabalıktan bir uğultu yükseldi ve Cara'nın önündeki öğrenciler sanki bir kavga patlak vermiş gibi parmak uçlarında yükselerek ileriye doğru bakmaya başladı. Kavga çıkması artık Cara'yı şaşırtmıyordu.

“Harika,” diyen Blake etten duvarı güçlükle açıp gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra “Yolu aın! Kenara ekilin!” diye bağırıyordu.

Blake'in sesinde Cara'nın daha önce hiç duymadığı bir telaş vardı. Henüz yollarını değiştirip diğer merdivenlere yönelmemiş olan öğrenciler gerilediler ve Cara, önündeki

öğrencilerin omuzlarının üzerinden bakınca Blake'in ağır metal kapıyı tekmeleyerek açtığını gördü. Kollarına aldığı bir kızla birlikte müdürün odasına doğru koşturuyordu.

Blake köşeyi dönmeden önce Cara kızın turuncu tenini ve kazağına iliştiirdiği rozetin metal parıltısını tanıdı. Rozet-teki yazıları okuyabilecek kadar yakında olmasa da üzerinde L'EİHR ÂŞIĞI yazdığını biliyordu.

Cara, elini çenesine dayayıp kafeteryanın tucuna doğru boş boş baktı. Blake, Ashley'nin durumu hakkında bir şeyler öğrenir öğrenmez arayacağına söz vermişti ama iki saat geçmişti ve Cara'nın telefonu hâlâ çalmamıştı.

Eric'in masasından yükselen İspanyolca küfürler dikkatini çekti; Tori bilinmeyen bir nedenden ötürü Eric'e kızmıştı ve parmağını çocuğun yüzüne doğru sallıyordu. Ama Cara, Ashley için o kadar endişeleniyordu ki Eric ile Tori'nin sefaletiyle eğlenemeyecekti.

"Bir şeyler ye," diyen Aelyx masanın üzerinden uzanarak hindili sandviçini, Cara'nın gömleğine degecek kadar yakına itti. "Ashley'ye bir şey olmayacak."

"Nereden biliyorsun?" diyen Cara ağzına bir parça eklemek attı ama hiçbir tat alamıyordu.

"Çünkü onun bilincinin yerinde olduğunu fark ettim. Acı içindeydi ama bilinci yerindeydi. Bu, iyiye işaret."

Cara her neyse, demeye çalıştı ama ağzındaki sandviç nedeniyle sesi boğuk çıktı. Cep telefonu çalınca sesli me-

saja geçmeden önce beceriksizce ekrana dokundu ve ağzı hâlâ dolu olduğundan telefonu “Ağ-lo,” diye açtı.

“Ashley’nin annesinden haber aldım. Kolu kırılmış, omzu çıkmış ve iki kaburgası çatlamış. Bir süre okula dönemeyecek ama durumu iyi.”

Yutkunup hızla suyundan bir yudum alan Cara, “Peki, neler olduğunu anlattı mı?” diye sordu.

“Birisi onu merdivenlerden aşağı itmiş. Kim olduğunu görememiş,” diyen Blake’in sesi sertleşti. “Hem merdivenlerdeki hem de senin dolabının yakınındaki güvenlik kameralarını kontrol ettik.”

“Eee?”

“Hiçbir şey yok. Birileri sistemi tam zamanında kapatmayı başarmış. Artık tuvalete yalnız gitmek yok. Hoşuna gitsin gitmesin, bundan sonra senin gölgen olacağım.”

“Şikâyetçi değilim,” diyen Cara telefonu kapatıp bir nefes verdi. Ashley iyileşecekti ve hiçbir Dünyaperver, gözü ne kadar kara olursa olsun, yanlarında bir polis varken ona ya da Aelyx’e saldıramazdı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

“Yüzün kızarmış,” dedi annesi, elini Cara’nın alnına koyarak. “Hasta mısın?”

“Hayır, gayet iyiyim,” dedi Cara. Yüzünün kızarmasının herhangi bir virüsle alakası yoktu. Aelyx’i gördüğü son derece ateşli rüyasından sahneler zihninde canlanırken yanakları alev alev yanıyordu. Çocuğun ellerini vücudunda, sıcak nefesini de boynunda hissedebiliyordu. Bütün gün onu düşündüğü yetmezmiş gibi Aelyx şimdi de uykularını mı işgal edecekti?

Dumanı tüten bir tabak gözlemeyi masaya koyup havayı tereyağı ve tatlı ekmek kokusuyla dolduran annesi, “Aelyx nerede bu sabah?” diye sordu. Cara’nın yaşadığı bu cehennemde yemekler hâlâ lezizdi en azından.

“Odasındadır herhalde,” dedi Cara. Artık bütün vaktini orada geçiriyordu ne de olsa.

Aelyx, aralarının iyi olduğunu söylese de Bay “Sana Asla Yalan Söylemem” dürüst davranmamıştı. Haftalardır sanki kızın vücudu ölümcül bir manyetik alanla çevriliymişçesine ondan kaçıyor ve odasına kapanarak “telefonda” arkadaşlarına bağırıyordu. Cara’nın L’eihr dilini bilmemesi çok yazıktı çünkü aralarında her ne konuşuyorlarsa, kulağa çok hararetli geliyordu.

Cara paltosunu giyerken gözlemesini dişlerinin arasına alarak, “Ben erken çıkacağım,” dedi.

“Aelyx’i beklemeyecek misin?”

Bekleyip de beraber okula yürürlerken aralarındaki acı verici gerginliğe tahammül mü etseydi? Buna hiç gerek yoktu. Çantasını alarak Aelyx ona yetişmeden arka kapıya yöneldi. “Yapacak bazı işlerim var. Aelyx ile sınıfta görüşürüz,” dedi.

Hızla dışarı çıkınca bir mahalle dolusu yardımsever tüfekle karşılaştı.

Nefesini tutan Cara, bir elini kalbinin üstüne bastırdı. Dün gece, on bin kaçık protestocunun ardından gelen askerleri sürekli unutuyordu. Hızla nefes verdikten sonra yolunu kapatan genç, sarışın askere gülümsedi ve sayıları onu aşkın silah arkadaşına el sallayarak, “Günaydınlar,” dedi.

Cara’ya bakan buz mavisi gözler eğlenmiş gibi görünmüyordu. “L’eihr nerede?” diye sordu asker.

“Bugün ayrı takılıyoruz,” diyen Cara, gözleriyle Rambo kılıklı dangalağın arkasını işaret ederek, konuşmaksızın askerden çekilmesini talep etti ama asker çekilmek yerine üzerine yürüyüp iki adım gerilemesine sebep oldu.

“Sizi okula biz götüreceğiz,” dedi. Sonra da üstünlük kurmaya çalışan vahşi bir hayvan gibi göğsünü kabarttı. Bu gencin cevizlerine, birisi gereğinden fazla testosteron pompalamış olmalıydı. “İkinizi birlikte,” diye sözünü tamamladı.

Cara bir an askerin bakışlarına karşılık verdikten sonra basamakların kenarında uzanan demir tırabzanların üzerinden atladi ve kaval kemiklerini acıtan bir gürültüyle ayaklarının üzerine indi. Toprak yola doğru yürürken, “Eğer ABD başkanı sıkıyönetim ilan etmediyse, ben okula yürüyerek gidiyorum!” diye seslendi.

Asker homurdana homurdana “Jones! Spaulding! Bayan Sweeney’ye Midtown Lisesi’ne kadar eşlik edin ve onu Çavuş Baker’a teslim edin!” diye bağırdı.

Buz tutmuş toprağı döven asker botlarının sesi yaklaşırsa da askerler yürürken Cara’ya on metrelik bir özel alan bırakarak geride durdular. Bu da iyi olmuştu çünkü Cara kendisini bu sabah pek arkadaş canlısı hissetmiyordu.

Güneş kara, kasvetli bulutların arasından ormana acınası ışınlar gönderiyordu. Parmakları, Aelyx’in parmakları onlara dolanmadığında yalnız kalıyordu ama onun sıcaklığına ve kahkahalarına özlem duysa da o gergin sessizliklere veya havadan sudan konuşmalara artık bir dakika bile tahammül edemeyecekti. Aelyx’in, peşlerinden gelmediğinden emin olmak için arkasına baktı.

Ona ne zaman böyle bağlanmıştı? Bunun gerçekleştiği belli bir anı tespit edemiyordu. Bu durum, ona yıllar önce,

kasabayı bir buçuk metrelik kar tabakasıyla kaplayan ani kar fırtınasını hatırlatıyordu; Cara yatağa girdiğinde fırtınadan tamamen habersizdi, ertesi sabah uyandığında ise evi aşılması imkânsız, kardan bir duvarla çevrili bulmuştu.

Ya da belki bu durumu battaniyeye benzetmek daha doğru olurdu; battaniye de sizi aşama aşama ısıtırdı ve örtünün altından çıkana kadar soğüğün farkına bile varmazdınız. Evet, tıpkı Aelyx gibi. Cara ona öylesine ağır ağır âşık olmuştu ki, çocuk kendisini geri çekene kadar duygularının ne kadar derin olduğunu fark edememişti. Ama Aelyx kendisini neden geri çekiyordu ki? Bütün o, sana-dokunayım-nabzına-bakayım olayını başlatan kendisiydi. Dallama.

“Bayan Sweeney?”

Cara arkasına dönünce askerlerden birinin silahıyla yolun sonunu işaret ettiğini gördü. Beyaz tenli, kızıl saçlı bir askeri bu, yüzünde o kadar çok çili vardı ki bu çiller neredeyse birleşerek ten rengini değiştiriyordu. “Fazla uzaklaşmayın. Kalabalığın biraz kontrolden çıkabileceğini söylediler,” dedi.

“Bir dakika, buraya mı gelmişler?” dedi Cara. LİKİH, belediye binasına yürüyeceklerini açıklamıştı, okula değil. Bu seferki her zamanki gösterilere benzemeyecekti. Binlerce kişilik bir kalabalığın ona ne yapabileceğini düşününce dondurucu bir his Cara’nın omurgasından yukarı çıkarak kalbinin yakınına yerleşti. Cara Sweeney: L’eihir Âşığı Marginal. Birden ordunun ona şoförlük yapmasına izin vermediği için kendisini aptal gibi hissetmeye başlamıştı. Şu anda zırhlı bir askeri araçta yolculuk kulağa çok hoş geliyordu.

Kısa boylu, esmer bir başka asker Cara'nın korkusunu sezmiş olmalıydı. "Ulusal Muhafızlar durumu kontrol altında tutuyorlar. Bizim de çok sayıda birliğimiz var, endişelenmenize gerek yok," dedi.

Cara, "Elbette," diyerek başıyla onayladı. Bu neden Cara'ya kendini daha iyi hissettirmiyordu?

Yolun sonuna yaklaştıkça, keskin siren sesleri ağaç dallarının ve botların altında ezilen kuru yaprakların hışırtısını bastırmaya başladı. Kırmızı ve mavi ışıklar, yaprakların arasından sanki okul yanıyormuş gibi parlıyordu. On bin kişinin sesi, Cara'nın kulaklarında okyanus dalgaları ve radyo statığı karmasına benzeyen bir gürültüyle çınlıyordu. Tam bir curcunaydı bu.

Ulusal Muhafızlar sokakta barikatlar kurmuş, bütün bu kaosu okulun elli metre solunda durdurmuştu ama silahlı askerler protestocuların kendi aralarında kavga etmesine ya da taş ve bira şişesi fırlatmasına engel olamıyordu. Cara hayatında, başkentte Kadın Sağlığı Yürüyüşü'ne katıldığında bile, böylesine büyük bir kalabalığın bir araya toplandığını görmemişti. Kızıl saçlı askerin nazik dokunuşundan sonra dişlerini sıkıp etrafı gardiyanlarıyla çevrili halde yürümeye başladı.

İki kan kırmızısı itfaiye aracı ve acil durum sağlık aracı okul girişine yakın bekliyordu, Cara sedyeye yatırılmış uzun, iri yarı bir adamın üzerine eğilmiş olan babasının kızıl saçlı kafasını tanıdı. Yaklaştıkça sedyedeki hastayı Müdür Ferguson'a benzetti... çünkü gerçekten de oydu.

Cara kızıl saçlı askerin kolunu çekiştirip başıyla ileriye işaret ederek, “Baksana, şuradaki benim babam,” dedi.

Asker, “Barry sana eşlik eder,” dedi. Barry kısa boylu, esmer asker olmalıydı. “Benim Çavuş Baker’ı bulmam lazım,” diye ekledi asker.

Cara koşarak ilerlerken babasının müdürün sol kaşının üstünü bandajlamasını izledi. Babası makas almak üzere döndüğünde Cara onun kolalı beyaz gömleğinin göğsüne kan bulaşmış olduğunu fark etti. Babası başını kaldırıp Cara’yı gördüğünde gözleri kocaman açıldı. “Sen burada ne arıyorsun? Sana evde kalman için mesaj bıraktım,” dedi.

“Evden erken çıktım,” diyen Cara, Bay Ferguson’a dönerek, “ne oldu?” diye sordu.

“Başına bira şişesi gelmiş,” diye cevapladı babası. “Aelyx nerede?”

“Evde,” dedi Cara. Eğer Aelyx, Cara’nın babasının mesajını aldıysa muhtemelen evden çıkmayacaktı. Bütün günü okulda Aelyxsiz geçirme fikri Cara’yı hem heyecanlandırdı hem de üzdü. Daha çok üzmüştü.

“Konuşmamız lazım, Cara,” diyen Bay Ferguson sedye-
de doğrularak oturdu ve bacaklarını sedyenin kenarından aşağı sarkıttı; sonra da minderde boşalttığı yere eliyle vurarak Cara’yı yanına çağırdı. Cara sedyenin ucuna oturdu ve terli avuçlarını kotuna silerek gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirdi. “Bu konuyu babanla konuştum bile,” dedi Bay Ferguson. “O da en iyisinin bu olacağına karar verdi.”

“En iyisinin ne olacağına?”

“Senin ve Aelyx’in bu okul yılını evde tamamlamanızın.”

“Ne?” dedi Cara. Şimdi Bay Ferguson dikkatini çekmeyi başarmıştı. “Evde öğrenim görmekten mi bahsediyoruz?”

“Daha bu sabah Scott Lisesi’ne yirmi altı öğrenci kapı tırdım. Veliler, bütün bu kavgalar ve protestolar nedeniyle öğrencilerin güvende olmadıklarını düşünüyorlar,” diyen Bay Ferguson başını sallayarak gözleriyle kızdan özür diledi. “Bunu kişisel bir şey olarak alma ama tek bir öğrenci için bütün okulun eğitimine zarar veremem. Umarım anlayış gösterirsin.”

Cara, hiçbir şey anlamıyordu.

Protestocuların haykırıışlarını bastırarak şekilde “Bu, saçmalık!” diye bağırđı.

Babası, “Cara...” diye uyardı onu.

Cara onu duymazdan gelerek nefes aldı. “Milyon kere uzaklaştırma cezası alan Ronnie McPhail’i bile okuldan atmadınız da beni mi kapının önüne koyuyorsunuz? Ben okul birincisiyim!” dedi. Değişim programında üzerine düşen görevi yerine getirmek için kendini paralamıştı ve karşılığında aldığı teşekkür bu muydu? “Gerçekten de hiçbir iyilik cezasız kalmaz diyenler haklıymış,” diye devam etti.

“Bu bir ceza değil,” diye üsteledi Bay Ferguson. “Sizin için bağımsız bir çalışma planı bile hazırladım. Yani notların için endişelenmene gerek yok.”

“Bunun notlarımla ilgisi yok. Bu bir prensip meselesi. Kanunen bana ücretsiz ve...”

“Cara!” diye haykırdı babası. “Eve git artık. Bu insanla-

rın yakınında olmanı istemiyorum,” dedi başını protestoculara doğru sallayarak. “Sonra konuşuruz.”

Kollarım kavuşturan Cara, “Pekâlâ. Gidip dolabımı boşaltacağım ama bu iş daha bitmedi,” dedi ve Bay Ferguson’a dönerek üstüne basa basa “sadece geçici bir süre için gidiyorum,” diye ekledi.

“Elbette,” diyen Bay Ferguson’ın monoton ses tonu Cara’ya güven vermekten çok uzaktı. “Çalışma planını sana e-postayla yollayacağım,” dedi adam.

Asker Barry, “Şey, Bayan Sweeney?” diyerek Cara’nın omzuna dokundu. “İlk önce sizi Çavuş Baker’a teslim etmemiz gerekiyor.”

Elbette. Şu anda kendi hayatının kontrolünü eline almak, Cara için hayal gibiydi.

Yapacak bir şey yoktu, Cara kendisine eşlik eden askerlerin Çavuş Baker’ı bulmasını sabırla bekledi. Bu askerler iyi insanlara benziyorlardı ve eğer Cara onların başını üstleleriyle belaya sokarsa, bin sınav çekmek ya da dış fırçalarıyla tuvaletleri temizlemek zorunda kalabilirdi.

Ders zilinin çalmasından on dakika sonra aradıkları kişi geldi ve Cara’ya dolabının olduğu koridorda Blake ile buluşması talimatını vererek teslimatı, yani Cara’yı aldığını onayladı. Sonra askerler nihayet Cara’nın peşini bırakarak okulun ön girişindeki görev bölgelerinde yerlerini aldılar.

İlk ders çoktan başlamış olduğundan koridordaki tek ses, Cara’nın yer döşemelerinde yavaş ve temkinli bir şekilde ilerleyen botlarının tıkırtısıydı. Burayı hiç bu kadar durgun

görmemişti; görünürde tek bir kişi bile yoktu. Belki de dışarıda devam eden şiddet nedeniyle sınıflardan çıkmak yasağıydı. Her bir gıcırdayan adımı etraftaki sessizliği daha da ağırlaştırıyordu, Cara iki kez kendi adımlarıyla eş zamanlı ilerleyen başka adımlar duyduğunu sanarak durakladı. Dolabına ulaştığında buradan bir an önce toz olmak istiyordu. Blake'i beklememeye karar verip çantasını yere attı ve dolabı açmak için şifresini girdi. Saniyeler sonra hışırdayan bir defter sayfası, yere doğru süzüldü. Yazılı kısmı üstte kalan notta büyük, kalın harflerle şöyle soruluyordu: NE KADAR HIZLI KOŞABİLİRSİN, HAIN KALTAK? BENCE YETERİNCE HIZLI KOŞAMAZSIN. —HUMANIST.

Cara'nın avuçları buz gibi oldu. Notu botuyla yana itmeye vakit bulamadan yakınlardan bir ayakkabı tıkırtısı duydu. Nefesini tutarak döndüğünde, yüzünde temkinli bir ifadeyle tuvaletlerin olduğu taraftan yavaşça yaklaşan Tori'yi gördü. İlk ders başladığından beri orada durmuş Cara'yı izliyordu herhalde.

Cara, olduğu yerde donakaldı. Bu durum hiç hoşuna gitmemişti. Bir şeyler ters gidiyordu.

Tori alçak bir sesle “Merhaba,” deyip dolapların olduğu bölüme doğru ağır ağır yürüdü.

Cara içgüdüsel olarak gerileyip aralarına birkaç metre mesafe koydu. “Sana da merhaba,” dedi.

“Sana ulaşmaya çalıştım.”

“Biliyorum,” dedi Cara. “Seninle konuşacak bir şeyim yok.”

“Keşke benimle konuşsaydın.”

Tori'nin bakışları Cara'nın başının üzerinden geriye kaymaya başladı; bir kere, iki kere ve işte bu da üçüncüydü. Cara'nın ensesindeki tüyler ürpermeye başladığında dönüp omzunun üstünden bakmak istedi ama çok geç kalmıştı.

İri bir el arkasından uzanarak Cara'nın ağzını kapattı ve onu arkaya doğru çekti. Ağzına tuzlu deri tadı gelen Cara, tekmeler savurup kaçmak için öne atılmaya çalıştı. Gözleri boş yere Tori'yi aradı; kız çoktan ortadan kaybolmuştu. Kendi kalp atışlarını işitebilen Cara, panikle burnundan nefes aldı ve mantıklı düşünmeye çalıştı. Güçlü kollar onu kaldırıncı mücadele etmenin işe yaramayacağını anladı. Gürültü! Gürültü yapması gerekiyordu. Cara çığlık attı ama kapatılmış ağzından sadece boğuk homurtular çıktı. Aklından bir dizi dehşet verici görüntü geçti hızla. Panikle saldırganının kaval kemiklerine vurdu. Ama bu, saldırganı hiç yavaşlatmadı.

Saldırgan, Cara'yı karanlık bir odaya sürükledi. Cara kapının kapandığını duydu. Islak paspas ve amonyak kokusundan hademe odasında olduklarını anladı ama kapının altından sızan cılız ışık, herhangi bir cismi seçebilmesine yetmiyordu. Gözlerinin karanlıkta genişlediğini hisseden Cara, topuğunu saldırganının ayağına gömerek tekrar çığlık atmaya çalıştı. Saldırgan, ellerini kızın yüzüne daha da sert bastırdı ve acıyla inledi.

“Kapa çeneni, Cara. Sadece benim, sakın ol. Off, canımı gerçekten acıttın.”

Cara'nın gümbürdeyen kalbi, bir atışı es geçti. Eric miydi bu?

“Güvendesin. Şimdi elimi çekeceğim. Bağırmayacağına söz ver, tamam mı?”

Cara başıyla onaylayınca Eric elini çekti ama sonra Cara hızla ileri atılarak Eric'e rastgele yumruklar savurmaya başladı. “Seni pislik! Ödümü patlattın!” dedi.

Sonra Tori'nin, “Sessiz ol. Sana yardım etmeye çalışıyorum. Ama sadece bir dakikamız var,” dediğini duydu.

Cara'nın gözleri karanlığa alışınca eski arkadaşlarını seçebildi. Tori, dar alanın içinde onunla burun buruna –ya da boyları arasındaki fark düşünülünce burun göğse– duruyordu. Eric ise Cara'ya biraz alan bırakmak için nafil bir çabayla kapıya yaslanmıştı.

Cara soluklandıktan sonra, “Bana pusu kurmanız şart mıydı? Bir e-posta gönderemez miydiniz?” diye tısladı.

“Saçmalama,” diye fısıldadı Tori. “Korsanlar e-posta hesaplarına her gün izinsiz giriyor. Seninle konuştuğuma dair bir kanıt bulunmasını hiç ama hiç istemem.”

“Eee, kameralar ne olacak o zaman?” diye sordu Cara. “Müdürün odasında her kim varsa sizi az önce beni buraya sürüklerken gördü.”

“Hayır, kimse görmedi,” dedi Tori. “Bu odanın anahtarını aldıktan sonra kameraları kapattım. İlk derslerde müdür odası sorumlusu benim artık.”

“Yani kameraları kapatıp duran sensin, öyle mi? Bu Ashley'yi merdivenlerden iten kişiye de siz ikinizin yardımcı olduğu anlamına mı geliyor?” diye sordu Cara.

Eric öfke ve acıyla sertleşen sesiyle “Gerçekten bizim

böyle bir şey yapabileceğimizi mi düşünüyorsun? Evet, aslında şu an kaval kemiklerimi neredeyse kırdığın için seni boğabilirim ama..." dedi.

"Sizin neler yapabileceğinizi hiç bilmiyorum," dedi Cara. "Benim en iyi arkadaşım ile beraber olacağımı da hiç düşünmemiştim mesela."

Tori, bir adım yaklaştı. Nihayet Cara'nın gözlerine bakıyordu. "Özür dilerim. Böyle olsun istemedim. Toplantılarda tanıdığım tek kişi oydu, o yüzden onunla birlikte oturduk, sonra da..." derken sesi kısıldı, tekrar Cara'ya bakmadan önce bakışlarını bir saniyeliğine yere indirdi. "Sonra da Eric'in oradaki tek akli başında insan olduğunu fark ettim. Diğerleri, sincap mierda'sından* daha beyinsizler."

"Yani aslında birlikte değil misiniz?"

Dudağını ısırp "Hayır, birlikteyiz," diyen Tori omuz silkerek çaresizce Eric'e baktı. "Bilmiyorum. Eric'in bana karşı hisleri hızla çoğalmaya falan başladı," dedi.

"Mantar gibi... Tori öyle diyor," dedi Eric.

Cara gözlerini devirerek, "Aman ne romantik," dedi.

Eric, "Her neyse," diyerek sadede gelmelerini işaret etti.

Tori başıyla onaylayarak, "Ey-likör'ü evine yollamak zorundasın," dedi. Koridordan gelen bir sesle oldukları yerde sıçradılar. Tori'nin sesi panik dolu bir fısıltı halini aldı. "Biliyorum, ondan uzaylı bebekler yapmak falan istiyorsun ama bu durum artık bir son bulmalı. Dünyaperverlerin hiç şakası yok."

"Biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun," dedi Eric. "Toplantılar iyice kor-

* İspanyolcada dışkı, kaka.

kunçlaşmaya başladı. İnsanlar hükümete karşı savaş ilan etmekten bahsediyor. Gerçek bir iç savaştan söz ediyoruz. Ve bil bakalım onlara göre bir numaralı hain kim?”

“Aelyx mi?”

“İ-ih,” diyen Tori, parmağını Cara’ya doğrulttu. “Aelyx’in kız arkadaşı.”

“Ben onun...”

“Her neyse,” dedi Eric. “Onun en başta buraya gelmesi senin suçun ve bu yüzden herkes senden nefret ediyor.”

“Herkes mi?” diye sordu Cara.

Tori kollarını iki yanına bıraktı, omuzları artık öfkelenmeye enerjisi kalmamış gibi düşmüştü. Derin bir nefes verdi ve yaşlarla parlayan gözleri Cara’nın kollarıyla buluştu. “Hâlâ birkaç arkadaşın var. Biz senin arkanı kolluyoruz,” dedi.

“Burada olmamızın nedeni de bu,” dedi Eric. “Marcus dün gece toplantıdan sonra ağzından kaçırdı. Kim olduğunu söylemedi ama LİKİH, birilerine gün içinde nerelere gittiğini öğrenmek için seni takip ettiriyormuş, bir daha evden çıktığın anda sana ve Aelyx’e saldırmaya çalışacaklar.”

“Yani evden çıkmayın,” dedi Tori. “Okulun koridorlarında bile yalnız yürümemelisin.”

Cara, doğa koruma alanındaki günü düşündü. Ağaçların arasından onları izleyen kişinin koşmaya çıkmış biri olmadığını anlamıştı. “Birileri dolabıma tehdit notları da bırakıyor,” dedi.

“Büyük olasılıkla Marcus’tur,” dedi Eric. “Seni günahı kadar sevmiyor.”

Tori elini kapıya uzattı. “Benim gitmem gerek, yoksa Bayan Greene bu kadar uzun süre tuvalette ne yaptığımı merak edecek,” dedi.

Eric başıyla onaylayarak, “Benim de,” dedi.

Cara, kendi saflarındaki casusları keşfederlerse Dünya-perverlerin Eric ve Tori’ye neler yapacaklarını düşünmemeye çalışarak, “Dikkatli olun,” diye uyardı.

Tori bir şeyler söyleyecek oldu ama sonra sustu ve çabucak el sallayıp Cara’yı karanlık odada yalnız ve şaşkın bir halde bırakarak Eric ile çıkıp gitti. Aralarında az önce geçen diyalog Cara’ya çok gerçeküstü geliyordu; sanki bütün olanları, kovaların ve tuvalet deterjanlarının arasında dolaşarak kendi kendine hayal etmişti.

Kulağını kapıya dayayarak gıcırdayan ayak sesleri veya fısıltılar var mı, diye dışarıyı dinledi. Bir şey duyamayınca yavaşça dışarı çıktı ve parlak ışık karşısında gözlerini kıstı. Koridorun her iki tarafını hızla kontrol ederek yalnız olduğunu gördü, böylece dolabın kapağını tekrar açarak içeriden aldığı kitapları kolunun altına sıkıştırabildi.

Ama bir dakika. Demin bulduğu not, daha da önemlisi çantası neredeydi?

Eric onu hademe odasına sürüklemeyen önce tam buraya bırakmıştı çantasını. Koridoru birkaç dakika gözleriyle taradıktan sonra pes etti. Boş ver gitsin, diyerek kitapları tekrar dolabına tıktırdı ve dolabın kapağını hızla kapattı. O sabah olanlardan sonra okul malzemeleri Cara için bir öncelik teşkil etmiyordu. Zaten bütün bu işler başına burs sevdası yüzünden açılmıştı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Cara, ağır adımlarla kucağında tüfeğiyle bayrağın yakınında oturmakta olan Asker Barry'ye doğru yürüyerek el salladı.

“Baksana, beni eve götürebilir misin?” dedi. Otopark yine sessizleşmişti ama aynı şey sokağın aşağısında devam eden şiddetli protesto için söylenemezdi. Cara'nın sessiz, rahat yatak odası onu çağırıyordu, yorganının altına girip yatağında kıvrılarak tüm hayatının nasıl bir kaosa dönüştüğünü unutmak için sabırsızlanıyordu. Bir saatliğine bile olsa kendisini tekrar normal hissetmek istiyordu.

“Tabii, Aelyx hazır olur olmaz gideceğiz.”

“Ne?” diyen Cara etrafa göz gezdirirken, hademe odasından ayrıldığından beri hissetmeyi başardığı bir parça dinginlik yerini gerilmiş kaslara bırakıverdi. “O burada mı?”

“Evet. Senden hemen sonra içeri girdi. Sana yetişemedi mi?”

Yetişmek mi? Bunun için onu umursaması gerekirdi ki durum son günlerde kesinlikle böyle değildi. “Hayır, müdürün odasına gitmiş olmalı,” dedi Cara. Eve dönerken arabada Aelyx’in yanında oturma düşüncesinden nefret ediyordu. Cara’nın kaldıracabileceği gerginliğin de bir sınırı vardı. “Beni şimdi götüremez misin?” diye sordu.

Başını sallayan Barry, Cara’nın arkasında bir şey görünce merdivenlerin başını işaret ederek, “İşte geldi,” dedi.

Arkanı dönme! Sakinliğini koru. Cara mümkün olduğu kadar rahat görünmeye çalışarak omzunun üzerinden baktı ve yavaşça yüzünü okul binasına döndü. Evet, bu oydu, elinde Cara’nın sırt çantasıyla koşarak yaklaşıyordu.

“Aaa,” diyen Cara çantasına uzandı. “Ben de bunu arıyordum. Nerede bul...”

Kız bir sonraki kelimeyi söyleyemedi Aelyx çantayı kenara itti ve onu kollarına alıp havaya kaldırdı. Ağzını kulağına götürüp “Kutsal Ana,” diye fısıldadı ve Cara’ya öyle sıkı sarıldı ki neredeyse kaburgalarını kıracaktı.

Kızın bugün olmasını beklemediği şeyler listesine bir madde daha eklenmişti. “Ne oluyor be?” diyen Cara, Aelyx’i iterek nefes almaya çalıştı.

Aelyx kızı yere indirdi ve yüzünü ellerinin arasına alarak “İyi misin?” diye sordu. Cara, onun ellerini de itti.

“Tabii ki iyiyim! Senin derdin ne?”

“Benim derdim mi?” diye soran Aelyx gözlerini kısarak onu baştan aşağı süzdü. “Okula bensiz geldin, *Elire!*” Cara onu, Marcus’un kolunu az kalsın çıkardığı günden beri bu

kadar öfkeli görmemişti. “Hem de böyle tehlikeli bir zamanda!”

“Ah, yine *Elire* mi oldum?” diyen Cara ileri doğru bir adım atarak işaret parmağını Aelyx’in taş gibi göğsüne bastırdı ama bu temas tüylerini diken diken edince parmağını indirdi. “İ-ih. Artık bana böyle hitap edemezsin. Artık Caaah-ra oldum ben, unuttun mu?”

“Blake senin dolabına doğru gelirken yolda bir kavga ya müdahale etmek zorunda kalmış. Oraya vardığında sen gitmişsin. Müdürün odasına gelmeyince seni aramaya çıktık ve bunu bulduk...” diyen Aelyx sırt çantasını yerden koparırcasına alıp Cara’yı suçlarcasına salladı. “Dolabının önünde, yerde, bir başka tehdit notunun yanında. Ne düşünmeliydin sence?”

“Bak, seni korkuttuğum için özür dilerim ama...”

“Korkmak mı? Aklımı kaybettim ben! Seni bulmak için okulun altını üstüne getirdik,” diyen Aelyx dalgın bir şekilde parmaklarını kızın saçlarının arasında gezdirdi ve öfkesini üzerinden atmak istercesine etrafında gergin gergin yürümeye başladı. “Telefonuna neden cevap vermedin?”

“Çünkü çantamda!”

Aelyx “Ne...” diyecek oldu ama buna karşılık bir şey söyleyemeyeceğini fark ederek sustu. “Peki seni aramaya nereden başladığımı biliyor musun?” diye sordu. Cara’ya kızı yakıp kavuran bir bakış atmak üzere yürümeyi kesti. “Merdivenlerin altına baktım. Seni orada, boynun kırılmış bir halde bulacağımı düşündüm.”

Çocuğun gözlerine bakmak güneşe bakmak gibiydi; gözlerinin şekli Cara'nın aklına kazınıyor, gözlerini kapattığında bile onu görmeye devam ediyordu. Cara, Aelyx'e karşılık vermek ve geçen hafta ona yaşattığı bütün acıları ve reddedilmişlik duygusunu boşaltmak istiyordu; bu yüzden omuzlarını dikleştirip "Seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim!" diye çıkıştı.

Cara'nın sözleri anında istenen etkiyi yarattı. "Bu, kötü bir şaka mı? Eğer öyleyse hiç komik değil!" dedi Aelyx.

"Şaka değil. Beni öylece başından attıktan sonra umursamana şaşırdım."

Omuzları çöken Aelyx, "Umursuyorum," dedi.

"Her neyse. Odadaki o günden beri benden cüzzamlıymışım gibi kaçırıyorsun."

Bir plastik torba hışırtısı dikkatini çekince Cara tartışmaya başladıklarından beri ilk kez bir sürü izleyici topladıklarını fark etti. Barry'nin arkadaşlarından bazıları onun yanına gelerek yerde bağdaş kurup oturmuş ve öne doğru eğilerek dikkat kesilmişlerdi. Hatta askerlerden bir tanesi asker aracına yaslanmış, bir poşetten patlamış mısır yiyordu. Asker sanki durdurma düğmesine basmış da şimdi tekrar Yalan Rüzgârı'm izlemeye devam etmek istermiş gibi başıyla Cara'ya devam etmesini işaret etti.

"Kusura bakmayın, millet, gösteri bitti," dedi Cara. Daha tartışacak çok şey vardı. Hatta o kadar çok şey vardı ki söyleyemediği şeylerin altında eziliyordu Cara. Ama sabretmesi gerekiyordu. Kitap çantasını yerden alıp zırhlı asker aracına bindi.

Cara'nın parlak kurşungeçirmez yelek giyen şövalyeleri aracı evin araba yoluna park edip evin etrafında konuşlandıkları zaman Cara, ön kapıyı açıp odasına kaçtı. Artık tartışmak istemiyordu.

Ama tam kapısını kapatırken Aelyx ayağını kapının arasına sokup onu engelledi. Çocuktan kaçamayacağını gören Cara pes edip iç çekerek arkasını döndü ve Aelyx içeri girerken çantasını yatağın dibine bıraktı. O, pencerenin önüne giderken Aelyx kapıyı kapatıp kilitledi.

"Senden uzak durmamın sebebi," diye başladı Aelyx çekingen bir sesle, "düşündüğün şey değil."

Perdesini aralayan Cara, silahları ellerinde nöbet tutan iki genç askere bakıp hayatının nasıl bu hale geldiğini düşündü. "Ne düşünebilirim ki? Benimle konuşmuyorsun bile," dedi.

"Biliyorum. Bu durumu daha iyi yönetebilirdim."

Bu durumu daha iyi yönetebilirdim mi? Aelyx'in özür dileme anlayışı bu muydu yani? "Hadi ya, gerçekten mi?" dedi Cara.

Aelyx ellerini dilenci gibi açarak iç çekti ve "Bu, benim için hiç kolay değil," dedi.

"Aşk hiç kimse için kolay değildir. Boşanma oranları neden bu kadar yüksek sanıyorsun?"

"Aşk mı?" diyen Aelyx, Cara'nın gardırobuna doğru dönerek dalgın dalgın, Tori'nin son Peru yolculuğundan getirdiği porselen domuzu kaldırdı. Göz ucuyla Cara'ya baktı

ve kızın içini titreten bir gülümsemeyle “Sen bana âşık mısın?” diye sordu.

Cara’nın bütün yüzü alev alev yanmaya başladı. A ile başlayan kelimeyi gerçekten yüksek sesle mi söylemişti? Hem de onu kullanılmış mendil gibi kenara atan bu çocuğa? “Lafın gelişi öyle dedim. İlişkiler zordur demek istiyorum,” dedi.

Domuzu yerine koyup ağır ağır Cara’ya yaklaşan Aelyx, “Öyle davranmamın... sebebi sen değildin,” dedi.

“Ah, olamaz,” diyen Cara bir parmağını kaldırdı ve poposu buz gibi pervaza değene kadar geriledi. “Sen insan bile değilsin. Sorun sende değil, bende klişesini kullanmaya hakkın yok!” dedi.

“Beni dinleyecek misin, dinlemeyecek misin?” diyen Aelyx bir adım daha atınca Cara pencere kenarından duruvara doğru kaydı. “Benim gizlediğim bir şeyler olduğunu söylerken haklıydın,” dedi Aelyx.

Cara tabii ki haklıydı. Aelyx yalan söylemeyi hiç beceremiyordu. “Bunun beni terk etmenle ne ilgisi var?” diye sordu Cara.

“Kendimi suçlu hissediyordum,” dedi Aelyx. Saç tokasından kurtulan bir tutam saçı kulağının arkasına iterken bakışları Cara’nın ağzına kaydı ve orada kaldı. “Sana gerçeği söylemeden daha ileri gidemezdim.”

Cara odanın köşesine doğru gerilerken kalbi Aelyx’in bir sonraki hamlesinin beklentisiyle küt küt atıyordu. “Kotumu neredeyse parçalayarak çıkarırken o kadar suçlu görünmüyordun ama,” dedi.

Omuz silkip tekrar gülümseyen Aelyx, “Bu da senin üstün öpüşme becerilerinin göstergesi,” dedi. Aralarındaki mesafeyi kapatarak işaret parmağını kızın köprücük kemiğinde gezdirdi ve sonra Cara’nın nabzının küt küt attığı boynunun altında durdu. “Ama bugün, seni kaybettiğimi sandıktan sonra, bir karar verdim,” dedi.

Cara yutkunarak, “Neyle ilgili bir karar?” diye sordu.

“Seninle ilgili. Bir saniye daha harcamamaya karar verdim,” dedi Aelyx. Diğer elini kızın çenesine götürdü ve yüzünü kaldırıp kendi yüzüne doğru çevirerek “Yüz on,” diye fısıldadı.

Cara gözlerini kapatıp “Bunu yapmaya hakkın yok,” dedi.

“Neyi?” diyen Aelyx’in dudakları, şakağına bir kelebeğin nefesinden bile daha hafifçe dokunuyordu. “Bunu mu?” derken dudaklarını Cara’nın kulağına doğru kaydırarak kızın tenindeki tüyleri diken diken etti. “Yoksa bunu mu?” deyip Cara’nın omzundaki sihirli noktayı öpünce kız, gözlerini kapatıp başını geriye attı.

Cara, Aelyx’i büyük bir çabayla geri iterek “Kafamı karıştırmama izin vermeyeceğim,” dedi. *Ya da kalbimi.* “Senin gezegenler arası eğlencen olmayacağım.”

Aelyx, onu tekrar kendine çekerek kısılmış gümüş rengi gözlerinin üstündeki kaşlarını çattı. “Sence sana o gözle mi bakıyorum?” diye sordu.

“Ben nereden bileyim. Bir sıcak bir soğuk oynuyorsun,” diyen Cara kendini Aelyx’in ellerinden kurtarıp yatağın

ucuna gitti. “Neden biraz geriye sarıp bana her şeyi anlatacağın bölüme dönmüyoruz?” diye sordu.

Aelyx, bir an tereddüt etti ama sonra başını yavaşça sallayıp yatağa oturarak “Tamam. Hadi konuşalım,” dedi.

Bu, tam olarak Cara’nın duymak istediği şeydi ama midesi buz gibi soğudu ve ağırlaştı. Bu sözlerden sonra asla iyi bir şey gelmezdi.

İnsanların tarihinde Yahya Peygamber olarak bilinen kadim bir şahsiyet bir zamanlar, “Gerçekler sizi özgür kılar,” demişti ama eğer Aelyx yanılmıyorsa, dürüstlüğü’nün bedelini feci bir şekilde kellesi vurularak ödemişti. Aelyx daha iyi sonuçlar almayı umuyordu. Dünya’ya gelmeden önce yalan söyleme hakkında çok az tecrübesi olmuştu. Sessiz Konuşma ile iletişim kurmak, Aelyx’in halkını doğrudan dürüstlüğe sevk ediyordu. Aelyx, insanların neden bu kadar çok yalan söylediğini hiç anlayamamıştı zaten. Şu ana kadar.

Cara ona sert, safir mavisi gözleriyle bakarken çocuk, yalnızca şunu düşünebiliyordu: Yaptıklarımın sonu beni affedecek mi? Her ne kadar gerçeği söyleyerek kendisini bu yükten kurtarmak istese de *Elire*’i kaybetme ihtimali, ona neredeyse karşı konulamaz bir yalan söyleme isteği veriyordu.

“Sorun yok,” diyen Cara onun endişesini sezmişti sanki. “Bana her şeyi söyleyebilirsin.”

Söyleyebilir miydi? Ona gerçekten, Eron ve Syrine’in

kendi *sh'alear*'larını sökmeye karar vermelerine rağmen –ki askerlerin onlara eşlik etmesi nedeniyle ikisi de bunu henüz başaramamıştı– bunun ittifakı kurtarmak için yeterli olmayabileceğini söyleyebilir miydi?

“Ben bundan o kadar emin değilim,” dedi.

Cara bu sözler üzerine yumuşadı ve yatağa, onun yanına oturdu. “Birbirimize güvenmemiz lazım, yoksa iki yabancıdan farkımız kalmaz,” dedi.

“Nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

“En baştan başlamaya ne dersin?” diyen Cara hafifçe gülümseyip Aelyx'i dürterek ekledi. “Neşeli Günler'e* göre en baştan başlamak, en iyisidir.”

Aelyx bu referansı anlayamamıştı ama Cara'nın haklı olduğunu biliyordu. Evet, bunu yapabiliirdi; Cara'ya gerçeği söyleyebilirdi. İnsanların sürekli söylediği gibi, kendisine inanması gerekiyordu. “Tamam, en baştan başlıyorum,” diyerek sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve hızla geri verdi. “Bir keresinde bana halkımın neden üreme programını bıraktığını ve yeni nesli arşivlerden klonlamaya başladığını sormuştun.”

Cara başıyla onaylayarak devam etmesini işaret etti.

“On binlerce yıl önce L'eihrliler de tıpkı insanlar gibiymiş: Dengesiz, açgözlü, yıkıcı, bencil, şiddet eğilimli...”

“Yeter, anladım.”

“Pardon,” diyen Aelyx göğsündeki gerginliğe rağmen güldü. “Sonra Yazgı kontrolü ele geçirmiş ve seçici üreme

* Müziği Richards Rodgers'a, sözleri Oscar Hammerstein II'ye ait 1959 yapımı bir müzikal.

programına başlamışlar. Sadece en güçlü olanların, yani en zeki ve duygusal anlamda dengeli olanların çoğalmasına izin vermişler. Zaman içerisinde teknolojimiz gelişmiş ve bilim adamlarımız her bir vatandaşın genetik materyalini incelemeye ve laboratuvarlardaki yapay rahimlerde hayat vermeye başlamışlar. Bilişsel fonksiyonları geliştirmek ve öfke gibi olumsuz duyguları yok etmek istemişler. Başarmışlar da; hatta gereğinden fazla başarılı olmuşlar.”

“Ne demek gereğinden fazla?”

“Bizim büyükelçimizle tanıştın, değil mi?”

“Hı-hı... galada tanışmıştım,” dedi Cara.

“Onun biraz... değişik olduğunu fark ettin mi?”

“Yaşlı olmasının dışında mı?” diyen Cara başını iki yana sallayıp omuz silkti. “Pek bir şey fark etmedim.”

“Sana biraz uyuşuk gelmedi mi? Rölantide çalışan bir makine gibi mesela?”

“Eh, herhalde. Dedem de ölmeden önceki birkaç yıl öyleydi.”

“Evet, ama Stepha daha elli yaşında.”

“Ne?” diyen Cara, yüzünü Aelyx’e dönerken yatağı salladı. “Adam antika gibi görünüyordu!”

Aelyx kıkırdarak “Böyle dediğini kendisine söyleyeceğim,” dedi.

Cara, onu omzundan ittirdi. “Yani, gereğinden fazla derken söylemek istediğin bu muydu? Üreme programıyla L'eihrlilerin içinden hayatı mı söküp almışlar?” diye sordu.

“Öyle de diyebiliriz ama yan etkileri ancak Stepha'nın

nesli fark etmeye başlayabilmiş: Depresyon, uyuşukluk, ömrün kısalması, ilaçlara bağımlılık gibi. Bilimsel ilerlemeler de bundan nasibini almış. Yaratıcılığın ve keşfetme yetisinin itici gücü duygulardır ve İhtiyarlar bu duyguları bastırarak çok ileri gitmişler.”

“Bu yüzden klonlamayı kullanarak yanlışlarından dönmüşler.”

“Aynen. Ama yine de bunun yeterli olduğunu düşünmüyorlar.”

Cara’nın alnı çizgi çizgi oldu. “Ne demek istiyorsun? Sen bana gayet normal görünüyorsun. Yani en azından artık normal görünüyorsun. İlk tanıştığımızda seni zombiye benzetmiştim.”

“Zombi mi?”

“Zombiler var ya? Yaşayan ölüler.”

“Ama değiştim,” diyen Aelyx bacakları birbirine değene kadar yaklaştı ve Cara’nın iki elini ellerinin arasına aldı. “Sen, bende bütün hayatım boyunca uykuda olan duyguları ortaya çıkardın, işte insanlar bu noktada devreye giriyor,” diyerek sözlerine vurgu yapmak istercesine Cara’nın elini sıktı. “Yazgı, iki toplumu birleştirmek istiyor. Bana olan şeylerin diğer klonlara da, hatta bir dereceye kadar kendilerine de olmasını istiyorlar. Ve nihayetinde iki toplumun birbiriyle üremeye başlamasını arzu ediyorlar. Değişim programının asıl amacı da bu, böyle bir şeyin uzun vadede işe yarayıp yaramayacağını görmek. İnsan ve L’eihrililerin beraber yaşadığı bir koloni oluşturmak istiyorlar.”

Cara, Aelyx'in söylediklerini düşünürken başını yana eğdi. "Yani bu bir tür deney mi? İyi geçinip geçinemeyeceğimizi mi görmek istiyorlar?" diye sordu.

"Temelde öyle."

"O kadar mı?"

Aelyx başıyla onayladı.

"Ama bu, o kadar da önemli bir şey değil," dedi Cara. "Kendini neden suçlu hissedesin ki?"

Aelyx'in içinde bir panik dalgası yükseldi. İşte sırası gelmişti ama yaptığı şeyi Cara'ya itiraf edebilecek miydi? Cara, türünün tamamının geleceğini Aelyx'in mahvetmiş olma ihtimalini bile bile onu affedebilecek miydi? Aelyx bundan emin değildi. Sarsılmaya başlayan kararlılığının son izleri de eriyip kayboldu. Belki de Cara'nın bilmesi gerekmiyordu: Aelyx bu sırrı mezara götürebilirdi ve ittifak yapılmasa bile insanlığı kurtarmanın bir yolunu bulabilirdi; bu, L'eihir gezegeninden gerekli teknolojiyi çalıp kendi elleriyle buraya getirmesini gerektirse bile bunu yapabilirdi. Ama Cara'ya bir şeyler söylemesi gerekiyordu; kız beklentiyle ona bakıyordu.

"Bir sorun keşfettim," dedi Aelyx. "İki hafta önce fark ettiğim, hükümetinizin yıllardır sizden sakladığı bir sorun bu. Büyükelçi benden kimseye söylemememi istedi ama bence senin bilmeye hakkın var," dedi ve çabucak ekledi, "ama sadece sen bilebilirsin. Başka kimse öğrenmemeli yoksa insanlar paniğe kapılır."

Cara kucağına bir yastık alıp ona sarılırken Aelyx, Dün-

ya'nın su kaynaklarını etkileyen büyüme partikülleriyle ilgili öğrendiği her şeyi anlattı... ama iki önemli bilgiyi atlamıştı: İnsanlığın kurtuluşunun ittifaka bağlı olduğunu ve kirlenmenin bütün dünyaya yayılmış olduğunu.

Cara bir süre sessizce oturdu ve "Emin misin? Yani, kimsenin fark etmemiş olduğuna inanamıyorum," dedi.

"Bazı insanlar fark etti zaten. Ama bunların üstü kapatıldı," diyen Aelyx, Cara'nın üşümüş olan elini tutup ısıtmak için iki elinin arasında sıkı.

"Ve L'eihrlilerin bu durumu düzeltebileceğinden emin-sin, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Aelyx. "Bu, havayı kontrol etmekten daha kolay bir şey."

"Peki, bu konuda çalışmaya yakında başlayacaklar mı?" diyen Cara serbest eliyle yastığın pamuklu kumaşını parmaklarının arasında evirip çeviriyordu. "On yıl uzun bir süre gibi görünebilir ama neden yılanın başını küçükken ezmeyelim?"

"Bir eylem planı oluşturdular bile," dedi Aelyx. Bunun tamamen yalan olmadığını düşünüyordu. "Endişelenecek hiçbir şey yok ama bunu kimseye söyleyemeyiz," derken bakışları ciddileşti. "Bunu anlıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi Cara ve sonra Aelyx'in kalbini burkan sözlerle devam etti, "bana güvenebilirsin."

Keşke bunun tersi de geçerli olsaydı.

“Yalnız bir dakika,” diyen Cara’nın anlamadığı bir şey vardı; Aelyx’in hissettiği suçluluk neden onu kendisinden uzaklaştırmıştı ki? “Özetle, L’eihrlilerin kolayca düzeltebileceği küçük bir kirlenme yüzünden kendini kötü hissettiğin için mi beni başından attın?” diye sordu.

Aelyx’in gözleri şaşkınlıkla parladı. Konuşmak için ağzını açtı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Cara onun bir bahane uydurmak için zaman kazanmaya çalıştığını anlamıştı.

“Yapma,” dedi Cara. Geçen birkaç ay içinde Aelyx’in başının dertte olduğundan şüphelenmişti. Ormana yaptığı geziler ne işti? Belki de bir kuralı ihlal ederken yakalanmıştı. Belki de liderleri evde onu elektrikli kırbaçla bekliyorlardı. “Bana neler olduğunu söyle. Artık bir şeyler saklamak yok. Ne yaptın?” diye sordu.

Aelyx başını sallayıp “Hiçbir şey. Sana söyledim...” diye inkâra başladı.

“Kes şunu,” diyen Cara, Aelyx’in kelimelerini eliyle durdurmaya çalıştı. “Yalanlarından bıktım.”

“Yalan söylemiyorum,” diye karşı çıktı Aelyx. “Neden bana inanmıyorsun?”

“Neye inanacağımı nereden bileyim?” dedi Cara. Aelyx ondan bir şeyler sakladığı sürece, ona güvenmesinin ya da kendisiyle ilgili ne hissettiğini öğrenmesinin bir yolu yoktu. Eğer beyinleri birbirine biraz uysaydı çocuğun aklına girip gerçeği öğrenebilirdi ama şu ana kadar tek becerebildiği, Aelyx’in sesini acı verecek kadar yüksek bir şekilde kafaasının içinde duymaktı. Şu noktada bunun Cara’ya hiçbir

faydası yoktu. “Ben bir L’eihr değilim, telepati yoluyla ne düşündüğünü öğrenemem,” dedi Cara.

Aelyx, gözlerinde durumu anlayan bir ifadeyle Cara’ya uzandı.

Cara gerginleşerek, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Aelyx, Cara’nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve bırakmadı. Gözlerinin içine bakarak, “İşte sana olan hislerim bunlar,” diye fısıldadı.

Cara bundan sonra olanlar karşısında afalladı. Saniyenin onda biri kadar kısa bir sürede göğsünü kabartan tutku ciğerlerine hücum ederek, göğüs kafesini şişirdi; ta ki vücudu adeta onunkine karışana dek. Bir anda içine dolan bağıllık ve şefkat duyguları onu derin bir nefes vermeye zorladı; yoksa patlayacaktı. Cara’nın bütün vücudu alev alev yanıp tüyleri diken diken olurken kalbi de kuş gibi kanatlanmış uçuyordu. Bacaklarının hafiflediğini hissetti ve havalanmak için Aelyx’in gömleğini iki eliyle kavradı. Bu hislerin yoğunluğu hem dehşet verici hem de olağanüstüydü.

Bunun adı aşktı.

Şakaklarındaki ağrıyı neredeyse hissetmiyordu bile. Bütün şüpheleri yok olmuştu. *İnanamıyorum, beni seviyor.*

“Beni seviyorsun,” diye yüksek sesle tekrar etti Cara. Bu sözcüklerin dilinde bıraktığı tat, dondurmadan bile tatlıydı.

“Buna inanmak o kadar zor mu?”

“Yine yapsana!”

“Hayır,” diyen Aelyx gülümseyip Cara’nın burnunun ucunu öptü. “Sıra sende,” diye ekledi.

Cara, burnundan bir homurtu koyuverdi; az önce mutluluk-

tan Ay'a kadar yükselmiş olmasaydı bu homurtu onu utandırır-
rırdı. "Ben de seni seviyorum ama bunu bu şekilde söylemek,
Sessiz Konuşmanın yanında çok sönük kalıyor," dedi.

Buna cevap olarak Aelyx'in yüzü, bir gülümsemeyle
öyle güzel aydınlandı ki ona bakmak neredeyse acı veriyor-
du. "Bence değil," dedi çocuk.

"O halde seni seviyorum," diyen Cara çocuğun yüzüne
düşmüş saç tutamım parmağına doladı ve saçındaki deri
lastik tokayı çıkararak parmaklarıyla Aelyx'in yumuşak
saçlarını taradı. "Hadi bana bir şeyler daha göster."

"Ama başın ağrıyabilir."

Cara bir yastık kümesine yaslanarak vücudunu Aelyx'e
döndürdü. "Bir daha yap," dedi.

Aelyx başıyla onaylayıp sıcak nefesi kızın dudaklarını
gıdıklarken gözlerinin içine baktı. Az sonra Cara yine aynı
duyguların; içine hücum ettiğini hissetti ve aynı sıcak karın-
calanma bütün vücudunu sardı.

"Mımm," diyen Cara gözlerini kapatarak kendisini bu
hisse bıraktı ve bu duygu eriyip gitmeden tadını çıkarmaya
çalıştı. "Bu, bin baş ağrısına değer," dedi.

Tekrar Aelyx'e baktığında çocuğun onu yeni bir açlıkla
izlemekte olduğunu görünce karnında kelebekler uçuşmaya
başladı. Cara, bu bakışı daha önce görmüştü ve ne anlama
geldiğini biliyordu. Bir elini çocuğun boynuna doladı ve ya-
vaş bir öpücük bekleyerek yüzünü aşağı çekti. Ama Aelyx'in
ağzı kızın içini eriterek sertçe kendi ağzıyla buluştu.

Sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibi haftalar önce bı-
raktıkları yerden devam ettiler. Birkaç dakika sonra ikisinin
de gömleği yerde üst üste duruyordu.

Cara bir bacağına çocuğun ayak bileğine doladı ve elleriyle onun sırtını keşfetmeye başladı; Aelyx de avucunu kızın kaburgalarından yukarı kaydırarak karşılık verdi.

Artık ikisi de kesik kesik nefes alıyordu. Birkaç saniye sonra Aelyx başını Cara'nın başına yasladı ve gözlerini sımsıkı kapatarak, "Silikon, fosfor, sülfür... ııı... klor," diye saymaya başladı. Sonra alını düşünceli bir şekilde kırıştı. "1ıı... argon... ııı..."

"Potasyum?" dedi Cara bir kaşını kaldırarak.

"Özür dilerim," diyen Aelyx, gözleri hâlâ kapalı, başını salladı. "Bir dakika durmamız lazım."

"Neden?"

"Çünkü bana yetecek kadar element yok."

Aelyx ile yakınlaşmak, Cara'ya sürekli daha fazlası için baskı yapan Eric ile yakınlaşmaktan çok farklıydı. İlk kez, daha fazlasını isteyen Cara idi; ama bunu sadece Aelyx ile istiyordu, başka kimseyle değil. Daha önce birine yakın olmayı hiç bu kadar arzulamamıştı.

Cara, "Durmanı istemiyorum," diyerek onu göğsünden öptü. "Ama durmamız lazım. Henüz çok erken. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Aelyx, bir elini kızın omuzlarına dolayıp onu daha da yakına çekti. "Bilmiyorum. Şu anda düşünmek çok zor," dedi.

Cara da aynı şekilde hissediyordu. "Şey, ben hiç... ııı..." *Şey yapmadım ve birazcık korkuyorum.* Bunu söylemek neden bu kadar zordu?

"Ben de yapmadım," diyen Aelyx konuşmaya devam

etmeden önce bir an tereddüt etti. “Sence...” diyerek gözlerinde soru işaretleriyle Cara’ya baktı.

Cara başını sallayarak, “Henüz değil,” dedi.

Aelyx kısaca “Tamam,” diye cevap verdi. Surat asmadan, sızlanmadan ve kıza kendini suçlu hissettirmeden.

Ah, Cara bu çocuğu gerçekten seviyordu. Ne kadar sevdiğini göstermek için ona daha sıkı sarıldı.

Bir süre mutlu bir sessizlik içinde uzandılar; Cara, Aelyx’in kalbinin yavaş, düzenli atışlarını dinlerken Aelyx de kızın başına rastgele öpücükler konduruyordu. Sonunda Cara’nın geçirdiği uykusuz geceler etkisini gösterdi ve kız, Aelyx’in kollarında uyuyakaldı.

Rüyasında Aelyx ile el ele uzay boşluğunda süzülürken, uzaktaki yıldızlar çevrelerini sarmış onlara göz kırpyordu. Parmaklarını şıklatınca melek şeklinde bir bulut kümesi belirdi, yanıp sönen ışıklar karanlıkta bulut kümesini aydınlatarak parlak bir hayalete benzetiyordu. Cara’nın emriyle ıslıl ıslıl bir uzay gemisi belirdi; Cara’yı jet hızıyla yeni evine götürecek olan uçan bir dev gibiydi ama kız, tam geminin kapısına uzanırken gök gürültüsüne benzer bir ses onu Dünya’ya geri çekti. Aelyx yok olmuştu ve kafasının içinde duyduğu ses gittikçe yükselirken Cara, düştükçe düşüyordu. Soğuk rüzgâr saçlarını yüzüne kırbaç gibi vururken kollarını açmış, yeşil çimenlerin kendisini karşılamak üzere saniyede binlerce metre yükselmesini izliyordu.

Yere çarpmadan saniyeler önce, odasının kapısının çalınması ve babasının “Cara?” diye seslenmesiyle uyandı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Bill, “Cara!” diye gürleyince ölü gibi yatan Aelyx sıçrayarak uyandı. Bill, dışarıdan kapının tokmağını zorlayıp kapıya tekrar vurdu. “Kapı neden kilitli?” diye seslendi.

Aelyx’in derin uykusunun sersemliğinden sıyrılması birkaç saniye sürdü ama sıyrılmasıyla kalkması bir oldu. Öğle güneşinde gözlerini kısıp yana dönünce yarı çıplak vaziyette bir kolunu göğsüne örtmüş put gibi yatan Cara’yı gördü.

Ah, yüce tanrılar aşkına! Bill onu öldürecekti!

“Pul biber?” diyen Bill’in sesi bu kez, sanki dudaklarını kapı ve duvar arasındaki açıklığa dayamışçasına daha yakından geliyordu. “İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim!” diye bağırarak Cara yataktan fırladı ama Aelyx kızın çıplak vücuduna bir an bile bakmadı. Deliler gibi ken-

di gömleğini aramakla meşguldü. Kahretsin, neredeydi bu gömlek? “Uyuyakalmışım!” diye seslendi Cara.

“Aelyx nerede?”

Yatağın iki ayrı ucundan panik içinde birbirlerine baktılar. Aelyx yerden ayakkabılarını hızla alıp ayaklarına geçirirken Cara da kazağını başından geçirdi ve “İı,” diyerek zaman kazanmaya çalıştı. “O da burada. Ders çalışırken uyuyakalmışız,” dedi.

“Kapıyı kilitleyip mi ders çalışıyorsunuz?” diyen Bill tokmağı daha güçlü çevirince Aelyx kalbinin göğsünden fırlayıp çıkacağım sandı.

Cara gömleğini Aelyx’e fırlattı. Aelyx tek eliyle gömleğini giyerken diğeriyle kızm yorganı düzeltmesine yardım etti.

Bill, Aelyx’in iki gezegende duyduğu en kan dondurucu sesle, “Cara Mary-Katherine Sweeney,” dedi. “Şu kapıyı hemen aç!”

Aelyx yastıkları kabartırken Cara Mary-Katherine Sweeney aynaya bakarak dağılmış saçlarını parmaklarıyla çılgınca taradı.

Umursamaz, monoton bir sesle “Tamam, baba,” dedi ama sesi son hecede çatlamıştı. “Geliyorum,” diye ekledikten sonra odayı son bir kez taramak için arkasını dönünce irkildi. Fal taşı gibi açılmış gözleriyle Aelyx’e bir şeyler anlatmaya çalışarak komodinin üzerini gösterdi.

Aşağıya bakan Aelyx, Cara’nın içine giydiği kolsuz bluzu gördü. Bluzu titreyen parmaklarıyla hızla komodinden almaya çalışırken yere düşürünce bir tekmeyle yatağın altı-

na gönderdi. Sonra da başıyla Cara'ya kapıyı açmasını işaret edip az önce ödev yapıyormuş gibi görünmeye çalışarak rahat bir şekilde duvara yaslandı.

Cara kapıyı açınca Bill, saldırmaya hazır bir boğanın bastırılmış öfkesiyle titreyerek kötü kötü baktı. İçeri girdi ve yakıcı bakışlarını Aelyx'e çevirmeden önce gözleriyle odayı tarayıp dağılmış yatağı inceledi.

"Ders çalışırken uyuyakaldınız, öyle mi?" diyen Bill'in kontrollü ses tonu Aelyx'in tüylerini ürpertti. Karşısında ki, aklını kaybedip de bir anlık öfkeyle saldıracak bir adam değildi. Cinayeti önceden planlayıp elleri titremeden, plana harfi harfine uygun bir şekilde işleyecek biri idi o.

"Evet," dedi Cara. "Artık evde eğitim görüyoruz, unuttun mu?"

Bill bir elini yatağın üzerindeki puantiyeli, yamuk yamuk toplanmış yorgana uzattı. "Peki, kitaplarınız nerede?" diye sordu.

"Okulda," diye yanıtladı Cara hiç beklemeden. "İnternet üzerinden çalışıyorduk." Tanrılara şükürler olsun ki Cara çok iyi yalan söylüyordu; Aelyx'in dili ise, kendisini korumak için ölü taklidi yapmaya karar vermişti.

"Anladım," diyen Bill, ağır ağır Cara'nın şifonyerine doğru yürüyüp üzerine yaslanınca çam ağacından yapılmış mobilya gıcırdadı. Eşyalar bile bu adamdan korkuyordu. Birkaç bitmek tükenmek bilmeyen saniye boyunca Aelyx'i inceledikten sonra, "Sen hep böyle yatakta mı ders çalışırsın? Kızlarla?" diye sordu.

Nutku tutulmuş olan Aelyx, başını iki yana salladı.

“Ba-baaa!” diyen Cara ileri atıldı ve babasının tam önüne geldi. “Onu rahat bırak. Hiç yoktan olay çıkarıyorsun!”

“Peki,” diyen Bill’in sesi bebek cildi kadar yumuşaktı ama boynundan yukarı çıkıp yanaklarını istila eden kızarıklık da saklayamıyordu. “Sadece iki soru sorup gideceğim.”

Cara, babasının inatçı duruşuna aynı şekilde karşılık vererek elini kalçalarına dayadı.

“Bir,” diye başladı Bill. “Ne çalışıyordunuz?”

“Periyodik cetvel.”

“İki,” diyen Bill doğrulup kızgın bir ayı gibi dikleşerek Cara’nın kazağının önünden fırlayan etiketine parmağıyla bir fiske vurdu. “Neden kazağının hem içi dışına çıkmış hem de arkası öne gelmiş?”

Midtown’ın münazara şampiyonu buna verecek cevap bulamadı. Cara’nın böyle durumlarda diyeceği gibi, hapı yutmuşlardı.

“Anneni çağırmaya gidiyorum,” diyen Bill kapıya yönelirken ikisine son bir kez bakmak üzere durakladı. “O gelene kadar odalarınızda bekleyin. Kendi odalarınızda,” diye ekledi.

Cara ile Aelyx üzgün üzgün bakiştılar ve Aelyx, Bill’in peşinden koridora çıktı. Bill, güçlükle geçmesine yetecek kadar kenara çekilmişti, vücudundan yayılan ısıyı ve bastırıldığı öfkesini hissetmesini sağlayacak kadar yakın duruyordu. Aelyx utanç içinde usulca odasına gitti, kapıyı arkasından kapattı ve soluklanmak için kapıya yaslandı.

Kutsal Ana aşkına, Bill'in onları "oynaşırken" yakalaması tam bir felaketti. Ama ciğerlerindeki ağırlığa rağmen dudaklarına bir gülümseme yayılmıştı. Kahkahasını bastırmak için elini ağzına götürdü. Vücudunun verdiği bu tepkiyi anlayamıyordu; bu tatsız durumda gülünecek bir şey yoktu ama yine de kendini gülümsemekten alamıyordu.

İki saat sonra oturma odasındaki kanepede Cara'mın yanında, mutfaktan getirdikleri sandalyelerin üzerine tünemiş olan Bill ve Eileen'in karşısında otururken gülümsemiyordu. Bu sahne –Sharon Taylor'ın ortamda bulunmayışı dışında– Aelyx'e her hafta yaptıkları röportajları anımsatıyordu, ama bu kez dostça sohbet edilmiyordu. Hiç sohbet edilmiyordu aslında. Odadaki tek ses, buzdolabının uzaktan gelen vızıltısı ve dışarıda konuşlanmış olan askerlerin arada sırada yükselen kahkahalarıydı.

En sonunda sessizliği bozan Bill, "Ne kadar ileri gittiniz?" diye sordu.

"Baba, iğrençleşme!" diyen Cara bir eliyle yüzünü kapadı. "Bu iğrenç bir şey! Seks hayatımı sizinle paylaşmayacağım!"

Bill, parmağını suçlarcasına kızına doğrultarak, "Paylaşacak bir şey olmazsa iyi olur," dedi.

"Ben artık neredeyse yetişkin sayılıyorum ve ne yapacağımı..."

"Sus," diyen Eileen bir elini kaldırıncaya Cara dudaklarını birbirine bastırdı. Eileen dirseklerini dizlerine dayayıp

yumuşak ama otoriter bir sesle kızıyla konuşmaya başladı. “Kaç yaşına geldiğinin bir önemi yok. Seksen yaşına da gelsen bizim küçük kızımız olarak kalacaksın,” dedi.

“Aramızda hiçbir şey olmadı, anne. Olsa bile bu sadece öylesine bir eğlence değil,” diyen Cara kolunu Aelyx’in koluna dolayınca çocuk, Bill’in, sandalyenin ahşap kollarını daha da sıkı kavradığını fark etti. “Biz birbirimizi seviyoruz,” dedi Cara.

“Tamam,” dedi Eileen başıyla onaylayarak. “Ama eninde sonunda ayrılmak zorunda kalacaksınız. O zaman ne olacak? İkinizin de incinmesini istemiyorum.”

“Ama ayrılmak zorunda değiliz,” diyen Cara, Aelyx’e dönerek fısıldadı. “Söyler misin onlara?”

Aelyx başını sallayarak, bir dayanışma göstergesi olarak parmaklarını kızınkilere doladı. Cara’nın anne ve babasına net bir şekilde, bunun bir oyun olmadığı, eğer kızları kabul ederse onu *l’ihan*’ı yapmak istediği mesajını vermek istiyordu.

“Bu doğru,” dedi Aelyx. “Eğer İhtiyarlar ittifakı onaylarsa, gezegenimize yerleştirmek üzere insanlar alacağız. Cara da gelip benimle birlikte L’eihir gezegeninde yaşayabilir.”

“Bir dakika,” diyen Cara’nın vücudu gerildi. “L’eihir gezegeninde mi? Ben senin burada kalacağını düşünmüştüm.”

“Dünya’da mı?” diye sordu Aelyx. Burada kalıp da sürekli saldırı ihtimaline karşı arkasını mı kollayacaktı? Söz konusu bile olamazdı. “Hayır, ilk koloniyi bizim gezegeni-

mizde kurmak istiyorlar,” dedi Aelyx. Cara’nın sessiz şaşkınlığı bu haberin pek hoş karşılanmadığını gösteriyordu, bu nedenle “Ama birkaç yılda bir ziyarete gelebiliriz,” diye ekledi. Bunun da faydası olmamıştı.

Aelyx, Cara’nın anne ve babasına baktı; o bakarken Bill’in öfkeyle kızarmış yüzünden yavaş yavaş bütün kan çekildi, Eileen ise düşünceli düşünceli başını yana eğerek donakalmıştı. Tek kızlarını yabancı bir gezegene gönderme düşüncesi belli ki onları rahatsız ediyordu ve Aelyx bunu anlıyordu. O da Cara’dan ayrılmaya dayanamazdı.

“E-eh,” deyip ağzından tükürükler saçarak konuşmaya başladı Bill. “Bunu başka zaman konuşuruz. Cara zaten mezun olmadan hiçbir yere gidemez. O zamana kadar,” diye devam etti, “evimde saçmalıklar istemiyorum.”

“Tabii ki, efendim.”

Bill ve Eileen gün içinde “çocukları” denetlemekten kimin sorumlu olacağını tartışarak sandalyelerini mutfağa götürürken Aelyx, Cara’nın dalgın ifadesini inceleyip kızın ne düşündüğünü anlamaya çalıştı.

Nihayet kızın kolunu okşayarak, “Sen iyi misin?” diye sordu.

Cara irkilerek dikkatini toplayıp kafasını boşaltmak istiyormuş gibi salladı. “Evet, pardon, sadece düşünüyordum,” dedi.

“Ne hakkında?”

Cara başparmağını kemirmeye başladı, bakışlarını sü-

rekli indirip kaldırıyor ama Aelyx'in gözlerine hiç bakmıyordu.

Çocuk, elini Cara'nın saçlarına götürerek, "Konuş benimle," dedi.

"Sadece... bu konuyu tartışmadık bile. Neden herkesi geride bırakmak zorunda kalan ben oluyorum? Neden ilk koloniyi burada kurmuyorlar? Bence bu mantıklı olurdu."

Aelyx, üstüne hücum eden utanç dalgasını hissederek elini indirdi. Cara'nın onunla yabancı bir gezegene gelerek tanıdığı, bildiği her şeyi geride bırakacağını varsaymakla bencillik etmişti. Onun yaşındaki birçok insan en az bir beş yıl daha böyle büyük bir karar vermezdi. Cara, biyolojik yaşına göre oldukça olgundu ama endişelenmesi normaldi. Bununla birlikte koloninin inşası çoktan başlamıştı. Aelyx istese bile koloniyi Dünya'ya taşıyamazdı. Eğer Cara evini geride bırakmayı reddederse birlikte olamazlardı. Bu düşünce karşısında Aelyx'in vücudu buz kesti.

"Hey," diyen Cara, Aelyx'in dizini sıktı. "Sen de neredeyse benim kadar solgun görünüyorsun; bu da çok şey anlatıyor." Elini uzatıp bir parmağıyla Aelyx'in alnına hafifçe vurarak "Aklından neler geçiyor?" diye sordu.

"Özür dilerim. Anladığımı sanmıştım," dedi Aelyx. Kelimeleri kendi kulaklarına çok uzaktan geliyormuş gibiydi. "Böyle yapmamalıydım..."

Aniden ön kapı şiddetle iki kez vuruldu ve ciddi suratlı bir asker davet edilmeyi beklemeden içeri daldı. "Televizyonu açın," dedi Cara'ya. "Beşinci Kanal, çabuk olun."

Cara kumandayı almak için uzanırken, kısa, kır saçlı asker Sweeneylere seslenmeye başladı. Sweeneyler, saniyeler içinde koşarak geldiler ve hep beraber dikkatlerini duvara monte edilmiş altmış ekran televizyona yönelttiler; haber kuşağında Midtown'dakinin iki katı büyüklüğünde bir Lİ-KİH protestosu gösteriliyordu.

"... Çin, Lanzhou'dan canlı yayındayız," diye bildirdi bir kadın sesi. "Burada Dünyaperverler, adı Aaron olan on sekiz yaşındaki bir L'eihir değişim öğrencisinin öldürülmesini üstlendiler..."

Ayağa fırlayan Aelyx, "Eron," diye fısıldadı.

"... kendisine eşlik eden askerlerden gizlice kaçtıktan sonra öldürüldü. İsmi belirtilmeyen kaynaklara göre çocuk toprağı zehirlerken bulunmuş ve Dünyaperverler tarafından bilinmeyen bir yere götürülerek işkence altında, bölgedeki buğday ekinlerini soldurduğunu itiraf etmiş..."

Aelyx ağır çekimdeymiş gibi televizyona doğru ilerledi, bacakları suyun altında yürüyormuş gibi ağır hareket ediyordu.

"... çocuğun evini basan silahlı bir militan burada onun, su kaynaklarına müdahale ettiğini gösteren bilimsel cihazlar ve numuneler bulmuş..."

Tanrılar adına, Eron *sh'alear*'ını sökmek için korumalarından kaçmış olmalıydı.

"... haberi öğrendikten sonra evinden kaçarak kayıplara karışan Bordeaux'daki kız öğrencinin nerede olduğu ise bilinmiyor..."

Syrine kaçış aracıyla gitmiş, Eron ise ölmüştü.

“... L'eihir büyükelçisi ittifak müzakerelerine son verip kalan iki öğrencinin derhal ayrılması için çağrıda bulundu...”

Ama ittifak olmazsa insanlık yok olacaktı. Aelyx'in midesi alt üst oldu, kusmak için tuvalete zor yetiştii.

Kuru hıçkırıklar bütün vücudunu sarsarken, alnını ve üst dudağını ter damlacıkları kaplamıştı. İçindeki keder, vücudundaki bütün kasları acıtıyordu. Kutsal Ana aşkına, o ne yapmıştı böyle? Lavaboya dönerek yüzüne soğuk su çarptı ve ekşi kusmuk tadını yok etmek için ağzını çalkalarken tuvalet kapısı yumruklanınca irkildi.

“Aelyx!” diyen Cara, kendinde değilmiş gibi, yanaklarında gözyaşlarıyla içeri daldı. Annesi ve babası da hemen arkasındaydı. “Beni de götürmen lazım! Hazırlanıyorlar...” diyen Cara ağlamaktan sonraki kelimeleri söyleyemedi. Aelyx onu sakinleştirmek için kollarını tuttu.

“Ne için hazırlanıyorlar?”

Bill bir omzunu kapının kenarına yasladı. “Seni en yakın karakola götürecekler. Hemen şimdi. Buraya da bir çete geliyor,” dedi.

Aelyx, güm güm atan kalbi yüzünden çıldırmış gibi birbirlerine emirler yağdıran askerlerin ve çalışmaya başlayan zırhlı araçların sesini zar zor duyabiliyordu.

Cara ağlayarak, “Artık ittifakın imkânı yok,” dedi. “Beni de götürmezsen seni bir daha hiç göremeyeceğim.”

Eileen bir kolunu Cara'nın beline doladı ama kız, bu kolu

itip Aelyx'in üzerine atılarak iki eliyle gömleğini kavradı. "Lütfen," dedi. Yaşadığı dehşet, gözlerinden okunuyordu. "Beni de götür."

"Bir düşün," dedi Aelyx. "Artık her şey değişti. Benimle gelersen bir daha asla dönemeyebilirsin." Gözleri onunkilerle aynı hizaya gelene kadar eğilip ona üzgün üzgün baktı. "Bunu gerçekten istiyor musun?"

Cara'nın gözyaşları yüzünden akıp çenesinden yere damlıyordu ama "Evet," derken tereddüt etmedi.

"Pul biber, şu an ne dediğini bilmiyorsun," diyen Bill'in güçlü omuzları gözle görülür derecede çöktü ve adam destek almak için karısına döndü.

Cara dönerek başını babasının göğsüne gömdü; kızın vücudu hıçkırıklar ve özür sözcükleriyle sarsılıyordu. "Gitmek istiyorum," dedi.

"Hayır," dedi Bill kendini toparlamaya çalışarak. "Hayır, işte o kadar."

"Bu bir soru değildi," diyen Cara'nın sesi titriyordu, başını kaldırarak babasının gözlerine baktı. "Öyle ya da böyle, gideceğim. En azından gidip Troy'un iyi olduğundan emin olabilirim."

Aelyx, Sweeneylerin bir misilleme tehlikesi olduğunu düşünmesini istemiyordu. "Troy'a bir şey olmayacak. Size söz veriyorum," dedi.

"Çavuş bizi başka bir yere götürmek istiyor," dedi Cara, Aelyx'e. "Güvenli bir yere."

Aelyx, Stepha'mn Cara'nın resmi bir L'eihir ulaşım ara-

cına binmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu. Bu da kızı ana gemiye götürmenin sadece bir yolu olduğu anlamına geliyordu; Aelyx'in acil durum kaçış aracı. "Birkaç hafta önce sana söylediğim şeyi hatırlıyor musun? Eğer ayrı düşersek nerede buluşacağımızı?" diye sordu.

Cara başını hızla sallayarak onayladı.

"Hemen oraya git ve beni bekle. Kaçmam biraz zaman alabilir ama kaçıp seninle orada buluşacağım," dedi Aelyx.

Bill, bir eliyle kızını sıkıca sararken bir yandan da şaşkın bir ifadeyle Aelyx'i inceliyordu; çocuğun yüzüne bakarken, ona kızının geleceği konusunda güvenip güvenemeyeceğini tartıyordu belli ki. Bu sessizlik sırasında Aelyx, hararetli seslerin uzaktan gelen uğultusunu fark etti. Çete yaklaşıyordu; fazla zamanları kalmamıştı.

Koridordan bir ses, "Gidelim!" diye haykırdı. Bir asker Bill'i kenara itti ve Aelyx'e büyük beden bir kamuflej paltosu ve siyah bir kar maskesi fırlatarak "Bunları giyip dışarı çık!" dedi.

"Bize vedalaşmak için bir dakika verin," diyen Bill bütün ailesini banyoya soktu.

"Beş saniyeniz var."

Bill kapıyı kapatıp bir elini Aelyx'in kar maskesine uzattı. "Onu bana ver. Paltoyu da," diyerek lavabonun altındaki çekmeceyi karıştırmaya başladı ve nihayet bir makas buldu. Cara'ya "Gittiğin yerde kalmak zorunda değilsin. Eğer fikrini değiştirirsen, eğer kararından bir saniye bile olsun şüphe edersen, ağabeyinle birlikte eve gelmenizi istiyorum. Anladın mı?" diye sordu.

Kalabalığın gürültüsü gittikçe yaklaşıırken Cara başıyla onayladı. Şaşırtıcı derecede sakın bir sesle, “Geliyorlar,” dedi. “Aynen Lanzhou’da olduğu gibi.”

Bir asker koridordan, “Sweeney ailesi!” diye haykırdı. “Hemen dışarı çıkın yoksa sizi ben zorla çıkaracağım!”

Bill ağır paltoyu giyerken omzunun üzerinden “Geliyoruz!” diye seslendi. Kar maskesini başına geçirip Aelyx’e dönmesini işaret etti ve Aelyx kafasını diğer yöne çevirir çevirmez, çocuğun at kuyruğuna asıldı. Bunu öyle hızlı yapmıştı ki çocuğun kafası geriye doğru savruldu. Makasın birkaç hızlı hareketinden sonra Bill’in ellerinden kurtulan başı, on beş santim uzunluğundaki saçının ağırlığından kurtulmuş olarak öne gitti.

Aelyx arkasını döndüğünde, Bill’in kesilen kahverengi at kuyruğunu kar maskesinin arkasından, omuzlarının arasında sallanacak şekilde kendi kafasına ilıştirdiğini gördü. Bill, çilli ellerini de saklarsa rahatlıkla bir L’eihir’e benze-yebilirdi.

Bill paltosunun fermuarını çekerken Eileen’e, “Aşkım, ben şimdi koşmaya başlayacağım. Bu, onları çocuklar pencereden kaçarken oyalayacaktır. Sen onların kaçmasına yardım et, sonra da askerlerin yanından ayrılma,” dedi.

Dışarıdaki gürültü sağır edici bir hal almıştı, kalabalık neredeyse gelmişti. Evin dışından bir silah sesi duyulunca Aelyx bakışlarını pencereye çevirdi, camı sürerek açtı ve sinekliği sertçe iterek yere düşürdü. Dondurucu bir rüzgâr yanaklarını yaladı. Aelyx temiz havayı ciğerlerine öyle de-

rin çekti ki, oksijenin ayaklarının tabanına kadar ulaştığını hissetti.

Eileen, Cara'yı alnından öpüp onu pencereye doğru itti.

Aelyx hiç vakit kaybetmeden Cara'nın çıkmasına yardım ettikten sonra kendisi de pencereden inerek, evin arkasındaki çalılar arasında eğilmiş olan kızın yanına geldi. Banyo kapısının açıldığını ve gümbürdeyen ayakkabıların koridorda uzaklaştığını duydu. Dışarıda batmakta olan güneş, çıplak ağaçların arasından ışınlarını yolluyor ve ormanı turuncu bir parlaklıkla aydınlatıyordu; bu da en az yirmi dakika daha saklanmak için karanlığa sığınamayacaklarını gösteriyordu. Durun ve geri çekilin sesleriyle birlikte daha fazla silah sesi duyuldu; belli ki Bill, kalabalığı ve askerleri peşine takarak kaçmıştı. Aelyx, Bill'in ne kadar uzağa gidebileceğini ve çetenin adamı eninde sonunda yakaladığında ona ne yapacağını düşünmemeye çalıştı. Vakit, harekete geçme vaktiydi.

Ama çocuğun bacakları hareket etmiyordu. Cara'nın annesi ve babası onun için; kızlarını kendilerinden çalan bir yabancı için kendi hayatlarını tehlikeye atmışlardı. Aelyx bir zamanlar onların kaba ve kendisinden aşağı olduklarını nasıl düşünebilmişti?

Neyse ki Cara, çocuğun elini çekiştirerek aklını başına getirdi. "Hadi!" diyen kız parmaklarını Aelyx'inkilere doldu ve birlikte arkalarına bakmadan ormana doğru koşmaya başladılar. Aelyx göz ucuyla eve ulaşan ilk grubun içeriye daldığını gördü.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cara, deliler gibi koşuyordu. Ciğerleri çaresizce nefes almaya çalışırken her bir dondurucu nefes, kırık cam parçaları gibi burnuna batıyordu. Hissettiği acıyı bastırıp arkalarında gümbürdeyen makineli tüfek ateşiyle aralarına daha çok mesafe koymaya çalıştı. Helikopter pervanelerinin kesik kesik ve şiddetli gürültüsü kafalarının üstünde kükremeye başladığında bacaklarına daha da çok yüklendi ve uyluklarındaki her bir kası alev alev yakan asit karşısında dişlerini sıktı. Biraz sonra adrenalın kontrolü ele geçirdi ve fiziksel acı yavaş yavaş kayboldu; artık hissettiği tek şey donmuş toprağı döven botlarının ritmik sesiydi.

Onun hızına sabırla ayak uyduran Aelyx, nefes almakta güçlük çekmiyordu ama kızın elini sımsıkı kavrayan eli, daha hızlı! diyordu. Adımlarım hızlandırdı ve Cara'yı da

çekiştirmeye başladı; kız artık koşmuyor, adeta ses hızında sürükleniyordu. Öfkeden kudurmuş binlerce Dünyaperver ve yüzlerce asker, her an ters yöne doğru tabanları yağlayan maskeli adamın Aelyx olmadığını fark edip ormanı aramak üzere etrafa yayılabilirdi. Belki de şaşırtmacayı çoktan fark etmişlerdi.

Cara, annesiyle babasına ne olabileceğini şu anda düşünmemeliydi; buna zaman yoktu. Daha hızlı koş! dışında bütün düşünceleri bir kenara bırakıp sadece hayatta kalmaya odaklandı.

İleriden çığlıklar yankılanınca Aelyx onu çekip ana patikadan uzaklaştırarak çalıkların arasına soktu. Çürümüş yapraklar çamur gibi botlarına yapışıyor, irili ufaklı dallar ve dikenli bitkilerden oluşan mayın tarlası her adımda gü-rültüyle çatırdıyordu; yerlerini ilan etmek için işaret fişeği atsalar bu kadar olurdu.

Nefes nefese kalan Cara, “Biraz yavaşlayalım,” dedi yalvarırcasına.

Aelyx çürümüş bir kütüğün üzerine çıkıp çenesine gelen saç tutamlarını kulağının arkasına atarken kısa bir süre dinlenmesine izin verdi. Sonra tekrar “Az kaldı,” diyerek kızını cesaretlendirdi.

Çok geçmeden dereye ulaştılar. Zar zor ilerlemeye devam ederken diğer iki işareti de gördüler: Böbrek şeklindeki kaya ve yıldırımın ikiye ayırdığı kararmış ağaç. Cara rahat bir nefes aldı ama havayı ağırlaştıran su yosununun küflü kokusunu alınca yüzünü buruşturdu. Buraya son ge-

lişlerinden bu yana yeşil balçık her yanı sarmıştı. Parmak uçlarında yükseldi ve sudan çıkan yeşil kümelerin üzerinden atlayarak pis toprağa çıktı, bu bitkilerin kış ortasında nasıl bu kadar büyüebildiğini merak etti.

“Ne demek istediğini anladım,” diyen Cara, yeşil bitkiyle kaplanmış bir kaya parçasına basıp kayınca dengesini sağlamak için kollarını açtı. “Kontrolde çıkan bir bilimsel deneyin izleri bunlar.”

Aelyx anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıp “kaçış aracının” gizlendiği ağaca doğru koştu. Yukarıya bakarak elleriyle arka ceplerini yokladıktan sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. Panik içinde ön ceplerini, sonra da gömleğinin olmayan ceplerini yokladı. Cara’nın midesine kramp girdi; evrensel vücut dilinde bu gördüğü, ah, kahretsin anahtarlarımı kaybettim demekti.

“*Fasha!*” diye bağırdı Aelyx. “Elektron takip cihazım evde kaldı. İletişim kürem de öyle.”

Çocuğun bahsettiği şeyler kulağa oldukça önemli geliyordu. Öfkeli insanların haykırışlarına ve yaklaşan helikopter pervanelerinin sesine bakılacak olursa, Cara’nın babasının onlara sağladığı avantajı kaybetmişlerdi.

“Geri dönemeyiz,” dedi Cara.

“Biliyorum,” diyen Aelyx tekrar küfür edip dikkatini gökyüzüne yöneltti.

“Lütfen bana bir yerlere yedek bir anahtar sakladığını söyle.”

“Takip cihazı anahtar değil, daha çok uzaktan kumanda gibi bir şey. Aracı görünür yapıp yere indiriyor.”

“Yani takip cihazına ihtiyacımız yok mu?” diye sordu Cara. Belki de hapı yutmamışlardı.

“Araç benim dokunuşuma tepki vermek üzere programlandı. Yani eğer lanet şeye ulaşabilirsem, içine girip uçurabilirim de.”

Elli metre kadar arkalarında bir dal çatırdayınca Aelyx yere eğilip “Ağaca tırmanabilir misin?” diye sordu.

Cara’nın yegâne ağaca tırmanma deneyimi, bileklerinin ikisini de burkması ve belkemiğini morartmasıyla sonuçlanmıştı. “O konuda pek iyi değilim,” dedi ve içgüdüsel olarak saklanacak bir yer bulabilmek umuduyla küçük açıklığı inceledi. Ama boşunaydı, kışın gelmesiyle birlikte ağaç ve çalılar çıplak kalmış, yazın toprağı örten uzun otlar solmuştu.

Aelyx, “Ö zaman burada beklemen gerekecek,” dedi. O da aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı ki gözleriyle etrafı tarayıp suratını astı. “Sadece görünmemek için elinden geleni yap,” dedikten sonra yerden bir çakıl taşı alıp aracın yerini tespit etmek üzere havaya fırlattı. Taş, yaklaşık on metre yukarıdaki bir cisme çarparak geri sekti; yukarıda rahatça görülebileceğini de düşününce bu, oldukça uzun bir tırmanma mesafesiydi ama Aelyx düşünmekle vakit kaybetmedi.

Çocuğun ağaca tırmanma becerisi Cara’yı hem etkiledi hem de rahatsız etti; ama bu bir hayat memat meselesi olduğu için daha çok etkilenmişti. Aelyx yavaş ama istikrarlı tırmanışına devam ederken yere çömelen Cara ürperince kollarını vücuduna doladı. Adrenalinin etkisi geçmişti ve

terle nemlenen kıyafetleri soğuk havayı, dondurmadan yapılmış bir palto gibi emiyordu.

Kollarını dizlerine doladığında çıtırtılarla yaklaşan ayak sesleri dikkatini çekti. Ayak sesleri yaklaştıkça Cara konuşmaları parça parça ayırt edebilmeye başladı.

“... kırım dondu...”

“... diğer paltomu da getirseydim keşke...”

Sesler kalın erkek sesleriydi ve Cara’ya tanıdık geliyordu.

“... açlıktan ölüyorum...” diyen sesi nerede duysa tanırdı Cara; Eric’ti bu.

“... şu anda bir tabak tavuk kanadı için neler vermezdim...” diyen de Marcus Johnson’dı.

Daha sonra bir kız sesi konuşmaya katıldı. “Ciddi misiniz? Siz yemekten başka bir şey düşünmez misiniz?”

Cara boynunu uzatıp ağacın yarısına kadar tırmanmış olan Aelyx’e baktı. Çocuğun olduğu yerde donup kalmış olması, sesleri onun da duyduğunu gösteriyordu. Eric’in sesinin geldiği yöne bakınca ağaçların arasında parlayan mavi ceketini gördü. Eğer Cara onu görebiliyorsa, doğal olarak Eric de onu görebiliyor olmalıydı. Ve de Aelyx’i.

Marcus ile Eric gülüştüler ve Marcus, “Hayır, ben ara sıra lakrosu da düşünürüm. Bir de popoları,” dedi.

“Kız poposu mu, erkek poposu mu?” diye dalga geçti kız. “Yanlış anlama, seni yargılamıyorum.”

“Panik yapma, Brandi,” dedi Eric. “Eminim Marcus’un aklındaki senin popondur. Gerçi soyunma odasında bana bakışlarını da yakaladım birkaç kere...”

Brandi mi?

Cara, Marcus ve Eric'in ormanda ilerlemelerini izlerken hiç kımıldamadan durdu. Brandi, yanlarına gelince Cara üzerindeki tüylü beyaz paltoyu tanıdı. Bu, gerçekten de Brandi idi. Eliyle bir golf sopasının demir sapını kavramıştı. Kolunu Marcus'un kine doladı. Marcus bir av tüfeği taşıyor, Eric de ağaçtan yapılmış bir beyzbol sopası tutuyordu; üçü de silahlarını, balık tutmaya giden çocuklar gibi rahat bir şekilde omuzlarına dayamışlardı.

Cara bir santim bile kımıldamadan bakışlarını Aelyx'e çevirdi. Siyah gömleği ve pantolonu, kararmış ağacın üzerinde Aelyx'i kamufle etse de kolları bu kadar garip bir pozisyonda hareketsiz duruyor olmaktan ötürü titriyordu. Sanki ağaçla bir olmaya çalışırcasına alnını ağacın kabuğuna bastırmıştı. Tam o sırada kararmış ağaç kabuğunun üzerindeki ayaklarından biri kayınca Cara'nın başından aşağı çerçöp yağdı ve kurumuş yapraklar yerlere saçıldı.

Eric, aniden Cara ile göz göze geldi ve bakışları Cara'ya sonsuz gibi gelen bir an boyunca kilitlendi. İç geçiren Cara, sesi Marcus ve Brandi'nin duymamış olması için dua ederek dudağını ısırды. Sonra başını belli belirsiz sallayarak Eric'e yürümeye devam etmesini işaret etti.

"Bir dakika," diyen Marcus durdu ve yemin etmekte olan bir sanık gibi tek elini havaya kaldırdı. "Siz de bir ses duydunuz mu?"

"Evet," diyen Eric başını çevirip diğer yöndeki dağ geçidini işaret etti. "Şuradan geldi. Sincap sesine benziyordu," dedi.

“Hayır, dostum, şu taraftan geldi,” diyen Marcus başını Cara’nın bulunduğu yerin on metre ilerisine doğru sallayınca Cara görünmez olmayı dileyerek nefesini tuttu. Tam da pembe kazağını giyecek günü bulmuştu; Marcus’un onu henüz görmemiş olması bir mucizeydi.

“Dağılalım mı? Ben bu tarafa bakayım...” diyen Eric başparmağıyla arkasını, Cara’nın bulunduğu yeri işaret etti. “Siz ikiniz de şu tarafa gidin,” diyerek dağ geçidini işaret etti.

“Hayır,” dedi Brandi. “Eğer uzaylıyı ele geçirmek istiyorsak bir arada kalmalıyız. Onu alt edebilmenin tek yolu bu.”

“Brandi haklı,” dedi Marcus farkında olmadan elini koluna götürerek. “O şerefsiz, aşırı güçlü.”

Eric alay edercesine gülerek, “Korkuyor musun? Elinde silahı olan sensin, farkında mısın?” dedi.

“Hayır, dallama,” diyen Marcus’un sesindeki titreme sözlerini yalanlıyordu. “Ben sana yardımcı olmaya çalışıyordum ama sen bilirsin. Kızlar için yapılmış beyzbol sopanla sana iyi şanslar,” diyerek diğer tarafa yönelince Brandi de istemeye istemeye peşinden gitti.

Onlar görüş alanından çıkar çıkmaz Cara, Eric’in yavaş ve temkinli adımlarla kendisine yaklaşmasını izledi. Eric eğilip yerde gördüğü izleri incelemiş gibi yaparken göz ucuyla Marcus’u kontrol ederek, “Burada kalamazsın. Kalabalık geliyor,” diye fısıldadı.

“Babam iyi mi?” diye sordu Cara.

Eric beyzbol sopasından destek alıp ayağa kalktı ve deve dikenlerini inceliyormuş gibi yaparak Cara'nın etrafında dolaşmaya başladı. "Sanırım iyi. Sağlam dayak yedi ama," dedi.

Cara tam annesini soracakken başından aşağı biraz daha yanmış ağaç parçası yağdı. Eliyle gözlerini koruyarak yukarı baktığında Aelyx'in tırmanmaya devam ettiğini gördü. Eric, Aelyx'in orada olduğunu ilk defa fark ederek irkildi.

"O ne yapıyor orada?" derken sesi fısıltı halinde çıkmasına rağmen, Aelyx için duyduğu katıksız öfke, korna gibi net duyuluyordu.

"Gemisini indiriyor."

Eric'in kaşları çatıldı, tekrar yere eğilerek kafasını eğdi ve sanki Cara'nın suratında ikinci bir burun çıktığını görüyormuşçasına şaşkın şaşkın başını eğdi. "Sen orada bir uzay gemisi görüyor musun?" diye sordu.

"Ben deli değilim," diye tısladı Cara. "Perdeleme cihazı sayesinde gemi görünmez oluyor."

"Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi? Yukarıda gerçekten bir uzay gemisi mi var?"

Cara başıyla onayladı.

"Seni nereye bırakacak? Uzay üssüne mi?"

"Beni bir yere bırakmayacak, Eric," dedi Cara.

Eric'in bunun ne anlama geldiğini fark etmesi birkaç saniye sürdü. Fark ettiğinde ise bu düşünceyle geriye doğru savrulup sırt üstü yere kapaklandı. "Hayatta olmaz! Bu adamlar kötü Cara, suyumuzu zehirlemişler! Ekinlerimi-

zi de! Çin'deki çocuk itiraf etmiş," diyen Eric bakışlarını Aelyx'e çevirdi. Beyzbol sopasını tutan elini bembeyaz kesilene kadar sıkıdığı Cara'nın dikkatinden kaçmamıştı.

"Yalan. Çocuğu boş yere öldürdüler..." diyen Cara, ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissedince sustu. Kış havası bütün tüylerini diken diken etmişti zaten ama bu kez içinin ürpermesinin sebebi farklıydı. Kendini Eric ile konuşmaya o kadar kaptırmıştı ki, Marcus ve Brandi'nin uzaktan gelen ayak seslerini takip etmeyi bırakmıştı. İçgüdüleri bir kez daha donup kalmasına sebep oldu. Yaklaşmışlardı; bunu hissedebiliyordu.

Eric de aynı şeyi hissetmiş olmalıydı. Ağırlığını ayaklarının ön kısmına vererek fal taşı gibi açılmış gözleriyle ormanı taradı. Dağ geçidine doğru sürünerek, "Johnson! Greene! Orada bir şey bulabildiniz mi?" diye seslendi.

Cara'nın kalbi göğsünde öyle hızlı atıyordu ki parmak uçları bile zonkluyordu. Aelyx'i yalnızca irade gücüyle yuvarları kaldıracak diye düşünerek bakışlarını ona çevirdi. Aelyx de çok yaklaşmıştı; sadece birkaç saniye kalmıştı. Cara parmaklarını esneterek onları tekrar hissetmeye çalıştı, sonra da kendine yeni bir saklanma yeri bulmak için ağacın etrafında emekleyerek dolandı.

Derken, tam önünde Marcus'un koca ayaklarını gördü.

Cara nefesini tutarak başını kaldırır kaldırmaz Marcus tüfeğini kaldırıp kabzasını Cara'nın sol elmacık kemiğine indirdi. Gözlerinin önünde yıldızlar uçuşan Cara darbenin etkisiyle başını donmuş toprağa çarptı.

“Ah, bebeğim,” dedi hemen yanındaki Brandi. “Senin de hiç şakan yokmuş.”

Cara’nın dudakları sessiz bir çığlıkla aralandı. Yan yatarak yüzünü kapatınca Marcus kaburgalarını tekmeleme fırsatını kaçırmadı. Cara, kemiklerinin çatladığını, ciğerlerindeki bütün nefesin boşaldığını hissedebiliyordu, katıksız acı gözlerini kör etmişti.

“Dur!” dedi Eric. İki çocuk itişip kakışırken ayakkabılarının hışırtısını kulağının tam yanında duyabiliyordu Cara. Ama nefes almaya çabalarken hissettiği acı, bütün düşüncelerini ele geçirdi. Oksijen ihtiyacı dışında hiçbir şey hissetmiyordu; ağzını kocaman açıp düzleşmiş ciğerlerine hava çektiğinde duyduğu acı bile ona geçici bir rahatlama sağladı.

Aldığı bu ilk derin nefesin tadı, dünyanın en lezzetli yemeğinden bile daha güzeldi ama ızdırabı çok geçmeden onlarca nükleer bomba şiddetiyle geri gelerek içinde patladı. Gözyaşları içinde bir çığlık atıp iki adım ötede kavga eden çocukların gürültüsünden sürünerek kaçtı. Her hareketi, kaskatı kesilmiş sinirlerine diken gibi batıyordu ama omurgası sert meşe ağacına dayanana dek sürünmeye devam etti.

Etrafını tekrar görebilmeye başladığı anda gözleri Aelyx’i buldu. Aelyx araca ulaşmış, bir elini aracın görünmez gövdesine koymuştu ama bakışları Cara ile hemen yanı başında devam eden dövüş arasında gidip geliyordu. Cara’nın, çocuğun yaşadığı ikilemi anlaması için Sessiz Konuşmaya ihtiyacı yoktu. Gemiyle ilgilenmeye devam mı etsem yoksa aşağı inip Cara’yı mı savunsam, diye düşünüyordu.

Cara şakaklarını kurumuş yapraklardan oluşan bir yastığa sürerek başını salladı. Yapma diye sessizce yalvardı. Gemiği indir! Çok geçmeden diğer Dünyaperverler de onları bulacaktı ve Cara'nın kaçacak gücü kalmamıştı. Doğruluk oturamıyordu bile.

Eric, aniden yere yapıştı ve Cara'nın üzerini toprağa bularken elinden fırlayan sopası da kızın omzuna çarptı. O ayağa kalkmadan Marcus tüfeğini alıp Eric'in göğsüne doğrulttu.

“Dur artık, dostum,” dedi nefes nefese. “Bu kız bizim düşmanımız. Beynin yerine başka bir tarafınla düşünüyorsun.”

Brandi, golf sopasıyla Cara'yı işaret etti. “Aylardır Aelyx ile kırırtıyor. Geri kalanımız onun umurunda mıyız sanıyorsun? Annem, L'eihrlilerin kölesi olacağımızı, onların döllerini taşımak zorunda kalacağımızı söylüyor; Cara ise hain olduğu için diğer tarafta güvende yaşayacak,” dedi.

“Aynen öyle,” dedi Marcus. “Bu kız artık insan değil.”

“Saçmalamayı kes!” diyen Eric ayağa kalktı ve tüfeğin namlusunu kenara itip Cara'yı gösterdi. “Bu, Cara. Sana altıncı sınıfta kopya veren kız. Üç yıl boyunca benim kız arkadaşım oldu. O, bizden biri!” diyerek Brandi'ye döndü. “Eskiden senin de arkadaşındı.”

Brandi erkek arkadaşına sokuldu ve Cara'ya küçümseyen bir bakış attı. “Artık arkadaş değiliz ama. Uzaylı geldiğinden beri, onun burnunun dibinden ayrılmıyor,” dedi.

Cara'nın nefesi, diyene bak demeye yetmese de yüzünden ne söylemek istediği anlaşılıyor olmalıydı ki Brandi iç-

renirmiş gibi bir ses çıkarıp “Ben ondan hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Bana bir uzaylının dokunmasına izin verir miyim sanıyorsun?” dedi alaycı alaycı.

“Brandi’nin annesi, bizim LİKİH grubumuzun istihbarat başkanı,” diye mırıldandı Eric.

Şu anda çok önemsiz görünüyordu ama Cara, Brandi’yi dolabına not bırakmaya çalışırken yakaladığı günü hatırladı. Tehdit notlarını Cara’nın dolabına bırakan kişi gerçekten de oydu demek; Ashley’yi takip ederek merdivenlerden aşağı iten de muhtemelen oydu. Peki, bunu ne için yapmıştı? Annesinin gözüne girmek ve yıl sonu balosuna balonun kralıyla birlikte gitmek için mi?

Marcus boğazını temizleyip Cara’nın ayaklarının dibine tükürdü. Tüfeğini ona doğrultarak, “L’eihir nerede?” diye sordu.

Cara yere yasladığı başını sallayıp hırıltıyla, “Askerler götürdü,” dedi.

“Bence yalan söylüyor,” dedi Brandi. “Öyle olsa, Cara da askerlerle birlikte olurdu.”

Marcus elini tüfeğin kabzasına kaydırarak, “Ben şimdi onu konuştururum,” dedi.

“Hayır,” diyen Eric kendisini Cara’nın önüne attı ve kızın göğsüne tekme indirmekten çok daha kötü bir şey yaptı. Ağacın tepesinde bulunan Aelyx’i işaret ederek, “Çocuk yukarıda!” dedi.

Marcus, başını geriye atarak Aelyx’in sol tarafı görünmez olan vücudunu tespit ettiğinde, gördüğü şeyin olağan-

dışılığını sorgulayarak vakit kaybetmedi. Bunun yerine tüfeğinin kabzasını koltuk altına yerleştirdi, silahını kaldırdı ve bir gözünü kısıp nişan aldı.

Cara da tereddüt etmedi. Bir eliyle Eric'in sopasını kavrayıp dizlerinin üzerinde doğruldu. Kaburgalarını saran alevleri hissetmemeye çalışarak dişlerini sıktı ve sopayı bütün gücüyle Marcus'un dizine indirdi. Bacağından bir çatırtı yükselen Marcus yere yıkılırken tetiği çekti.

Silahın sesi ve Marcus'un ızdırap dolu çığlıkları Cara'nın kulak zarını delmişti. Sopayı bırakan Cara iki büküm olup kuru kuru öğürmeye başladı. Bu kadar acı çekip de bayılmamak nasıl mümkün olabiliyordu? Kıvrılıp fetüs pozisyonu aldı ve ağaca doğru baktı; hiçbir şey göremedi. Aelyx görünmez uzay aracına binmeyi başarmıştı.

"Seni aptal!" diyen Brandi, Cara'ya vurmak üzere sopasını kaldırdı ama Eric onu iterek yerden kendi sopasını kaptı. Ama aslında tüfeği kapması gerekiyordu. Bu hatasını fark ettiğinde Brandi ondan önce davranıp tüfeği almıştı. Kız, namluyu Eric'in kemer tokasının hizasına kaldırıncaya Eric sopasını bırakıp ellerini havaya kaldırdı.

Brandi, "Cara seni bir uzaylı için terk etti," dedi Eric'e. "Sen hâlâ onu mu savunuyorsun?"

Eric gerileyerek, "Sa..." diye söze başladı.

O sözünü tamamlayamadan, etraflarındaki havanın sıcaklığı artarak neredeyse bir temmuz günü kıvamına geldi ve havada öyle bir titreşim oluştu ki Cara'mın dişleri zangırdadı. Brandi kısılmış gözleriyle her yönü taramaya başladı,

bu arada Cara ve Eric de neler olduğunu anlayarak bakıştılar. Cara, ona gemiden bahsetmemiş olmayı diledi ama artık bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Cara'nın sol gözü şişip kapanmıştı; bu nedenle etrafını tarayarak Aelyx'in uzay aracını indirebileceği bir açıklık bulmak üzere sağ gözünü kullandı. Sadece tek bir yer vardı; yerde hareketsiz yatan Marcus'un on metre kadar arkasındaki derenin üstü. Ah, tabii Marcus bayılabiliyordu.

Titreyen ellerle tüfeği kaldırıp Cara'ya doğrultan Brandi, "Bu ne be?" diye sordu. "L'eihir bize ne yapıyor?"

Cara bir yalan bulabilmek için çabaladı; öyle zekice bir şey bulmalıydı ki Brandi koşarak uzaklaşmalıydı; ama belli ki bilincini kaybetmeme çabası, tüm zihinsel gücünü alıp götürmüştü.

Brandi neredeyse histerik bir şekilde, "Durdur onu!" diye çılgık attı. Biraz daha titrerse, istese de istemese de tetiği çekmiş olacaktı.

Cara, başını sallayarak bir elini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Ben..."

"Üçe kadar sayacağım!" diye haykırdı Brandi. "Eğer bu şey durmazsa seni öldüreceğim. Yemin ederim!"

"Bekle, sakın ol," diyen Eric, Brandi'ye yaklaştı ama Brandi bir adım geri giderek bir uyarı işareti olarak tüfeği Eric'e çevirdi ve sonra tekrar Cara'ya doğrulttu.

"Bir!"

"Sadece uzay gemisinin sesi bu!" dedi Cara.

“Doğru söylüyor!” dedi Eric. “Sen gemiyi göremiyorsun çünkü perdelenmiş.”

“İki!”

“Yemin ederim Brandi, doğruyu söylüyorum!”

“Sakinleşmen lazım,” diyen Eric, karşısında yaralı bir hayvan varmış gibi dikkatle Brandi’ye yaklaştı. “Onu vurmak istemiyorsun aslında.”

“Üç!”

Cara gözlerini sımsıkı kapatarak kıvrılıp bir top halini aldı ve sanki kurşunun geçmesini kazağıyla engelleyebilirmiş gibi kollarını başına doladı. Umduğu gibi tüm hayatı film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmedi. Bunun yerine kalbi, çatlamış kaburgalarını acıtarak güm güm atmaya başladı ve bunaltıcı havaya rağmen bütün vücudu buz kesti. Aelyx’in ona seslendiğini, sonra da silahın ateşlendiğini duydu ve irkilerek kurşunun kendisine isabet etmesini bekledi.

Ama kurşun gelmedi. Birkaç saniye sonra vurulmadığını anladı ve bir kolunun altından bakmaya cesaret edebildi.

Eric, Brandi’yi bir ağaca yaslamıştı ama kızı olduğu yerde tutmaya çalışırken kazağının kolundaki bir delikten kan akıyordu.

Aelyx, Cara’nın görüş alanına girerek diz çöktü ve saçlarını nazikçe geriye atıp “Hareket edebilir misin?” diye sordu.

Cara onu yana iterek, “Eric vurulmuş,” dedi.

“Kurşun sıyırmış sadece,” dedi Aelyx aceleyle. “Gitmemiz lazım. Bana tutun.”

En küçük bir hareket bile beraberinde keskin bir acı getiriyordu ama Cara, kollarını Aelyx'in boynuna doladı. Aelyx onu boğuştukları alandan uzağa, uzay gemisine taşıdı ve dikkatle yolcu koltuğuna oturttu. Büyük bir özenle kemerini takarken Cara da açık olan kapıdan Eric'e bakıyordu. Çocuk, tüfeği Brandi'nin elinden almayı başarmıştı. Sayı avantajını kaybettiğini anlayan Brandi hemen tabanları yağladı ve yaralı erkek arkadaşını geride bırakarak kaçtı.

Aelyx, Cara'nın üzerinden pilot koltuğuna tırmandı. Parmaklarını hafifçe, Cara'nın kontrol paneline benzettiği çelik bir panelin üzerine koydu ve L'eihl dilinde bir şeyler fısıldadı. Ardından kapılar tıslayarak kapanmaya başladı.

Cara, Eric'in başını sallayarak ona veda etmesini izledi. Buruk bir gülümseme ve yaşlı gözleriyle, Cara'mn anlayamadığı bir şeyler söyleyince kız, bir an için eski erkek arkadaşından bir parça gördüğünü düşündü.

Sonra gitti.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cara karnına değen soğuk makasla ürperince makası tutan L'eihir sağlık görevlisi durup ne oldu, dercesine Cara'ya baktı.

“Pardon,” dedi Cara. “Soğukmuş da.”

Cara'nın gördüğü en uzun kirpiklere sahip olan yumuşak sesli sağlık görevlisi Cara'nın kazağını kesmeye devam etti ve muayene masasına bıraktığı küçük, inci bir düğme tıkırdadı. Kalan son yün parçası da vücudundan düşünce Cara'nın göğsündeki tüyler diken diken oldu. Dünya'nın doksan kilometre yukarısında hava –daha doğrusu havasızlık – ısıtma sistemine rağmen buz gibiydi.

Cara düşen düğmeyi aldı ve muayene odasının pürüzsüz, gri duvarlarını incelerken düğmeyi başparmağıyla işaret parmağı arasında çevirdi. Duvarlara kızın ne olduğunu bilmediği çeşit çeşit aletler asılmıştı; Cara bu aletlerin ne işe

yaradığını tahmin etmeye çalıştı. Başını yana eğdi ve eğilerek metal bir çubuğu incelemeye başladı. Bu aletin birini dövmekten başka ne işe yarayabileceğini kestiremiyordu.

Kız, Fransız-Polinezyalı aksanına benzeyen ağır bir aksanla “Lütfen kımıldama,” dedi. “Bu, sana biraz rahatsızlık verebilir ama seni tedavi etmezsek ışık hızıyla yolculuk etmek, kaburgalarındaki çatlakların daha da büyümesine sebep olabilir.”

Cara “Işık hızında mı gideceğiz?” diye sordu. Bu, onu şaşırtmıştı çünkü doğrudan L’eihr gezegenine gitmeyeceklerdi. Aelyx’in liderleri Troy’u getirecek ve ortada bir acil durum toplantısı yapacaklardı.

Kız gülümsedi ama gözleri ifadesizdi. “Evet, şimdi kımıldama,” dedi.

İfadesiz olsun ya da olmasın Cara, bu gülümsemeye minnettar kalmıştı ve o da gülümseyerek karşılık verdi. Aelyx onu yaklaşık bir saat önce ana gemiye kaçırdığından beri ona gülümseyen ilk kişiydi bu. Ruhsuz bakışlı, pörsümüş büyükelçi bile Cara’yı gördüğünde omurgasını dikleştirip ağzını büzmüştü. O ve Aelyx, Cara’nın gördüğü en hararetli bakışma eylemine girişmişlerdi ve Cara onların düşüncelerini anlayamasa da mesajı gayet açık ve net almıştı: Burada istenmiyordu. Uzaylıların, Savaş Yıldızı Galactica’da insanların düşmanlarına yaptıkları gibi, onu hava boşluğundan atmamasını diliyordu.

“Daha dik otur lütfen,” diyen sağlık görevlisi, bir elini Cara’nın sırtına koydu ve muayene masasında öne doğru

eğilmesine yardım etti. Sonra Cara'nın göğsüne esnek bir sargı dolayarak sargıyı önden bağladı. Duvardaki kontrol paneline doğru yürürken de “Bu, seni biraz rahatsız edebilir ama gevşemeye çalış,” dedi.

Cara başıyla onaylayıp kendisini en kötüsüne hazırladı ama şaşırtıcı bir şekilde göğsündeki sargı, sıcak su torbası gibi ısıtmaya başladı onu. Başını geriye atan Cara gözlerini kapatarak mest oldu ve “Ah, bu harika...” diye mırıldandı.

Birden inci düğmeyi tutan eli bir yumruk halini aldı. Hissettiği sıcaklık, bir anda dayanılmaz hale gelmişti; sanki bir fırındaydı ve sağlık görevlisi dereceyi birden arttırmıştı. Kavurucu sıcaklık ciğerlerini doldurup cildini yakarken, içinden bir bulantı dalgası yükseldi. Üst dudağında ter damlacıkları birikirken boğazına doğru yükselen safrayı yuttu.

Sonra alet, göğsünü tansiyon aleti gibi sıkıp ısıyı yüzüne kadar göndererek zonklayan yanaklarına yerleştirdi. Rahatsız edebilirmiş demek! Şişmemiş gözünü kapatıp sakinleşmeye çalıştı ama acı öyle yoğundu ki. Tam bağırarak üzereyken baskı azaldı ve sargı, alev aldığı gibi aniden soğuyuverdi.

Birden gelen rahatlamaya rağmen Cara geriye kalan mide bulantısından kurtulmak için burnundan derin derin nefes aldı. Sağlık görevlisi sargıyı çıkarıp Cara'dan ayağa kalkmasını istedi. “Şöyle bir hareket et ve acı hissediyorsan bana söyle,” dedi.

Cara masadan zıplayarak inip vücudunu sağa sola salladı; en başta hareketleri temkinliydi ama sonra ihtiyat yerini

çoşkuya bıraktı. “İnanmıyorum, bu harika bir şey! Mükemmel hissediyorum,” dedi. Yani, neredeyse. Duvarlar bulanıklaşarak etrafında dönmeye başladı. Masanın kenarını kavrayıp bir elini şiş gözünün üstüne götürerek “Hâlâ biraz baş dönmesi var,” diye ekledi.

“Henüz başını taramadım,” diyen kız, Cara’nın daha önce incelediği metal çubuğa uzanıp çubuğu Cara’nın kafasının arkasına yaklaştırdı. “Sadece göz çukurunun kenarında bir çatlak var. Uzun sürmez. Daha sonra ezilmelerine bakacağız,” diye ekledi.

“Ah, demek dövme çubuğu aslında bir röntgen cihazı,” dedi Cara. Bu hiç aklına gelmemişti.

Bakışlarını elindeki aletten Cara’ya çeviren kız, “Nasıl yani?” diye sordu.

“Hiç. Kendi kendime konuşuyordum.”

Sağlık görevlisi, Cara’nın çatlağını tedavi etmek için, kafa için yapılmış, daha az acı veren ısı sargısını kullandıktan sonra muayene masasının altındaki çekmecedен bir jel tampon çıkardı ve deri altı iğnesini beyaz bir sıvıyla doldurdu. Jel tamponu sallayınca tampon mor bir ışık yaymaya başladı.

“Bu,” dedi iğneyi havaya kaldırarak, “vücudunun, kanı yaralarından tekrar emmesini sağlayacak. Ve bu...” başıyla tamponu işaret etti, “alttaki dokuyu iyileştirecek. Şimdi izle.”

Tedaviye Cara’nın belinde oluşan beyzbol topu büyüklüğündeki yarayla başladı ve beyaz sıvıyı cildinde bir hava

kabarcığı oluşana kadar enjekte etti. Acımişti ama göğsüne tekme yemekle kıyaslanınca bu, hiçbir şeydi. Sonra sağlık görevlisi parlayan mor jel torbasını yaranın üzerine koyup hafifçe baskı uyguladı, saniyeler geçtikçe biraz daha güçlü bir şekilde bastırıyordu. Tamponu kaldırdığında yaradan hiçbir iz kalmamıştı.

“Vay canına,” diye fısıldadı Cara.

Sağlık görevlisi Cara’nın yanağını ve gözünü de iyileştirdikten sonra tedaviyi *fahren* sargısıyla tamamladı: Bu, vücuttaki en ufak kesigi ve çizigi bile iyileştirerek cildi yumuşak ve pürüzsüz bir hale getiren, gıdıklama hissi yaratan, çamurumsu, yapışkan bir maddeydi. Cilt bakım ürünlerine L’eihr gezegeninden alıcı çıkmazdı. Vücudunu süngerle temizledikten sonra gri-bej üniformayı giydi, saçlarını atkuyruğu yaptı ve aynadaki görüntüsüne bakarak gülümse-di; şimdi tam bir L’özenti olmuştu, bir bronzlaştırıcı spreys eksikti. Ashley, Cara’yı böyle görse onunla gurur duyardı.

Cara, “Teşekkürler,” diyerek sağlık görevlisinin koluna dokundu. Kız da bu temas karşısında Aelyx’in bir zamanlar gösterdiği tiksintiyi gösterebilirdi ama Cara, kıza minnetini göstermek istiyordu; sadece tıbbi yardımları için değil, gösterdiği nezaket için de.

Kız, Cara’nın dokunuşu karşısında ne irkildi ne de geri çekildi, yalnızca kibar bir gülümsemeyle durumu geçiştirdi. “Seni Aelyx’e götüreyim. Eminim seni gördüğüne sevinecektir,” dedi.

Aelyx’in düşüncesi bile Cara’nın karnında keleklerin

uçuşmasına sebep oluyordu. Dolambaçlı koridorlarda sağlık görevlisinin peşinden ilerlerken ilk defa etrafını inceleme fırsatı buldu. Ana gemiye ilk yaklaştıklarında Cara, kuru kuru öğürmekle öylesine meşguldü ki uzay aracının penceresinden dışarı bakamamıştı, hemen ardından da Aelyx onu sağlık görevlisine götürmüştü. Açıkçası, pek görülecek bir şey de yoktu; en azından şimdilik. Her şey –koridorlar, yerler, kapılar– metalik gri renkteydi. Bu ulaşım aracı, yüzen bir labirent gibiydi; gümüş rengi, parlak geçitlerden oluşan bir labirent. Cara, yalnız başına olsa burada yolunu nasıl bulacağını merak etti.

Kız, “Şurada,” diyerek koridorun sonunu işaret etti. Aelyx ayakta durmuş, Cara’nın Syrine olarak tanıdığı küçük dişi ile Sessiz Konuşmaya dalmıştı. Kollarını göğüslerinde birleştirmiş olmalarına bakılırsa, bu pek de dostça bir muhabbet değildi. Sağlık görevlisi, Cara’nın boynuna iki parmağıyla hızlıca dokunduktan sonra dönüp kliniğe doğru uzaklaştı.

Birden yeniden üşüyen Cara duvara yaslanıp Aelyx ile onun ruhunu görebilen güzel, duygu şifacısı dostunu izlerken ellerini ovuşturdu. Çocuğu kışkandığı falan yoktu tabii.

Artık toplanamayacak kadar kısalmış olan saçları kaşlarının üzerine dökülünce Aelyx “tartışma”ya devam etmeden önce saçlarını kulaklarının arkasına attı. Cara hakkında tartışıyorlardı, bunu biliyordu kız. Çin’deki zavallı çocuğa olanlardan sonra onu dışladıkları için L’eihrlileri suçlayamazdı ama yine de bu kadar gelişmiş bir ırkın, işlemediği

bir cinayetten onu sorumlu tutmasını beklememişti. O, kendi toplumu tarafından dışlandığında bile Aelyx'in arkasında durmuştu, bunun hiç mi önemi yoktu?

Syrine'in Aelyx'i göğsünden itmesine bakılacak olursa, cevap hayırdı.

Belki de Cara araya girmemeliydi. Kendinde hareket etmek için gerekli cesareti bulmaya çalışırken yaslandığı duvarda titremeye başladı ve kollarını vücuduna doladı.

Sana yardım mı edeyim? diyen Syrine'in yumrukları göğsüne inince Aelyx, Cara'nın yeniden "savaşmasına" yardımcı olmak üzere onu boks salonuna götürdüğü günü hatırladı. Görünüşe göre Syrine, Dünya'dan gereğinden fazla savaşma isteği getirmişti. *Eğer Eron'u öldüren geri zekâlıları kurtarmana yardım edeceğimi düşünüyorsan kafayı yemişsin!*

Birkaç kişinin suçu için milyonlarca insanı mı cezalandırmak istiyorsun?

Evet! dedi Syrine. Bu, Aelyx'in hayatı boyunca tanıdığı Syrine değildi; bu hırlayıp, kuduz bir hayvan gibi dişlerini gösteren kız o olamazdı. *Hepsinden nefret ediyorum! Senin kıymetli Elire'inden bile!*

Aelyx, kızın düşüncelerindeki karanlık çağrışımlar karşısında geriledi. *O, benim bir parçam,* diyerek aralarındaki mesafeyi kapadı ve kızın kolunu kavradı. Anlamasını sağlamalıydı. *Ona yapılan bir tehdit, bana yapılmış demektir.*

Cara'nın porselen parmakları birdenbire elini kavrayınca Aelyx irkilerek Syrine'in kolundaki elini gevşetti. "Sen iyi misin?" diyen Cara kocaman açtığı gözleriyle başını eğerek Aelyx'e baktı. Yüzü pırıl pırıl parlıyordu, yaraları iyileşmişti. Öyle güzeldi ki Aelyx'in nefesi kesildi.

Bir adım gerileyen çocuk, dudaklarına yerleşen istemsiz bir gülümsemeyle Cara'mn üniforma içindeki görüntüsünü inceledi. Ten rengi, sade tunik, kızın omuzlarında, Bay Manuel'in sahte mücevherlerle kaplı tuvalet kapağı kadar alakasız duruyordu ama kalbi küt küt atarak ciğerlerine baskı yapmaya başladı. Kızı, kendi halkının kıyafeti içinde görmek çok hoşuna gitmişti. Bu kıyafet ona, her ne kadar imkânsız gibi görünse de, Cara'nın onunla yaşamayı seçtiğini hatırlatıyordu.

"Ah, bu mu?" diyen Cara, yakasını kaldırıp ağırlığını bir bacağından diğerine vererek manken gibi poz verdi. "Sanırım artık resmen bir L'eihir oldum. Hemen uyum sağlayacağım."

"Ten rengin, gözlerin ve saçların dışında evet, hemen uyum sağlayacaksın," dedi Aelyx. Kollarını açınca Cara hemen ona sokulup vücudunu onunkine yasladı. "Kaburgaların nasıl oldu?" diye sordu Aelyx.

Çenesini çocuğun göğsüne dayayıp ona gülümseyerek göz kırpan Cara, "Sıkı sıkı sarıl da görelim," dedi.

Aelyx, elini Cara'nın yanağına götürüp onu yavaşça öptükten sonra tekrar kollarına aldı. Çocuk aralarında hiç boşluk kalmadığını düşünürken Cara boş kalan bir mole-

kül buldu ve bu boşluğu, öpücüğe bütün gücüyle karşılık vererek kapattı. Aelyx'in kanı kaynamaya, damarlarına iç gıcıklayan bir sıcaklık yayılmaya başladı; ta ki içi Cara'ya olan aşkıyla dolup taşana dek.

Syrine yalandan öğürdü ama Aelyx onu duymazdan geldi.

Cara uzanıp Aelyx'in saçlarını karıştırdı. "Biraz jöle sürsen, bizim okuldaki çocukların yarısına benzersin. Artık benden daha çok insansın," dedi.

"Bu da onun saçma sapan davranışlarını açıklıyor," diye lafı yapıştırdı Syrine. "Ama bu kadarıyla yetinme. Eminim onu yontup mükemmel bir eş yapabilirsin," diye devam etti.

Cara, Aelyx'in kazağını tutan elini yumruk yapsa da öfkesini gizleyip Syrine'e dönerken boş yüz ifadesini korumayı başardı. "Ben Aelyx'i değiştirmek istemiyorum; onu olduğu gibi seviyorum," dedi.

Syrine alay edercesine güldü; bu öyle tatsız bir gülüştü ki tiksintisi neredeyse elle dokunulacak kadar somutlaşmıştı. "Ama o, senin için öyle düşünmüyor. Senin türün onu iğrendiriyor," dedi. Çenesini aşağılar bir tavırla havaya kaldırıp "Sana ne yaptığımızı söyledi mi?" diye sordu.

"Bu kadarı yeter!" diyen Aelyx gözlerini, sert bir uyarıyla Syrine'inkilere kilitledi. *Yeter! O benim ve nefretinle onu mahvetmene izin vermeyeceğim!*

Onu mahvetmeme mi? diye sordu Syrine. *Yoksa seni mahvetmeme mi? Tatlı Elire'inin, yaptıkların yüzünden seni affetmeyeceğinden mi korkuyorsun?*

Syrine, her zaman Aelyx'in en büyük korkularını anla-

yabilmeyi başarmıştı ama bunu ilk defa ona karşı kullanıyordu. *Lütfen yapma*, diyen Aelyx çaresizliğini saklayamıyordu. Kısacık bir an için tereddüt eden Syrine'in öfkesi kontrolü tekrar ele geçirdi.

"Suyu mu diyorsun?" dedi Cara. "Sudaki kirlilikten haberim var."

Syrine dönüp Aelyx'e sitem dolu bir bakış attı. "Ona söylemediğin herhangi bir şey kaldı mı? Kutsal Ana'ya şükürler olsun ki blogunu kapatmayı akıl etmişim," dedi.

"Blogumu sen mi kapattın?" diye sordu Cara.

Dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrılan Syrine, bu soruyu duymazdan geldi. "Eminim tatlı Elire'imizle paylaşmadığın bir şeyler vardır. Örneğin *sh'alear*," dedi neşeyle.

"O nedir?" diye sordu Cara.

"Hiç," dedi Aelyx. "Syrine üzüntüden aklını kaybetmiş. Ne dediğini bilmiyor," diyerek Cara'nın elini tuttu ve onu çekerek uzaklaştırmaya çalıştı. "Hadi, seni odana götürüyim de dinlen."

"Yapma şunu," diyen Cara elini çekerek kurtardı. "Bana yine yalan söyleme. Bir şeyler döndüğünün farkındayım."

"Yine yalan söylemek mi?" diyen Syrine alayla cık-cık-cık sesi çıkardı. Aelyx kıza yalvarmaya çalışıyordu ama Syrine onun düşüncelerini engellemişti. "Sana ne söyledi?" dedi Syrine, Cara'ya.

Cara cevap vermek yerine yüzünü Aelyx'e döndü ve birkaç ızdırıp verici saniye boyunca bekleyerek çocuğa gerçekleri itiraf etmesi için bir şans verdi. Aelyx onun sabah

söylediği şeyi hatırladı, sanki üzerinden bir ömür geçmişti: *Birbirimize güvenmemiz lazım, yoksa iki yabancından farkımız kalmaz.* Başını sallayarak Cara'ya bu işin peşini bırakması için sessizce yalvardı.

Cara sonunda Syrine'e döndü. "Aelyx bana değişim programının bir deneme olduğunu söyledi," dedi. "Liderlerinizin, insanların ve L'eihrlilerin birbirleriyle evlenmesini istediklerini çünkü sizin duygusal derinlikten falan yoksun olduğunuzu söyledi. İnsanların L'eihr gezegeninde bir koloni oluşturmalarını istiyorlarmış."

"İstiyorlardı," diye düzeltti Syrine. "Geçmiş zaman ama evet bunlar doğru. Aelyx'in bahsetmediği şey ise, bizim neslimizin bu fıkirden tiksiniyor olduğu." Syrine, ağzını büzerek Cara'yı bariz bir tiksintiyle tepeden tırnağa süzmek için sözlerine ara verdi. "Sanki sizin kalitesiz genetik materyalinize ihtiyacımız varmış gibi. Bu yüzden biz de bu deneyi sabote ettik. Aelyx, her şeyi planladı. Seninle yaşadığı süre boyunca, seni ve pis ırkını L'eihr gezegeninden uzak tutmak amacıyla, panik yaratabilmek için ekinlerinizi öldürüyordu."

Cara, bu sözleri inanılamayacak kadar saçma bularak güldü ama Aelyx'e baktığı zaman onun utanç içinde kıza bakakaldığını gördü.

Kaşları yavaşça kalkan Cara, "Bu doğru mu?" dedi.

"En başta böyleydi," diyen Aelyx tekrar Cara'nın elini tutarak devam etti, "ama sonra seni sevmeye başladım ve ittifak gerçekleşmezse beraber olamayacağımızı fark ettim. Bu nedenle *sh'alear*'ımı söktüm."

“Bir dakika,” dedi Cara bir elini kaldırarak. “*Sh’alear* nedir?”

“*Sh’alear*, parazit üreten bir ağaç,” dedi Syrine, Cara’ya. “Topraktaki bütün besin maddelerini öldürüyor ve sökülene kadar da en çok meyve veren bitkileri yok ediyor. Aelyx bize fideleri Dünya’ya nasıl gizlice sokabileceğimizi ve Dünya’da nasıl dikeceğimizi gösterdi. Bunun, insanların paranoyasını besleyeceğini söyledi bize.”

“Demek bunun için ormana gidip duruyordun,” dedi Cara, Aelyx’e. “Peki ne zaman söktün fideyi?”

İşin en kötü kısmı da buydu; en yaralayıcı kısmı. “Birkaç gün önce,” dedi Aelyx.

Cara başını sallayıp sessizce Aelyx’e baktı. Tekrar konuşmaya başladığında sesindeki acı, Aelyx’in tenine iğne gibi battı. “Yani üç gün öncesine kadar beni bir daha görmeyeceğinden emin olmak için uğraşıyordun, öyle mi?” diye sordu.

Aelyx’in buna verecek bir cevabı yoktu. Nasıl bir ikilemin içine düştüğünü Cara’ya nasıl açıklayabilirdi ki? İnsanların, Aelyx’in gezegenini ve halkını mahvetmesinden ne kadar korktuğunu nasıl açıklayabilirdi? İnsanların Syrine’i merhametli bir şifacıdan, böylesine şeytani bir yaratığa dönüştürmelerine bakmak yetiyordu aslında.

“Ama fideyi söktüm,” diye karşı çıktı Aelyx. “Eron da aynı şeyi yapmaya çalışıyordu.”

“Bu da onun ölümüne sebep oldu!” diye haykırdı Syrine.

“Eron fideleri sökmenin doğru olduğunu biliyordu. Hat-

ta şeyden önce bile...” *İttifakın insanları kurtaracak tek şey olduğunu öğrenmemizden önce bile.*

“Ah, tanrılar aşkına,” dedi Syrine, kıkırdamasını bastırmak üzere bir elini ağzına götürerek. “En can alıcı kısmı unuttum. İttifak ve bizim teknolojimiz olmadan gezegeninizin yaşama şansı yok.”

Başını dalgın dalgın sallamaya devam eden Cara, “İttifak gerçekleşmezse bize yardım etmeyecekler mi?” diye sordu. Buna karşı çıkması umuduyla bir kez daha Aelyx’e baktı ama o, bunu da reddedemedi.

“Bunu ben de birkaç gün öncesine kadar bilmiyordum; Kutsal Ana üzerine yemin ederim,” dedi Aelyx. Cara’nın halkını yok etmeye çalıştığına bir saniye olsun inanmasına izin veremezdi. Aelyx, büyüme partiküllerinin Dünya’nın bütün temel su kaynaklarını nasıl istila ettiğini açıklarken Cara’nın göğsü hızla inip kalkıyordu.

“On yılımız mı var yani?” diye fısıldadı kız. “Ve L’eihrli-ler bize yardım etmeyecek?”

“Ama bunu öğrenir öğrenmez ittifakı kurtarmak için uğraşmaya başladım.”

“Ha, o zaman sorun yok,” diyen Cara ellerini çocuğunkilerden çekerek ondan uzaklaştı.

Aelyx’in kâbusları, hep bu anın farklı versiyonlarıyla sonlanıyordu; Cara’nın her şeyi öğrenmesi ve Aelyx’in onu kaybetmesiyle. Ama rüyalarındaki gibi öylece dikilip, Cara’nın hayatından çekip gitmesine seyirci kalmayacaktı.

Ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. “Lütfen beni dinle. Hata yaptım ama bunu fark eder etmez...”

“Sus,” diyen Cara, duyduklarını unutmak istercesine gözlerini sımsıkı kapadı. Gözlerini tekrar açtığında ise göz yaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. “Ben senin için her şeyimi feda ettim. Sense bunca zamandır benim gezenimin kuyusunu kazıyordun.”

“Bunca zamandır değil.”

“Üç gün öncesine kadar!”

“Ama seni seviyorum. Sana hissettiklerimi gösterdim; hislerimin gerçek olduğunu biliyorsun.”

“İşte tam da bu yüzden sana güvenemem,” dedi Cara. “Beni sevmen, yalan söylemene ya da tanrıçılık oynamana engel olmadı. Şimdi de seninle birlikte gezegenine kaçmamı ve geride bıraktığım herkesi ölüme terk etmemi mi istiyorsun?”

“Hayır! Bu teknolojiyi bir şekilde ele geçireceğim; çalmam gerekse bile.”

“Tabii ki ele geçireceksin. Ben de onu ağabeyimle birlikte gezegenime götüreceğim.”

Syrine, Aelyx’i kenara itti ve bir parmağını Cara’nın yüzüne doğru salladı. “L’eih gezegeninden tek bir kum zerresi bile götüremezsin. İhtiyarlara Aelyx’in neler planladığını anlattım bile,” dedi.

“O halde deneyin başarısız olduğuna çok sevindim,” dedi Cara tükürürcesine. “Çünkü siz canavarsınız. Hepiniz!”

Aelyx neler olduğunu anlayamadan Syrine, Cara’nın yüzüne tokadı indirdi; öyle sert vurmuştu ki Cara, Aelyx’in kollarına doğru tökezledi. Aelyx, kızı korumak istercesine kollarına aldı ama Cara, kendisini çekip kurtardı.

Syrine nefes nefese kalmış, şaşkınlıkla kendi eline bakarak bir adım gerilerken Cara'nın bütün kanı yanaklarına hücum etti, parmakları kasıldı ve kasları karşı hamle yapmak üzere gerildi. Elini Syrine'in burnuna birkaç santim kala durdurdu.

"Bir de benim halkıma barbar diyorsunuz," dedi. "Sizin de bir farkınız yok. İnsanlar en azından sevmesini biliyor."

Sırtını duvara dayamış olan Syrine, "Bana sevgiden bahsetme," diye fısıldadı. "Ben Eron'u tüm hayatım boyunca sevdim; o başka birini seçtiği zaman bile. Onu sevmekten hiç vazgeçmedim."

"Ben Eron'u tanımıyorum," dedi Cara, "ama eminim koca bir gezegenin kendisi yüzünden yok olmasını istemezdi." Başını çevirdi ve gözlerini Aelyx'in gözlerine kilitledi; bakışları soğuk ve ifadesizdi. "Ben evime gidiyorum. Zaten buraya hiç gelmemeliydim," dedi.

"Bekle," diyen Aelyx ileri atılıp Cara'yı omuzlarından tuttu. "Sana açıklayabilirim. Sadece neler hissettiğimi sana göstermeme izin ver... bu seçimi yaparken ne kadar zorlandığımı göstereyim."

Cara, "Hayır!" diyerek gözlerini kapattı.

"Sadece bu seferlik. Senden bir daha bir şey istemeyeceğim."

Cara onu iterek, "Kafamı zehirlemene izin vermeyeceğim!" diye haykırdı ve dönüp atkuyruğunu savurarak kordorda hızla uzaklaştı.

Aelyx, Cara'nın sözleriyle göğsüne bir darbe yemiş gibi

geriye doğru sendeledi. Gözleri dolduğu için kızı yalnızca kıızıl ve gri renklerden oluşan bir kolaj olarak görüyordu. Derken Cara, köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Aelyx'in bu durumu düzeltmesi gerekiyordu. Ama nasıl? Stepha, Cara'yı gemiye getirdiği için Aelyx'in bir düzine kırbaç darbesi yiyeceğini söylemişti. İhtiyarların gözü, artık Aelyx'in üzerinde olacak, bu da teknolojiyi çalıp kaçmasını imkânsız hale getirecekti.

Ne gerekiyorsa yapacağım, dedi içinden Aelyx. Ne yapması gerektiğinin önemi yoktu; bu yolda her şey mubahtı. Dünya'yı kurtarmanın bir yolunu bulacak ya da bu uğurda ölecekti.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Cara, kendisine bir daha asla ışık hızında seyahat etmeyeceğine söz verdi. Asla ve asla. Hatta astronotlar çikolata ve fıstık ezmesinden yapılmış bir gezegen keşfedip burayı Amerika'nın bir eyaleti ilan etse bile.

Ah, şu anda yemek yemeyi düşünmemesi gerekiyordu. Ağzı sulanırken midesinden bulantı dalgaları yayılmaya başladı. Klozetin çelik kenarını kavrayıp saçını yana atarak o sabah içerisinde üçüncü defa öğürmeye başladı.

Kendi kendine inledi. Uzay boşluğu berbat bir şeydi. L'eihrliler onu neden bu konuda uyarmamışlardı ki? Ah, tabii ya, çünkü herkesin ona karşı nefreti bu uzay boşluğundan bile daha büyüktü. Odasına kapanan Aelyx dışında tabii; odasına kapandığı için de bir daha karşılaşmamışlardı.

Homurdanarak banyonun duvarına yaslandı, ağzını sile-

cek gücü bile kalmamıştı. Kendisini hiç bu kadar sefil hissetmemişti; anaokulundayken domuz gribi olup, zatürreye çevirmesiyle birlikte hastaneye yatırıldığında bile. Altı yaşındayken, henüz hayatının aşkını kaybetmemişti tabii.

Ne kadar çocukça olsa da annesini istiyordu. Annesi her zaman ona kendisini iyi hissettirecek şeyler söylemeyi becerirdi ama annesi ve babasıyla arasında galaksiler vardı ve Cara onların güvende olup olmadığını bile bilmiyordu. Bu kadar susuz kalmış olmasa tekrar kendisini bırakıp ağlamaya başlardı ama artık gözyaşı üretemeyeceğini ve gözyaşı dökmeden ağlamanın kuru kuru hıçkırmaktan ibaret olduğunu biliyordu. Yan odadan dairesinin kapısının hafifçe vurulduğunu duydu ama kımıldamadı. Gelen her kimse daha sonra uğrayıp cesedini Dünya'ya yollayabilirdi. Tiz bir tıslama Cara'ya kapının açıldığını bildirince kız, gelenin Aelyx olmaması için dua etti. İsteyeceği son şey Aelyx'in onu banyoda, yerde, saçlarında kurumuş kusmukla bulmasıydı. Derken sağlık görevlisi kapıdan başını uzatınca Cara'nın yüreği yaşadığı hayal kırıklığıyla cız etti. Bir yanı, gelenin Aelyx olmasını ummuştı. Onu o kadar özlüyordu ki içi acıyordu.

“Kutsal Ana,” dedi kız. Ona yeniden Aelyx'i hatırlatan bu sözcükler, Cara'nın içinin bir kez daha burkulmasına neden olmuştu. “Çok kötü görünüyorsun.”

“Kusup... duruyorum.”

Anlayışla gülümseyerek başını sallayan kız “Işık hızındayken olur bu. Neden kliniğe gelmedin?” dedi.

“Çünkü tuvaleti yanımda taşıyamıyorum,” diye cevap verdi Cara. Yolda Aelyx ile karşılaşmayı göze alamayacak kadar korkağım, demekten daha iyiydi bu. Aynı sebeple yemeğini de odasına istemişti. Yediklerini midesinde tutamıyordu gerçi.

“Peki,” diyen kız kilometrelerce uzunluktaki kirpiklerini kırıştıtırıp çantasını yere bıraktı. “İyi ki birisi gelip seni kontrol etmemi söylemiş.”

Bu tanrının cezası uzay gemisinde Cara öldü mü kaldı mı diye merak eden tek bir kişi vardı ve her ne kadar Cara bu durumdan nefret etse de, o da Aelyx için endişeleniyordu. “O da benim gibi kötü mü?” diye sordu.

“Onu hiç bu kadar kötü görmemiştim,” diyen sağlık görevlisi yere eğilip bir deri altı iğnesi ve içi saydam sıvıyla dolu cam bir tüp bulana dek çantasını karıştırdı. “Ama senin gibi değil,” diyerek bir parmağını hafifçe şakağına vurdu. “Onun acısının sebebi burada.” Cara’nın yüzüne şöyle bir baktıktan sonra iki parmağını kalbinin üzerine bastırarak “Ve burada,” dedi.

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Cara. Söylediği onca yalana rağmen Aelyx’in acı çektiğini düşünmekten nefret ediyordu. Sessiz Konuşma ile yaptıklarını açıklamasına izin vermek ona çok cazip gelmişti. Onunla birlikte olmak için can attığını inkâr etmenin de anlamı yoktu. Ama Aelyx’e güvenemezdi ve ona güvenemediği sürece aralarını düzeltmek bir işe yaramayacaktı.

“Neden bu kadar kötü hissediyorsun, biliyor musun?”

diyen sağlık görevlisi iğneyi saydam sıvıyla doldurup Cara'nın koluna doğru uzandı. İlacı enjekte ederken, "Aslında her Şey beyninde bitiyor," diye açıkladı.

Buz gibi sıvı damarlarına yayılırken Cara derin bir nefes alarak dişlerini sıktı.

Kız, "Beynin, vücudunun ışık hızında seyahat edebileceğine inanmıyor," diye devam ederken Cara'nın koluna masaj yaparak ilacı kızın kalbine doğru itti. "Aklın, daha önce tecrübe etmediğin bir Şeyi nasıl algılayabilir ki? Bu nedenle senin halüsinasyon gördüğünü, kendi kendini zehirlediğini varsayıyor ve vücudunu algıladığı bu toksinlerden kurtarmak için kusma sürecini başlatıyor." Sağlık görevlisi anta-sından metal termosu benzeyen bir nesne çıkarıp kapağını açtı ve Cara'ya uzattı. "L'eihrliler de farklı değildir, Cah-ra. Beyinlerimiz değişikliklere karşı dirençlidir. Daha önce tecrübe etmediğimiz bir Şeyi nasıl anlayıp hata yapmadan ona uyum sağlayabiliriz ki?"

Kaba doğru uzanan Cara'nın eli, havada donakaldı. şu anda mide bulantısından bahsetmediklerini fark etmişti. Yani eğer alt metni doğru anladıysa, sağlık görevlisi ona Aelyx'e ittifakı mahvettiği için biraz anlayış göstermesini, çünkü çocuğun daha önce hiç açık olmadığını mı söylüyordu? Bu, Cara'nın hayatında duyduğu en dandik bahaneydi.

Cara elini tekrar hareket ettirerek, "Eh," dedi. "Madem L'eihrliler bu kadar gelişmiş, bunun üstesinden gelmenin bir yolunu da bulmalılar."

"Bulabiliriz," diyen sağlık görevlisi başıyla Cara'ya

kaptaki sıvıyı içmesini işaret etti. “Ama zaman gerekiyor. Ve de sabır.”

Cara üç büyük yudumda, içinde şüphesiz elektrolit takviyesi bulunan tatlı sıvıyı içerken kabın üzerinden kızı inceledi. Bu L’eihr neden Aelyx ile olan ilişkisiyle ilgileniyordu ki? Yüzlerce mürettebatı bulunan bu ulaşım aracında onu teselli eden ve ona nazikçe gülümseyen tek kişi neden bu kızdı? “Senin adm ne?” diye sordu sağlık görevlisine.

Kız, kabın kapağını kapatıp aniden Cara’ya çok tanıdık gelen kara kirpiklerinin altından ona baktı. “Elyx’a,” dedi, ismini i-lik-s-a diye telaffuz etmişti. “Ama bana Elle diyebilirsin.”

Cara’nın kalp atışları hızlandı. “Bu, Elyx’in kızı mı demek yoksa?” diye sordu.

Kız ifadesiz bir yüzle başını salladı.

“Sen onun kardeşisin,” diye fısıldadı Cara. Aelyx, kardeşi olduğundan hiç söz etmemişti. Aelyx’in sakladığı sırlar listesine bir yenisi daha eklenmişti.

“Genetik olarak, evet,” dedi Elle. “Bildiğim kadarıyla insan kültürüne göre biz, kardeşten ziyade arkadaş gibiyiz,” diyerek ayağa kalktı ve Cara’nın da kalkmasına yardım etmek üzere elini uzattı. “Ama onu severim.”

Cara, bir elini destek almak için duvara dayayarak kızın elini tuttu ve bir bulantı dalgasıyla midesinin ağzına gelmesini bekleyerek ayağa kalktı. Ama şaşırtıcı bir şekilde böyle olmadı. Midesi olduğu yerde durmuştu.

Elle, Cara’ya destek olmak için kolunu kızın omzuna

dolayıp onu, neredeyse posta pulu kadar iki ranza dışında bomboş olan gri renkteki ana odaya götürdü. Cara, Aelyx'in Dünya'daki gri, sıkıcı odasında ne kadar rahat ettiğini hatırladı. Neden böyle hissettiği sonunda anlaşılmıştı.

"Aelyx farklı biri," diye devam etti Elle. "Diğer klonların çoğuna göre daha fazla empati yeteneğine sahip. Bence İhtiyarların değişim programı için onu seçmelerinin sebebi de bu; dil becerileri değil."

Aelyx'in tanıştıklarında ne kadar soğuk ve duygusuz göründüğünü hatırlayarak kaşını kuşkuyla kaldıran Cara, "En duygusalınız o mu?" diye sordu.

"Hayır," diye fısıldadı Elle bakışlarını yere çevirerek. "En duygusalımız Eron idi. Onu tekrar klonlayacaklarını zannediyorum."

"Çok üzgünüm," diyen Cara kızın elini sıktı ve yatağının ucuna oturdu. "Onunla yakın mıydınız?"

Kız başıyla onayladı ve ranzanın üst katından bir üniforma almak üzere parmak ucunda yükseldi. "O, benim *l'ihan*'ımdı," dedi. Kıyafeti Cara'nın kucağına bırakarak açıklamaya devam etti. "Yazgı, bizden insanların üreme yöntemlerini taklit etmemizi istiyor."

"Eski yöntemlerle bebek sahibi olmanızı mı yani?"

Başını tekrar sallayan Elle, "Ve ilk defa kendi eşlerimizi seçmemize izin verdiler," dedi.

"Ah, hayır," diyen Cara, Aelyx'in kardeşini inceledi; bu sefer gerçekten dikkatle bakınca kızın gümüş gözlerinin etrafındaki kızarıklık, kirpiklerinin altındaki siyah halkala-

rı ve dudaklarından öteye geçemeyen gülümsemesini fark etti. Her ne kadar bunu başarıyla gizlese de bu kız aslında *l'ihan*'ının yasını tutuyordu. “*L'ihan*, eş mi demek?” diye sordu Cara.

“Hayır, daha çok nişanlı gibi düşün. Birebir çevirisi, *gelecek*.”

Utañ içinde başını eğerek, temiz üniformayı altında saklanmak istercesine göğsüne bastıran Cara, “Benden nefret ediyorsundur herhalde,” dedi.

“Tam tersine,” diyen kız bir parmağını Cara’nın çenesine götürdü ve başını kaldırarak gözlerinin içine baktı. “Umarım burada kalırsın,” diyerek üniformayı işaret etti ve ekledi, “Hadi giyin. Yakında diğerk ulaşım aracıyla buluşacağız. Orada üçünüz, Yazgı’nın karşısına çıkacaksınız.”

“Üçümüz kim?”

“Sen, Aelyx ve Syrine,” diyen Elle, çantasını bulmak üzere minik odaya göz gezdirdi. “Aelyx cezasını çekerken sen de ağabeyinle birkaç dakika geçirme şansı bulacaksın. Fazla uzun sürmez. Liderlerimiz sonrasında seni çağıracaktır.”

“Cezasını mı?” diye sordu Cara. Bu kelimedenden hoşlanmamıştı.

“Evet. Seni buraya getirerek İhtiyarlara itaatsizlik etmenin hesabını vermek zorunda.”

İphet’ten bahsediyordu o halde. O korkunç elektrikli kırbaçtan. Cara kendisine, bu sadist dangelaklardan kaçıp kurtulmak için sabırsızlandığını söyleyip duruyordu ama aslında

da kalkıp koşarak Aelyx'in odasına gitmemek için yatağını kavramak zorunda hissediyordu kendisini.

Aelyx sana aylarca yalan söyledi, diye hatırlattı kendisine. Ona güvenemezsin ve artık onun için endişelenmemelisin.

Elle gitmeden önce, “Sana söylediklerimi düşünecek misin?” diye sordu.

Cara, ona hayır diyebilmeyi dilerdi ama istese de istemese de kızın sözlerinin zihninde dönüp durmasını engelleyemeyecekti.

Cara, saçındaki kusmuğu yıkayarak temizledikten ve tadı gerçekten de annesinin rostosuna benzeyen yemeği mideye indirdikten sonra Troy'un, dairesinin kapısını çaldığını duydu. Bunun Troy olduğunu biliyordu çünkü o, kapıyı da-ima aynı şekilde çalardı; her vuruşu bir saniyelik bir sessizlik takip ederdi. Böylece bu ses, babalarının çok sevdiği o eski şarkının giriş müziğine benzerdi. *Tak, tak tak. Birini daha aldı toprak.*

Cara kapıyı açıp ağabeyinin sıcak gülümsemesini ve onu kucaklamak üzere açtığı kollarını görünce kendisini tamamen kaybetti.

Tüm gücüyle ağabeyine doğru atılarak kollarını onun boynuna doladı ve hıçkırıklarıyla çocuğun göğsünü sarsmaya başladı.

“Vay canına, Pul biber,” diyen Troy, Cara'nın kendisine

yapışmış olan vücudunu ayırmayı üç kez denedi ve nihayet onu biraz uzaklaştırarak, “Beni bu kadar çok mu özledin?” diye sordu.

Cara, kıyafetinin koluyla gözlerini silerek Troy’u daha net görmeye başlayınca ondaki değişiklikleri hemen fark etti. Annelerinkine benzeyen siyah, dalgalı saçları neredeyse omuzlarına kadar uzamıştı ki bu da, giydiği üniformayla yan yana geldiğinde kontrast oluşturarak tuhaf duruyordu ama Cara’yı şoke eden bu değildi. Onu şoke eden, Troy’un gözleriydi; hâlâ mavi ve canlıydılar ama artık o umarsız yolculuk tutkusuyla parlamıyorlardı. Troy düşünceli bir şekilde kızın yüzünü inceledi ve daha önce hiç yapmadığı bir şey yapıp, dudaklarını endişeyle büzdü.

Bu inanılmazdı, Troy büyümüştü.

“Ne oldu?” diye sordu Cara’ya. “Annem gönderdiği e-postada senin buraya isteyerek geldiğini söylemişti.”

“Annem iyi o halde?”

Troy başıyla onayladı. “Babam da iyi... yani iyi sayılır,” dedi.

Cara ağabeyini içeri aldı. Kendisini sakinleştirmek için on kez derin derin nefes aldıktan sonra, Dünya’da Aelyx’e nasıl âşık olduğuyla başlayıp Syrine’in birkaç gün önce kendisine söyledikleriyle bitirerek olan biten her şeyi ona anlattı.

“Yani,” diye devam etti Cara, hâlâ nefes nefeseydi. “Bir şekilde onları, bize gerekli teknolojiyi vermeye ikna etmem lazım ki biz de bu teknolojiyi eve götürebilelim.”

“Bundan emin misin? On yıl mı?”

Cara başıyla onaylayınca Troy şaşkın şaşkın bakakaldı.

“Birazdan beni çağıracaklar, fazla vaktim yok. Dünya’da neler olup bittiğini öğrenmem lazım; yardımı dokunabilecek her şeyi söyle. Eron’u öldürenleri yakalamışlar mı?”

Troy bir eliyle yüzünü ovuşturdu; belli ki Cara’nın anlattıklarını sindirmeye çalışıyordu. “Troy?” diye üsteledi Cara.

“Hayır,” diyerek başını salladı Troy. “Ve muhtemelen hiç yakalayamayacaklar. Teröristleri yakalamak sivilleri yakalamaya benzemez. Onlar örgütlüdürler. Hep birlikte hareket ederler ve birbirlerini ele vermezler.”

“En azından umuyordum ki...”

Sözleri, kapının ardı ardına vurulmasıyla yarım kalan Cara, kapıyı açtığı anda karşısında kayıtsız bir ifadeyle kendisine bakan L’eihr büyükelçisi Stepha’yı buldu.

Stepha başıyla koridorun ilerisini işaret ederek, “Beni takip et lütfen,” dedi.

Troy, onu orada bekleyeceğine söz verdi. Cara, ona kısaca veda ettikten sonra, büyükelçinin peşinden konferans salonu olduğunu düşündüğü bir odaya gitti.

Stepha avucunu bir kimlik tanıma paneline bastırınca, kapının iki kanadı da duvarın içine çekildi ve Cara uyum sağlamak için bir süre duraklayarak içeri adım attı. Salon-da ilk göze çarpan, tavanın ortasından gelen ışıkla parlayan, yay şeklindeki cam platform üzerine dizilmiş on adet boş, konforlu koltuktu. Panelin karşısında üç metalik tabure

bulunuyordu; birinde öne eğilerek başını ellerine dayamış olan Syrine, hemen yanındaki koltukta ise yay gibi gerilmiş olan Aelyx oturuyordu.

Cara onun yanındaki tabureye doğru giderken, üniformasını kabartan kırbaç izleri bulacağını düşünerek sırtını inceledi ama bir iz bulamadı. Boynu da pürüzsüz ve temiz görünüyordu ama Cara yerine oturup da onu daha yakından incelediğinde yüzünün ince bir ter tabakasıyla parladığını gördü. Aelyx titreyen parmaklarıyla dizlerini tutuyordu. Cara onun hissettiği acıyı neredeyse içinde hissedebiliyordu. Onun maruz kaldığı işkenceyi düşündükçe derisine binlerce iğne batıyor, kan, yanaklarına hücum ediyordu.

Aelyx'e dönmeden önce birkaç uzun dakika boyunca sabretti. Sonra, "İyi misin?" diye sordu.

Aelyx, Cara'nın bakışlarına karşılık vermeden, bir yabancı gibi mesafeli bir sesle konuştu. "Yazgı içeri girdiğinde, sana izin verilmediği sürece kesinlikle konuşmaman lazım; ilk konuşmacı sana küçük bir asa verecek. Sözlerini kesmek en büyük kabalık olarak algılanır ve her ne kadar İhtiyarlar senin tutkulu olmanı bir zamanlar takdir etmiş olsalar da artık bunu hoş karşılamayacaklardır. Eron'a olanlardan sonra hoş karşılamazlar. Anladın mı?"

Aelyx'in soğuk ses tonu, kızın boğazının düğümlenmesine neden olmuştu. "Benim yüzümden onca acı çekmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi.

"Sana söylediklerimi unutma..."

"Merak etme," dedi Cara. İster Dünya'da olsun ister baş-

ka bir galakside, Cara'nın en iyi bildiği şey münazara kurallarıydı. Artık kırılan kalbini onaramazdı ama belki halkını kurtarabilirdi. Aelyx'i aklından çıkarmanın ve sabahtan beri kafasında provasını yaptığı konuşmaya odaklanmanın vakti gelmişti.

Derin bir nefes alıp hayatının savaşını vermeye hazırlandı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Aelyx, Cara'ya göz ucuyla bile bakamıyordu. Çünkü ona bir kez bakması, diz çöküp af dilemesine yetecekti ve Cara'nın onu böyle zayıf, acınası bir halde, kafasını "zehirlemeye" çalışırken hatırlamasını istemiyordu. Tunığının kenarıyla kaşlarındaki teri kurularken kumaş sırtına sürtününce irkildi. *İphet* darbelerinin indiği yerler öyle zonkluyordu ki Aelyx bu acıyı dişlerinde bile hissedebiliyordu ama o, bu acıyı kucakladı. Bu, onun sağında oturan kıza değil de az sonra olacaklara odaklanmasına yardımcı oluyordu. Yalnızca Cara'nın öfkesini kontrol edebilmesini umuyordu. Eğer kız Yazgı'ya hakaret ederse, Aelyx'in söyleyeceği veya yapacağı hiçbir şey onu kurtaramazdı.

Çocuk, karnını ağrıtan endişe dalgasını bastırmaya çalışırken kapılar bir kez daha kayarak açıldı ve birkaç dakika

önce Aelyx'in ceza işlemini yürüten İhtiyar platforma yürüyerek parlayan, metalik esasını hafifçe aydınlatılmış camın üzerine koydu. Kısacık bir an için göz göze geldiklerinde Aelyx, elini yanmış et kokusunu savuşturmak için burnuna götürerek bakışlarını adamdan kaçırdı.

Başını Cara'ya doğru çevirse de gözlerine bakmamaya özen göstererek, "Yazgı içeri girdiğinde ayağa kalk ve onlar oturana kadar da oturma," diye fısıldadı.

"Tamamdır," diye karşılık verdi Cara.

Birkaç saniye sonra, yumuşak, kontrollü ayak sesleri salonu doldurdu. Aelyx ayağa kalktı ve küçüklüğünden bu yana Yazgı'yı oluşturan on İhtiyarı görmeyi bekleyerek başını kaldırdı: Hepsi kırış kırış olmuş ve ilerlemiş yaşları yüzünden kamburu çıkmış altı erkek ve dört dişi. Ama İhtiyarların yanında salona girerek paneldeki yerlerini alan, biri erkek biri dişi iki genç klonu görünce kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Kibirli ve otoriter ifadelerle minderli şeref koltuklarının önünde dimdik durmuşlardı. Başka bir bölgeden geliyor olmalıydılar çünkü Aelyx onları tanıımıyordu. Kız on sekiz yaşından büyük olamazdı; erkeğin uzun vücut yapısı ve güçlü çenesi ise yirmili yaşlarında olduğunu gösteriyordu.

Aelyx şaşkın şaşkın yeni liderlerine bakarken Cara yanındaki tabureden kalktı ve Aelyx onu durduramadan kürsüye yaklaştı. Aelyx'in kalbi acıyla küt küt atmaya başladı ama ileri atılıp kızı tekrar yerine oturtma içgüdüsüne direndi. Bu hareket sadece daha büyük bir şamataya sebep olur-

du ve Yazgı her şeyden çok düzene önem verirdi. Tanrılar aşkına, bu kız ne yapıyordu böyle?

Cara kürsüdeki asayı almak üzere kısa bir an durakladıktan sonra omuzlarını dikleştirdi ve ilk İhtiyara doğru yürüyerek, doğru yapamadığı L'eihir selamlama jestiyle iki parmağını adamın boynunun yanına değdirdi.

İhtiyarın cansız gözleri şaşkınlıkla büyüdü ama Cara'yı bu küstah hareketi sebebiyle cezalandırmak yerine onun bu jestine aynı şekilde karşılık verdi.

Kız, bütün liderleri teker teker selamladı; parmaklarını onların boyunlarında gereğinden fazla tutarak, insan standartlarına göre yorumlandığında, tokalaşmak yerine onlara sıcak bir şekilde sarılmış olduğunun farkında değildi. Genç erkeğe dokunduğunda çocuğun yüzüne muzip bir gülümseme yayıldı ama çabucak tekrar o soğuk, üstünlük maskesini takındı.

Cara asayı da yanına alarak yerine dönünce genç erkek gözlerini Aelyx'in gözlerine kilitledi.

*Anladığım kadarıyla, diye iletişim kurdu çocuk, kızı bu-
raya l'ihan'ın olarak getirdin.*

Aelyx kalbinin kırıldığını saklamak için çaba göstermedi. Artık değil. Çocuğun vücudunun, kendisine geçen acıyla birlikte sarsıldığını fark etti. *Dünya'ya geri dönmek istiyor.*

"Söz istiyorum," diyen Cara asasını havaya kaldırdı.

Genç erkek duruşunu bir kez daha dikleştirerek, "Evet, Bayan Sweeney," dedi.

"Bu duruşmalar sırasında bütün konuşmaların, benim de

takip edebilmem için sözlü olarak ve benim dilimle yapılmasını saygılarımla talep ediyorum.”

Genç erkek, bir an için kahrkahasını bastıramadı; bu tepkisi Aelyx’e kendisinin Cara ile ilk karşılaşmasını hatırlatmıştı.

“Kabul edilmiştir. Kabalığım için özür dilerim. Benim adım Jaxen,” dedi ve eliyle yanındaki genç kızı işaret etti. “Aisly ve ben düzende yeniyiz ve uygun prosedürleri öğrenmeye hâlâ devam ediyoruz.” Neredeyse şakacı görünmesine neden olan bir selamlaymayla başını eğip Cara’ya gülümseyerek yerine oturdu.

Aelyx, Jaxen’in Cara ile flört edermiş gibi davranmasından hiç hoşlanmamıştı ama çocuktan hemen nefret etmektenense ona bir şans daha tanımaya karar verdi.

Panelin geri kalanı da koltuklarına oturunca Aelyx de oturdu. İhtiyarların başkanı olan Alona adlı bir kadın, elini tembelce Syrine’e doğru sallayarak monoton bir sesle, “Önce kız konuşsun,” dedi.

Syrine kolunu Aelyx’in önünden uzatarak Cara’dan asayı istedi ve Cara da iç çekerek asayı teslim etti. Sonra Syrine kürsüye doğru yürüdü ve ayakta duracak hali yokmuş gibi kollarını cama dayadı.

“Ben daha iyi bir sonuç almayı ummuştum,” dedi, panele. “Ama insanlar arasındaki denememiz başarısızlıkla sonuçlandı. Benim onlarla olan bütün etkileşimlerim işken-ce gibiydi. Onları son derece riyakâr, onursuz, şiddet eğilimli ve çıkarıcı buldum.” Sonraki on beş dakika boyunca

da okuldaki çocukların, bacaklarına bakmak için yemek masalarının altında sürünmesini, taşralı Fransızların onu sokakta gördüklerinde istavroz çıkarmalarını ve son olarak da ölüm tehditlerinin sürekli ordu korumasıyla dolaşmasını gerektirecek kadar yoğunlaşmasını anlattı. “Size Eron’un ölümünü hatırlatmama gerek yok,” derken, Eron’u Aegis’e göndermeden önce iki yıl boyunca büyütmüş olan Alona’ya doğrudan hitap etti. “Onun ölümü zaten şüpheye yer bırakmayacak şekilde insanlarla barış içinde yaşayamayacağımızı kanıtlıyor ve daha da önemlisi...” diyen Syrine sözlerinin bu kısmında durdu ve Cara’ya bakarak devam etti, “bizim merhametimizi hak etmediklerini kanıtlıyor.”

Alona, ifadesiz bir şekilde ileriye doğru bakıyordu. “İnsan, kendi halkını temsilen konuşsun,” dediğinde sesi her türlü duygudan yoksundu.

Cara derin bir nefes aldı ve titrek bir nefes verdikten sonra ayağa kalkarak asayı Syrine’in elinden aldı. Kürsünün arkasına saklanmak yerine, sanki arkadaşlarına bir anısını anlatıyormuşçasına rahat bir duruşla bir dirseğini cama dayayarak kürsünün sağında durdu.

“Konuşmama izin verdiğiniz için minnettarım, özellikle de Eron’un yaşamına son veren trajedi düşünüldüğünde. Beni dinlemek istemeniz gerçekten de ne kadar gelişmiş olduğunuzu gösteriyor,” dedi. Bu söyledikleri, *siz canavar-sınız, hepiniz!* söyleminden çok uzaktı. Kürsüden uzaklaşarak Alona’nın önünde tek dizinin üzerine çöktü.

“Eron’u sadece bir kere, değişim programındaki galada

gördüm ama elimi sıkıldığını ve bana sıcak bir şekilde gülümsediğini hatırlıyorum. Eron'un çok iyi bir ruhu olduğunu anlamıştım. Onun *l'ihan*'ı, Elle, bana onun aranızdaki en iyi kalpli kişi olduğunu söyledi," dedi ve bir an durarak doğrudan Alona'nın gözlerine baktı. "Bence o, Yazgı'nın onun ölümüne misilleme olarak benim halkımı ölüme mahkûm etmesini istemezdi."

Ardından ayağa kalktı ve odada yavaşça daire çizerek yürümeye başladı. "İnsanların aşağılık olduğunu varsaymanız doğal çünkü haberlerde hep bu tip şeyler görüyoruz. Ama ben size daha önce hiç duymadığınız bazı hikâyeler anlatayım," dedi.

Sonra insanların iyi kalpliliğine dair hikâyeler anlattı: Son günlerini başka bir kıtadaki yabancılar için temiz su tedarik etmek için çalışarak geçiren, ölümcül bir hastalığı olan küçük bir kız çocuğu; yaralı bir düşman askerini evine alarak onu tedavi eden ve savaşın hüküm sürdüğü ülkesinden kaçırarak kendi hayatını tehlikeye atan bir adam. Cara'nın akıcı konuşması Aelyx'i büyülüyor; kızın ısıltısı ve tutkusu nefesini kesiyordu ve bütün bunları anlatırken, Aelyx'in değişim programını sabote etmek istediğinden bahsetmemişti. Aelyx yaptığı onca şeyden sonra Cara'nın neden hâlâ bu sırrı tuttuğunu bilmiyordu ama kızın sadakati, onun kırılan kalbini ısıtıyordu.

"Şiddet eğilimli radikaller," diye devam etti Cara, "insanoğlunu birçok yetenekli ve barışçıl idealistten mahrum bıraktı: Mahatma Gandhi, Medgar Evers, Martin Luther

King, Jr., John Lennon. Ama sonuç olarak galip gelen barış ve mantık oluyor çünkü insanların çoğu, özünde iyidir. Örneğin Sınır Dışı Yasası'nın neredeyse oybirliğiyle reddedilmesini düşünün; Amerikalılar bu ittifakı destekliyorlar ve bu konuda seslerini duyurdular.

"Bu ittifaka hâlâ ihtiyaç var," dedi Cara. "Sizin bizim insan ruhumuza ihtiyacınız var, bizim de sizin bilimsel ilerlemelerinize. Eğer işbirliği yaparsak her iki taraf da kazanır," diyen Cara kürsüye yaklaştı ve asayı ellerinde çevirdikten sonra yavaşça kürsünün üzerine bıraktı. "İnsanlarla birlikte yaşayabilirsiniz; ben bunu biliyorum. Eğer bunu tekrar denerseniz, bence birbirimizden öğreneceğimiz çok şey var."

Jaxen başını eğip Aelyx'in hiç hoşuna gitmeyen bir şekilde Cara'yı inceledi; dudağının kenarı beğeniyle kıvrılmış, gözlerinde tuhaf bir parıltı belirmişti. Cara yerine dönerken kızı bakışlarıyla takip etti. Bunu gören Aelyx, ayağa kalkarak yeni liderinin kızı görmesini engelledi. Derken ikisi göz göze geldiler.

Onu neden buraya getirdiğini anlıyorum, diyen Jaxen bir kaşını kaldırdı. *Bu insan için ben de on iki kırbaç yemeyi göze alırdım. Bizimle kalmayacak olması çok yazık.* Genç adamın düşüncelerinde anlayıştan eser yoktu, sadece bir imrenme belirtisi seziliyordu. Aelyx içinde kıskançlık dalgalarının yükselmemesi için onun düşüncelerini engelledi ve kürsünün arkasındaki yerini aldı.

İhtiyarlara hitaben "Geçen yıl bana bir görev verdiniz," diye söze başladı. Jaxen ile göz göze gelmemeye özen gös-

teriyordu. Önündeki pürüzsüz camı gıcırdayana dek sıktı. “Ama ben bu görevi yerine getirmeyecek kadar kibirli davrandım. İnsanlara, onların bizi etkilemesine, kültürlerine ya da DNA’larına ihtiyacımız olmadığını düşünüyordum; bu yüzden siz İhtiyarların bilgeliğine güvenmek yerine, en baştan itibaren arkanızdan iş çevirdim, hatta buna Dünya’ya gitmeden önce başladım,” dedi ve bir süre durarak liderlerinin şaşkınlıkla bakışmasını bekledi ama Jaxen ve yanındaki kız dışındakiler hiç şaşırmamış gibi görünüyorlardı; bu da Aelyx’in nutkunun tutulmasına neden oldu.

Tereddütle “İıı,” diye devam etti. “Ben... bu deneysel değişim programının başarılı olacağım düşünmüyordum ve daha da önemlisi, başarılı olmasını istemiyordum,” dedi. Sonra, *sh’alear*’ını dikerek insanları kışkırtmaya çalıştığını itiraf etti ve sözlerini, Dünya’daki su kaynaklarında yayılan kirliliği tesadüfen keşfetmesi ve Cara’ya âşık olmasını anlatarak bitirdi. “Eron, kendi *sh’alear*’ını haftalar önce sökmek istedi ama ben buna hazır değildim. İttifakın insanların yaşaması için şart olduğunu öğrendiğimiz zaman hemen fideleri yok etmeye karar verdik ama Eron, o zaman silahlı koruma altına girmişti. Fidesini sökmek için onlardan kaçması gerekiyordu ve kaçtığı zaman da ele geçirildi. Bu, tamamıyla benim hatamdı. Eğer ben o hatayı yapmamış olsaydım biz şu anda hâlâ Dünya’da, insanların arasında güven içinde yaşıyor olurduk.”

Aelyx’in asayı tutan eli terlemişti. Ellerini tuniğine sildikten sonra asayı daha da sıkı kavradı; sıcak, parlak me-

talden cesaret almak ister gibiydi. Cara'ya bir kez baktı; Cara da ağzı bir karış açılmış halde, başını sallayarak ona bakıyordu.

“Ben suç işledim,” diyerek yüzünü İhtiyarlara dönerken, kalbi yaptığı bu itirafın ağırlığıyla çarpıyordu. “Eron’un kanının dökülmesinin sorumlusu benim ve sizden beni cezalandırmanızı istiyorum; bütün insanlığı değil. Onlara ihtiyacınız var; onların şefkatine, sevgisine, mizahına, çılgınlığına ve hatta öfkesine ihtiyacınız var. Lütfen ittifaka bir şans daha verin ve onların hayati yerine benim canımı alın.”

Cara, Aelyx’in arkasında nefesini tutunca Aelyx, kız kürsüye atılmadan önce bunu engellemesi gerektiğini anladı. Dönüp gözlerini Cara’nın gözlerine kilitledi, sonra aceleyle onun kafasına bir düşünce iletti: *Hareket etme. Konuşma. Her şeyi mahvedersin.*

Gözyaşları kirpiklerinden dökülürken Cara’nın bakışları o kadar yakıcıydı ki bu bakışlar Aelyx’in zihnini dağlıyordu. Tam o sırada çocuğun inanmadığı bir şey oldu. Cara’nın duygularım hissetti. İkisinin zihinleri arasındaki perdeyi hiçbir kelime delememişti ama Aelyx’in kanını donduran korku öylesine keskindi ki çocuk aralarındaki bağlantıyı kesmek için gözlerini kapatmak zorunda kaldı, çünkü buna dayanamıyordu.

Cara’nın onu kaybetmekten korktuğunu hissetmişti. Sadece bunu değil, sevgisini de hissetmişti. Bu sevgi öylesine güçlü, öylesine gerçekti ki, Aelyx elini uzatsa ona dokunabilecekti sanki. Kutsal Ana aşkına, Cara onu hâlâ seviyor-

du. Onu affetmişti. Hayatta bu gerçekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Keşke az önce kendi idamım talep etmiş olmasaydı.

Alona, “Bunu özel olarak tartışacağız,” diyerek koltuğundan kalktı. Aelyx, bir duygu kırıntısı bulabilmek, kadının neler düşündüğüne dair bir iz görebilmek için onun yüzünü inceledi ama hiçbir şey göremedi. İhtiyarlar sessizce odadan çıktılar, Syrine de topuklarının üzerinde dönerek onları takip etti; insanların yok edilmesi için son bir talepte bulunacağı kesindi.

Cara, bir saniye daha beklemeden Aelyx’e doğru koştu. Çocuk da onu yanma çekerek yüzünü saçlarına gömdü.

“Bunu yaptığına inanamıyorum,” diye fısıldadı Cara. “Aptal. Seni seviyorum.”

“Bunu hissettim,” diyen Aelyx bir elini kızın kalbinin üzerine koydu. “Benim gözlerime baktın ve ben seni hissettim.”

Dudakları şaşkınlıkla ayrılan Cara, “Sessiz Konuşmayı mı kullandım?” diye sordu.

“Kelimeler şeklinde değil ama evet, kullandın,” dedi Aelyx. Cara’nın bunu nasıl yaptığını bulacak kadar uzun süre hayatta kalabilmeyi umuyordu. “Çok üzgünüm, Elire. Eğer yaşamama izin verirlerse, bütün hayatım boyunca...”

“Konuşma,” diyen Cara işaret parmağını çocuğun dudaklarına koyarak “eğer hayır derlerse bir uzay aracı çalarız,” diye fısıldadı.

“Peki nereye gideriz?” diyen Aelyx elini onunkine dolayıp yerine dönerek Cara’yı kucağına aldı.

“Gidebileceğimiz kadar uzağa.”

Cara’nın sesi umut doluydu. Aelyx’in yüreği, ona bir uzay aracının yakıt deposunun onları ancak en yakın ulaşım aracına götürmeye yeteceğini söylemeyi kaldırmıyordu. Bunun yerine başparmağını Cara’nın çenesinin altına getirip dudaklarını dudaklarına yaklaştırarak önce yavaşça dudaklarını ayırdı ve dilinin ucunu çekinerek kızın ağzında gezdirdi. Kızın bıraktığı tat, vücudunda binlerce sıcak patlama hissetmesine neden oluyor ve Aelyx’i açıklanamaz bir şekilde hem yakıyor hem de iyileştiriyordu. Cara ellerini Aelyx’in boynuna dolayıp bu öpücüğe tutkuyla karşılık verince çocuk, birkaç santim geri çekildi.

“Ah!” diye inledi Cara. “Sırtım mı acıttım?”

Evet, acıtmıştı ama bu, Aelyx’in umurunda bile değildi. Kızın üniformasına yapışıp onu çekerek yumuşak, ıslak dudaklarının kendi dudaklarında bıraktığı hissin tadını çıkardı. İhtiyarların ne karar vereceğini bilmiyordu ve eğer bunlar hayattaki son dakikalarıysa, son saniyesine kadar Cara’yı öpmek istiyordu. Aelyx elini kızın yüzünde gezdirdi, parmak uçlarının Cara’nın narin yüz hatlarını hafızasına kaydetmesini istiyordu. Sonra elini kızın boynuna doğru indirdi ve nabzının Aelyx için güm güm attığı yerde tuttu.

Dudakları Cara’nın dudaklarında olduğu halde “Yüz on,” diye fısıldadı.

Cara, çocuğun boynuna öpücükler kondurup “Hâlâ benim en yüksek puanımı geçebilmiş değilsin,” dedi kulağına.

Cara muhtemelen haklıydı. Kızı sadece kısa bir süre

için kollarına almıştı ve şimdiden periyodik cetveli sayma noktasına gelmişti. Cara'nın yüzünü ellerinin arasına alarak alınlarını birbirine bastırdı ve nefesini düzene sokmaya çalıştı. Cara'nın burnunu, yanaklarını, göz kapaklarını, dudaklarını, nereye denk gelirse orayı öpmekten kendini alamıyordu. Onu geri kazanmış olmak Aelyx'in gözüne öyle gerçeküstü görünüyordu ki her an yatağında yalnız başına uyanacakmış gibi bir his vardı içinde.

Kapılar tıslayarak açılana ve Jaxen içeri girene dek, bu şekilde sessizce birbirlerini yatıştırarak oturdular. Bir an duraklayan Jaxen, hayvanat bahçesinde yüzünü egzotik bir kuş kafesinin camına dayayıp içeriyi izleyen bir ziyaretçi gibi onlara baktı.

“Eee?” diye sordu Cara.

Aelyx, ince tuniğinin üzerinden Cara'nın kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu; hem kızı sakinleştirmek hem de kendisine Cara'nın hâlâ onun olduğunu telkin etmek için kızın sırtını okşamaya devam etti.

“Dünya’da bir iyi bir kötü haber verilirken karşı tarafa önce hangisini duymak istediği soruluyor diye biliyorum. Eee, siz önce hangisini duymak istersiniz?” dedi Jaxen.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

“Önce iyi haber,” dedi Cara. O hep iyi haberi önce duymak isterdi. Böylece iyi haber, kötü haberin etkisini yumuşatabiliyordu ama eğer İhtiyarlar, Aelyx’in hatasını hayatıyla ödemesine karar verdilerse, bunu hiçbir şey yumuşatamazdı.

Aelyx’i yanında durması için kolundan çekerek kaldırdı. Eğer L’eihr geleneklerini doğru anladıysa, bir İhtiyarın huzurunda iken, oturmamaları gerekiyordu; aynı yaşta olsalar bile. Jaxen iyi birine benziyordu ama o riski neden göze alsınlardı ki?

“Lütfen,” diye ekledi Cara.

“Elbette,” diyen Jaxen kürsüye yaslanıp bir ayağını diğerinin üzerine attı. “Yazgı’nın ittifak müzakerelerine devam edeceğini size bildirmekten memnuniyet duyuyorum,” dedi.

Kelime seçimleri ilginçti. Yazgı'nın su kaynaklarını temizlemek için gerekli teknolojiyi Dünya'ya vereceğini söylememiş, sadece müzakere edeceklerini belirtmişti; bu da alışveriş anlamına geliyordu. Cara; bu anlaşılmayı yaparken kendi halkının ne gibi tavizler vermek zorunda kalacağını düşünmek istemiyordu.

“Peki ya kötü haber?” diyen Cara, gerileyerek Aelyx'e yaslandı ve çocuğun kollarını çekerek kendi beline doladı. Aelyx de ona sıkıca sarıldı. Eğer liderleri Aelyx'i idam etmeye karar vermişlerse, Cara'yı da almaları gerekecekti.

Jaxen bakışlarını Aelyx'e dikti. “Hem sen hem Syrine yaptıklarınız için cezalandırılacaksınız; bu *iphet*'ten daha ağır ama ölümden daha hafif bir ceza olacak,” dedi. Eğleniyormuş gibi sırıttı. “Diğerlerini, işlediğin suça uygun bir ceza verilmesi konusunda ikna ettim. İttifakı yok etmek için bu kadar çok uğraşmandan ötürü, seni Dünya'ya geri göndermeye ve ittifakı kurtarmaya mahkûm ettik. İnsanlara ne yaptığını itiraf etmek ve onların seni affetmesini sağlamak zorunda kalacaksın.”

Bu, kulağa o kadar kötü gelmiyordu.

Jaxen başını Cara'ya doğru sallayarak, “Ama ben L'eihr gezegenine dönerken Bayan Sweeney'yi de yanımda götüreceğim, peşinden de diğer iki değişim öğrencisi gelecek,” diye devam etti.

Gözlerinin iri iri açıldığını hisseden Cara “Ama,” diye itiraz edecek oldu, “ben daha mezun olmadım.” *Ve yanımda Aelyx olmadan gitmek istemiyorum.* Bu son kısmı kendisine

saklamıştı; bir çuval inciri berbat etmek istemiyordu. “Neden beni de Dünya’ya geri göndermiyorsunuz? Belki ittifak konusunda daha fazla insanı ikna edebilirim... hatta belki kolonide yaşamak isteyen insanlar bulabilirim,” dedi.

Jaxen gülümseyerek, “Böylesine yüksek bir ikna kabiliyetiyle Aelyx ve Syrine’e çok yardımın dokunurdu, bundan eminim ama değişim programının tamamlanması, bir iyi niyet göstergesi olacak,” dedi. “Bizim insanlara Eron’un Dünya’daki güvenliğini sağlamaları konusunda güvendiğimiz gibi insanların da bizlere L’eihr gezegeninde sizin güvenliğinizi sağladığımız konusunda güvendiklerine dair bir işaret olacak.”

Özetle şunu demek istiyordu: Sen bizim ayaklı sigortamızsın. Cara, arkasında duran Aelyx’in gerildiğini hissetti. “Cara’nım yanına dönmeden önce orada ne kadar kalmam gerekecek?” diye sordu Aelyx.

“Ne kadar gerekirse,” dedi Jaxen kısaca. Aelyx’i birkaç saniye sessizce inceledi ve sonra sesine eski bir arkadaşına hitap ediyormuşçasına yumuşak ve alaycı bir ton katarak, “Merak etme, Aelyx. Sen yokken *l’ihan*’na çok iyi bakaçağım,” dedi.

Aelyx tek kelime etmedi ama gerilmiş kaslarını saran titreme, her şeyi anlatıyordu. Hiç de arkadaş olmadıkları çok belliydi.

“Ben ikinizi yalnız bırakayım,” diyen Jaxen, arkadaşça bir gülümseme takınarak yaklaştı. Standart vedalaşma jestiyle iki parmağını Cara’nın boynuna koydu ve elini çekeerek hızla odadan çıktı.

Cara, Aelyx'e doğru dönüp sıkıca sarıldı. "Eh, bundan daha iyisi olabilirdi ama çok çok daha kötüsü de olabilirdi," dedi.

Aelyx, Cara'nın dediğini duymazdan gelerek, Jaxen'ın dokunuşunu silmek istercesine başparmağıyla kızın boynunu ovuşturdu.

Cara, bir parmağını çocuğun pürüzsüz çenesinin kenarında gezdirerek, "Bu durum o kadar da kötü değil," diye yineledi. "Düşünsene, eğer ikimiz de Dünya'da kalsaydık sen yine ilkbaharda gezegenine dönmek zorunda kalacaktın ve ben seni sonbahar dönemi başlayana kadar göremeyecektim. Böylesi daha iyi oldu," diyerek Aelyx'in kıyafetinin yakasının üzerinden tenini öptü ve kokusunu içine çekti. "Zaman hızla akıp gidecek ve sonra sonsuza kadar birlikte olacağız," dedi.

"Mımmm," diyen Aelyx, başparmaklarını kızın tuniğinin altından kaydırarak onu belinden tuttu ve "Bunu sabırsızlıkla bekleyeceğim," dedi.

"Ayrıca sen gitmeden önce biraz daha vaktimiz var," dedi Cara. Bu vakti şu andan itibaren en güzel şekilde geçirmek istiyordu. "Bir saniyesini bile bu odada harcamak istemiyorum."

"Baksana," dedi Troy. "Ne olsa gerçekten müthiş olurdu, biliyor musun *Alex*?"

Yatağına atlayan Cara, aniden bastıran bir esnemeyle gerinerek "Onun adı Aelyx," dedi.

“Her neyse,” diyen Troy gözlerini devirdi ve Cara’nın dolabını karıştırmaya devam etti; birileri dolabını temiz üniformalarla, tuvalet malzemeleriyle ve Cara’nın ne işe yaradığını bilmediği gümüş rengi aletlerle doldurmuştu. Troy beyaz bir pakete rastlayınca, “Buldum!” diye fısıldayarak paketi yırtarak açtı ve içindekileri yemeye başladı.

Cara’nın ağabeyinin dangalaklıklarına sabırla katlanan Aelyx gülümseyip kızın yanına geldi. Cara’yı kendine çekip ona dikkatle sarılarak “Ne olsa gerçekten müthiş olurdu?” diye sordu.

“Kız kardeşime dokunmayı kessen mesela.”

Cara, kendisini gülmekten alamadı. Troy, kardeşinin ona en çok ihtiyaç duyduğu zamanda dünyanın öbür ucuna kaçtıktan ve ardından başka bir galaksiye gidip bir e-posta bile göndermedikten sonra, birden korumacı ağabey rolünü üstlenebileceğini mi sanıyordu? Cara ona tek parmağını göstererek, “Hadi oradan,” dedi.

Troy, “Çok ciddiym Pul biber. Sana dokunması beni iğrendiriyor,” dedi ve aylar önce Tori’nin, Aelyx’in iç çamaşırını çekmecesinde bulduğunun aynısı olan metal bir golf topunu kıza doğru salladı. “Ayrıca belki sen onun neler yaptığımı unutuyor olabilirsin ama ben unutmuyorum.”

“Affetme dediğin böyle bir şeydir, suratsız,” diyen Cara, yanağını Aelyx’in göğsüyle omzu arasında kalan, sanki Cara’nın yüzü için özel olarak tasarlanmış, sihirli bölgeye gömdü. “Mesela aynı şekilde ağabeyin seni iki yıl boyunca ektiğinde de onu sevmeye devam edersin,” dedi.

Bu, Troy’u birkaç dakikalığına susturdu.

Troy, Cara’nın eşyalarını karıştırmaya devam ederken, Aelyx’in düzenli bir şekilde yükselip alçalan göğsü ve saçlarını okşayan parmak uçları kızı zevkten gevşetmişti. Odaya korkunç bir titreşim yayıldığında uykuya dalmak üzereydi. Bunun L’eihir gezegeni tarzı bir çalar saat olabileceğini düşünerek durmasını bekledi ama titreşim şiddetlenmeye devam etti.

“Bu da nedir?” diye homurdanarak doğruldu Cara.

Aelyx bir kaşını kaldırdı ve odaya hızla göz gezdirerek, “Ne nedir?” diye sordu.

Cara, “İıı, kafamın içindeki sinir bozucu çınlamadan bahsediyorum,” deyip Troy’a döndü. “Duymuyor musunuz?”

Troy başını sallayıp sırtıttı, tam kardeşiyle dalga geçmeye hazırlanıyordu ki aniden, “Ah,” deyip başını yavaşça salladı. “Burnuna bir arı kovanı tıkmışsın gibi mi hissediyorsun?” diye sordu.

“Evet,” dedi Cara. Gerçekten de böyle hissediyordu.

“Sesi çıkaran senin iletişim küren,” dedi Aelyx gülerek. “O sesi yalnızca sen duyabilirsin.”

Troy, metal golf topunu Cara’ya attı.

“İsmi söyle,” dedi Aelyx. “Otomatik parolan her zaman ismindir. Daha sonra parolanı değiştirirsin.”

Cara titreşen metali sıkmadan tuttu ve ellerini hayali bir boruyu üflermiş gibi dudaklarına götürdü. “Cara Sweeney,” dedi. Vınlama hemen durdu ve küre avuçlarını gıdıklamayı kesti.

“Şimdi onu buraya koy,” diyen Aelyx eliyle yatağın üzerini işaret etti.

Cara, onun dediğini yaptı ve her ihtimale karşı biraz geri çekildi. Sonra ağzı bir karış açık vaziyette bir tür uzaylı uyuşturucusu alıp da hayal görmeye başlamadığından emin olmak için bir Aelyx’e bir Troy’a bakmaya başladı. Birden ona kadar bir derecelendirme yapması gerekirse ve birin normal, onunsa saf delilik olduğunu varsayarsak; annesinin ve babasının minyatür şekillerinin yastığının hemen yanında belirivermesinin derecelendirmesi yirmi idi.

“Aelyx’in odasını temizliyorlarmış ve onun küresini bulmuşlar,” dedi Troy. “Ben de kullanabilmeleri için kürenin ayarlarını değiştirttim.”

“Yani onlar gerçek mi?” diyen Cara yere diz çöktü ve yatak örtüsünü kavrayıp küreye yaklaşarak, mikroskopta bakteri incelermiş gibi annesiyle babasının minik görüntülerine baktı. Gözlerini kıstığında, oturma odasındaki koltuğun aşınmış manolya desenlerini seçebiliyordu.

Yirmi santim boyundaki babası burnunu kaşıyıp “Beni geriyorsun, Pul biber,” dedi.

“Bu inanılmaz,” diyen Cara geri geri gidip gördüğü ama inanmadığı şeyi sindirmeye çalıştı. “Galaksiler arası video konferans,” diyerek elini yirmi santim boyundaki annesine uzattı; annesi de ona aynı şekilde karşılık verince boyutları çok farklı eller havada buluşuyormuş gibi bir illüzyon meydana geldi. “Sizi bir daha hiç göremeyeceğim diye çok korkuyordum,” dedi Cara.

Annesi, ona cevap vermeye çalıştı ama sesi titreyince alnını babasının omzuna gömdü. Cara, annesiyle babasına ne kadar acı verdiğini fark ettiğinde midesine kramplar girdi. Şimdi çocuklarının ikisini de kaybetmişlerdi. Aelyx, Cara'nın yanında diz çöktü ve elini tutarak onu telkin edercesine sıktı.

Kızın annesiyle babasına gülümseyerek, “Umarım ben-den bıkmamışsınızdır çünkü Dünya’ya geri dönüyorum; Cara da L’eihr gezegeninde benim yerimi alacak,” dedi.

“Ve görünüşe göre ittifak gerçekleşecek,” dedi Cara. “Yani program bittiğinde eve, sizi görmeye gelebileceğim.”

Annesinin bu bilgiyi sindirmesi birkaç saniye sürdü. “Ama her şey çok ani oldu; eşyalarını bile toplayamadın. İlk önce eve gelemiz misin?” diye sordu.

Cara başını sallayıp annesi için sağlam durmaya çalıştı. “Neyse ki yanıma fazla eşya almadan seyahate çıkma konusunda başarılıyım,” dedi ve unutmadan, “Tori’ye hoşça kal dediğimi iletir misin?” diye ekledi.

“Tori dün aradı,” diye cevap verdi annesi. “Eric’in iyi olduğunu söylemek ve senin gerçekten gidip gitmediğini öğrenmek için aramış çünkü gerçekten gittiğine inanamamış. Ona gittiğini söylediğimde uzun uzun İspanyolca küfretti.”

Bu, Cara’yı gülümsetti. “Ona iletişim küremin olduğunu söyle, anne. Tori kimseye söylemez,” dedi. En iyi arkadaşının ona pendeja* dediğini duymayı o kadar istiyordu ki bu, göğsünü acıtıyordu. Tori’nin minyatür şeklinin yüksek topuklu ayakkabılarını yere vurmasını ve ellerini Wonder

* İspanyolcada aptal. (Ç.N.)

Woman gibi beline koymasını görmeyi çok istiyordu. Belki ona el kol hareketi de yapardı.

Cara'nın annesi, Tori'yi "görüntülü arama" yapmak üzere eve davet edeceğine söz verdi ama Sweeney ismi hâlâ hain ile eş anlamlı olduğundan bunu ne zaman ayarlayabileceklerini bilemiyordu. Tori, Dünyaperverlerin onun sadakatinden şüphe etmesini istemezdi, Cara da onu bunun için suçlayamazdı.

Nihayet vedalaşarak görüşmeyi bitirdikleri zaman, Troy hiç istemeyerek de olsa Cara'yı Aelyx ile baş başa bıraktı. Ama bunun tek sebebi yemek vaktinin gelmiş olmasıydı; en sevdiği yemek olan *l'ina*'yı yiyecekti. Troy'u güzel bir yemekten hiçbir şey uzak tutamazdı; küçük kız kardeşinin, yokluğunda başkalarıyla kırıştırma ihtimali bile. Ama kapıyı arkasından kapatmadan önce ranzanın üst yatağını işaret ederek, "Birazdan döneceğim. Ve de bu akşam burada yatacağım, o yüzden fazla umutlanma, Alex," dedi.

Cara, yastık niyetine kullandığı bir kumaş yığınınını alıp ağabeyine fırlattı ama Troy bunu kolayca savuşturdu ve dans ederek koridora çıktı. Gözden kaybolmadan önce de kahkaha atarak Cara'ya gerzek dedi. Düşününce Troy, belki de olgunlaşmamıştı.

Tekrar Aelyx'e doğru döndüğünde, çocuğun arkasında kalan pencereden, uzaklarda göz kırpan bir parıltı gördü. Parıltı, önceden orada değildi; onlar odaya geldikten sonra gemi dönmüş olmalıydı. Işığın kaynağını tespit etmek için pencereye yaklaştı.

Aelyx de arkasından gitti ve kollarını beline dolayıp çenesini başının üzerine koydu. Onu kendine doğru çekince Cara, Aelyx'in sakın kalp atışlarını omzunda hissetti.

“Bu bir yıldız bulutu,” dedi Aelyx. “Bir yıldız kayıyor.”

“Vay canına,” dedi Cara. Yıldızlar gerçekten de görkemli bir şekilde ölüyorlardı. Görüntü gerçekten büyüleyiciydi; mavikantaron rengindeki bir çekirdeğin etrafında oval bir şekil oluşturan turuncu ve pembe ışık demetleri vardı... Sanki Tanrı'nın gözü Cara'yı izliyordu. “Keşke yanımda kameram olsaydı,” dedi.

Cara bu anın tadını çıkarabilmeyi dilerdi ama bir dizi endişe ve korku, filmin sonunda akan yazılar gibi, sırayla aklından geçiyordu. Buna gerçekten hazır mıydı; yani pılsını pırtısını toplayıp başka bir gezegene taşınmaya? Aelyx'in aksine o, yeni evine dair hiçbir araştırma yapmamıştı. Yenebilecek bir bitki kökünü parazit yayan bir fideden ayırt edemezdi. Böylesine kibar bir toplumda nasıl davranması gerektiğine dair bir fikri yoktu. Gerçi Troy tek başına iki gezegen arasındaki ittifak müzakerelerini mahvetmemeyi başardığına göre belki de L'eihr davranış standartları Aelyx'in söylediği kadar yüksek değildi. Ama Cara, her şekilde bu yeni hayata Aelyx olmadan yön verecekti; bunun düşüncesi bile korku ve beklentiyle ürpermesine neden oluyordu.

“L'eihr gezegeninden de görülebilen bir yıldız bulutu var,” dedi Aelyx. “Bundan daha büyük ve iki kat daha büyüleyici.”

“Gerçekten mi?”

“Hı-hı,” diyen Aelyx kızın beline daha da sıkı sarıldı. “Onu her gördüğünde beni düşünmeni istiyorum. İttifakı göz açıp kapayıncaya kadar yoluna koyacağım ve çok yakında aynen bu şekilde birlikte durup kolonimizden L’eihr gezegenindeki gökyüzünü izleyeceğiz.”

Çok hızlı geçecek, diye tekrarladı Cara içinden. *Sonra sonsuza kadar birlikte olacağız.*

Bundan onlarca yıl sonra, bu kısa ayrılık bir an kadar kısa görünecekti gözlerine. Şimdi, tehlikede olan onca şey varken, somurtmanın sırası değildi. L’eihr gezegeni ve Dünya arasındaki ittifak gerçekleşir gerçekleşmez, o ve Aelyx tekrar birlikte olacaklardı.

Şimdiye kadar onca şey atlatmışlardı; birkaç küçük ılık yılı, onları birbirlerinden ayıramazdı.